

KEMIÇE
OYULU
LANET

DANIELLE L.
JENSEN

Freya, mirasıyla ilgili sırrı ortaya çıktığında kanındaki büyü yüzünden binlerce kişinin hayatını kaybedeceği bir yola girmişti. Bu karanlık kaderi önlemek için umutsuz bir şekilde Skaland'ın en büyük düşmanı ile ittifak kurdu ve geleceği gören kahinden cevaplar aramaya karar verdi. Bu kahin, Bjorn'u onu öldürmesi için gönderen kişiydi.

Freya, Bjorn'ün ihanetine karşı hâlâ öfkeyle doluydu ama ikisini bağlayan kan yemini, yaklaşan savaşı önlemenin bir yolunu ararken onu yakınında tutmasını gerektiriyordu. Büyüsü Freya'yı eski bir düşmanla yüzleştirmişti ve şimdi tanrıların çocuklarıyla karşı karşıyaydı.

Savaş yaklaşırken tanrılar ve ölümlüler silahlarını seçmeye başlamıştı. Ancak en şiddetli savaş, Freya'nın kendi içinde verdiği idi. Damarlarında iki tanrıçanın büyüleri yanarken kendi geleceğini belirlemek için kaderin ipliklerini örmek zorundaydı.

Halkını koruyan kalkan mı, yoksa onları yok eden lanet mi olacaktı?

BİR LANETLE
MÜHÜRLENMİŞ
KADER

~

VE O KADERİ
DEĞİŞTİRMEK
UĞRUNA
HER ŞEYİ
YAKMAYA
HAZIR
İKİ KALP

DANIELLE L.
JENSEN

KEMIČE
OYULU
LANET

Düzenleme
Ny.ozlem

KEMİÇE OYULU LANET

Özgün Adı: A Curse Carved in Bone

Danielle L. Jensen

Çeviren : Beyza Başer
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : İrem Şimşek
Düzeltili : Elif Çınar
Son Okuma : Öznur İlter
Kapak İllüstrasyon : Eleonor Piteira
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin - Fantastik
Kitap No : 2813

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-366-253-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2025 by Danielle L. Jensen

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Ajans Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah.* Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

DANIELLE L.
JENSEN

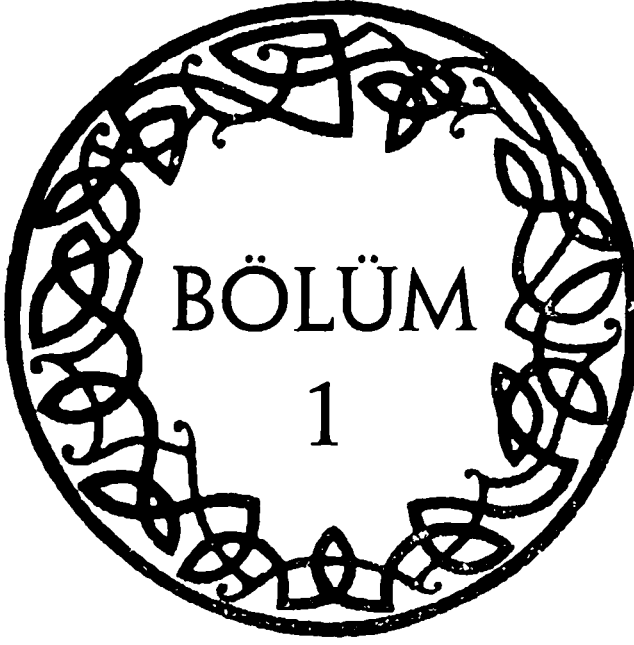
KEMİÇE
OYULU
LANET

Çeviren: Beyza Başer

Ninova

NOFFA Hanımlarına!

FREYA

Fırtına aniden patlak verdi. *Drakkar*’a saldırarak bizi kayalık kıyıdan öyle bir şiddetle uzaklaştırdı ki, tanrıların bile boğazı geçmemizi istemediği açıktı. Nordelandliler azgın dalgalarla boğuşurken denizleri aşıp baskın yapmanın şanına dair kurduğum tüm hayaller, soğukla birlikte söndü. Ayrıca ıslaklıkla. Ancak en çok da bitmek bilmeyen kusmukla.

Ben kusmuyordum, deniz yolculuğuna alışkındım. Fakat Harald’ın başlıklı köleleri de dahil olmak üzere neredeyse herkesin midesindekiler tekneye dökülmüştü. Öfkeyle kabaaran denize kapılıp gitme riskini almaktansa kusmukta yürümek daha iyiydi.

Gök gürültüsünün ve yükselen suların üstünden, “Tüm bu planınızın ve oyununuzun, öfkeli denizin dibinde boğularak sonuçlanması ne hazin bir son olurdu!” diye bağırdım.

* Viking gemisine verilen isimdir. (ç.n.)

Gemideki herkes bana sert sert baktı ama Tora'nın bakışı fazla tehditkâr değildi çünkü tam o sırada ağzından bir kusmuk fışkırmıştı. Güldüm ve büyümle ıslanmasını engellediğim fok derisinin altında, gövdeye yaslanarak oturdum. “Ya da belki Njord” un layık göreceği görkemli bir ölüm bile değil,” dedim gülmeye devam ederken. “İç organlarınızı dışarı kusarak can verebilirsiniz. Nordelandlilerin kudretine dair ne efsaneler duydum ama bu gördüğüm acınası.”

Bjorn’e dönerek, “Bu kadın hiç susmaz mı?” diye sordu Harald. Nordeland Kralı da dalgaların sarsıntısına karşı bağışıklık sahibi değildi ve sabrı giderek tükeniyordu. Ona pırıl pırıl bir gülümseme sundum, karşılığındaysa bir kaş çatması aldım. Bjorn ise başını kaldırmadan küreğini çekmeye devam etti. Dalgalar onu etkilemiyormuş gibi görünüyordu. Bu üzücüydü. Safranın acısını, en çok da o yalancı dili hak ediyordu.

Bjorn’ün sırt kasları tuniğinin altında gerildi. “Huzuru unut, baba,” dedi en sonunda. “Ama şunu unutma, onun hıncını üzerine çeken sendin.”

Harald’ın çenesi kasıldı ama karşılık vermek yerine, o da küreğine abandı. Bu kâbus yolculukta, Nordeland Kralı bile kürek çekmekten kaçamazdı. Batmamamız için herkesin gücü gerekiyordu. Kuzey Boğazı, can almasıyla nam salmıştı ve Njord’un diyarı, kral falan dinlemezdi.

Tanrı çocuklarını da umursamazdı.

Bir dalga *drakkar*’ın üzerine bindi ve su yüzüme öyle bir şiddetle çarptı ki canım yandı. Göğsümde korku kabardı, buz gibi suyun altında nefes almak imkânsızdı. Gemi sarsılıp dalgaların arasındaki çukura doğru kayarken sanki dipsiz karanlık bana doğru uzanıyordu. Ne yakalayabildiysem ona tutundum,

* İskandinav mitolojisinde denizlerin tanrısıdır. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

tırnaklarım tahtayı sıyırdı. Etraf, tutunamayıp düşen kölelerin çığlıklarıyla çınliyordu. Düşmek, ölmek demekti. Ezici deniz affetmezdi.

Yine de karanlık sulara bakarken korkum, yerini özleme bıraktı. Kalbimi pençeleyen kederden, ruhumu rahatsız eden öfkeden kurtulmayı vaat eden sözler fısıldadı. Hayatımda değer verdiğim her şeyi, amacımı bile kaybetmiştim.

Deniz beni çağırırken parmaklarım gevşedi. Paramparça olmuş kalbim, acının son bulacağı huzura özlem duyuyordu. Karanlığa, aşağıya ve daha derinlere çekilmek istedim.

Parmaklarımın gevşemesiyle bitecek sandım ancak Hel*'in zihnimde fısıldayan sesiyle tutuşum yeniden sıkılaştı. *Neden vazgeçiyorsun? Oysa sana ait olan her şeyi geri alacak güce sahipsin. Senden çalınanı geri alma kudretine sahipsin.*

O güce sahip değilim.

Gülüşü yumuşak olmasına rağmen kafamın içinde gök gürültüsü gibi çınladı. *Sen ölümün sahibisin, kızım. Nefes alan herkes gücünden korkar.*

Benden korkmalarını istemiyorum.

Zihnim yarı kıvrık dudaklar ve çıplak kemiklerden oluşan bir gülümsemeye doldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı ama ellerimin buz kesmesine asıl neden olan şey sözleri oldu. *Korku, arzuladıklarını kazanmanı sağlayacak silahtır.*

Drakkar yeniden dengelendi, artık dalgalarda boğulma tehlikesi yoktu.

Gözlerimdeki tuzu sildim. Gözyaşı mıydı, yoksa deniz suyu mu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, kulaklarımda atan kalbimin ölüm korkusuyla ilgisi olmadığıydı.

Korku, arzuladıklarını kazanmanı sağlayacak silahtır.

Peki ben ne arzuluyordum?

Bilmiyordum. Yine de içimde biriken onca duygu bir çıkış

* İskandinav mitolojisinde yeraltı dünyasının hâkimi tanrıçadır. (ç.n.)

noktası arıyordu. Gözlerim deniz suyunu çıkaran Steinunn'a takıldı. "Skald" bu geçişin şarkısını yazacak mısın?" diye bağırdım. "Yazarsan adı Deniz Tutmasının Destanı olsun. Ya da Bulantının Yolculuğu. Hayır... Kusmuk Kahramanları Efsanesi!"

Küreğini sıkı sıkı tuttuğu yerden, "Kes sesini!" diye çığlık attı Skade. Kızıl saçları yüzüne yapışmıştı. "Sus artık, geveze sürtük!"

"Ya susmazsam?" dedim kahkaha atarak. Skade küreğini yanındaki köleye bırakırken elinde altın rengi ışıldayan bir yay belirdi. Annemi öldürdüğüyle aynı yaydı. "Beni vuracak mısın? Denize mi atacaksın?"

Yayını kaldırdı. Zehir yeşili, asla ıskalamayan okunu yerleştirdi.

"Yap hadi!" Boğazımdan bir çığlık koptu. Vurulmak istediğimden değildi ama onun da benim gibi kararsızlıkla boğulmasını istiyordum. "Hadi vur beni, cesaretin varsa!"

Skade yayını germeye devam etti. Gözleri mavi mavi parlarken içinde birçok şey vardı ancak kararsızlık yoktu.

Saçmalıklarımla kendi ölümümü hazırladığımın aniden farkına vardığımda ağzım kurudu. Ancak Harald ona öfkesini kontrol etmesini ya da sonuçlarına katlanmasını söylerken silahı ortadan kayboldu.

Deli gibi gözüktüğümü umursamayarak bir kahkaha daha attım çünkü bu ağlamaktan iyiydi. "Beni kaçırmak için ne çok şey feda ettiniz. O halde istediğimi söyleme hakkım da vardır! Dinlemek zorundasınız, sözlerimle acı çekmek zorundasınız. Beni mi istemiştiniz? İşte *siktiğimin* tüm halimle bana sahiptiniz. Tadını çıkarın! Emeklerinizin meyvesi bu!"

Skade yumruklarını savurarak üzerime atladı.

Kendim kaşındığım halde beni şaşırtmıştı.

Yumruğu yanağıma indiğinde geriye savruldu. Başım di-

* İskandinav mitlerinde beste yapan şairlere verilen isimdir. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

reğе çarptı ve Skade'in elleri boğazıma uzanırken gözümde yıldızlar parladı.

“Seni yok etmek gerek,” diye bağırdı yüzüme. “Sen bir felaketsin, Hel'in çocuğı!”

Dizimi kaldırıp kasığına geçirdim. Çığlık attı ama ellerini boğazımdan çekmedi. Parmakları çelik kadar sertti.

Sonra Bjorn belinden tuttuğı gibi onu geri çekti. Ancak Skade öfkesini bu kez ona yöneltti ve ortalık karıştı.

Köleler ikisinin onlara çarpmasıyla geri çekildiler. *Drakkar* yana doğru dönerek dalgaların içine yattığında ağır ve acımasız su üzerime yığıldı. Her şey devrilirken yuvarlandım. Gözlerim tahta, dalga ve kararmış gökyüzüyle doldu.

Sonra bileklerimden tutulduğumu hissettim. Bjorn'ün derisi sıcaktı, beni geminin zeminine sabitlemişti. “Hepimizi öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Evet!” diye bağırdım diğerleri küreklerle uğraşırken. “Tam olarak yapmak istediğim bu!”

“Eğer ölürsen cevapları asla öğrenemezsin!” Dizimle kasıklarına tekme atmaya çalıştığımda beni yere bastırdı. “Asla gerçeğı öğrenemezsin!”

“Bana gerçeklerden bahsetme!”

Bjorn dizlerimden kaçınmak için vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Gemi sarsılırken bedeni kasıklarımaya yaslandı. Aklım, irademin dışında, mutluluğun mümkün görüldüğü mağaradaki anılara sürüklendi. Dudaklarının dudaklarımda, ellerinin bedenimde, içime gömülmüş sertliğinin beni kendine ait kıldığı anı hatırladım. İhanet eden arzularım, korkuyu ve mantığı hiçe sayarak içimde yükseldi. Arzuladığım adamın düşmanım olması, bu arzunun umurunda değildi.

Bu *isteğı* bastırarak tek şey öfkeydi. Kalbimdeki acıdan doğan tüm acımasızlıkla öfkeme sarıldım. Bacaklarımı Bjorn'ün beline dolayıp kalçamı bastırarak ona sürtündüm. Alaycı bir

sesle, “Seni buna tekrar kavuşturacak gerçekten mi bahsediyorsun?” dedim fısıltıyla.

Drakkar şiddetle sarsıldığında bileklerimi daha sıkı tuttu. Topuğumu sırtına bastırıp bedenini tamamen üzerime yasladım. “Güzel Freya’nı sana geri getirecek olan gerçek mi? Böylece onu karın yapasın diye mi?”

Başımı kaldırdım ve onu öptüm. Altdudağını dişlerimin arasına alıp sertçe ısırduğımda irkilerek geri çekildi. “Onunla çiftlik hayatı kurabilmen için mi? Tıpkı ona benzeyen güzel kızların olsun diye mi? Gerçek, onun kollarında yaşlanmanı mı sağlayacak?”

Mağarada bana sunduğu hayali yüzüne fırlattım. Öfkeme eşlik eden acı, onun gözlerinde parladığında içimde hastalıklı bir tatmin doğdu. Onun da en az benim kadar acı çekmesini istiyordum. “Sana dönmemi sağlayacak bir gerçek yok çünkü sen bir yalancısın. Bir hainsin. Valhalla’yı hak etmeyen lanet olası bir korkaksın!”

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun, Freya. Ama hiçbir şey bilmiyorsun.”

Yüzüne tükürdüm. “Son nefesime kadar senden nefret edeceğimi biliyorum, Bjorn. Ve bu da bir şeydir.”

“Benden istediğin kadar nefret et.” Bileklerimi bıraktı. “Fakat son nefesin bugün olmayacak, Ateşten Doğan.”

Bjorn’ün küreklerin başına dönüp fırtınayı aşmak için verilen mücadeleye katılmasını izledim.

“Yüce Baba tüm olmuşları ve Norn”ların olacağını söylediklerini görür,” dedi Harald. Kürek çekmeyi bırakmış, gri gözlerini benimkilere kenetlemişti. “Saga onun çocuğu, bilgi ise

* İskandinav mitolojisinde “Ölü Kahramanların Salonu” olarak geçen ve savaşçıların öldükten sonra buluşacakları görkemli, büyük odadır. (ç.n.)

** İskandinav mitolojisinde kader ipliklerini ören üç tanrıçadır. (ç.n.)

onun armağanı. Diğer kâhinler de cevap verebilir ama Saga'nın kaderi seninkiyle örülmüş gibi görünüyor. Belki de aradığın gerçekleri Saga'ya Bjorn gösterecek." Yanıt beklemeden önüne döndü ve yeniden küreğe sarıldı.

Öfkem içimden yavaşça çekildiğinde geride boşluk kaldı. Başımı geriye yaslayıp kararmış gökyüzüne, aralarında şimşekler çakan girdaplı bulutlara baktım. Bir kadere sahip olmak için her şeyimi verirdim. Hayatımın yönünün çoktan belirlenmiş olmasını isterdim. Böylece söylediğim, yaptığım ve istediğim her şey için yüce güçleri suçlayabilirdim.

Oysa damarlarımda akan tanrıların kanı, -Hlin*'den bir damla ve Hel'den bir damla- her şeyden beni sorumlu kılıyordu. Başarı da başarısızlık da benimdi. Kâbuslar da düşler de benimdi. Sevgi de nefret de benimdi.

Peki ben ne arzuluyordum?

Bu soru içime çöktü çünkü artık bir cevaba ihtiyacım vardı. Beni ileri taşıyacak bir amaç gerekiyordu. Olduğum yerde kalırsam, olduğum halimle içten içe yanarak küle dönecektim.

Ben gerçeği istiyorum.

Saga'nın dudaklarından dökülecek o geleceği duymak istiyordum çünkü Odin'in çocukları yalan söylemezdi. Onunla Snorri arasında ne olduğunu bilmek istiyordum. Harald gerçekten bana anlatıldığı gibi bir canavar mıydı öğrenmek istiyordum.

Fakat en çok, kim olduğuma dair gerçeği istiyordum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Dövmeli kolları olan bir kölenin yanına kadar süründüm. Küreği tuttum, tüm gücümü vererek çekmeye başladım ve Nordeland'in kayalık kıyılarına baktım. Rüzgâr dinerken deniz de sakinleşmeye başlamıştı. Eğer Norn'lar bizi izliyorsa, eminim yarattıkları ge-

* İskandinav mitolojisinde "Ölü Kahramanların Salonu" olarak geçen ve savaşçıların öldükten sonra buluşacakları görkemli, büyük odadır. (ç.n.)

DANIELLE L. JENSEN

lecekten korkmuşlardı.

Çünkü ben Ateşten Doğan Freya'ydım. Hlin'in kızıydım.
Hel'in kızıydım.

Ve kendi kaderimi kendim öğrecekdim.

BJORN

D*rakkar*'ı sahile iterken gökyüzü açıktı. Vücudumdaki her kas sızlıyordu, bu yüzden gemideki suyu boşaltma işini Harald'ın kölelerine bıraktığımda en ufak bir suçluluk hissetmedim. Ayak bastığım bu toprak, dünyada bana en çok ev gibi gelen yerdı. Boğazın içine uzanan kara parçası Stormnes'e çıkmıştık, hava açıksa Skaland'i karşıdan görebiliyordunuz. Sahil dar ve kayalıktı, ardındaysa yoğun ormanlarla kaplı dağlar yükseliyordu. Zirveler hâlâ karla örtülüydü.

Diz çöküp avucuma bir avuç pütürlü kum aldım ve sıktım. Beni buraya geri getiren kadere lanet ederken bile Nordeland'in dokusunu hissetmek içimi sızlattı.

Yanımdan geçip sahile doğru yürürken, "Kaderin üzerinde bir hakkı yok, Bjorn," dedi Harald. Sanki her zaman aklımdan geçenleri biliyordu. "Senin bir kaderin yok. Bu da demek oluyor ki bu yolu sen seçtin, nereye varacağını bilmesen bile."

Kadersizlerin geleceği değiştirme gücü üzerine düşünmeyi hiçbir zaman umursamamıştım çünkü ispatı yoktu. Bir seçimin Norm'ların ördüğü kaderi bozup bozmadığını ya da her şeyin tam da onların öngördüğü gibi mi ilerlediğini bilmenin yolu yoktu. Son günlerde yaptığım her şey, Freya'yı onu öldürmek ya da kendi amaçları ğruna kullanmak isteyenlerden kurtarmak içindi. Ancak başarabildiğim tek şey, onun kontrolünü bir kraldan diğerine geçirmek olmuştu. "Burada oluşumuzun sebebi sensin, baba."

Sadece anlamlı bir bakışla karşılık verdi ve ağaçlara doğru yürümeye devam etti.

Bakışları *anlamlıydı* nk inkâr edemezdim. Freya'yı kaçırma planım suya düştüğünde ve ihanetimi öğrendiğinde, içten içe onun gerçeği duyunca beni affedeceğini ummuştım. Mağarada anlattığım ve çaresizce istediğim o geleceğin, neden öyle davrandığımı anladığında tekrar mümkün olacağını hayal etmiştim. Aklı sersemlemiş bir adamın kuruntularıydı. Ne de olsa Freya'mın yüreğinde yanan o öfkeyi yumuşatacak hiçbir *hakikat* yoktu.

Artık senin Freya'n değil, diye fısıldadı mantığım. Oysa açgözlü kalbim ölene dek benim olacağını haykırıyordu.

Elimdeki kumu yere savurup ayağa kalktım ve Harald'ı ormana doğru takip ettim. Hava Skaland'e göre daha soğuktu. Çürümüş yosun kokusu, çamların keskinliğine karışıyordu. Nemli toprak adımlarımın altında yumuşakça eziliyordu. Rz-gr dalları sallarken kuş cıvıltıları ve küçük yaratıkların hışırtıları ormanı dolduruyordu. Burası vahşi bir yerdi. Yazları yumuşak geçse de Nordeland'in zalim kışlarına dayanacak cesareti olan azdı.

Hayatım boyunca bana baba olan adam, beğendiği bir kayanın üzerine oturdu. Botlarını çıkartıp içindeki kumları silkeledikten sonra bir kenara fırlattı. Sessizce onu izlerken tuniğini

KEMİĞE OYULU LANET

de çıkardı ve sıırıslıkılam olmuş kumaştan deniz suyunu sıktı. Solgun teni soğuktan hafif maviye dönmüştü. Hatırladığımdan daha zayıftı, göz kenarındaki kırışıklıklar ve altın kahverengi saçına karışmış birkaç gri tel yaşını ele veriyordu. Sadece bir adamdı. Ancak Skaland'de geçirdiğim yıllarda bunu unuttuğum çok zaman olmuştu çünkü Snorri, ondan hep doğaüstü bir kötölükmüş gibi bahsederdi.

Nordeland'de Harald bir kurtarıcıydı. Zayıfların savunucusu, özgürlüğün savaşçısıydı. Yaptığı iyilikleri gözlerimle görmüştüm. Tıpkı ona hizmet eden birçok kişi gibi hayatımı ona borçluydum. Yine de ne bir kahramandı ne de tam anlamıyla bir zalimdi. Sadece bir insandı ve hiçbir insanın seçimleri tamamen fedakârca değildi. Özellikle küçük bir jarlıktan* krallığa tırmanan biri için hiç değildi.

“Yine bir Skalandli gibi konuşuyorsun.” İç geçirirken tunik kumaşını bir kez daha sıktı, yosunlara damlalar döküldü. “Saga seni Nordeland'e ilk kez kaçırdığında, yanıklarının acısından sayıklarkenki halini hatırlatıyorsun bana. Daha çocuktun ama tek bir gözyaşı bile dökmemiştin. Sadece Snorri'den intikam alacağına yemin etmiştin. Eğer annen bizi tutmasaydı, seninle birlikte boğazı geçip Snorri'yi mezara gömecektik. Onun ölmesini o kadar çok istemiştim ki... Belki de hayatımda en çok istediğim şey buydu. Ama Saga elimden tuttu, beni vazgeçirdi. Hep onun dileklerine boyun eğdim. Şimdi geriye dönüp baktığımda keşke dinlemeseydim diyorum.”

“Hatırlıyorum.” Sesimde yine Skaland aksanı vardı, kaçmaya çalıştığım bir şeydi ama bilinçli çaba harcamadıkça kaybolmuyordu. Halsar'da, halkın uzun yıllardır Skaland'de olmadığını unutması için bu aksam benimsemiştim ancak işe yaramamıştı. Hep bir yabancıydım. Her zaman bir Nordelandliydim.

* Eski Norveçcede konta denk gelen bir asalet unvanıdır. (ç.n.)

Özellikle de kalbimde.

Nemli giysisini tekrar üzerine geçirirken sonunda bana baktı. Bakışı her zamanki gibi ağırdı. “Artık yalnız olduğumuza göre bana nedenini söylemek ister misin?”

Neden.

Açıklamaya ihtiyaç duymayan bir soruydu. Uzun bir nefes verip, “Ne önemi var?” diye cevapladım.

Harald sakalını bağlayan altın halkayla oynarken başını iki yana salladı. “Ne önemi mi var? Yıllardır kurduğumuz planları yok etmeyi neden seçtiğin elbette önemli. Yaptığım her şey annenin isteğiydi. *Senin* isteğindi. Oysa sen, şimdi tam da senin istediğin şeyi yaptığım için yüzüme tükürüyorsun. Bu planlar benim değil, senindi, Bjorn. Ama bana düşmanınmışım gibi davranıyorsun.”

“Düşmanım değilsin, baba. Sadece... bazı şeyler değişti.”

“Ah, evet. Bazı *şeyler*.” Yüzünü buruşturdu. “Kalkan kı-zının eşsiz güzellikte bir kadına dönüşmesi gibi şeyler mi? Çirkinleri öldürmek daha kolaydır, değil mi? Eğer Freya’nın yüzü bir atın kıçına benzeseydi, annenin emirlerini bir saniye düşünmeden yerine getirirdin. Ama işte bu durumdayız. Snorri ve Freya yaşıyor. Nordeland üzerindeki tehdit, öncesinde neyse şimdi de o. Çünkü kaderimiz değişmedi. Üstelik tüm bunlar güzel bir yüz uğruna.”

“Güzelliğiyle ilgisi yoktu.” Bu bir yalandı çünkü Freya’yı ilk gördüğüm anı hatırlıyordum. Vragi’nin öfke nöbetinden balık üstüne balık kurtarıırken güneş ışığı yüzündeki hiddeti aydınlatıyordu. Bedeninin her hücresi isyanla parlıyordu. Güzel-di, evet ama beni onunla konuşmak için fiyordun ötesine çeken şey bu vahşiliğiydi. Üzerindeki ev kıyafeti ve sözlerinden baş-ka silahı olmamasına rağmen, savaş alanında karşılaştığım tüm savaşçılardan daha sertti. “Onu öldürmek yanlış hissettirdi,” diye mırıldandım. Nedenini açıklamak istesem de ağzımdan çı-

kacak her kelimenin Harald'ın alaycılığını üzerime çekeceğini biliyordum. "Neden Snorri'nin suçlarının bedelini o ödesin?"

"Çünkü annen, binlerce hayatı kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi," diye yanıtladı Harald. "Saga, Freya'nın tam olarak neden tehlikeli olduğunu anlayamasa da onun hem Norland hem Skaland için yıkım getireceğini biliyordu. Snorri kötü olabilir ama kalkan kızı onun silahıydı. Onu öldürmek, Snorri'nin elini kolunu bağlardı. Saga seni bu göreve gönderdi çünkü örülü bir kaderin yok. Bu sayede, Yüce Baba'nın gösterdiği kaderi değiştirme şansın vardı. Fakat fırsat eline geçince kaçtın. Çünkü *yanlış hissettirdi*." Dudağını küçümsemeyle kıvrırdı. "Ya da belki kararlarını başınla değil, başka bir yerinle almaya başlamıştın."

"Annem planın değişmesi gerektiği konusunda benimle aynı fikirdeydi," diye karşılık verdim. "Fjalltindr'de onunla konuştuğumda, Freya'nın Snorri'den kurtarılırsa başka bir yola girebileceğini kabul etti. Masum bir kadını öldürmek yerine başka bir çözüm varken o kadar kana susamış değildi."

Harald iç çekti. "Saga senin gibi düşünmüyordu, Bjorn. Sadece Freya'ya tutulduğunu fark etmişti ve onu incitmeye ikna olmayacağını anlamıştı. Bu yüzden işi benim yapmamı istedi. Ancak bu bir kâhinin stratejisi değil, bir annenin yalvarışıydı. Ben yalnızca ölümlü bir adamım. Norn'ların belirlediği geleceği değiştirme gücüm yok. Bu da baştan kaybetmeye mahkûm olduğum anlamına geliyordu."

Bana attığı yan bakış, o girişimi sabote etmedeki rolümü bildiğini açıkça gösteriyordu. Aklıma istemsizce Freya'nın beline kadar çıplak hali geldi. Maskeliydi, başını geriye atmıştı. Onu ilk kez tattığım anı hatırladım. Gözümü kırparak görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım çünkü onu o zaman koruduğum tehlike şimdi de geçerliydi. "Peki annem hâlâ Freya'nın ölmesini mi istiyor? Bunun geleceği değiştirmenin tek yolu olduğu-

na mı inanıyor?” Çünkü yapmak istediğim son şey, eğer annem hâlâ ölümünü istiyorsa Freya’yı Nordeland’in derinliklerine götürmekti.

Belki de bininci kez içimden haykırdım. *Neden Snorri’yi öldürüp bu işi bitiremiyordum?*

Çünkü annem yıllardır bunun bir seçenek olmadığını savunmuştu. Aksini duymaya bile tahammül etmiyordu.

Dirseklerini dizlerine dayayarak, “Saga’nın şu an bu konuda ne düşündüğünü ya da Yüce Baba’nın ona başka kehanetler verip vermediğini bilmiyorum,” dedi Harald. “Fjalltindr’den ayrıldıktan sonra kulübesine döndü. O zamandan beri onu görmedim. Etraftaki bunca ruh onu bitkin düşürdü.”

Hiç şaşırmadım. Annem her zaman yalnızlığa muhtaçtı. Gördüğü gelecekler çoğu zaman o kadar trajikti ki, kalbi buna uzun süre dayanamazdı. Onu Fjalltindr’de ilk gördüğümde yaşadığım şoku hâlâ unutamıyordum. Yine de gece vakti gizlice yanına gidip fikrini öğrenmekten kendimi alamamıştım.

Ağaçların arasından, sahile doğru koşan adamları gördüm. Kalkanlarında Nordeland’in mavi şeritleri ve kendi jarllarının işareti vardı. Bizden önce karaya varmış Harald’ın filosuna ait savaşçılardı. Bu da başkaları duymadan babamın planlarını öğrenebileceğim kısa anların sona ermek üzere olduğu anlamına geliyordu.

“Freya için niyetin ne?” Cevap bekleyen açık bir soruydu. Harald uzun süredir Freya’nın ölümünü istiyordu ama bu düşüncesi onun Hel’in büyüsünü kullandığım gördüğünde değişmişti. Ne yaptığını fark ettiğinde gözlerinde parlayan hayranlık göz ardı edilemezdi. Onu Nordeland’in kıyılarını koruyan Kadersizler grubuna katmayı umduğunu düşünüyordum. Başka seçeneği kalmadığı sürece Freya gibi keskin bir silahı bir kenara atmazdı.

Ya da annem öyle emrederse ve bu olasılık her zaman vardı.

KEMİĞE OYULU LANET

“Tehlikeli.” Gözlerini yaklaşan savaşçılardan ayırıp sahilde Tora’nın gözetimi altında duran Freya’ya çevirdi. “Sadece öldürme gücüne değil, ruhları tanrı annesinin yanına Helheim’a gönderme gücüne de sahip. Ölümle alay eden savaşçılar bile Freya’dan kaçır çünkü Valhalla’ya gitmelerini engelleyebilir. Yine de beni asıl korkutan bu değil.” Uzun süre sessiz kaldıktan sonra, “Beni asıl korkutan onun öfkesi,” diye ekledi.

Sanki sözlerimizi duymuş gibi Freya bize döndü. Aramızda sahil mesafesi ve ağaçlar olsa da gözlerinde parlayan kırmızı ışığı fark etmemek mümkün değildi. Soluk sarı saçları, beline kadar ıslak ve dolaşmış bir halde sarkıyordu. Eğer bacakları yerine bir balık kuyruğu olsaydı, onu denizcileri ölüme çeken deniz-kızlarına benzetirdim. Oysa gerçekte, silahsız haliyle bile Freya onlardan çok daha tehlikeliydi.

“Onu alıp kaçırmaya çalışmamın nedenlerinden biri de öfkeliydi. O zaman bunun Hel’in etkisi olduğunu bilmiyordum ama Snorri onu kullanmaya başladıkça Freya’nın değiştiğini gördüm. Annemin korktuğu yaratığa dönüşmesini izledim. Ben...”

“Onun kaderini mi değiştirmek istedin?”

Yavaşça başımı salladım. “Şimdi aptalca geliyor. Çünkü onu böyle hissettirenin Snorri değil, Hel olduğunu anlıyorum. Kaçmak hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

Harald kahkahalarla güldüğünde ters ters ona baktım.

Gözlerini silerek, “Ah, keşke tekrar genç ve aptal olabilsem,” dedi en sonunda. “Hikâyelerini hatırla, Bjorn. Yoksa seni Steinunn’ın karşısına oturtup küçük bir çocuk gibi ders vereceğim. Hel ölüm tanrıçasıdır ve Helheim’in efendisidir ama yıkım peşinde koşan bir kötü değildir. O... *açgözlüdür*, daha iyi bir kelime bulamıyorum. *İster*. Bu da bana Freya’nın ne istediğini düşündürüyor. Kalbinde böyle bir öfkenin harlanması-

* İskandinav mitolojisindeki dokuz diyardan biridir, Ölümler Diyarı olarak anılmaktadır. (ç.n.)

na, gözlerinin alev alev yanmasına sebep olacak kadar mahrum bırakıldığı şeyi merak ediyorum. Suçu Hel'e atma. Çünkü gördüğün, Freya'nın öfkesi. Sadece ona ait."

Freya'nın öfkesi için sayısız sebep düşünebilirdim, elbette ben de bunlardan biriydim. Yine de içgüdülerim bana, onun öfkesinin neden bu denli yakıcı olduğunu hâlâ tam anlamadığımı söylüyordu.

"Freya'nın ne istediğini öğren," dedi Harald. "Onu yatıştırmamanın anahtarı bu. Ve onu yatıştırmak, annenin gördüğü karanlık kaderi değiştirmek demek."

Kaşlarımı çattım. *Yatıştırmak*. Bu kelime kulağımda değiştirmek gibi tınlıyordu, oysa Freya'nın hiçbir yönünü *değiştirmek* istemiyordum. "Gerçeği istiyor," demekle yetindim.

"O halde onu Saga'ya götür. Gerçeğin tamamım bilsin," dedi babam. Elini omzuma koydu. "Seni affediyorum, Bjorn. Çünkü biliyorum ki, Freya'ya duyduğun sevgiden dolayı böyle davrandın. Ne bana ne Nordeland'e duyduğun kinle ilgiliydi. Tanrılar biliyor, ben de annen uğruna tartışmalı kararlar verdim. O yüzden seni yargılayacak değilim. Kadınlar güzelliklerini silah gibi kullanır. Üstelik hiçbiri Saga kadar güzel değildir."

Gözlerimi havaya diktim. "Anneme olan aşk dolu şiirlerinden beni muaf tut lütfen. Hayatta bilmememin daha iyi olduğu şeyler var, bu kesinlikle onlardan biri."

Harald güldü ama hemen ardından bakışları ciddileşti. "Annenin, sen Nordeland'e geldikten sonra Freya hakkında gördüğü kehaneti hatırlıyor musun?"

Sanki annemin gözleri geriye yuvarlanmış, dizlerinin üzerine düşmüş halini unutabilmem mümkündü. Dudaklarından kendi sesi değil ama başka bir sesle fısıldamıştı. Kalkan kız, Skaland'i birleştirecek ama ardında on binlerce ölü bırakacaktı.

Yeryüzünde bir veba gibi dolaşıp dostu dosta, kardeşi kardeşe düşürecek ve herkes ondan korkacaktı. “Hatırladığımı biliyorsun.” Harald başını yavaşça salladı.

“Uzun zamandır hayatının amacı sadece Snorri’yi annenin öngördüğü kaderden mahrum etmek değil, aynı zamanda kalkan kızını silah olarak kullanarak hükümdarlığının topraklarımıza vereceği kanlı zararı önlemektir. Freya’yı kaçırmanın bu karanlık geleceği engelleyeceğini sandın. Ancak görünen o ki, Saga’nın gördüğü kaderden kaçış yok. Onunla savaşmalı. Senin sorman gereken, bu savaşta onun yanında durmaya hazır mısın?”

Bu benim için bir soru bile değildi. Freya’nın arkasını Valhalla’nın kapılarına kadar kollardım. Ötesinde bile.

Hiçbir şey söylememiştim ama Harald başını ufak bir onayla eğdi. “Yolun hep aynıydı, Bjorn. Snorri’nin Skaland’i ele geçirmesini engellemek. Ona yıkım gücünü vermemek. Bunun en iyi nasıl yapılacağını ben de bilmiyorum. Tek umudumuz, annenin bu sorulara cevap vermesidir.”

“Annem, Freya’nın ölmesinin hâlâ tek çözüm olduğunu söylerse?” Bu sorumu daha önce cevaplamamıştı.

Rüzgâr ormanda uğuldadı ve uğursuz bir sesle kulaklarımı doldurdu. Harald’ın soluk gri gözleri benimkilere sabitlendi. “İkimiz de o noktaya varmaması için dua edelim.”

Skade, yaklaşan savaşçıları karşılayarak bize doğru yönlendirmişti. Harald bizi kardeş gibi büyütmüştü ama Skade ve ben her zaman birbirimizin boğazına sarılacakmış gibiydik. Annesi onu terk etmişti, Skade de bu terk edilişin acısını tüm kadınlara yöneltmişti. Özellikle de zayıf gördüklerine. Harald onu cezalandırana dek hizmetçileri acımasızca ezmişti. Fakat bu onu sadece daha da sinsileştirmişti. Skade’in, Freya’nın annesini öldürdüğünü görene kadar zayıflık yüzünden bir kadını öldürdüğüne hiç tanık olmamıştım ama geriye dönüp baktığımda

bunun olacağını tahmin etmeliydim. Kelda, onun nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi.

Düşüncelerimi sezmiş gibi bana dik dik baktı ama onu görmezlikten geldim. O sırada savaşçılardan biri konuştu.

“Kralım,” diye selamladı eğilerek. “Sizi iyi gördüğümüze sevindik. Gökler arkamızdan karardığında ve *drakkar*’ınız fiyolla birlikte kıyıya ulaşmadığında, en kötüsünden korktuk.”

Harald umursamaz bir el hareketiyle geçiştirdi. “Biraz fırtına sadece.”

Alayla güldüm. “Hâlâ kusmuk gibi kokan biri söylüyor bunu.”

“Rahatsızlıkla tehlike arasında fark vardır,” dedi Harald. “Kalkan kızı başıboş bir dalgaya kapılacak değildi. Ben de bu bilgiye tutundum. Diğer tekneler sayıldı mı?”

“Evet, kralım.” Savaşçı sırtındaki kalkanı düzeltti. “Çoğu, emriniz doğrultusunda kendi üslerine ve salonlarına geri döndü. Kalanlar Rimstrom’un ağzına yöneldi. Ama biz sizin dönüşünüzü bekledik.”

“Evet, evet,” diye sözünü kesti Skade. Ardından savaşçıların arasına uzanarak çelimsiz bir adamı öne çekti. Guthrum’u hemen tanıdım. Bir mızrak sapı kadar ince, karmakarışık kahverengi saçlı ve başıboş bir sakalla Guthrum; insanlardan mümkün olduğunca uzak, vahşi doğada yaşamayı tercih ederdi. Onca yıl geçmiş olmasına rağmen neredeyse hiç değişmemişti. Ancak omzunda tünemiş duran doğan kuşu yeniydi.

“Kralım.” Guthrum eğilerek selam verdi. Doğan da tüylerini kabarttı ve ardından sahibini taklit edercesine eğildi. “Kötü haberler getirdim. Daha doğrusu, Kaja getirdi.”

“Tilkine ne oldu?” diye sordum. Çünkü ben gittiğimde evcil hayvanı küçük bir kızıl tilkiydi ve tilkiler *lanet* denizleri geçemezdi.

Guthrum kahverengi gözlerini benimkilere dikti. “Kurtlar...

KEMİĞE OYULU LANET

İki kış önce. Kaja'yı daha yavruyken kurtardım ve Jord*, zihnimi birbiri bağlamayı uygun gördü."

İçim daraldı. Bu yaklaşık iki yıldır Harald'ın Skaland semalarında bir gözcüsü olduğu anlamına geliyordu. Guthrum, Jord'un bir çocuğuydu. Yani hayvanıyla zihin yoluyla konuşabilir, hatta onun gözlerinden görebilirdi. Ayrıca Guthrum'un sadakati tartışmasızdı. Ne gördüyse Harald'a aktarırdı.

"Kaja ne gördü?" diye sordu Harald. "Snorri'yi izleyebildi mi?"

Guthrum yutkundu. Gözleri bana, sonra da Freya'yla birlikte duran Tora'ya kaydı. İkisi de bizi izliyordu.

"Siz ayrılır ayrılmaz, Skalandliler şelalenin dibinde cesetleri aradı," diye açıkladı. "Torne boyunca da arama yaptılar. Balıkçı tekneleri şimdi kıyıyı tarıyor. Snorri, kalkan kızı ile Bjorn'ün hâlâ yaşadığına inanıyor. Onların yerini bildiren herkese ödül vaat etti."

Dişlerimi sıktım. Freya'yla birlikte şelaleye düştüğümüzde herkesin öldüğümüzü sanacağını düşünmüştüm. Şimdi bu fikir düpedüz aptalca geliyordu. Kendime artan öfkemle yumruklarımı sıktım. Kimseyi kandıramamıştık.

Harald sakalını çekiştirirken yüzünde ne şaşkınlık ne de endişe belirtisi vardı. "Freya ve Bjorn'ün Nordeland'de, bizimle olduğundan şüpheleniyor mu?"

Guthrum başını hafifçe salladı. "Fazla kolay geri çekildiğinizi düşünüyor. Şelaleden düştükten hemen sonra onları bulduğunuza inanıyor. Ylva'ya eğer ölü olsalardı, bunu duyurmuş olacağınızı söyledi. Bu yüzden hayatta olduklarına emin."

"Snorri, eski dostum, aptal bir adam değilsin," dedi Harald sessizce, ardından başını iki yana salladı. "Senin ve Freya'nın yaşadığını öğrenmesi kaçınılmazdı, Bjorn. Yüzlerinizi gören çok kişi oldu. Keşke tüm savaşçılarım sadık olsa ancak servet

* İskandinav mitolojisinde toprak tanrısıdır. (ç.n.)

vaadiyle ayartılacak tek bir kişi bile bu oyunu bozmaya yeter. İç kesimlere, Hrafnheim'ın güvenliğine gitmemiz gerek."

Büyüdüğüm yerin, evimin adını duyunca kalbim sıkıştı. Anem bir savaşçı gibi yetişmem için Harald'ın yanında kalmamda directmişti. Arkadaşlarım ve kan bağı kadar güçlü bağlarla kurduğum ailem oradaydı.

Freya'nın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Hrafnheim'a gitmeyi kabul etmedim. Sadece Tora'nın bana başka yerde yaşadığını söylediği Saga'yı görmeye gideceğimi söyledim." Sessizce yanımıza gelmişti. Tora da bir eli kılıcının kabzasında arkasında duruyordu. Kız kardeşim ve dostumdu. En azından bir zamanlar öyleydi ama çok şey değişmişti.

"Saga'nın kulübesine ulaşmak için Hrafnheim'dan geçmeniz gerekiyor," dedi Harald. "At ve erzak da gerekecek. Bunların hepsini şehirde bulabilirsiniz."

Kollarını göğsünde kavuşturup, "Yani kalen olan şehirde," dedi Freya. O kadar güzel ve öfkeliydi ki, göğsümde bir şey sızladı. Bu duygu, bana attığı o öldürücü bakışla bile azalmadı.

"Şimdi benim isteyerek kalene yürüyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Skaland'deki küçük balıkçı köylerinde bile Hrafnheim konuşulurdu. Özellikle de Nordelandli olmayan hiç kimsenin içeri girip hikâyeyi anlatmak için dışarı çıkmadığı söylenirdi. Beni ömrümün sonuna kadar bir zindana kapatmaya niyetli olmadığını kim söyleyebilir?"

Harald insanları zindana kapatan biri değildi. Başka ceza yöntemlerini tercih ederdi. Gözüm siyah başlıklı ve kumda diz çökmüş halde bekleyen kölelerine, İsimsizlere kaydı.

Belindeki kılıçları düzelterek, "Sana söz veriyorum, Freya. Seni hapsetmek gibi bir niyetim yok," dedi Harald. "Hrafnheim'da bir zindanım bile yok."

Freya alayla güldü. "Senin sözün benim için testideki sidikten bile değersiz. Hrafnheim'a gitmeyeceğim. Bana bir rehber

verin, Saga'ya kendim giderim." Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Ama rehberim *Bjorn* olmayacak."

Sözleri beklediğim bir şeydi, yine de bu durum acısını hafifletmedi.

"Zaten gönüllü olmadım." Kolumdaki yosun parçasını sıyı-
rıp yere attım. "İstiyorsan yürü, Ateşten Doğan. Ben Rimstrom
boyunca tekneyle Hrafnheim'a varırım. Hızlı bir at seçer, anne-
min kulübesine senden iki hafta önce ulaşırım. Senin için bal
likörü ayırırım, uzun yol sonrası susamış olursun nasıl olsa."

Freya cevap vermedi ancak yer sarsıldı ve herkes irkildi.
Bense sadece ona bakmaya devam ettim. "Hadi, ne duruyor-
sun?" diye meydan okudum. "Beni Helheim'a lanetle. Tanrı an-
neni çağır da beni Valhalla'daki yerimden mahrum etsin. Geçen
sefer işe yaramadı ama belki bu sefer farklı olur."

"Yüce Baba, onu sesinden kurtaracağım için bana teşekkür
edecek," diye tısladı. "Gerçek bir ceza seni yalnız başına, sade-
ce kendini rahatsız edebileceğin bir yere koymak olurdu."

Harald iç çekerken şakaklarını ovdu. "Bana o yerin nerede
olduğunu söyleyin çünkü sizin aranızda kalmaktan çok daha
huzurlu olmalı. Freya, seçim senin. Gemiyle mi gideceksin, yü-
rüyerek mi?"

Çenesi kasıldı ama inatçılığının ardında bir nebze korku
saklıydı. Freya, ülkesinin düşmanı olan bir diyarda tek başınay-
dı. Onu bu şekilde öfkeliendirdiğim için içim burkuldu. "Ger-
çekleri öğrenmek için annemi görmeye gitmene kimse engel
olamayacak. Söz veriyorum."

Gözleri yeniden kızılılaşırken tıslayarak cevap verdi. "Sözün
canı cehenneme, Bjorn. Seninkinin, kralınınkinden bile az
değeri var."

Arkasını döndü ve Tora'yla birlikte *drakkar*'a doğru yürü-
dü.

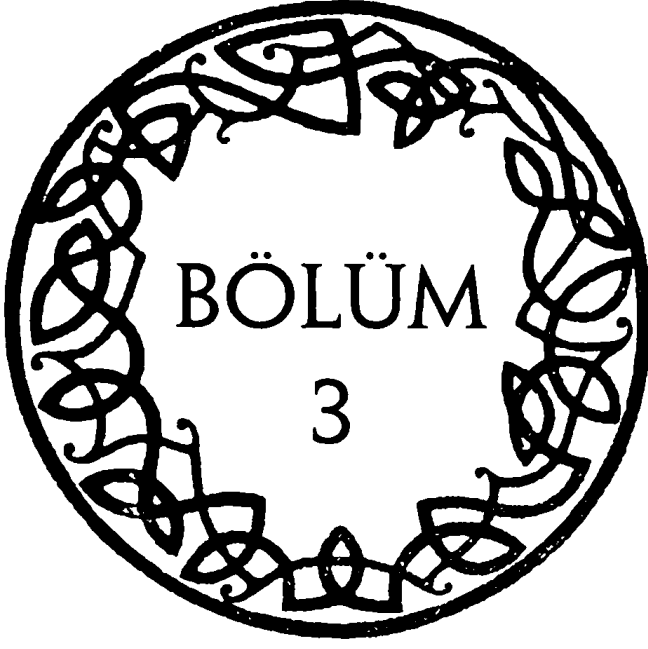
Harald derin bir nefes aldı, sonra savaşçıları uzaklaştırdı ve

Skade'e yelken hazırlığı emrini verdi. Ardından bana dönerek cebinden bir bileklik çıkardı. Gümüş halka son derece tanıdık-tı. Uzun zaman önce bana verdiği, kalkan kızının ve intikamın peşine düştüğümde Skaland'e giderken tekrar ona bıraktığım bileklikti.

"Freya, Snorri'nin kral olma kaderinin anahtarı," dedi Harald. "Onu asla savaşmadan bırakmayacak. Freya'nın burada olduğundan emin olduğu an, onu geri almak için peşimize düşecek. Nordeland'e karşı savaşa yürüyecek. Onu korumak uğruna canımı vereceğini biliyorum. Peki hâlâ Nordeland'i de savunacak mısın? Hâlâ bir Nordelandli misin, oğlum?"

Gümüş halkayı aldım. Metal avucumda soğuktu. Bana ilk kez verildiğinde ne kadar anlamlı olduğunu hatırladım. Her şeyimi kaybetmiş gibi hissettiğimde beni kabul eden ve bana şefkatle davranan insanların savunucusu olduğumu söylediği zamanı hatırladım.

"Her zaman bir Nordelandli olacağım." Halkayı koluma geçirdim, dirseğimin üstündeki yerine oturttum. "Eve dönmek güzel, baba."

FREYA

Hiçbir şekilde Nordelandlilerle birlikte *drakkar*'a yeniden binmek istemiyordum, öfkemin altında mide-mi bulandıran bir korku vardı. Bjorn'le Skaland'den ayrılabilmişim çünkü Snorri'nin öldüğümü kabul edeceğine inanmışım. Kardeşime ya da Ingrid'e zarar vermeyeceğini, geride kalan ailemin yaşamaya devam edebileceğini sanmışım. Fakat kulak misafiri olduğum haberler gösteriyordu ki, Snorri pes etmemişti. Bu da Geir, Ingrid ve doğmamış çocuklarının hâlâ tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Kardeşimle aram bozulmuş olsa da masum çocuğunun zarar görme ihtimali içimi acıtiyordu.

Üstelik hâlâ bencilce kendim için de korkuyordum.

Gemideki adamlar ve kadınlarla diğer iki gemide seyahat edenler, büyüdüğümünden beri korktuğum baskıncılardı. Skaland kıyılarında büyüyen her çocuk, mavi şeritli yelkenlere sahip bir

drakkar görünce ne yapacağını bilirdi. Beyaz kurt bayrağı görüldüğünde yaşlılarla birlikte ormana kaçılırdı. Yetişkinler ise hayatlarını riske atarak başta insan hayatı olmak üzere değerli olan her şeyi almaya niyetli olan tecrübeli savaşçılarla savaşmaya çalışırdı. Küçük bir kızken amcam böyle bir baskında ölmüş, halam esir alınıp bir daha asla dönmemişti. Bu anılar uzak gibi görünse de asla unutulmamıştı ve şu anda yanımda olanların hiçbirinin tehlikeli olmadığını umacak halim yoktu. Özellikle de tepemizde beyaz kurt bayrağı dalgalanırken.

Yardıma muhtaç değilsin, dedim içimden sessizce. Nordelndlilerin bana gösterdiği mesafeli duruş hem rahatlatıcıydı hem de ürkütücüydü çünkü benden bir canavarmışım gibi korkuyorlardı. Aralarında fısıldaşmalarını duyuyordum. Bjorn'le peşimize düştüklerinde, Harald'ın savaşçılara yaptıklarını konuşuyorlardı. Hel'in bana bahsettiği büyü'nün ruhlarını bedenlerinden söküp Helheim'a sürüklediğini, Valhalla'ya asla gidemeyeceklerini anlatıyorlardı. Fısıldaşmalarına göre yalnızca Kadersizler bana karşı kendilerini savunabilirdi. Harald'm ise ancak diğer tanrıların Nordeland'in sevgili kralını koruması sayesinde hayatta kaldığını söylüyorlardı. Bu doğru olabilirdi çünkü Hel'in büyü'sü ona hiç dokunmamıştı.

Benden korkuyorlardı ve onları suçlayamıyordum. Sonuçta ben de kendimden korkuyordum. Hlin'in büyü'sünün yalnızca koruma amaçlı olması nedeniyle, Saga'nın gördüğü o felaket geleceğin nasıl mümkün olabileceğini hiç anlayamamıştım. Ancak şimdi onun öngördüğü vebaya nasıl dönüşeceğim açıktı. Kontrolsüz bir öfkeyle onlarca, yüzlerce ve belki binlerce kişiyi öldürebileceğimi ve ruhlarını Hel'in diyarına hapsedebileceğimi biliyordum. Helheim korkulacak bir yer değildi ancak oraya gönderilenler, Yüce Baba Odin'in sofrasına oturma ve son savaşa katılma hakkından mahrum kalırdı. Oysa bu vaat, onları ölüme karşı korkusuz yapan şeydi.

KEMİĞE OYULU LANET

Kimsenin böyle bir gücü olmamalıydı, özellikle de benim. Bu büyüü bir daha kullanmamaya yemin ettim.

O canavar olmayacaktım. Bunu reddediyordum.

Kim olduğunu öğrenme yolundasın, diye hatırlattım kendime. Gerçeği öğrendiğinde yol da netleşecek.

Ya da belki, bu yol beni gelecekteki zindanıma götürüyordu. Fakat bu almam gereken bir riskti.

Yün pelerinimi bedenime daha sıkı sararken gözlerim Harald'la oturan Bjorn'e kaydı. Gecenin karanlığına benzeyen saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Başının yanlarını süsleyen dövmeler, birkaç gündür usturaya değmemiş olmaktan ötürü kısmen saklanmıştı. Yanakları da sakallıydı ama bunlar çene hattı ile elmacıkkemiklerinin keskin çizgilerini gizleyecek kadar uzamamıştı. Harald ona bir şey söyledi. Bjorn cevap verirken güneş ışığı gözlerinin yaprak yeşilini ortaya çıkardı ama aynı zamanda altlarındaki karanlık halkaları da belirginleştirmişti.

Gerçekleri öğrenmek için annemi görmeye gitmene kimse engel olamayacak, diyen sesi kafamda yankılandı. Söz veriyorum.

Gerçekten samimi görünmüştü. Ancak daha önce de aynı şeyi hissetmiş, sonra onun yalan söylediğini öğrenmişim.

Şimdi dirseğinin üzerinde taşıdığı bükülmüş gümüş bileklik güneşte parlıyordu. Bunu ona Harald'ın verdiğini biliyordum. Aileye bağlılığın ve sadakatin bir simgesiydi. Kardeşim Geir de benzer bir halkayı, Snorri'nin savaş grubuna katıldığında almıştı. Babamda da vardı. Snorri'nin tüm savaşçıları bu halkayı takardı. Bjorn'ün takmadığını fark etmişim ama bir anlam yüklememişim. Aptalca bir şekilde bunun, görünüşte yok etmeye yemin ettiği adama karşı küçük bir meydan okuma gösterisi değil, gömleğini her fırsatta çıkarmaya meyilli oluşuna yormuştum.

İstemsizce birlikte Fjalltindr'e doğru, *draug***larla dolu tünellerde tırmandığımız anı hatırladım. Birlikte mola verdiğimizde, baltasının ve kollarının sıcaklığı dağ soğuşunu uzak tutmuştu. Nordeland'den konuşmuştuk, halkın ona nasıl davrandığını anlatmıştı. Ona Snorri'nin bu halka savaş açması ihtimaline karşı ne hissettiğini sormuştum. "*İnsanlar hakkında ne hissedersen hissedeyim, anneme zarar verenlerden intikam alınmalı. Ondan her şeyi almak için yemin ettim, yoluma çıkan herkes savaş zayıyatından başka bir şey değil.*"

Doğruyu söylemişti ama ben yalnızca duymak istediklerimi duymuştum. Harald'ın ve Nordeland'in düşmanı olduğunu düşünmüştüm. Ylva suçlamalarında haklıydı, ona karşı olan düşmanlığını Leif adına duyduğu kıskançlık olarak yorumlamıştım. Ne kadar yanıldığımı şimdi anlıyordum.

Kan bağı olmasa bile, Bjorn baştan aşağıya bir Nordelandliydi. Bu da onu benim düşmanım yapıyordu.

Ellerimi yumruk yaparak onu görmemek için başımı çevirdim. Bu sefer de Tora'yla göz göze geldim.

Thor'un kızı benden bir kafa kadar uzundu, omuzları genişti. Eline aldığı her silahı kullanabilecek kudretteydi ama onu asıl tehlikeli kılan, ellerinden yıldırım çağırabilmesiydi. O yıldırım neredeyse beni öldürüyordu. Bodil'i ise gerçekten öldürmüştü. Yüzü, yıldırımını kalkanımdan Grindill'in kapısına geri döndürdüğümde oluşan yanık izleriyle kaplıydı. Aradan çok zaman geçmesine rağmen yanıklar hâlâ kıpkırmızıydı ve onları örtmek için uzun sarı saçlarını açtığını fark ettim. "Harald'ın hizmetinde bir şifacı yok mu?" diye sordum.

"Volund, Eir**'in çocuğu." Çenesini eşlik eden *drakkar*'lardaki birine doğru kaldırdı. "Yeşil tunik giymiş, yaşlı ve şişman olan."

* Yaşayan ölümlere denir. Ölümlülere ait silahlarla öldürülemezler. (ç.n.)

** İskandinav mitolojisinde sağlık tanrıçasıdır. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

Gözlerimi kısarak diğer tekneye baktım ve en sonunda tarifine uyan kırmızı yanaklı yaşlı bir adam seçtim. Gemi dalgaların üzerinde kayarken başını bir eline dayamış, yarı uyukluyormuş gibi görünüyordu. “Neden seni iyileştirmedim?”

“Bana şifa verilmedi.” Tora’nın sesi duygusuzdu ama elini izlerine götürüşündeki hareket dikkatimi çekti. Yanıklar hâlâ acı veriyor olmalıydı, iz bırakacakları kesindi.

Eir’in çocuklarının gücü hakkında bildiklerimin çoğunu Liv’den öğrenmiştim. Elim Bjorn’ün baltasıyla yandığında beni tedavi etmişti. Eir’in büyüünün bazen iz bırakmadan, bazen ise elim gibi doğanın kendi akışına bırakarak iyileştirdiğini anlatmıştı. Hatta bazı anlarda hiç şifa vermediğini söylemişti. Gnut, Halsar’a saldırdığında bunu bizzat görmüştüm. Liv tüm gücüyle uğraşsa da birçok yaralıyı kurtaramamıştı. O iyi bir kadındı. Gnut saldırısını bitirmek için geri döndüğünde öldürülmemiş olsaydı, ona arkadaş diyebilirdim. Aklıma Tora’nın o savaşta Gnut’a da yardım etmiş olabileceği gelince, “Uygun bir ceza,” diye yanıtladım. “Arkadaşımı ve daha birçok kişiyi öldürdün.”

Tora sağ elimi tuttu ve yara izlerinin güneşte aydınlanması için havaya kaldırdı. “Belki Eir senin geleceğini gördü ve senin de cezayı hak ettiğini düşündü. Ben Bodil’i hedef almamıştım. Hedefim sendin. Bu hata, hayatımdaki en büyük yanlışlardan biri oldu.”

Bileğimi elinden hızla çektim.

“Bodil’le çok küçükken tanıştım,” diye devam etti Tora. “Amcam onun klanıyla ticaret yapmak istiyordu. Yaşayan tüm kadınlardan daha çok ün kazanmış bir savaşçıydı. Ona, onun gibi olmak istediğimi söylemiştim.” Derin bir nefes aldı. “Bodil’in ayağını kaldırıp kaşındığını ve sonra gülümseyerek, ‘Hayır, istemiyorsun,’ dediğini hatırlıyorum.”

Göğsüm daraldı. “Yalan duyduğunda ayağı kaşınırdı. Savaşçı olmak istemiyordun.”

“O zamanlar istemiyordum.”

“Ne değişti?” Tora’nın kahverengi gözlerine baktım. Eski bir kederin donukluğuyla doluydular.

Cevap vermeye fırsatı olmadan Harald elini onun omzuna koydu. “Amcası kötü şeyler yapan kötü bir adamdı. Ama artık ölü, değil mi, Tora?”

“Evet, kralım,” dedi Thor’un çocuğu yumuşak bir sesle. “Onu sen idam ettin.”

“Ve o günden beri yanımdasın.” Harald onun omzunu okşadı. “Kanımdan olmasa da kalbimden bir çocuk ve sadece birkaç kişinin karşı koyabildiği bir savaşçı. O birkaç kişiden birisin, Freya.”

Tenim ürperdi. Bu sözler rahatsız hissettirmişti ama nedenini açıklayamıyordum.

“Duman!”

Skade’in sesi *drakkar*’ın içinde yankılandığında herkes avcının işaret ettiği yöne döndü. Önce ince birer tül gibiydi ama dumanlar hızla büyüyerek siyah sütunlara dönuştü.

Baskıncılar.

“Skalandliler geldi!” diye bağırdı diğer teknelerden biri. “Snorri ödölünü geri almaya geliyor!”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi olurken hızla ayağa kalktım. Nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Bu nasıl mümkündü?

Bir adamın omzunda gördüğüm kuş, gökten aşağı süzölüp tiz bir çığlıkla sahibinin etrafında döndü. Diğer gemideki adam, “Skalandliler değil!” diye bağırdı. “Islundlular!”

Islund adını duymamla ellerim buz kesildi. Bazen Skaland kıyılarına baskınlar düzenlerlerdi, geldiklerinde geride kimse sağ kalmazdı. Ancak şu an üç gemideki tüm Nordelandliler ayaktaydı. Sesleri korkudan değil, öfkeden yükseliyordu.

“Görünüşe göre Islundlular yokluğumuzu fark edip bunu fırsat bilmişler,” dedi Skade. “Köylerimizi savunmasız bıraktık.”

KEMİĞE OYULU LANET

Harald'ın çenesi gerilirken gözleri duman sütunlarına kaydđ. “Bedelini ödeyecekler. Çünkü beyaz kurt artık burada.” Sonra haykırdı. “Silahlarınızı kuşanın, dostlarım! Çünkü şimdi Islund'un kanında yıkanmaya gidiyoruz!”

FREYA

Duman ilk başta uzak görünmüştü. Fakat kayalık kıyılarla yemyeşil orman boyunca ilerledikçe, siyah ve sarıya boyanmış gemiler neredeyse bir kalp atımı uzaklıkta belirmişti. *Islundlular*. Hiç kuşku yoktu. Kıyıya çekilmiş üç *drakkar* vardı ve etraflarında bir avuç savaşçı nöbet tutuyordu. Bizim de üç gemimiz olmasına rağmen, Nordelandliler sayıca azınlıktaydı çünkü normalde Harald'ın gemisinde yol alacak savaşçıların tamamı benim yüzümden artık Helheim'daydı. *Drakkar*'ımızda sadece Bjorn, Tora ve Skade vardı.

Bir de ben.

Köyden yükselen şimşeklere bakılırsa, *Islundluların* da kendi *Kadersizleri* vardı.

Bjorn yanımdan geçerken dirseklerimiz birbirine sürttü. Benimi ondan uzaklaştırdım. Vücudumun kendi irademe rağ-

men ona yönelmesinden nefret ediyordum. Bjorn bir şey fark ettiyse de belli etmedi, tüm dikkati Tora'daydı.

“Skaland'e gitmeden önce Arkyn'i öldüreceğine yemin etmiştin, Tora,” diye çıkıştı. Baltası elinde çoktan alev almıştı. “Ama oradan gelen ışığa bakılırsa, hâlâ hayatta.”

Aralarındaki rahatlık ağzımda ekşi bir tat bıraktı. Bjorn, Tora'yı tanıdığını inkâr etmemişti ama onu bir düşman gibi gördüğünü sanmama da izin vermişti. Oysa açıkça görülüyordu ki, düşman falan değillerdi.

Tora yüzünü astı. “Arkyn benden saklanıyordu, fırsatım olmadı.”

“Şimdi saklanmıyor.” Bjorn'ün yüzündeki sırıtış, içimde onu denize itme isteği uyandırdı. “Yeminini yerine getirsen iyi olur. Yoksa tehditlerinin havlamaktan öteye gitmediğini düşünmeye başlarlar.”

“Bunu kalkan kızını öldürmeye her gün yemin edip onu beceren sen mi söylüyorsun?”

Alayına karşı kaşlarımı çatarken Bjorn omuz silkti. “Eğer benim yolumu kıskanıyorsan, Arkyn'in parmaklarının da yıldırımını kadar güzel dokunup dokunmadığını öğrenmek için sessiz bir köşe bulabilirsin. Seni yargılamam. Gerçi biraz yaşlı, çirkin ve keçi gibi kokuyor ama olsun.”

“Arkyn'in nasıl koktuğunu nereden biliyorsun, Bjorn?” Skade ona sinsi bir gülümsemeyle baktı.

“Bir çatışmada üstüme düştü, neredeyse kokusundan gebe-riyordum. Gerçi o zamandan beri banyo yapmıştır. Keşif gezin-den sonra bana bildirirsin artık, Tora.”

“Yeter artık, çocuklar,” diye araya girdi Harald. İlk kez içimden ona teşekkür ettim. Bjorn'ün bu insanları tanıdığını biliyordum ama onları tutsakları olarak tanıdığını sanmışım. Yoldaşı olarak değil. Ancak onlar bir... *aileydi*.

“Ne yapmak istersin, Freya?” Harald gri gözlerini bana dik-

ti. “Köyü korumak için benimle birlikte savaşacak mısın, yoksa *drakkar*’da mı kalacaksın?”

Bu soruyla tüm bedenim gerildi çünkü ne istediğini anlamıştım. Benden Hel’in gücünü çağırarak Islundluların hayatını ve ruhlarını almamı, bu savaşı onun için kayıpsız bitirmemi bekliyordu. “Kendi savaşını kendin ver,” diye tısladım. “Ben Nordeland’e hizmet etmem. Asla etmeyeceğim.”

“Islund, Skaland’ın de dostu değil,” diye yanıtladı. “Sizin kıyılarınızı da yağmalıyorlar.”

“Düşmanımın düşmanı dostumdur.”

Sadece omuz silkmekle yetindi. “Nasıl istersen.” Sonra sesini yükseltti. “Hazırlanın!”

Kalbim deli gibi çarparken Nordeland gemileri sahile doğru hızla ilerledi. *Drakkar*’larının başında bekleyen Islundlular nihayet bizi fark etmişti. Koşucular esas savaş gücünü uyarmak için sahil boyunca yanıp sönen köye doğru fırladı. Diğerleri ise silahlarına uzandı, dövüşe hazırlandılar. Kalkanları siyah ve sarıya boyanmıştı, bedenleri zırh ve kürklerle kaplıydı. Başlarında da o meşhur gösterişli miğferler vardı.

“Skade,” dedi Harald yumuşak bir sesle. “Bitir onları.”

“Memnuniyetle, kralım.” Skade’in ellerinde parlayan yayı belirdi. Yayı çekti ve oku havaya fırlattı. Ok bir adamın göğsüne saplanarak geçip gitti. Mideme safra doldu çünkü bu manzara gözümde annemin ölümüne karıştı. Ancak sonra Bjorn’ün, “Dikkat edin!” diye bağırışını duydum. “Kum ıslak!”

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlayamamıştım. Ancak herkes alarma geçti ve yakalayabildikleri yerlere tutunmaya çalıştı.

“Freya!” diye bağırdı tekrar Bjorn. “Tutun! Aralarından biri...”

Ne söyleyecekse, *drakkar*’ımızın altından yükselen gür bir homurtuyla boğuldu. Ardından teknenin kıcı sudan kalktı.

Steinunn direğe sarılarak çığlık attı. Skade bir ok daha atmaya cesaret etti, sonra da geminin kenarına atlayıp tutunmaya çalıştı. Korku içimi pençeleriyle kavradı, tekne yükseldikçe yana yatmaya başladı. Gri bir şeklin parlayışını gördüm.

Njord'un çocuğu.

Islundlular arasında Njord'un bir çocuğu vardı ve bir *balina* çağırmıştı.

Böyle birinin savaşta neler yapabileceğini düşünmeye yalnızca bir kalp atımı sürem vardı. Sonra balina, *drakkar*'ı devirdi. Suya savrulmadan önce derin bir nefes almayı başarabildim.

Derinlere battığımda etrafımı köpük ve karanlık sardı. Vücudum takla ata ata dönüyor, dalga beni çalkalıyordu. Yukarısı neresiydi, hava hangi yöndeydi, anlamak imkânsızdı.

Su kabardı, içgüdülerim hareket etmem için bağıırıyordu. Tam önümden dev bir yüzgeç geçti. Sonra tekrar savrularak döndü, bu kez neredeyse bana çarpıyordu.

Ayaklarımı kuvvetle ittim ve yüzeye çıktım. O sırada gri balinanın başka bir *drakkar*'ı devirdiğini gördüm. Savaşçılar denize düşerken balina derinliklere daldı.

Her şey kaostan ibaretti. Kıyıya ulaşan üçüncü *drakkar* ise Islundlularla karşılaştı, aralarında korkunç şöhretiyle bilinen Arkyn de vardı. Parmaklarından yıldırımlar fırlatıyor, Norde-landli savaşçıların gövdelerini delip geçiyor ve sahili dumanlı kanla kaplıyordu. Yanında bakışlarını derin bir yoğunlukla odaklamış bir adam duruyordu. Anlaşılan suya düşen bizler için planladıkları henüz bitmemişti.

Koluma bir şey çarptı, irkilerek döndüğümde suyun içinde hareketsizce yüzen Tora'yı gördüm.

“Freya!” diye bağırdı Bjorn. “Yüz!”

Bakışları denizin ilerisindeki bir noktadaydı.

Döndüğümde suyun içinden Tora ve bana doğru fırlayan siyah bir yüzgeç görünce midem bulandı.

Birden fazla yüzgeçti. Üstelik bu balinalar, gri olan gibi masum değildi. Dişleri vardı.

Korku iliklerime kadar işledi. Kıyıya doğru yüzmeye yeltenmişken Tora birden irkildi ve öksürdü. Hâlâ yaşıyordu ama kafasına aldığı darbeye sersemlemişti. Yanaklarından kan süzülüyordu.

Bırak onu, dedi öfkem. Bodil'i o öldürdü.

Yüzgeçler iyice yaklaşmıştı. Beklediğimden çok daha büyüktüler.

Bu onurlu bir ölüm olmaz, diye cevap verdi vicdanım. Uzun zamandır sesini duymamıştım ama hâlâ üzerimde gücü vardı. Tora'ya uzanırken aynı anda Hlin'in adını fısıldadım. Parmaklarımdan çıkan büyü hem Tora'yı hem beni sardı.

Siyah beyaz bir şekil üzerimize atıldı. Ağzı ardına dek açtı. Keskin, beyaz dişleri parlıyordu. Çılgılık attım.

Fakat dişler Tora'ya değil, büyüme geçti ve balina büyük bir kuvvetle geri savruldu.

Ancak arkası kesilmedi.

Her yanımızdan bir sürü balina saldırıya geçti. Dişleri parlıyordu. Isırıyorlardı. Dev yüzgeçlerin çırpınışları bizi çılgınca savuruyor, Tora'yla birlikte suyun içinde dönüp duruyorduk. Büyümü geçemiyorlardı ama ben de kaçamıyordum.

Tora benim yarım kadar daha iriydi. Başlarımızı suyun üstünde tutmak için tüm gücümü harcıyordum. Bizi su ve korku içinde boğuyorlardı. Tüm bunlarla birlikte öfkem daha da alevlendi çünkü bu yaratıklar doğalarına aykırı bir şekilde kullanılıyordu. Kıyıdaki Njord'un çocuğu Vragi'den farksızdı. Masum canlıları bana işkence etmek için kullanan ölmüş kocamdan farksızdı.

Üzerime bir dalga geldi, büyüüm onu püskürtse de suya gömüldük. Nefes nefese kaldım ve dönerek saldıran balinaların üzerinden onları kontrol eden canavarın gizlendiği sahili görmeye çalıştım.

KEMİĞE OYULU LANET

Kalbim sıkıştı. Denizin açığına sürüklenmiştik, kumsalda savaşımlar artık yalnızca küçücük gölgelerdi. Balinaların bizi öldürmesine gerek yoktu, su bunu zaten yapacaktı.

“Tora!” Tuzlu suyla dolan ağzımdan boğuk bir haykırış yükseldi. “Uyan! Yüz!”

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı. Sonra bir anda bakışları keskinleşti ve balinanın saldırmasıyla dudaklarından bir çığlık koptu.

Yetişkin bir adamı ikiye bölüp yarısını yutabilecek kadar büyük bir ağız ve parmaklarımdan daha uzun dişleri vardı.

Ancak o dişler Tora’nın uzanmış koluna geçtiği anda balina havaya savruldu ve okyanusu sarsan bir su patlamasıyla yere çakıldı.

Tora çırpınıyor, korkudan delirmiş gibi kaçırmaya çalışıyordu. Ona yapıştım ve parmaklarım göğsüne, bacaklarım beline kenetlendi.

Yüzemediğimiz için birlikte batmaya başladık.

Nefes alamıyordum. Yüzünü tutarak gözlerine baktım. Derine çekilirken neler olduğunu anlamasını diledim.

Etrafımızda yüzgeçler ve kabarcıklar fırtına gibi dönüyordu ama Tora bir savaşçıydı. Gözümün önünde korkusunu yenerek başını salladı.

Beline doladığım bacaklarımı çözdüm ve büyüümün ikimizi koruması için el ele tutuşarak yukarı yüzmeye başladık.

Yüzeye vardığımızda, kıydan iyice uzağa sürüklenmiş olduğumuzu fark ettik. “Bizi boğacaklar,” diye soludu Tora.

Bir başka balina bacaklarıma saldırmak isterken büyüüm onu fırlattı, su köpürdü. “Onları öldürmeliyiz!”

“Hayır!” Ağzıma dolan sudan öksürdüm. “Onların suçu değil! Onları buna o zorluyor!”

“O zaman biz öleceğiz!”

Tora elini çekti ve büyüüm sönüp gitti. Omzundan tuttuğum-

da bir anda yeniden parlamaya başladı. Avuçlarını birbirine bastırdı, ardından küfretti. “Ellerimde büyü olursa yapamam!”

Başımı salladım. “Hayır. Onları öldüremezsın.”

“Başka çaremiz yok!”

Haklıydı. Ya balinalar ölecekti ya da biz.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kendimi asla affetmeyeceğimi bilerek büyümü Tora’nın ellerinden çektim.

BÖLÜM

5

BJORN

Orka sürüsü yaklaşmıştı, Njord'un kanından gelen büyüye çekiliyorlardı.

"Freya!" diye haykırdım. O sırada bir el tuniğimin arkasından yakalayarak ona doğru yüzmeme engelledi.

Harald'ı ittim ama o yeniden üstüme atıldı. "Bak!" diye bağırdı. "Bak!"

Tanıdık bir gümüş parıltı belirdi. Freya, Tora'nın hareketsiz bedenini yakalamıştı ve balinalardan biri çarpmadan hemen önce büyüyle sarmıştı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu, ikisinin de öleceğinden emindim. Bunun yerine balina havaya savruldu. Sürünün geri kalanı etraflarını sardı ancak ışık sönmedi. Su sıçramaları ve yüzgeç parıltıları arasında Freya'yı göremiyordum. Her geçen saniye daha da açığa sürükleniyordu ve balinalar onu boğana kadar saldıracaklardı. İstemedikleri halde, sırf Njord'un çocuğu öyle emrettiği için bunu yapacaklardı.

Göğsümde öfke kabardı. Gözümü kumsalda savaşılanların ilerisine diktim ve dal parçalarının ardında duran iki adama baktım. Biri karnına kadar incin kızıl sakallı, diğeri en az benim kadar uzun ama bir kedinin kıcı kadar çirkindi. Örülü bir kaderleri yoktu. İkisi de Freya ve Tora'yı işaret ediyordu. Dudaklarının ne dediğı açıktı.

Kalkan kızı.

Njord'un çocuğı başını sallayarak ellerini kaldırdı. Rüzgârda savrulan sakalıyla birlikte bakışlarını Freya'ya dikti. Balinaları bir kez daha onun üzerine sürdü. Balinaları öldürmek paahasına da olsa Freya'yı yok etmeye kararlıydı çünkü Islund'da bile annemin kehanetini biliyorlardı.

"Öleceksin," diye fısıldadım. "Hem de fena bir şekilde."

Kıyıya doğru yüzdüm. Sanki Njord'un kendisi, deniz yaratıklarının bu işkencesine son vermek istiyormuş gibi dalgalar bedenimi sahile fırlattı. Skade kumların üzerinde hareketsiz yatıyordu. Steinunn yanında diz çökmüş, onu ayıltmaya çalışıyordu. İkisini de umursamadan kumsalda koşup yere düşmüş bir kalkanı kaptım.

Denizin uğultusu, çeliğın çarpışma sesi ve acı çığlıklar birbirine karışıyordu. Kumsal alabildiğine uzanıyordu, ölümler ve can çekişenlerin kanıyla kayganlaşmıştı. Bir Islundlu bana balta savurdu ama onu savuşturup yoluma devam ettim. Dost ve düşman arasında dans edercesine savrulurken gözüm yalnızca Njord'un çocuğundaydı.

Beni fark etmedi bile, tüm dikkati balinalardaydı. Yanındaki Arkyn hâlâ sudakilere yıldırımlar yağdırıyordu. İkisinin de etrafı savaşçılarla çevriliydi, güvendediler. Beni Skaland'de sanıyorlardı. Yani Harald'ın savaş takımında büyüye karşı koyabilecek tek kişilerin Skade ve Tora olduğunu düşünüyorlardı.

Yanılıyorlardı.

KEMİĞE OYULU LANET

“Tyr*.” Bir cesedin üzerinden atladım, bağırsağı kuruyan yosunlara karışmıştı. Onları koruyan savaşçılar sonunda beni fark etti ama artık çok geçti. “Bana alevini bahşet.”

Baltam elimde belirdi. Tenime serin gelen metal, Islundlulara öyle gelmemişti. Sıcaktan geri çekildiler. Gözleri büyüdü ve dudakları aralanarak, “Ateş El!” diye bağırdılar.

Saldırdım. Çığlıklar kulaklarımda yankılanırken yanık kanın kokusu da burnuma doldu. Bu kokudan nefret ediyordum, rüyalarımda bile peşimi bırakmıyordu. Oysa şu an hayatta en sevdiğim kokuydu. Savaşçılar kanamayan kopmuş uzuvlarını tutarak darbelerimin altında yere yığıldı. Yanmış etin kokusu ağırlaştı.

Arkyn ellerini kaldırdı, parmaklarının arasında şimşekler çaktı. Yıldırım fırlayıp baltamla çarpıştı, iki tanrının karşılaşmasıydı. Darbe beni bir adım geri savururken gürültü kulaklarımı sağır etti. Işık öyle keskindi ki, gözlerimin önünde lekeler bıraktı.

Miğferli bir savaşçı solumdan çığlık atarak üzerime koştu. Kalkanımla onu yana savurdum. Kenarı kafatasına gömüldüğünde adam yere yığılmadan öldü. Yıldırım bir kez daha parlayınca içgüdüsel olarak eğildim ve aynı anda baltamı savurdum.

Baltam koluna saplandığında Arkyn çığlık attı. Ancak onu yok etmek için durmadım çünkü Freya’ımı öldürmeye çalışan adam kumsalda koşuyordu.

Daha hızlı koşmalıydı.

Baltamı fırlattım. Havada döne döne uçtu ve bir bacağına saplandı. Yere düştüğünde baltam yeniden elimde belirdi. Peşinden yürürken çığlıkları sağırlaşmış kulaklarımda silikleşti. Njord’un çocuğu elinde bir bıçakla sırtüstü yuvarlandı. Ardından bıçağı üzerime fırlattı ama onu savurdum ve bir ayağımı göğsüne bastırdım. “Balinaları geri çek. Zihinlerini senin zincirlerinden kurtar.”

* İskandinav mitolojisinde savaş tanrısıdır. (ç.n.)

“Yalnızca beni bırakırsan!” diye inledi. “Bırak beni, o zaman balinaları çekerim!”

“Balinaları çek!” Baltamın bıçağını boğazına dayadım. Cızırdayan teninden duman çıktı. Denize doğru çılgınca el kol hareketleri yaparken yüksek ve delici bir çığlık attı. “Gittiler! Gittiler! Dur!”

Arkama baktığımda orka sürüsünün Freya ve Tora’dan uzaklaştığını gördüm. Yeniden önümde yatan adama döndüm. “Kanını kirletiyorsun,” diye tısladım. Baltama abandım ve alev kızılı çelik, omurgasına kadar indi.

Kanı Tyr’in alevi altında kaynadı, kararan ve kabaran etinden dumanlar yükselirken çığlığı bir hırıltıya dönüştü. Kötü bir ölümdü ama bu piçe yakışır bir sondu. Elindeki bıçağı tekmeyle uzağa savurdum. Tanrıların onun ruhunu Niflheim*’ın buzlu derinliklerine mahkûm etmesi için bir lanet mırıldandım.

Freya.

Cesetin üzerinden gözlerimi ayırdığımda, Arkyn sadece on adım ilerideydi. Kolundaki yanık yaradan kan sızıyordu ama parmaklarının arasında hâlâ şimşek çakıyordu. “Geri dönmemen gerekirdi, Ateş El.”

Birden sendeledi, yine de yıldırım ellerinden fırlayıp ayaklarımın dibine çarptı. Geri sıçrarken dengemi zor sağladım. *Onu öldür*, diye kükredi öfkem. Bu çirkin piçi haklamak için baltamı kaldırdım. Ancak o an Arkyn’in göğsünde kararmış bir delik belirdiğini gördüm.

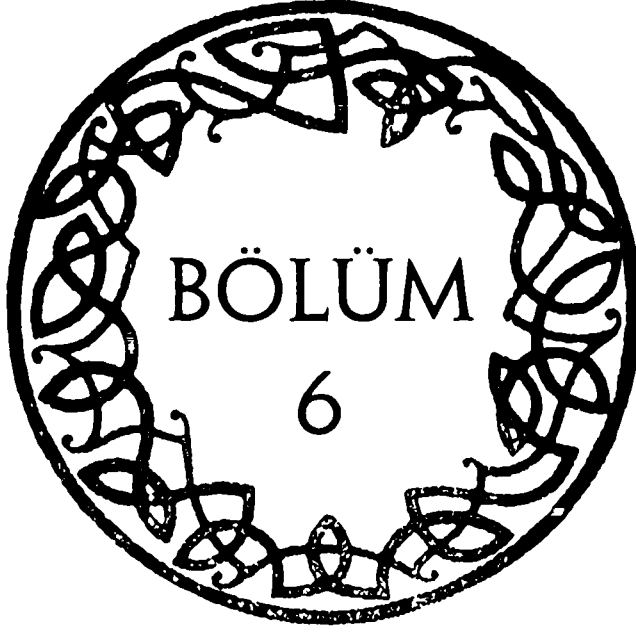
Arkyn bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Üçüncü adımı atmak üzere ayağını sürüdü ama gözlerinden hayat silindi ve yüzüstü kumlara kapaklandı.

Bakışlarım hemen denize döndü, Freya’nın yüzünü aradım. Kıyıdan uzakta suda ilerliyordu, hemen yanında Tora ellerini indirdi ve aralarındaki şimşek kayboldu. Sayısını hatırlayama-

* İskandinav mitolojisinde dokuz diyardan biridir. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

yacağım kadar çok kez sırtımı yasladığım kadına, bir zamanlar kardeşim dediğim savaşçıya başımı salladım. Tora da başını eğdi, ardından Freya'yla birlikte yüzmeye başladı. Onların güvende olduğunu bildiğim anda döndüm, köyden yükselen duman ve çığlıkların yönünde koşmaya başladım.

FREYA

Tora'yla dalgaları yara yara sahile ulaşmaya çalıştık. Ayaklarım sonunda kuma bastığında bedenim yorgunluktan titriyordu. Savaş köye kaymış, kumsalda artık savaşçı kalmamıştı. Hayatta kalan köleler diz çökmüş, başları kapalı ve eğik bir şekilde hareketsiz duruyordu. Davranışlarındaki tuhaflık dikkatimi çekebilirdi ama gözüm Steinunn ile Volund'a kaydı. İkisi de kumsalda Skade'in yanına diz çökmüştü.

Avcı kan kusuyordu. Sağ kolu cansız gibi sarkmıştı. Açık o kadar garipti ki kırık olduğu belliydi.

Tora'yla birlikte sudan sendeleyerek çıktığımızda, Steinunn bana endişeyle baktı. “*Drakkar* devrilirken Skade'e çarptı,” diye açıkladı. “Savaşamaz.”

“Savaşabilirim,” dedi Skade. Ağzından biraz daha kan tükürüp yavaşça ayağa kalktı. Elinde hâlâ o ölümcül sivrilige sahip, yeşil parıltılı oku vardı.

KEMİĞE OYULU LANET

“Otur, seni ahmak,” diye tersledi Volund. “Kaburgalarının yarısı çatlamış.”

Skade ıslak kızıl saçlarını yüzünden çekti. “İyiyim. Savaşabilirim.”

Bu durumun gülünç olması gerekirdi ama gözlerindeki çaresiz korku açıkça fark ediliyordu. Ağaçların arasından görünen savaşa baktı. Bana ve benden olana zarar vermeye çalışanlara karşı savaşmak için bedenin sınırlarını zorlama arzusunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Tora etkilenmemiş gibi görünüyordu. Başını sallamakla yetindi. “Ben giderim, Skade. Sen Freya’yla kal.”

“Bana emir veremezsin,” diye tısladı Skade. “Savaşabilirim.”

Thor’un çocuğu onu hafifçe geriye itti. “Harald’m aptallıklara tahammülü olmadığını biliyorsun. Savaştan sağ çıksan bile keşke ölseydim dersin. Şu iş bitene kadar ağaçların altına çekil.”

Zaten solgun olan Skade’in yüzü kireç gibi oldu. Gergin bir baş sallayışıyla, “Pekâlâ. Git. Volund, şimdi yardım et de onlara katılabileyim,” diye pes etti.

Tora, kumsaldan köye doğru koşmaya başladığında onu takip etme isteğime karşı koydum. Savaş damarlarımda şarkı söylüyor, çelik çarpışmasının sesi adımı çağırıyordu. Fakat kılmıdayamıyordum.

Harald’ın sesi zihnimde çınladı. *Köyü korumak için, benimle birlikte savaşacak mısın?*

Kalbim teklerken göğsümde bir tedirginlik yükseldi. Sanki ayaklarım kuma çakılıp kalmıştı.

Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim. Ylva’ya ettiğim yemini sessizce tekrarladım. Kan büyüyle mühürlenmiş sözlerdi. Dişlerimi o kadar sıktım ki, kırılacakmış gibi oldular. Savaşmak, Harald’a hizmet etmek olurdu. Ylva’nın büyüü de beni bundan alıkoyuyordu.

Steinunn, Volund ve Skade ağaçlık bölgeye doğru ilerliyordu. Derin bir nefes aldım. Yeminimin beni bu savaş boyunca hareketsiz tutmasından korkuyordum ama ayaklarım kımıldıdı. Eğilip yerden düşmüş bir kalkanla, küçük bir balta aldım. Önümdeki üçlü beni silahlanırken durdurmaya çalışmadı. Yine de Steinunn, sanki baltayı sırtına saplayacağımdan eminmiş gibi arada bir omzunun üzerinden bana bakıyordu.

Dişlerimi gösterdim. Beni sırtımdan bıçaklamış olabilirdi ama ben öyle korkak biri değildim.

Kaçabilirsin.

Bu düşünce başımı kaldırdı, mantığıyla beni baştan çıkardı. Ne *skald* ne de şifacı beni durdurabilirdi. Skade'in kolu kırık olduğu için yayını çekemezdi. Zaten yürüyemeyecek halde olduğundan peşime de düşemezdi. Nordeland vahşi bir yerdi. Bir insan bu topraklarda kaybolabilir ve bir daha asla bulunamayabilirdi.

Vahşi doğada kaybolursam kimseyi lanetleyemezdim. Güce susamış ve beni kullanmak isteyen erkeklerden gizlenebilirdim.

Ancak kaçarsam Saga'yla bir daha konuşamaz ve gördüğü şeylerin tamamını asla öğrenemezdim. Hel'in bana bir damla kanıyla bahsettiği büyü hakkında daha fazla şey öğrenme fırsatını yitirirdim.

Bu bilgi, özgürlüğüme değer miydi? Bu fırsatı değerlendirmemek aptallık mıydı?

Adımlarım duraksadı. Önümdeki üçlüyle aramda mesafe açılırken fark etmediler bile.

Kaç.

Vücudum gerilerek bir anda koşmaya hazırlandı ama gözüm uzağa, Bjorn'ün baltasının tanıdık ışıltısına takıldı. Nordeland için savaşıyordu. Bu gerçeğe duyduğum acı, sahildeki cesetlere duyduğum acıyla hafifledi. Baskıncılar, sahip oldukları azıcık şey için bu balıkçıları katletmişti. Ağaçların arasından, Islund-

luların esir aldığı kölelerin sıralandığını görebiliyordum. Çoğu genç kadınlardı. Nordelandlilerdi ama damarlarımda akan büyü olmasa, ben de onlardan farksız olacaktım. Bu zalim dünyada hayatta kalmaya çalışan bir balıkçı karısı.

Kaç.

Yanımda hiçbir malzeme yoktu. Bu toprakları tanımıyordum. Skade, Harald'ın emrindeyken peşime düşülme ihtimali de yüksekti. Kaçışın başarısız olması, Harald'ın beni şu anda özgürce dolaştığım yerde bağlamayı seçmesi anlamına gelebilirdi ve bu da bir sonraki denemeyi çok daha zor hale getirirdi.

Zamanı geldiğinde harekete geçmek daha akıllıcaydı.

Önce öğrenebildiğimi öğrenmeliydim.

Sonra...

Bir grup savaşçı ağaçların arasından fırladığında düşünceleirim yarıda kesildi. Sarı boyalı kalkanları ve gösterişli miğferleriyle Islundlu oldukları kesindi. Bizi fark etmemişlerdi, gözleri sahildeki gemilerine dikilmişti. Yanlarında ağlayan çocukları sürüklüyorlardı.

Midem kasıldı.

Çocuklara daha küçük yaşta baskın sırasında bebekleri alıp ormana kaçmaları öğretilirdi. Aynı noktada toplanmamaları da söylenirdi ama korku, insanı bir arada kalmaya zorlardı. El ele tutuşarak saklandığımız yerlerde nefesimizi tutardık. Bu grup bulunmuştu.

“Hayır!” Skade tökezleyerek yanımdan geçti. Dizlerinin üzerine çöktü, çenesinden kan sızıyordu. Ayağa kalktı ama tekrar düştü. Sonra çocuklara doğru emeklemeye başladı. Elinde hâlâ parlayan oku vardı.

Harald köyü onun için korumamı emretmişti. Ancak sahildeki çocukları savunmamı söylememişti. Skade ne yapacaktı bilmiyordum çünkü ben çoktan koşmaya başlamıştım.

“Hlin,” diye çığlık attım. “Bana gücünü ver!”

Büyü kalkanımın üzerine yayıldı ve ahşabın üzerine boyanmış Islund renklerini örttü. Islundlular Harald'ın kölelerine bağıyor, *drakkar*'a binmelerini söylüyorlardı. Fakat kimse kıpırdamıyordu. Simsiyah başlıklar yüzlerini örtüyordu, hepsi heykel gibi duruyordu.

Kumsalın yarısını geçtiğim sırada savaşçılar sonunda adımlarımı işiterek döndüler. Ancak birkaç adım sonra üzerlerindeydim. Baltayla savaşmak benim tarzım olmayabilirdi, yine de yeterince odun kesmiş biri olarak nasıl balta sallanacağını da biliyordum.

Çığlık atarak bir savaşçının etrafından dolaştım, baltayı diğerinin omzuna indirdim. Kan yüzüme sıçradı. Baltayı çıkarırken döndüm, ilk savaşçının kılıcını kalkanımla karşıladım. Büyüm darbesini savuşturdu. Sendelediğinde üstüne çullandım ve deli gibi baltamı indirdim.

“Arkanda!” diye bağırdı Skade, ben de yuvarlandım. Bir balta kalkanıma indi ve kadın savaşçıyı diğer yana savurdu. Sendeleyerek ayağa kalktım, tam zamanında başka bir darbenin önünü kesebildim. Çocuklar çığlık atıyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Bunu yaşamak zorunda kaldıkları için göğsümde öfke kabardı. Çünkü iktidardakiler hep daha fazlasını istiyordu. *Daha fazlasını. Daha fazlasını.* Bunun başkalarına neye mal olduğunu da umursamıyorlardı.

Bir çığlıkla bir savaşçının dizinden aşağısını kopardım, ayaklarım kanla kayganlaşmış kumda kaydı. İleride daha fazla Islundlu köydeki kargaşadan kaçıyorlardı. Bugün hayatta kalıp yarın savaşmak için gidiyorlardı. Çocukları da yanlarında götürceklerdi.

Onları durdurabilirsin, diye fısıldadı Hel zihnimde. *Bu çocuk tacirlerini bana lanetle.*

Hayır. Kalkanımı bir savaşçının yüzüne çarptığımda bile midem ağzıma geldi, en sonunda Islundlular ile çocuklar arasına girmeyi başardım. Ancak çok fazlaydılar.

KEMİĞE OYULU LANET

Hepsini durduramazdım.

Beni öldürüp çocukları götürürlerdi.

Onları lanetle. Freya, diye fısıldadı Hel. Bu kötü adamları bana ver, çocukları kurtar.

Göğsümde çaresizlik acı bir tatla kabarıırken, “Geri çekilin!” diye bağırdım. “Onları rahat bırakın!”

Islundlular temkinli şekilde etrafımı sardı. Gözleri bir köy tarafına, bir bana kayıyordu. Bjorn ve Tora’nın peşlerinden gelmesinden korksalar da bu çocuklardan kazanacakları kârdan kolayca vazgeçmeyecek kadar açgözlüydüler.

“Çekil yolumuzdan, Skalandli,” diye homurdandı biri. Ayı çenesi şeklinde oyulmuş miğferi olan iri bir adamdı. “Bu savaş senin savaşın değil.”

“Ben Hlin’in kızıyım.” Kalkanımı kaldırdım. “Bu savaş kanımda var.”

“Öyle olsun.” Ayı miğferli adam üzerime atıldı, ilk bakışta kalkanıma kuvvetli bir darbe indirmek üzereydi.

Fakat son anda manevra yaptı.

Kılıcını bacaklarıma doğru çevirdi ve geriye sıçrasam da ucu yine de bir çizik attı. Kıçımın üstüne düştüm, bıçağı bana doğru inerken zar zor kendimi uzaklaştırdım. Bana tekrar saldırdı ancak kalkanımı kaldırıp daha iyi bir açı için daire çizdiğimde geri çekildi. Sanki Hlin’in büyüsüne karşı dövüşmeyi öğrenmiş gibiydi.

“Gemilere alın onları!” diye bağırdı. “Bu benim!”

Ağlayan çocukları yakalayıp gemiye fırlatırlarken içimden öfke çılgılığı koptu. Ayı miğferli adamı geçmeye çalıştığım sırada gemiyi derin sulara ittiler.

“Freya!”

Bjorn’ün sesi kulağıma ulaştı ama yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Islundlular çoktan kürek çekmeye başlamıştı.

Ayı miğferli adam acımasızca saldırmaya devam ederken

sendeledim. Kalkanımdan kaçıyor, her defasında yeniden konum alıp beni yıpratıyordu.

“İyi savaşıyorsun,” dedi nefes nefese. “İstersen sen de bizimle gel. Son kalkan kızımız uzun zaman önce Valhalla’ya yürüdü.”

“Ben köle tacirleriyle bir olmam!”

Kumda diz çökmüş kölelere işaret etti. “Bunu söyleyen, Harald için savaşan kadın ha?” Aniden geri çekildi ve denize girdi.

Yoldaşları onu kollarından tutup gemiye çektiler. Öfke ve korku iç içe kaynarken baltamı fırlattım ama sadece omzundaki zırha çarparak suya düştü. Adam dönüp bana baktı ve güldü. “Fikrini değiştirirsen Islund’a gel, kalkan kızı.”

Islundlular kürek çekmeye başladılar ve *drakkar* dalgaların üzerinde kayarken Bjorn ve Tora yanıma geldiler. Ardından Harald da geldi. Yüzü kana bulanmıştı, gözleri kaçırılan çocukları izliyordu. “Tora,” diye sordu sessizce. “Durdurabilir misin?”

“Çocukları riske atmadan hayır.” Kanlı saçlarını geriye itti. “Ne yapmamı istersin?”

Harald suya girdi, dalgalar dizlerine kadar yükseldi. Gözleri yanan bir *drakkar* üstünde, alabora olmuş teknelerde ve cesetlerle dolu sularda gezindi. Peşlerine düşecek zaman yoktu. Islundlular çoktan gözden kaybolmak üzereydi. Köylüler kumsalda sendeleyerek koşuyor, kaçırılan çocuklar için çığlık atıyorlardı. Birilerinden, herhangi birinden yardım istiyorlardı. Harald’ın omuzları çöktü, hiçbir şey söylemedi.

“Ne yapmamı istersiniz?” Tora’nın sesi telaşlıydı. “Kralım, eğer batırmamı istiyorsanız hemen harekete geçmeliyim. Sağ kalan çocuklar kıyıya yüzerek ulaşabilir.”

Ya da akıntıya kapılıp boğulabilirlerdi.

Nordeland’in kralı sessizliğini korurken ben dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzümdeki kan damlaları aşağı doğru süzülüyordu, tadı yaşadığım yenilginin acısı kadar kötü değildi. Bu

KEMİĞE OYULU LANET

yanlıştı. Çocukların ailelerinden koparılması, hizmetçi olmaya zorlanmaları doğru değildi. Kısa ve acı dolu bir hayat yaşayacaklardı. “Hel, bana gücünü ver.”

İçimin bir yanı uyarı çığlıkları atarken Bjorn de, “Freya, hayır!” diye bağıırıyordu.

Ancak sesi yükselen kelimeleri susturmaya yetmedi. “Sizi lanetliyorum.”

Toprak titredi. Damarlarıma dolan güç beni ayağa kaldırdı. Miğferinin dişleri altında gülümsemesi silinmiş olan Ayı Miğfer’e, “Geminizdeki her bir savaşçıyı lanetliyorum,” diye haykırdım. “Valhalla’yı asla göremeyeceksiniz çünkü ruhlarınızı artık Hel aldı!”

Dalgalar çalkalandı, kökler derinliklerden patladı. Su sahile doğru yükseldiğinde kalçama kadar sıırıslıklam oldum. Kökler birer birer çığlık atan Islundluları yakalayıp suyun dibine sürükledi, çocuklara ise dokunmadı. Ayı Miğfer en çok direnen oldu. Kökleri bedeninden söküp attı ama beline dolanan bir tanesi onu da aşağı çekti.

En sonunda ruhları Helheim’a gönderilmiş cansız bedenler su yüzeyine çıktı. Her şey bitmişti.

Geriye sadece denizin uğultusu ve kayıkta hıçkıran çocukların sesi kalmıştı. Aldığım her nefes burun deliklerime kanın metalik kokusunu taşıyor, pembeleşen dalgalar ölülerin arasında ileri geri gidip geliyordu.

En sonunda Harald konuştu. “Çocukları geri getirin.”

Kumun üzerine çöktüm.

Omzuma bir el dokundu. Başımı çevirmeden önce bile bunun Bjorn olduğunu biliyordum. Yüzü kana ve kül parçalarına bulanmıştı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

“Hayır, değilsin.”

Mantıken haklıydı. Bacaklarım kılıcın açtığı kesikle yanı-

yor, kan damlıyordu. Yine de acı uzak bir şey gibiydi. “Neden beni durdurmaya çalıştın?”

Yanıma diz çöktü. O kadar kısık bir sesle konuştu ki, sadece ben işitebildim. “Freya, yalnızca birkaç kelimeyle bir savaşı kazandın.”

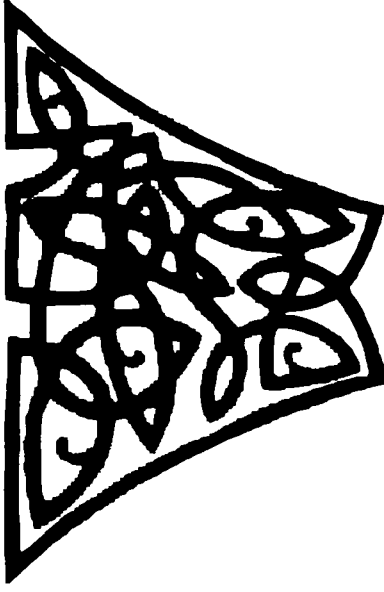
İçim titredi çünkü bu önümde uzanan geleceğin bir parçası gibiydi. Her yerde cesetler vardı ve ruhları tanrı annemin egemenliğine bağlıydı.

Ayağa kalktım. Kanın artık toprağı lekelemediği, burnuma denizin kokusunun geldiği yere dek yürüdüm. Dizlerimin üzerine çöküp alnımı temiz, ıslak kuma bastırdım.

Yaptığın şey için ağla, diye bağırdım içimden kendime. *Olduğun şey için ağla!*

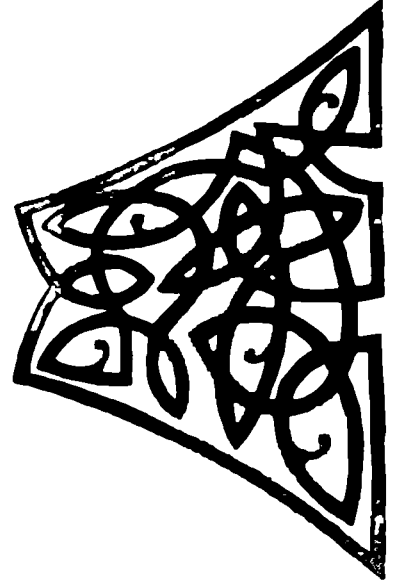
Fakat gözümünden tek bir damla yaş bile düşmedi.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM

7

BJORN

Freya'yı korumaya çalışmamın nedeni tam olarak *buydu*. Onu karanlığa sürükleyen şiddetti. En iyi yanları, yapılması gerekeni yapmak için en kötü yanlarını kullanmaya zorluyordu. Her ne kadar o çocukların hayatını kurtarmış olsa da kumsalda tek başına otururken yüzündeki ifadeden anlamıştım. Bununla gurur duymuyordu.

Yanma gitmek istedim. Üzerindeki yükü hafifletecek bir şeyler söylemek, her zamanki gibi birbirimize sataştığımız o umursamaz şakalaşmaya dönmek istedim. Hiçbir anlamı olmayan ama her şeyi ifade eden sözler söylemek istedim. Oysa artık böyle bir becerim yoktu. Dilim tutulmuştu çünkü ne söylesem, Freya'yı benden daha da uzaklaştırıyordu. Eskiden oyunun bir parçası olan kelimeler, artık savaş alanında atılan darbeler gibiydi. Keskin ve acımasızdı.

“Volund ona bakmalı mı?” diye sordu Harald. Tora ve Guth-

rum, açıkta sürüklenen *drakkar*'ı halatla çekmek üzere yüzüyorlardı.

“Yardım kabul etmez.” Freya’nın acıyı kendi günahlarına ceza olarak yaşadığını çok iyi biliyordum. Vragi tam anlamıyla iğrenç bir herifti. Freya’ya ve çevresindeki herkese zalimce davranmıştı. Onun varlığı tanrısına hakaretti. Ölümü sonuna kadar hak etmişti. Buna rağmen Freya, onu öldürürken kendini yakmış olmasının adil bir ceza olduğunu düşünüyordu. O acı, ömrü boyunca onunla kalacaktı. Böylece ne yaptığını hiç unutmayacaktı. Bacaklarındaki açık yaralar da aynı işlevi görecekti. İyileşecekti ancak yara izleri ona her zaman bu anı hatırlatacaktı. Islundlu akıncılar bu sonu hak etmişti, bundan kuşku yoktu. Yine de Freya’nın böyle hissettiğini sanmıyordum.

“İyi savaştı,” dedi Harald. “Masum hayatları kurtardı.”

Bu mesafeden bile çocukların yüzlerindeki dehşeti görebiliyordum. Artık masum değillerdi, tabii hiç olmuşlarsa. Nordeland sert bir yerdi. Toprakla, havayla ve şiddetle savaşacak öfkeyi içinde taşımayanların bu dünyada uzun süre yaşaması mümkün değildi. “Elbette Freya iyiydi,” diye cevapladım. “Daha şaşırtıcı olan, sen de iyi savaştın, baba. Yaşlandıkça kılıcı sallayamaz hale geldiğini düşünmeye başlamıştım ama genç biri gibi dövüştün.”

Bana yan gözle baktı. “Zekânı özlemiş olduğumu söylemiş miydin?”

“Hayır. Ama eminim ki sadece bir dalgınlıktı.”

Dudaklarından yumuşak bir homurtu çıktı, sonra *drakkar*’a bağlı olan ipin ucunu bana uzattı. “Benim gücüm tükendi. Bundan sonrası genç delikanlılara kaldı. Gemiye aşağıya, şu...” Harald, kanlar içinde kalmış ve ölümlerle dolu sahile bakarak sustu. “Şu korkunç manzaranın olmadığı yere çekin.”

Hangi yöne gitsem diye bir an düşündüm, sonra Freya’nın görüş alanına girene dek kumsalda yürüdüm ve işe koyuldum.

KEMİĞE OYULU LANET

Köyden kurtulanlar da yardım etti, birlikte büyük tekneyi kıyıya çektik. Ağlayan kadınlar, oğullarını ve kızlarını sudan almak için denize girdiler. Ancak birçok çocuk, gözleri yaşlı bir şekilde, onları kucaklayacak bir anne ya da baba arayarak öylece ayakta duruyordu. Bazıları artık asla onlara sarılamayacaktı. Bunu iyi biliyordum çünkü Islundlularla savaşırken birçok köylünün cesedinin üzerinden geçmiş, onların çocukları için sonuna dek savaştığına bizzat tanıklık etmiştim.

Bu böyle olmamalıydı. Skade'le nadiren aynı fikirde olurduk ama Harald benim hırslımı desteklerken Nordeland'in neredeyse savunmasız kaldığını inkâr etmek mümkün değildi. Bense o hırsı paramparça etmiştim. Bu da bugün kaybedilen hayatların bir hiç uğruna feda edildiği anlamına geliyordu.

Freya suçlulukla kıvranan tek kişi değildi ama aramızda önemli bir fark vardı. Bu işin asıl sorumlusu bendim.

Halatın ucunu kıyıdaki ağır bir kütüğe bağladım, sonra dalgaların arasında diz çökerek üzerimdeki kanın en kötüsünü temizledim. *Drakkar*'a tırmanıp hayatta kalan çocukların yanına oturdum ve ardından göğese seslendim. "Kaja!"

Kaja gökyüzünde daireler çiziyordu ama seslenmemle birlikte çağrımı duyup kolumun üstüne kondu. Kaja'yla hiç doğru düzgün tanışmamıştık ancak Guthrum beni iyi tanıyordu. Bu da demekti ki, Kaja da tanıyordu. Tüylerini kabartırken pençeleri kol zırhımın derisine saplandı, sarı gözleri bir yırtıcının bakışlarıyla beni izliyordu. Ancak dikkatimi çeken şey etrafımdaki çocukların gözleriydi. Şokun sisleri arasında hafif bir merak kıpırtısı vardı. Kaja'nın ensesini okşadım, o da baskıya karşılık verdi.

"Dokunmak ister misiniz?" diye sordum çocuklara. "Kendini beğenmiştir, ilgiyi sever."

Kaja başını eğdi, söylediklerimi anlıyormuş gibi bana sitemkâr bir bakış attı. Yine de küçük ellerin tüylerine uzanması-

na ses etmedi. Gördükleri korkunç şeyleri bir nebze unutturmak amacıyla küçük bir oyalamaydı. Yaşadıkları her şeyi silmezdi ancak o an için başka bir hatıra yaratırdı. O sırada gözücüyla Harald'ın hayatta kalanlarla konuştuğunu gördüm. Çocuklarla bağı olanlar yanlarına gönderildi ve en sonunda Kaja'yla yalnız kaldım.

Kuşun kulağına eğilerek ona talimat verdim. O havalanınca ben de *drakkar*'dan çıkıp Harald'ın yanına gittim. Tora ve Skade'le birlikteydi. Skade'in üstünde sadece Volund'un dallardan örerek yaptığı bir sargı vardı. Görünüşe göre Eir -en azından kısmen- onun yaralarını iyileştirmeye razı olmuştu, hareketleri daha rahattı.

"Islundluların bazıları şimdiye kaçmıştır," dedi Harald. "Çoğu Freya'nın sahilde yaptıklarını görmemiştir ama Bjorn'ü herkes gördü. Fırsat bulurlarsa, onun Nordeland'e döndüğünü yayacaklar ve bu da Snorri'nin şüphelerini doğrulayacak." Bakışları Skade'e kaydı. "Onları avlayıp susturacaksın."

"Guthrum ve Kaja o kaçak farelerle başa çıkar," diye itiraz etti Skade. Bana baktıktan hemen sonra gözlerini kaçırdı. "Ben sağ kolunuz olarak yanınızda olmalıyım, kralım."

Skaland'e dönene kadar o rolü ben üstlenmiştim. Geri almak gibi bir niyetim olmasa da Harald'ın bu boşluğu Skade'le doldurmuş olması ilgimi çekmişti. Harald için değerli olduğu kesindi, ayrıca ondan daha sadık kimse yoktu. Yine de Harald'ın onun bu tavırlarından her zaman rahatsız olduğunun farkındaydım.

Bu düşüncem Harald'ın gözlerindeki ifadesizlikle doğrulandı. "Sen benim avcımsın, Skade. Hiçbiri senin okundan kaçamayacak."

Normalde böyle bir övgü Skade'in hoşuna giderdi, bu kez sadece kaşlarını çatı. "Kalkan kızı Nordeland topraklarına gelmeli bir gün bile olmadı, şimdiden ölüm onun peşinden geliyor.

KEMİĞE OYULU LANET

Saga haklıydı. Freya öldürülmeli ki, tüm Nordeland onun yüzünden acı çekmesin.”

“Bu baskın Freya’nın suçu değil.” Skade’in yayı elinde belirildiğinde baltamı çağırmamak için kendimi zor tuttum. “Islundlular servet ve köle arıyordu. Freya için gelmediler.”

“Ama gelmeye cesaret ettilerse bu, bizim onunla meşgul oluşumuz yüzünden.” Skade ayaklarımızın dibine tükürdü. “Eğer burada kıyılarımızı savunuyor olsaydık, bunlar asla yaşanmazdı. Bu bir uğursuzluk işareti.”

“Artık buradayız.” Harald şakaklarını ovuşturdu. “Islund bu cüretinin bedelini ağır ödedi. Kaçanların peşine düş. *Drakkar*’larından veya savaşçılarından hiçbirisi geri dönmediğinde, topraklarıma saldırmanın bedelini bilsinler. Git.”

Skade tereddüt etti. Onun Freya için bir tehdit oluşu zaten endişe vericiydi ama bu tür bir itaatsizliği ilk kez görüyordum.

“Bjorn geri döndü,” dedi Harald yumuşak bir sesle. “Artık sağ kolum olmana gerek yok.”

Skade bembeyaz kesilirken gözleri acıyla büyüdü. Tam o sırada Harald uzanıp yanağını avuçladı. “Islund bana darbe vurdu, güzel Skade. Halkımızı öldürdüler, bu yaşananlar içimi yaktı. Onlara karşı gereken intikamı alacak tek kişi sensin. Islund, yenilginin küllerini tatmalı.”

Sessizlik uzadı. Tenimde bir ürperti hissettim çünkü sanki Harald’ın söylediği sözlerden daha fazlası aktarılmıştı. Skade’in yüzünde yavaş yavaş bir tebessüm belirdi. Her zamanki gibi ben manipülasyonu görürken o övgü sandı. Başını eğdi. “Emredersiniz, kralım,” diye mırıldandı.

Ardından arkasını döndü, kumsalda yürüyüp ağaçlara yöneldi. Zırhını ve tuniğini yerden alarak gözden kayboldu.

“Skade’in korkusu onu bir tehdiye dönüştürüyor,” diye mırıldandı Harald. Onun baktığı yöne döndüğümde Freya’yı gördüm. Hâlâ kumda oturuyor, Kaja’nın tüylerini usulca ok-

şuyordu. “Zarar veremeyeceği bir yere gitmesi daha iyi,” dedi Harald.

İçimde tarif edemediğim bir huzursuzluk belirdi. Harald’ın Freya’nın hayatını korumak için adım atması rahatlatıcı olmalıydı ama bunu yapma şekli garipti. Artık Skade’e eskisi gibi güvenmediği belliydi, Tora’nın kuma dikilen boş bakışları daha da büyük bir çatışmanın işaretiydi. Skaland’de geçirdiğim zaman zarfında çok şey değişmişti ve bence bu değişimler iyi yönde olmamıştı. Giderken hepimiz ortak bir amaç etrafında birleşmiş gibiydik. Şimdiyse aramızdaki gerilim ve kopukluk hissediliyordu.

Harald, İsimsizlere emir vermek üzere uzaklaştı. Kölelerin çoğu Islundluydu ama içlerinde Skalandliler ve bazı Norde-landliler de vardı. Hepsi de iri yapılıydı. Kolları düğüm motifleri, kuzgun ve kurt dövmeleriyle kaplıydı. Ancak onları birleştiren şey bu değildi. Hepsi en karanlık ve en çirkin suçları işlemiş, kötülükten zevk alan adamlardı. Büyüyle dizginlenmiş, ceza olarak yüzlerini sonsuza dek saklayan başlıklar giymeye mahkûm edilmişlerdi. İsimleri yoktu. Harald’m başka türde köle aldığı hiç görülmemişti ve evet, belki bu adamlar cezayı hak ediyordu. Yine de bana göre ölüm, çektikleri bu işkenceden daha merhametli olurdu.

Başımı iki yana sallayıp Tora’nın kolunu tuttum. “Arkyn göğsümde delik açmadan önce engellediğin için teşekkürler. Dövme pahalı, tekrar yaptırmak zorunda kalsaydım hiç hoşnut olmazdım.”

Gözlerinde belli belirsiz tanıdık bir parıltı belirdi. “Seni düşündüğümünden değil, pislik,” dedi Tora. “Arkyn’i öldürmeye yemin etmiştim. Eğer onun işini sen bitirseydin, bunu hayatım boyunca dinlemek zorunda kalırdım.”

“Savaşı kazanmak için bazı fedakârlıklar gerekir. Onun parmaklarını test edememek de demek ki bunlardan biriymiş.” Tora omzuma öyle bir yumruk attı ki sendeledim.

“Tam bir pislisin. Yine de seni yeniden görmek güzel, kardeşim.”

Midem düğümlendi çünkü Tora’yla çocukken neredeyse hiç ayrılmazdık. Kan bağıımız yoktu ama kılıç kardeşiydik ve bu durum bizi daha da güçlü kılıyordu. Ancak şimdi aramızda bir uçurum vardı. Savaş meydanında iki kez karşı karşıya gelmiş, her seferinde birbirimizin yoldaşlarını kaybetmesine neden olmuştuk. Bodil, Valhalla’daki yerini kazanmıştı ama Tora’nın, Grindill’in surlarında Freya’yı nasıl paramparça ettiğini asla unutamayacaktım. Thor’un yıldırımını, Hlin’in kalkanından sekerek sivil halkın üstüne yağmış ve havayı yanmış et kokusu sarmıştı. Freya sevdiklerini korumanın tek yolunun kendi ölümünden geçtiğine inanacak kadar zorlanmıştı ve ben bunu asla unutmayacaktım. Evet, Tora emirlere uymuştu ama bu, Harald’ın affedilmeyi hak edip etmediğini de sorgulatıyordu.

Harald, onun ne kadar tehlikeli olabileceğini görene kadar Freya’nın ölümünü istiyordu. Üstelik Freya’nın bugün yaptıkları, gözünde onu nasıl bir silaha dönüştürebileceğini iyice pekiştirmişti.

Tora bir şey söyleyecekmiş gibi ağzım açtı ama ses çıkmadı. Gözlerini sımsıkı kapatıp yutkundu, boynundaki atardamarın çarpıntısı kalp atışlarının ne kadar hızlı olduğunu ele veriyordu.

“Ne oldu?” diye sordum yumuşakça. İçime bir huzursuzluk çöktü çünkü belli ki, aklını kurcalayan ağır bir düşünce vardı. “Söyle.”

Konuşmak için derin bir nefes aldı. Tam o sırada Harald, İsimsizlere emirlerini vermeyi bitirmişti. Bize dönerek, “Bu kadar çene yeter, Tora!” diye bağırdı. “Git, *drakkar*’ımı düzelt!”

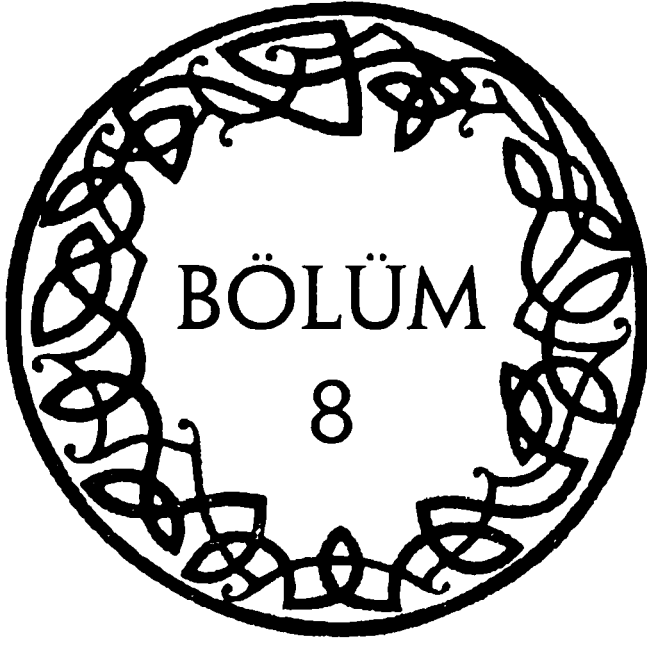
Geçmişte olsa Tora bu emre meydan okuyan bir cevapla karşılık verirdi ama şimdi dengesiz adımlarla sallana sallana tekneye yöneldi. Ayağı kayıyor, sendeleyip duruyordu. En sonunda toparlanıp büyük tekneyi çevirmek üzere etrafındakilere

komutlar vermeye başladı. Bu garip hali dikkatimi çektiği için çatık kaşlarla onu izledim. Balinanın çarpması sonucu aldığı darbenin kafatasını ne kadar etkilediğini ve bakıma ihtiyacı olup olmadığını merak ettim.

“Hiç vakit kaybetmeden Hrafnheim’a yola çıkıyoruz,” dedi Harald yüksek sesle. Dikkatim tekrar ona kaydı. “Sadece benim *drakkar*’ım ile Rimstrom boyunca kürek çekecek kadar İsimsiz bizimle gelecek. Volund ve geri kalanlar burada kalıp yaralılarla ilgilenecek, ölüleri kaldıracak.”

Kaşlarımı çattım. İçimdeki garip his gözlerimi denize çevirmeme neden oldu. Tam o anda güneşin metal üstünde yansımasını fark ettim. Elimi siper edip dikkatle baktığımda uzaklarda bir yelkenli silueti gördüm. Ne tür bir gemi olduğunu ya da ne kadar yaklaşmış olduğunu anlayamıyordum ama doğruca Skaland’e doğru gidiyordu.

“Annenin öngördüğü kader hâlâ değişmedi.” Harald sahilde cesetleri sürükleyen savaşçılarını izliyordu. “Nordeland’in üstünde kara bir bulut dolaşiyor. Freya, bu fırtına inmeden önce Saga’yla konuşmalı.” Derin bir nefes aldı. “Ve bütün tanrılara dua edelim ki, fırtına çoktan başlamamış olsun.”

FREYA

Harald, savaşçılarını ve başlıklı kölelerini *drakkar*'ı yeniden denize uygun hale getirmeleri için azarlarken havadaki gerilim değişmişti. Büyüyen bir acelecilik hali herkesin içine işlemiş, havaya sinmişti. Bu durum da sonunda kıyı boyunca ilerleyerek Rimstrom Nehri'nin ağzına ulaşmamızı sağladı. Ancak benim için asıl önemli olan, Norde-land Kralı'nın kalesine doğru yelken açmanın doğurduğu korkudan çok, Saga'nın bana verebileceği cevaplara duyduğum çaresiz ihtiyacı.

Geçtiğimiz sahiller tenhaydı, sadece denizden geçimini sağlayan birkaç köy gözüküyordu. Hepsi Selvegr'deki çocukluk yuvama benziyordu. Bir düzine küçük ev, bir pazar yeri, birkaç tahta iskeleyle birkaç balıkçı teknesinden ibaretti. Köylüler, mavi çizgili yelkenleri ve Harald'm beyaz kurt amblemini gördüklerinde dışarı çıkarak krallarına el sallıyorlardı. Köylerin

arkasında uzanan topraklar, yoğun ladin ormanlarıyla kaplıydı. Dağların eteklerine kadar yayılan yemyeşil ağaçlar, yazın sonu gelmiş olmasına rağmen zirvelerde hâlâ beyaz karlar taşıyordu. Dağların arasındaki fiyortlardan birine yöneldik. Bu büyük Rimstrom Nehri'nin başlangıcıydı ve sular, onu besleyen buzullardan geldiği için çok soğuktu.

Drakkar'ın önünde, Harald ile Bjorn'den uzakta kaldım. Onlar arkada duruyorlardı, Steinunn da onlarla birlikteydi. Sessiz köleler küreklere sarılmıştı, bu da bana yalnızca Tora'nın eşlik etmesine sebep oldu.

Thor'un çocuğu, yüzündeki yanık izlerine dokunarak iç çekti. "Teşekkür ederim, Freya. Hayatımı kurtardın. Beni ölme terk etmen için birçok nedenin vardı ama sen kendi hayatını riske atarak beni kurtardın. Sana borçlandım."

"Bana borçlu değilsin." Altımızda yüzen balık sürüsüne baktım. "Eğer balina seni yemiş olsaydı, seni kendi ellerimle öldürme fırsatını kaybetmiş olacaktım. Sırf bunun için bile savaşmaya değerdi."

Tora bir dakika kadar bana baktıktan sonra bir kahkaha patlattı. "Böyle küçük bir kadında, bu kadar büyük bir ruh olması şaşırtıcı, kalkan kızı."

"Ama ne yazık ki fazla akıllı değilim," diye gülümsedim. "Hepimizin kusurları var."

"Bu durumda güzel olman iyi olmuş." Tora'nın gülüşü yavaşça söndü, ardından bakışlarını Steinunn'la konuşan Harald'a çevirdi. "Grindill'de olanlar için üzgünüm, Freya. Ben..." Sertçe yutkundu. "İnsanlara zarar vermekten hoşlanmıyorum. Thor bana kanını verdiğinde kötü bir seçim yaptı çünkü onun çocukları gibi savaştan haz almıyorum."

"O zaman Harald mı emretti bunu yapmanı?"

KEMİĞE OYULU LANET

Tora cevap vermedi ama yüzündeki tüm neşe silinmişti. “Savaş savaştır,” dedi en sonunda. “Ama borcumu ödemeye çalışacağım, Ateşten Doğan Freya.”

Harald’ın bakışları bize yöneldiğinde, Tora tamamen sustu. Dakikalar geçti, belki daha fazlası ama Tora yalnızca geçip giden ağaçları izledi. Elini tekrar tekrar yüzündeki yaraya götürdü. Kaygılı görünüyordu. Harald’ın, onun yıldırımlarıyla kalkanlarımı kendi halkıma karşı çevirmesini emrettiği mantıklı gelse de içgüdülerim bunun daha derin bir şey olduğunu söylüyordu. Thor’un, Tora’yı tıpkı Hel’in beni yönlendirmeye çalıştığı gibi etkileyip etkilemediğini merak ettim.

Karanlık, Nordeland’in üzerine çöktü. Tenime işleyen rüzgârdan korunmak için üzerime bir fok derisi sardım. Ağaçların arasından uğuldayan rüzgâr, donmuş toprak ve çam kokuyordu. Suyun kenarına bir boz ayının indiğini gördüm. Doğrudan bana baktı. Arkasında iki yavru vardı. Biri yaralıydı, üç bacağı vardı. Dördüncü bacak, asla iyileşmeyecek yaralarla parçalanmıştı. Yavru, kardeşiyle kıyaslandığında zaten zayıf ve bitkindi. Uzun süre yaşamazdı.

Anne suya girip yüzmeye başladığında onları izlemeye devam ettim. Sağlıklı olan onu takip etti. Sakat olan ise kıyıda kaldı, kaderini bilerek ağladı. Onu yavaş bir ölüm bekliyordu. Merhametli bir yırtıcı tarafından öldürülmesini diledim.

Bjorn söylediklerinde haklıydı. Nordeland’in, Skaland’dan çok bir farkı yoktu. Sadece daha soğuk ve acımasızdı.

Drakkar’ın arka kısmında bir hareket dikkatimi çekti. Bjorn bir yay almış, ok yerleştiriyordu. Onu daha önce hiç bu silahla görmemiştim ama yayı kaldırışında bir ustalık vardı. Hemen sonra oku bıraktı.

Merhametli bir yırtıcı.

Nehir tekrar sessizliğe büründüğünde kalbim sızladı ancak gözlerim taş gibi kuru kaldı.

Kanat sesleri duyuldu ve Kaja, Fenrir'in yüzü şeklinde oyulmuş başa kondu. Bana fazlasıyla zeki gözleriyle baktı ama dikkatimi çeken şey, geminin yanından gelen bir su sıçraması oldu. Tora ofladı, kenardan uzanarak sırlıslıkam Guthrum'u gemiye çekti.

"Peşimizde bir iz var mı?" diye sordu Harald. Guthrum başını iki yana salladı ve Tora'nın ona uzattığı kurutulmuş eti alıp yanına oturdu. Tora ise arka tarafa, diğerlerinin yanına çekildi.

Onun Jord'un çocuğu olduğunu, yani toprakla bir olduğunu ve özellikle de kendisine bağlı olan kuşla bağı bulunduğunu öğrenmiştim. Ancak bildiklerim bununla sınırlıydı. Daha önce onun kanından biriyle tanışmamış, hikâyelerini de çok duymamıştım. Ayrıca bu gemide sevdiğim birini öldürmemiş tek kişi, köleler dışında oydu. "Yani Kaja'nın gördüklerini sen de mi görüyorsun? Duyduklarını sen de mi duyuyorsun?" diye sordum.

"Eğer paylaşmak isterse," diye cevapladı. "Kaja kendisine emanet edilen şeylere önem verir, ona özel söylenen sözleri açığa vurmaz."

Yanaklarım ısındı çünkü savaştan sonra kuşa dönüp içimi dökmüştüm ve aralarındaki bağın ne kadar güçlü olduğunu sonradan fark etmiştim.

Guthrum daha önce çıkardığı tınışını tekrar başından geçir-di. Saçları her yöne dağılmıştı, onu iyice yabani gösteriyordu. Sakalı da aynı şekilde bakımsızdı. Doğaya ait biriydi, toprağın ve ormanın adamıydı. Kalabalık içinde olmaktan rahatsızlık duyduğu belliydi. Kalabalıktan rahatsız olmasam da düşmanlarla dolu bu gemide hissettiğim huzursuzluk beni, aramızdaki küçük bir dayanışma parçasına tutunmaya itti. Bu yüzden Kaja'ya dönüp, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Sadece tüylerini kabarttı ve başını çevirerek akşam çöken ağaçları izlemeye koyuldu.

"Harald'ın hizmetine nasıl girdin?" Konuyu kendimden

KEMİĞE OYULU LANET

uzaklaştırmayı, belki de artık yarı tutsak olduğum bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordum.

Et parçasından koparıp Kaja'ya uzatırken, “Çocukken,” dedi Guthrum. Kuş gagasını çevirip reddettiğinde güldü. “Harald henüz kral olmadan önce Hrafnheim'in jarllarındandı. Annemle birlikte yaşadığım köy, onun topraklarının sınırındaydı. Eski inançların hâlâ güçlü olduğu vahşi bölgelerin derinlerindedi. Babam, annemden yıllar önce ayrılmıştı çünkü annem sadece kadınlara arzu duyuyordu ve babam bunu, annemin başka bir kadını birlikte olmaları için davet ettiğinde kendi gözleriyle görmüştü.”

“Tanrıça Jord mu?”

Eti çiğnemeye devam ederken başıyla onayladı. “Jord'un çocuklarının doğası hakkında bir bilgimiz yoktu. *Skald*'lar köyümüze uğramazdı, Kadersizlerin hikâyeleri de çok duyulmazdı. Babam terk edilmiş olduğumu sanıyordu. Sanki ortalığı karıştırmak için bırakılmış bir peri çocuğuydum. İnsan olmaktan çok hayvan olan bir oğlan... Annem beni tek başına büyüttü, köy halkı da ne babamın sözlerine ne de benim yabani halime aldırdı. O zamanlar yoldaşım bir köpekti, kimse onunla konuşmamı garipsemezdi. Tüm kalbimle sevdiğim iri bir av köpeğiydi.”

Göğsüm sıkıştı. Hikâyenin üzücü bir hal alacağını farkındaydım.

“On yaşlarındayken babam geri geldi,” dedi Guthrum. “Beni jarla hizmet etmem için götürmek istedi, böylece onu onurlandıracağımı düşündü. Annem reddedince ikna yollarını kelimelerle sınırlı tutmadı.” Yutkundu. “Babam ertesi gün, diş ve pençe darbeleriyle parçalanmış halde ölü bulundu. Köy beni suçladı. Köpeğimi onun üzerine saldığımı düşündüler. Babam daha önce bana yönelttiği bütün suçlamalar yeniden dile geldi. Kan istediler. Köpeğim beni savununca onu öldürdüler. Annem yollarına çıktığında onu da öldürdüler.”

“Üzgünüm,” dedim dehşete kapılmış halde.

“O zamanlar jarl olan Harald, köye vergi toplama zamanı geldiği için uğramıştı. Savaşçılarıyla birlikte olaya müdahale etti ve hikâyemi dinledi. Bana ne olduğumu ilk söyleyen oydu. Bir tanrıçanın oğlu olduğumu, toprağa bağlı olduğumu anlattı. Köyümü cehaletleri yüzünden azarladı, annemi öldürenleri idam etti ve bana bir teklif sundu. İstersem Hrafnheim’da bir yuvam olacaktı. Karşılığında tanrılar ve çocukları hakkında bilgisiz olanlar tarafından kötü muamele gören benim gibi diğerlerini izleyip ona haber verecektim. Kadersiz olanları yüceltmenin kendi kaderi olduğuna inanıyordu. Teklifi kabul ettim ve yardım etmesi için benim gibi acı çekenlerin haberini ona ulaştırdım. Bjorn de buna dahildi.”

Gerildim. Gözlerimi istemsizce geminin uzak ucunda, işitebilecek mesafeden uzakta duran Bjorn’e kaydırmamak için uğraştım. Merak göğsümde kabardı çünkü bu yaşananlar, en azından Bjorn’ün Harald’a olan sadakatinin kısmi bir açıklamasıydı. Her ne kadar umursamadığımı, hikâyesinin beni ilgilendirmediğini iddia etsem de kalbimin hızlanması başka bir gerçeği söylüyordu.

“Bjorn’ün aldığı yanıklar ağırdı, iltihap kapmıştı. Norde-land kıyılarına geldiğinde ölümün eşiğindeydi. Saga, yardım aramak için onu bırakmak zorunda kalmıştı. Yoldaşımı buldu ve neler olduğunu bana anlattı. Volund’u Rimstrom’dan aşağı getirip onu iyileştirebildim. Ardından Saga, Harald’ı buldu ve o da hemen geldi. Bjorn gözlerini açtığı anda gördüğü ilk kişi Harald’dı.”

İçimdeki duyguların düğümlenmesinden nefret ederek, “Bunu neden bana anlatıyorsun?” dedim fısıltıyla.

“Çünkü bunlar gerçek,” diye yanıtladı Guthrum. “Ve bunu Bjorn’dan duymayacağını düşünüyorum.”

KEMİGE OYULU LANET

“Hiç duymak istemiyorum.” Üzerime çöken soğuğu bastırmak için fok derisini iyice yukarı çekerken ona sırtımı döndüm.

“Neden, Freya?” diye sordu Guthrum. “Kendi gözlerimle gördüğüm gerçeği söylüyorum. Neden bilmek istemiyorsun?”

“Çünkü aptal değilim,” diye tısladım. “Bjorn’ün ihanetini affedersem, beni istediğiniz şeyleri yapmaya ikna etmeniz daha kolay olur. Sizin gerçekleriniz, beni bir canavara dönüştürmek için kullandığınız silahlar.”

“Hepimizin içinde bir canavar var.” Bakışlarına karşılık vermek üzere döndüğümde, gözlerinin solan ışıktaki Kaja’nın ki kadar sarıya döndüğünü ve tamamen insanlık dışı olduğunu gördüm.

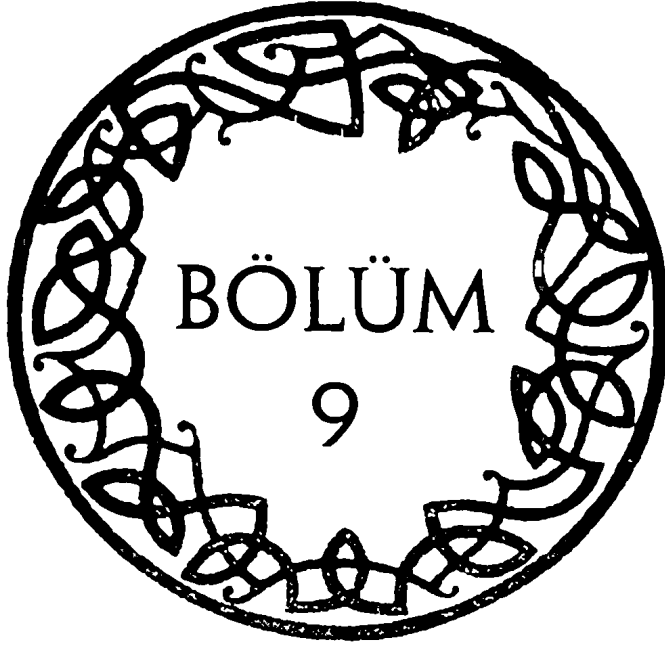
Ayağa kalktı, tuniğini çıkarıp kenara attı. Tekrar suya atlayarak ormanla kaynaşmaya niyetliydi. Bacağını *drakkar*’ın kenarından atarken, “Babanı öldüren köpeğindi, değil mi?” diye sordum.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Evet. Çünkü ondan yapmasını ben istedim. Serbest bırakılan canavar köpek değildi.”

Guthrum, Rimstrom’un derinliklerine daldı ve karanlıkta kayboldu. Kaja da onunla birlikte gitti.

Hepimiz canavarız, diye düşündüm.

O sırada Harald’ın sesi sessizliği böldü. “Bu gece burada kamp kuruyoruz.”

FREYA

Harald'ın köleleri tüm gün boyunca kürek çekmişti. Hiç kuşkusuz bitap düşmüş olmalarına rağmen, Harald sık ağaçlarla çevrili bir açıklıkta kamp kurmalarını emrettiğinde hiçbir şey söylemeden işe koyuldular. Çadırlar kurulduktan ve ateşler harlı bir şekilde yanmaya başladıktan sonra köleler sıra sıra uzanıp hemen uykuya daldılar. Başlıkları hâlâ sıkıca yerindeydi. Snorri'nin Halsar'daki köleleriyle vakit geçirmiştım ama bu adamların davranışlarını garip buluyordum. Ayrıca onlara karşı hissettiğim huzursuzluk, zorla köleleştirilmelerinin dışında bir şeyden kaynaklanıyordu. Deri başlıkları yüzlerinin çoğunu gizliyordu. Hiç konuşmuyor, yalnızca Harald'ın emirlerine sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı. Hepsi aynı şekilde giyinmişti, dolayısıyla onları birbirinden ayırmanın tek yolu boyutları ve kollarındaki sayısız dövmeydi. Hiçbiri silah taşımıyordu ama ne zaman bana yaklaşırsalar elim kılıcıma gidi-

KEMİĞE OYULU LANET

yordu. Ardından kılıcımın Skaland'de kaldığını hatırlıyordum. Steinunn da onlara karşı aynı şekilde huzursuz görünüyordu çünkü Harald'ın bir köleyi uyandırma teklifini kabul etmek yerine, gönüllü olarak yemek pişirmeyi seçmişti.

Yine de yemeği inceledikten sonra o garip kölelerden birini uyandırmanın daha iyi bir seçenek olabileceğini düşünmeden edemedim.

“Baharat tüccarları Nordeland'e uğramaz mı?” Nehir çamuru ve haşlanmış tavşan tadı olan sulu çorbadan bir kaşık aldıktan sonra mırıldandım. “Yoksa Nordelandliler tatsızlığı mı tercih ediyor?”

“Erzaklarımız kayboldu,” diye yanıtladı Steinunn. “Ye ya da aç kal, seçimini yap.”

Çorbayı tekrar tencereye boşaltıp bir dal tutuşturdum, meşale gibi tutarak nehir kenarına inmeye başladım. Bjorn peşimden gelmeye başladığında ona ters bir bakış attım. “Bir refakatçiye ihtiyacım yok. Sadece yiyecek arayacağım.”

“Bu saatte ormanda yiyecek arayacak çok avcı olur,” dedi Bjorn. “Baharatlı kalkan kızlarını avlayan avcılar. Eğer seni yerlerse, akşam yemeğimde Steinunn'ın iğrenç çorbasından başka bir şeyim kalmaz. Bu yüzden seni sağ salim ateşin başına getirmenin benim için önemi büyük.”

“Önem vermen gereken şey bir banyo.”

“Denize atıldığımda yaptım.”

“Sabunla.” Kalm bir yaban turpu kökü söküp aldıktan sonra birkaç iyi mantar olduğunu fark ettiğim ağaçların arasına girdim. “Senin kokun ateşin üstünde yayılırken hiçbir çorba iştahımı açamaz.”

Bjorn cevap vermedi. Hakaretlerimle fazla mı ileri gittiğimi merak ederek mantar toplamayı bırakıp omzumun üzerinden ona baktım. Ancak Bjorn'ün yüzünde kızgınlık değil, sadece endişe vardı.

“İyi misin, Ateşten Doğan?” diye sordu alçak bir sesle.

Aldığım yaradan bahsetmediğini bilmeme rağmen, “Derin bir kesik değildi,” diye cevapladım. Konuyu kapatmak için hızla mantar toplamaya devam ettim. “Şimdiden kabuk bağladı.”

“Kesikten söz etmiyordum.” Tereddüt etti. “Soruyorum çünkü bugün birçok adam öldürdün.”

Mideme bir ağırlık indi. İçimde bıraktığı boşluk nefesimi daralttı. “Sen de öldürdün. İyi misin, Bjorn? Yoksa sahilde ve köyde doğradığın Islundlular için ağlamak üzere biraz yalnız kalmak mı istersin?”

“İyi değilim.”

“Umurumda değil.” Yanaklarımın içini kan tadı gelene kadar ısırđım çünkü söyleyebileceğim en sert şeyi seçip ağzımdan çıkarır çıkarmaz pişman oldum. “Kimse bana o adamları öldürmemi söylemedi. Kararı ben verdim ve pişman değilim. Şimdi beni rahat bırak.”

Onu geçip yürürken çam iğneleri ayaklarımın altında çıtırdadı ama Bjorn bileğimden tuttu. Eli, soğuk tenimde ateş gibi hissettirdi ve dünya bir anda yok oldu. Meşalenin titrek gölgesi yüzünde dans ederken bana söylemek istediğı şeyi bekledim. Aklım, onun dizlerinin üstüne çöküp benden af dilemesi dahil birçok ihtimal sıraladı. Ancak Bjorn sadece başını sertçe sallayıp bileğimi bıraktı. Tenimde kalan sıcaklığının yankısı, kamp ateşine doğru acele ederken beni daha da üşüttü.

Diğerleri de çorbalarını tencereye geri boşaltmışlardı. Topladığım otları ve mantarları yıkayıp doğrarken beni izlediler. Çorba istediğim kıvama gelene kadar kaynamaya bıraktım. Kaşıkla kâselere koyarak iştahım olmasa da yemeye başladım.

“Güzel olmuş,” dedi Steinunn. “Beceriklisin.”

İsteksiz bir homurtu çıkardım. Yolculuğumuz boyunca çok

KEMİĞE OYULU LANET

az konuşmuştu. Ayrıca Harald'dan kaçmaya çalışırken bana ilaç verip bayıltan kişinin *skald* olduğunu bilmesem, onun da benim kadar esir olduğunu düşünebilirdim.

Ancak gözlerim, parlak kırmızıya boyanmış deri ayakkabılarına takıldığında başından beri Harald'ın casusu olduğunu hatırladım. Fjalltindr'in altındaki tünellerden geçerken yolculuğumuzu anlatan şarkıyı söylediğinde, aslında Snorri'nin yanına dönmek yerine bizi takip ettiğini farkında olmadan açığa vurmuştu. Çünkü merdivenlerden yuvarladığım kupa, işte o ayakkabıların yanından geçmişti. *Draug* jarl ile hayatta kalma pazarlığını, onun şanını anlatan bir şarkı besteleyeceğine söz vererek yapmıştı. Bjorn ve beni gözetlemiş, yukarıya ulaşır ulaşmaz da Harald'la işbirliğine girişmişti. Salona girmeye çalışıp Ylva'nın koruma büyüleriyle geri püskürtülen Steinunn'dı. Snorri'nin Grindill için yaptığı planların mesajını ağaca runik büyüyle kazıyan ve hayalet tarafından bana gösterilen kişi Steinunn'dı.

Annemi görmeye gittiğimi Skade'e bildiren de Steinunn olmuştu, yani annemin ölümüne sebep olan oydu.

Üzerine atılıp yüzünü gözünü kanatmamak için kendimi zor tuttum, yemek yemeye devam ettim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, "Bize bir şarkı söyler misin?" diye sordu Harald. "Tanrılar hakkında bir hikâye?"

"Elbette, kralım."

Steinunn ayağa kalkarken Bjorn hafif bir homurtu çıkardı. "Ben yıkanmaya gidiyorum."

Ateşe baktım ama hain gözlerim onu takip etti. Tuniğini çıkarışını izledim, ateşin ışığı çıplak sırtındaki eski yanık izlerini ortaya çıkarıyordu. Guthrum'un hikâyesi, Saga'nın Bjorn'ü Nordeland'e getirmesinden sonra başlamıştı. Ondan önce olanlar hâlâ net değildi. Harald'ın Saga'ya saldırıp Bjorn'ü kaçırdığını sanarken aslında onları kurtardığını öğrenmiştim.

Mantiken gerçeği sorup öğrenmeliydim ama kalbimin derinliklerinde, hikâyesinin tüm yalanlarını haklı çıkaracağından korkuyordum. Ona olan öfkemin anlamını yitireceğinden korkuyordum. Öfkemi kaybedersem geriye yalnızca yas kalırdı.

Sanki büyük bir salonda kalabalığa çalıyormuş gibi *skald* pelerinini çıkardı ve kırmızı elbisesini düzeltti. Dolgun göğüsleri korsesini gererken yüzü çökmeye başlamıştı, göz altları yorgunluktan kararmıştı. Açık kahverengi buklelerini parmaklarıyla taradı, beline kadar inen saçları ateş ışığında parladı. Bjorn ateşin ışığından uzaklaşırken Steinunn küçük davulunu aldı ve enstrüman deniz suyundan hâlâ ıslak olduğu için sinirlenerek dilini şaklattı.

Bjorn, Steinunn'ın casus olduğunu kesinlikle biliyordu. Ancak ben yaşananlar için Ylva'yı suçlarken hiçbir şey yapmamıştı. Ne çok yalan vardı. Lanet olası ne çok yalan... Ben de herkes tarafından oynatılan saf bir aptaldım.

Steinunn şarkı söylemeye başladığında gerildim. Gözlerim, kalp atışlarıyla birlikte atan boynundaki kızıl dövmeye kilitlendi. Kehanetlerinin zihnime dolmasını hiç istemiyordum ama söylediği sözler, Loki'nin hilesiyle Baldur**'un ölümünü anlatan eski bir şiirdi. Hel, tüm dünya onun kaybı için ağlamadıkça en güzel tanrıyı Helheim'dan serbest bırakmayı reddetmişti. Herkes ağlamıştı, dev kadın Thokk hariç ve böylece Baldur, Helheim'da kalmıştı.

Şarkı rüzgârla birlikte ağaçların arasına karıştı, ben de ateşe sırtımı dönerek yatmak üzere uzandım. Altımdaki yosun kalın ve yumuşaktı. Her hareket ettiğimde toprak kokusu yayılıyordu. Ateş çıtırdıyor, çam reçinesi yüksek patlamalar çıkarıyordu ama çok farkında değildim. Dikkatim, diğerlerinin yataklarını

* İskandinav mitolojisinde şekil değiştirme yeteneğine sahip kötülük ve kurnazlık tanrısıdır. (ç.n.)

** İskandinav mitolojisinde ışık, cesaret, barış ve saflık ile ilişkilendirilen tanrıdır. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

hazırlama seslerindeydi. Bjorn'ün sessiz adımlarla kampa dönmelerini dinledim ancak ona bakmadım.

Uyu, diye emrettim kendime. Dinlenmelisin.

Steinunn'ın şarkısı zihnimi Helheim düşünceleriyle ve oraya gönderdiğim ruhlarla doldurmuştu. Birçoğuna göre Hel'in diyarına gitmek bir lanet olmayabilirdi ama bir savaşçı için Valhalla'ya alınmamak ölümden beterdi.

Islundlular ölümü hak etmişti. Masum bir köyü yağlamışlardı. Birçok kişiyi öldürmüş, o çocukları köleleştirmek istemişlerdi. Yine de ölümden sonra ruhlarının hangi âleme gideceğine karar verenler ben değil, tanrılar olmalıydı. Çaresizlik ve korkunun etkisiyle bir anlık karara bağlı olmamalıydı. Bu çok büyük bir güçtü ve sonuçları çok ağırdı.

Bir daha asla, diye söz verdim kendime.

Sonra bir dal kırıldı.

Başımı kaldırdığımda Steinunn'ın ateşten uzaklaştığını gördüm. Nöbetin ilk kısmını tutmaya gönüllü olduğunu duymuştum ancak bunu yapmak yerine ormana doğru gidiyordu. Etrafa hızlıca bakındım, herkes uyuyordu. Sessizce ayağa kalkıp peşine düştüm.

Ne ay vardı ne yıldız, gecenin en karanlık haliydi. Onu takip etmek neredeyse imkânsız olurdu ama Steinunn bir lamba taşıyordu. Adımlarımdan çıkan iğne ve dal hışırtısını duymaması için yeterli mesafeyi korudum. Böylece ikimiz birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerledik.

*Skald'*ı takip etmemi tam olarak neyin tetiklediğini bilmiyordum ama her adımda yalanlarını, ihanetlerini, bana sevdiğiklerimi kaybettiren davranışlarını sessizce tekrarlıyordum. Steinunn sonunda durduğunda yumruklarım sıkılıyordu, öfkem içimde kaynıyordu. Onu öldürmeyecektim. Fakat tanrılar şahidim olsun ki, yaptıklarının bedelini acıyla ödetmeye kararlıydım.

*Skald'*a unutamayacağı bir dayak atmaya hazırlanırken gözlerim gölgeler arasında tanıdık şekiller seçti. Sadece ağaçları değil, yanmış yapıların kalıntılarını gördüm. Zamanında köy olan bir yerin kömürleşmiş kemiklerine baktım. Steinunn dizlerinin üzerine çöktü, önünde diz çöktüğü sıra sıra dizilmiş taş yığınlarını görünce öfkem azaldı. Onu izlerken *skald* başını daha küçük olan bir mezarın üzerine eğdi ve bedeni hıçkırıklarla sarsıldı.

Grindill'in ele geçirilmesinden sonra onunla yaptığımız bir konuşmanın hatırası zihnimi doldurdu. *Neredeyse değer verdiğim her şeye mal olan bir trajedi yaşadım.*

Ailesini kaybetmişti. Küçük mezardan anladığım kadarıyla bir çocuktü. Eğer çevremdeki köy kalıntıları doğruyu söylüyorsa, bu da şiddet yüzünden olmuştu. Hıçkırıklarındaki acı o kadar yoğundu ki, havayı solunmaz hale getirdi ve kalbime anlık bir acı saplandı.

Steinunn'ın acı çekmiş olması, bana yaşattıklarının bedelini ortadan kaldırmıyordu. Yine de birinin yasının ortasında ona saldıracak kadar alçalmayacaktım. Sakinleşmek için derin bir nefes verip geri adım attım, kampa dönmeye niyetlenmişim.

Ancak omuzlarım, sıcak ve sert bir şeye çarptı.

Bir el, bağırmamı bastırmak için ağzımı kapattı. Arkamdaki kişinin kolu belime dolanarak beni yerden kaldırdı. Bjorn'ün tanıdık çam kokusunu ve banyo yaparken kullandığı sabunun aromasını içime çektiğimde paniğim öfkeye dönüştü. Ölülerin hatırına kendimi tutarak Bjorn'ün beni köyden uzaklaştırıp ormanın derinliklerine taşınmasına izin verdim. Steinunn'ın duymayacağı kadar uzaklaştığımızda topuklarımı olabildiğince sert bir şekilde bacaklarına geçirdim.

Acıyla tısladı, soyum hakkında hoşuma gitmeyen küfürler mırıldandı ve beni yere bıraktı. Hızla dönüp avuçlarımla göğsünden ittirdim. *Çıplak göğsünden.*

KEMİĞE OYULU LANET

Ellerimi yanmışım gibi geri çektim. Tepkimi gizlemek için karanlıkta ona sertçe baktım. “Yıkanırken kıyafetlerini mi kaybettin, yoksa Nordeland’de ormanda çıplak dolaşmak âdet mi?”

“Biliyorsun, dövüşürken tercih ettiğim kıyafet budur,” diye karşılık verdi. “Ve seni takip ettiğim için elimdeki tüm avantajları kullanmam gerekiyordu.”

“Çıplaklık karanlıkta çok işe yaramaz.”

“Aynı fikirde değilim.” Sıcak teni beni ısıtacak kadar yaklaştı. “Şimdi sesini alçalt. Kaja’ya bir tavşanla rüşvet verdim ama hâlâ peşimize düşebilir, kulakları da keskindir.”

İnatlaşmak cazipti ama içimdeki azıcık sağduyuya tutunarak sesimi fısıltıya indirdim. “Neden? Böylece senin yakışıklılığınla övündüğünü duymasın ve aşırı kibirini efendisine rapor etmesin diye mi?”

“Görünüşüm hakkında yorum yapan tek kişi sensin, Ateş-ten Doğan,” diye karşılık verdi. “Seninkinin aksine, aklım daha ciddi meselelerde.”

Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tuttum. “Eminim ki, bu da kendi çıkarına hizmet eden bir şeydir.”

Uzun, sabırsız bir nefes verdi. “Freya, bana kızgın olduğun biliyorum ama duygularını bir kenara bırakıp söylediklerimi dinleyebilir misin?”

“Hayır,” diye tersledim. “Yine de şansına, *duygularım* kulaklarımın çalışmasını engellemiyor. Ne söyleyeceksen söyle de bitsin.”

Yaprakları tekmeledi. “Söyleyeceğim her şeye itiraz edeceksin.”

Onu alt etmiş olmanın getirdiği tatminle gülümsedim. “Belki. Ama en kötüsünü seçmen yardımcı olmuyor. Hem söylediklerinin yarısı yalan zaten.”

Aramızdaki sessizlik uzadı. Gerilim o kadar yoğunlu ki, nefes almak bile zorlaşmıştı.

“Harald’ın amaçlarına güvenmiyorum,” dedi en sonunda. Sesi ormandaki rüzgârın uğultusuna karışacak kadar alçaktı. “Annemin kehanetleri ve Snorri’ye karşı intikam arzum yüzünden seni öldürmeye kararlıydı. Defalarca denedi, Freya. Bu konuda ona kızamıyorum. Beni endişelendiren, Hel’in kanına sahip olduğunu gördüğünde annemin onu yönlendirdiği yoldan dönmüş olması. Korkum, seni neden canlı istediği.”

Alayla güldüm. “Endişelendiğin şey, artık beni öldürmeye çalışmaması mı? Bu ters mantık gibi geliyor.”

Gerçekte, Harald’ın ne istediğini ben de düşünmüştüm. Ancak Bjorn’ün ne diyeceğini merak ettiğim için bilerek anlamıyormuş gibi davrandım.

“Yapma,” diye homurdandı. Numarayı yutmamıştı. “Büyünün ne kadar güçlü bir silah olduğunu biliyorsun, Ateşten Doğan. İsteseydin o savaşı tek başına kazanabilirdin. Birkaç kelimeyle bütün Islundluları yer altına gönderebilirdin.”

“Bir daha asla yapmayacağım.” Tırnaklarım avuçlarımı acıttı. “Bir ruhun nereye gideceğine karar vermek, hiçbir ölümünün elinde olmaması gereken bir güç. Bunu bir daha kullanmayı reddediyorum.”

“Böyle söylüyorsun ama çaresiz anlar çaresiz eylemler doğurur. Bu düşüncenin Harald’ın aklına gelmediğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Sanırım annemin gördüklerinin riskini, senin kıyılarını savunmanı sağlayacak ödülle dengeliyor. Çünkü masum olduğunu düşündüğün biri tehlikedeyse ve sırtın duvara dayandıysa, Hel’in adını anacağını biliyor.”

Harald’a hizmet etmek istesem bile Snorri’ye ettiğim yemin yüzünden bu imkânsızdı. Ancak bunu söylemek yerine, “Ona baba diyorsun ve sadakatının işareti olarak kol halkasını takıyorsun. Ama belli ki kralına güvenmiyorsun,” diye üsteledim.

“Nordeland için doğru olanı yapacağına güveniyorum,” diye karşılık verdi Bjorn. “Ama bu durumun senin için ne an-

KEMİĞE OYULU LANET

lama geldiğinden korkuyorum. Senin de gördüğün gibi Harald kaderinden kaçamayacağına, onu değiştirmen ya da ona boyun eğmen gerektiğine inanıyor. Sanırım amacı, onu değiştirmen için sana yardım etmek.”

Gözlerim kısıldı, göğsümü belirsizlik doldurdu çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Harald düşmandı ve onu başka türlü görmek istemiyordum. Yine de düşmanlar bile ortak hedeflere sahip olabilirdi. “Annenin benim için gördüğü karanlık geleceği düşünürsek, Harald’ın onu değiştirmeme yardım etmesinin neden kötü bir şey olduğunu göremiyorum.”

“Daha iyisiyle değişeceğini varsayıyorsun. Ya daha kötüye dönüşürse?”

Nedensiz bir şekilde, sözleri karnıma yumruk yemişim gibi hissettirdi. “Ne yapmamı istiyorsun?” Gözlerim yansa da yaş dökülmedi. “Bir şey yapsam da yapmasam da... Ne olursa olsun lanetlenmişim gibi görünüyor.”

“Hayır!” Karanlığın en derin yerinde durmamıza rağmen ellerimi kusursuz bir isabetle tuttu. Büyük, nasırlı ve acı verecek kadar tanıdık avuçlarının tenime değmesiyle bedenim titredi. “Söylemek istediğim bu değil, Freya. Bana güvenmediğini biliyorum. Söylediğim her şeyin yalan olduğuna inandığını, bunun için benden nefret ettiğini biliyorum. Şu an beni dinlemen için hiçbir nedenin olmadığını farkındayım. Ama senden tek bir şey isteyeceğim, ona hizmet etme.”

“Bu konuda korkacak bir şeyin yok çünkü Harald’a hizmet etmek istesem bile edemem.” Ellerimi geri çektim. “Ylva’nın kan büyüleriyle, Snorri’nin kanından olmayan hiçbir adama hizmet etmeyeceğime dair yeminle bağlıyım. Bilmediğim daha başka sırlar yoksa, bu Harald’ı kapsamıyor.”

Bjorn cevap vermedi, yüzünü göremesem de sessizliği şaşkınlığını ele veriyordu. “Bu yemini ne zaman ettin?” diye sordu en sonunda.

“Onunla evlendirildiğim gece.”

“Böyle bir şeye neden yemin ettin?” diye sordu sert bir sesle.

“Çünkü alternatif çok daha kötüydü.” Sözlerim boğuk çıktı ve sesimi sabitlemek için zor yutkundum. “Yaşayabileceğim seçimi yaptım.”

“Keşke bana söyleseydin.” Gölgesi huzursuzca kımıldadı. “Bilseydim ben...”

“Sen ne?” Kaç kere yutkunsam da boğazımı sıkan duyguyu atamadım. “Onu öldürür müydün? Bu bir yalan. Görünen o ki, bunca yıldır Snorri’yi öldürmek için haklı sebeplerin varmış ama yapmamışsın. O yüzden benim ona ettiğim yeminlerin seni harekete geçireceğini iddia etme.”

Aramızda nasıl bu kadar yaklaşmış olduğumuzu hatırlamadığım bir mesafe kaldı. O kadar yakındık ki, sıcaklığı tenime işliyordu. Nefesi yüzümdeydi. Kalbim yaralı bir kuş gibi çırpınıyor, boğazıma düğümlenen duygular beni boğuyordu. Ondan, bu duygudan uzaklaşmak istedim. “Bir zamanlar, hep arkamda olduğun için güçlü durduğuma inanmıştım, Bjorn,” diye konuşmaya başladım. “Artık daha iyi anlıyorum. O zaman yalnızdım, şimdi de yalnız olacağım.”

Ona cevap verme şansı tanımadan, kampın olduğu yöne doğru yürüdüm. Sessiz olmak için en ufak bir çaba bile göstermedim. Orman, gece yaratıklarının ya da onlar tarafından avlananların sesleriyle yaşıyordu. Kulaklarım tilki sesi ve bir baykuşun ötüşüyle doluydu. Ancak bu sesler bile, yukarıdan gelen ağır kanat çırpışlarını bastırmaya yetmedi. Olduğum yerde durup göğe bakarak bir gölge aradım. Ancak ağaç dallarının arasından hiçbir şey göremedim.

Kaja mıydı?

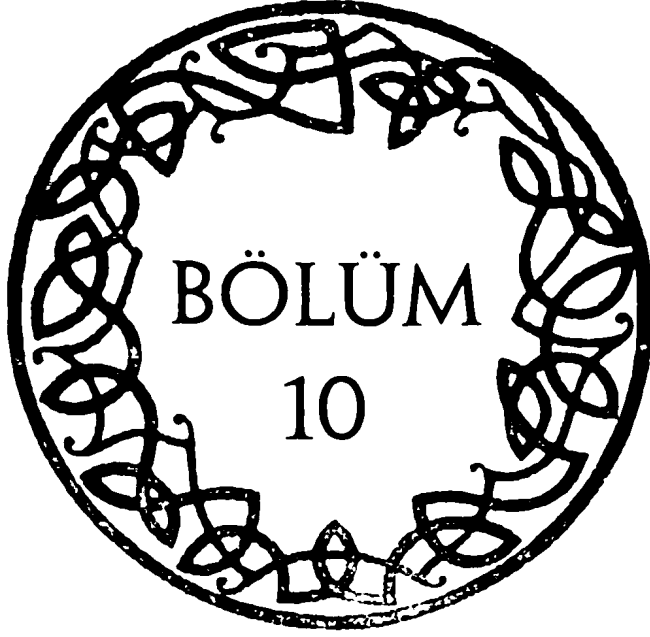
Her neyse, ondan daha büyük bir şey gibi gelmişti ancak ses geceleri tuhaf yankılanırdı. Bizi gözetliyor olabileceği düşüncesi tenimi ürpertse de şu an yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

KEMİĞE OYULU LANET

Yoluma devam edip kampa ulaştım. Steinunn hâlâ ortalarda görünmüyordu. Geri kalan herkes, Guthrum da dahil derin uykundaydı. Ateş ışığının hemen dışında ise Kaja, ölü bir tavşanı gagalayıp duruyordu.

Yanından dolanarak önüne çömeldim. “Eğer o sensen,” diye fısıldadım. “Lütfen anlatma.”

Bjorn ve Steinunn döndüğünde onlarla yüzleşmek zorunda kalmamak için uyku tulumuma girip gözlerimi sımsıkı kapattım ve kendimi uyumaya zorladım.

FREYA

Yokluğumuzun fark edilmiş olduğuna hiç şüphe yoktu ama ertesi sabah şafakta Rimstrom'da ilerleyişimize devam ederken kimse bundan bahsetmedi. Yine de kendi halime bırakılmadım, yolculuğumuzun bir saati dolmadan Steinunn yanıma geldi. Birlikte nehir kıyılarının gözümüzün önünden kayıp gidişini izledik. Kayalık kıyının ardında yalnızca bitmek bilmeyen ağaçlar ve sık çalılıklar vardı.

“Dün gece beni takip ettin, değil mi?” diye sordu.

“Ne olmuş?”

Steinunn'ın dudakları büzüldü, sanki geminin diğer ucuna çekilmeye hazırdı. Ancak sadece, “Sana bir açıklama borcum yok,” diye tersledi. “Yine de yapacağım. Böylece Skaland'deki sana karşı eylemlerimin haklı olduğunu anlarsın. O köy benim yuvamdı. Hayatımın aşkıyla evliydim, bir oğlumuz vardı. İki-

KEMİĞE OYULU LANET

sini de bir baskında kaybettim.” Sesi hafifçe titredi. “Snorri ve savaşçıları tarafından yönetilen bir baskında.”

Hiçbir şey söylemedim. İçimdeki bir parça, tüm yaptıklarının ardındaki sebebin bu olduğunu zaten biliyordu.

“Skaland kralı olma yolunda Snorri, kalkan kızının kimliğini ortaya çıkarmak için Bjorn’ün büyüsüne ihtiyacı olduğuna inanıyordu,” diye devam etti Steinunn. “Onu Harald’dan geri almak uğruna da hiçbir şeyden kaçınmayacaktı. Köyüme yaptığı baskın, Rimstrom boyunca Hrafnheim’a ulaşmak için savaşırken düzenlediği birçok baskından biriydi.” Çenesi titredi. “O sırada köyde değildim. Fakat hayatta kalanlar bana Snorri’nin, jarl olan kocamı ve küçük oğlumu kendi eliyle öldürdüğünü anlattı.”

Midem kasıldı. Mantıken Snorri’nin şiddet kullanarak Bjorn’ün peşine düşmüş olduğunu biliyordum ama bunun Nordeland halkına nelere mal olduğunu hiç düşünmemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse, düşünsem bile umursamazdım çünkü onların zihnimde bir yüzü yoktu. Oysa artık hepsinin yüzleri vardı.

“Ölmek istedim,” diye fısıldadı Steinunn. “Deniz baltamı kırık kalbime saplamak istedim çünkü yaşamak için hiçbir sebebim kalmamıştı. Ama Harald tam zamanında gelip beni durdurdu. Bana her şeyi anlattı. Bjorn’ün Skaland’e dönüp Saga’nın öngördüğü geleceği değiştirme ve böylece Snorri’nin asla tahta çıkmamasını sağlama planını. Benden, plana yardım ederek intikam almamı istedi ve böylece bana yaşamak için bir sebep verdi.”

“Keşke başka türlü olsaydı,” dedi Harald. Steinunn’m hikâyesine o kadar kapılmışım ki, geminin önüne sessizce gelmiş olduğunu fark etmemiştim. “Jarl Dag iyi bir adamdı. Sadıktı. Onu Valhalla’da görmek Odin’in talihidir.”

“Ama oğlum onunla değil,” dedi Steinunn. “Sadece hayatı

elinden alınmadı, aynı zamanda Yüce Baba'ya katılma şansından da mahrum bırakıldı. İntikamımı almadan huzur bulmayacağım ve sonra Helheim'da ona katılacağım."

Harald elini onun omzuna koydu. "İntikamını alacaksın, Steinunn. Ama umarım bizden ayrılmaktan vazgeçer ve bunun yerine, aileni de içine alan zaferimizin bir şarkısını bestelersin. Böylece onların mirası yaşamaya devam eder."

"Onların kaybını söyleyemem," dedi gözyaşlarını silerek. "Çünkü bunu söylemek, sonlarını görmek demek. Kırık kalbim o acıyı kaldıramaz."

"Belki de bunu yapsaydın, eğlence için bizim korkularımızı şarkılarına konu ettiğinde geri kalanımızın nasıl hissettiğini anlardın," diye araya girdim. "Bana bir keresinde kimsenin hikâyelerini dinlemek istemediğinden bahsetmiştin ama gerçek şu ki, onları söyleyecek kadar cesur değilsin."

Steinunn'ın yüzü öfkeyle karardı. "Seni nefret dolu sürtüğüm!"

"Belki öyleyim. Ama ben sana hiçbir şey yapmadım, *skald*. Oysa senin eylemlerin, derinden sevdiğim insanların hayatına mal oldu. Seni yalnızca küçümsediğime şükret çünkü sana çok daha beterini yapabilecek durumda olduğuma emin olabilirsiniz."

Arkamı dönüp yürürken Steinunn ardımdan bir dizi lanet savurdu ama *drakkar*'da sıkışıp kaldığımız için gidecek hiçbir yer yoktu. Hepimiz birbirimize zarar vermiş düşmanlardık ve birbirimize zarar vermeye de devam edecektik. Onlardan, özellikle de Bjorn'den uzaklaşmayı her zamankinden çok istiyordum.

Gözücüyla geminin kış tarafında ağaçlara bakarak sessizce duran Bjorn'ü izledim. Konuşmamızın çoğunu duymuş olmalıydı. Harald'ı harekete geçiren şeyin sadece Snorri'ye karşı intikam arzusu değil, Steinunn'ın da bunda etkisi olduğunu öğrenince nasıl hissettiğini merak ettim.

"İntikam, sonu olmayan bir çemberdir." Harald gemiye

KEMİĞE OYULU LANET

monte edilmiş kalkanlardan birinin iki yanına ellerini yerleştirdi. “Ama Steinunn iyi bir kadındır, Freya.”

“Bu gemide iyi olan kimse yok.” Önceki gece Guthrum’un söylediklerini hatırladım, gerçi o zamandan beri kendisini görmemiştim. “O ve Bjorn, birbirlerinin sana hizmet ettiğini biliyorlar mıydı?”

“Hiçbiri bana *hizmet* etmedi. Aradıkları kendi intikamlarıydı.”

Alayla güldüm. “Sadece soruma cevap ver, Harald.”

“Steinunn, Bjorn’ün amacını biliyordu.” Derin bir iç çekti. “Bjorn ise Steinunn’ın kendi intikamının peşinde olduğunu ya da onun Nordelandli olduğunu bile bilmiyordu.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Neden? Ona güvenmiyor muydun?”

“Bjorn büyük bir gözetim altındaydı.” Harald kalkanın kenarını parmağıyla yokladı. “Eğer Steinunn’ın aynı amaca sahip olduğunu bilseydi, aralarında bir bağ oluşabilirdi. Bu da Steinunn’ın da aynı gözetim altına alınmasına neden olurdu. Olup biten her şey hakkında en iyi bilgi kaynağımız oydu.”

Yani Steinunn’ın eylemleri için Bjorn’ü suçlayamazdım. Yine de bu aklandığı anlamına gelmiyordu. Hem de hiç. Konuyu değiştirerek, “Daha ne kadar yolumuz var?” diye sordum.

Nehrin yukarısını işaret ederken, “Skjoldfjell’e yaklaşıyoruz,” dedi Harald. “Yani çok kalmadı.” Gözlerim sıradağların geri kalanından daha yükseğe uzanan ikiz zirvelere kaydı. Aralarında Rimstrom’un kaynağı olan bir buzul uzanıyordu. O görkemli dağın eteklerinde de Harald’ın kalesi Hrafnheim vardı. Gücünün merkezi ve benim aradığım cevaplara doğru yolculuğumun bir sonraki durağıydı.

Harald’ın dediği gibi birkaç saat içinde Nordeland yönetiminin kalbini ilk kez gördüm. Rimstrom’un coşkun suları, ortasında ünlü kalenin bulunduğu büyük bir adanın iki yanından akıyordu. Suyun içinden yükselen, taş bloklardan yapılmış ve

üzerleri rünlerle kaplı surlar en az on beş metre yüksekliğindeydi. Kuleler sur boyunca eşit aralıklarla dizilmişti. Her iki kolun üzerine uzanan köprüler vardı. Zincirlerin kalınlığına bakılırsa, bu köprüler kaldırılabilir olmalıydı. Bunları kaldırmak için nasıl dev gibi adamlara ihtiyaç olduğunu merak ettim.

Adanın aşağı tarafında, kulelerle çevrili surlarda bir boşluk vardı ve kuleler arasında geçişi engellemek için kalın bir zincir gerilmişti. Harald'ın sancağı gözetleme kulesindeki muhafızlar tarafından görülünce bir boru sesi yankılandı ve zincir yavaşça kalkmaya başladı. Yaklaştıkça kalbim göğsümde daha hızlı çarpıyordu çünkü Grindill Kalesi bunun yanında bir kulübe gibi kalıyordu. Nordelandlilerin baskınlarda gösterdiği gücün, Harald'ın toplayabileceği kuvvetin sadece görünen kısmı olup olmadığını merak ettim.

Halatlar *drakkar*'a doğru atıldı. Tora ve Bjorn onları yakalayıp geminin önüne bağladılar, köleler kürekleri çekmeye devam etti. Ardından *drakkar*, kuleler arasındaki dar geçitten yavaşça çekildi ve iki gemi alabilecek büyüklükte bir taş liman ortaya çıktı. Daha küçük teknelerle dolabilecek kadar genişti. İskelenin üzerinde kadınlarla erkekler koşturuyor, halatları kölelere atıyorlardı.

“Gençliğimde jarl olmadan önce diğer ülkelere çok seyahat ettim,” dedi Harald. “Hayallerimin ötesinde kaleler ve şehirler gördüm, yapılarının sanatını inceledim. Hrafnheim'm jarlı olduğumda burası ahşap ve kamıştı. Yıllar süren emekle, şimdi gördüğün hale geldi.”

“Skaland'e yapılan baskınlarda çalınan emek ve servet.” Ona yapmacık bir gülümsemeyle baktım. “Taşların kırmızı olmamasına şaşırdım.”

Harald alınmak yerine sadece omuz silkti. “Daha doğrusu, Islund'a yapılan baskınlarda. Batıdaki toprakları yağmalayarak zenginleştiler, biz de yalnızca başkalarından aldıklarını

KEMİĞE OYULU LANET

onlardan alınız.” Başını, gözleri başlıklarının altında parlayan kölelerine çevirdi. “İsimsizlerimin çoğu, Nordeland kıyılarına saldıran Islundlu savaşçılardı. Bizim savunmasız olmadığımızı gördüler ve küstahlıklarının bedelini ağır ödediler.”

“Bu bedel dillerini mi kapsıyordu?” Bjorn’ün, Ragnhild’in başını kestikten sonra onun hakkında söylediklerini hatırladım. Harald, simgesini yani Ragnhild’in dilini elinde tuttuğu için doğrudan onunla konuşabilmişti. “Kölelerin bu kadar sessiz olduğunu hiç görmemiştim.”

“Suçlarının bedeli, isimlerini ve itibarlarını kaybetmektir ama evet, aynı zamanda seslerini de kaybettiler. Ağzını aç.” Harald, yukarı sıyrılmış kalın kolunun altından dişlerini gösteren kurt şeklinde bir dövmesi olan köleye işaret etti. Adam itaatkâr bir şekilde ağzını açtı ve dilini dışarı çıkardı. Üzerinde tanımadığım bir rün vardı.

“Büyü,” diye mırıldandım. Bu şekilde kullanılabileceğini görmek beni dehşete düşürmüştü.

“Seyahatlerimde yalnızca kale inşasını öğrenmedim.” Bu sefer köleye başıyla işaret ettiğinde adam ağzını kapattı. Ancak bakışlarını üzerimden ayırmadı, gözlerini kırpmadan bana bakması tenimi ürpertti. “Diğer yerlerde başka tanrılar var. Farklı güçler. Belki bir gün onları görme şansın olur.”

Eğer bu diğer yerlerdeki büyü böyleyse, onları hiç görmemek benim için gayet uygundu. Yine de sessiz kalarak *drakkar*’ın iskeleye çekilmesini izledim.

Hrafnheim heyecanla kaynıyordu. Her yönden siviller ve savaşçılar limana akın ediyordu. Herkes bariz bir beklenti içindeydi. Tüylerim diken diken oldu. Solumda, Bjorn’ün yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Bu duyguyu tam olarak tarif edecek kelimeler bulamıyordum. Sanki uzun süre uzak kaldıktan sonra kalbinin ait olduğu yere geri dönen bir adamın bakışydı.

Özlem.

İşte kelime buydu.

Bunu fark ettiğim anda içim öfkeyle doldu. “Herkes bura-
nın senin zindanın olduğunu söyledin. Ama burası senin evin,
değil mi?”

“Benim evim sensin, Freya,” diye karşılık verdi. “Geri ka-
lan her yer sadece ayak bastığım bir toprak.”

Vahşi görüldüğümü umursamadan dişlerimi gösterdim çün-
kü bu sözleri, bana verdiği tüm vaatlerin artık yalan olduğunu
hatırlatmıştı. Bir anlığına her şeye sahip olduğumu sanmıştım
ama sonra bunun rüzgârda dağılan duman kadar bile somut
olmadığını fark etmiştim. Öfkeme tutunup acıyı bastırmak is-
tesem de sanki öfkem tüm yakıtını tüketmiş, geriye yalnızca
közler kalmıştı.

Harald *drakkar*’dan atlayıp iskeleye çıktı. İzleyenlerin te-
zahüratları arasında, “Zaferle döndük!” diye haykırdı. “Kalkan
kızını Snorri’nin elinden kurtardık. O, yoluna çıkan herkesin
kaderini değiştirecek! Hlin’in ve Hel’in kızı, iki kanın çocuğu!”

Beni duyurmayı seçtiği için sesim boğazımda düğümlendi.
Snorri’nin er geç burada olduğumu öğreneceği doğru olsa da
bu hareketi, Harald’ın Skaland’i kapısına davet etmesi gibiydi.

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi. Tora dirseğiyle ha-
fifçe kaburgalarımın dürttü. “İn,” diye mırıldandı. “Ve sakın
olay çıkarma.”

Gemiden inip iskeleye çıktım, kollarımı göğsümde kavuş-
turdum. Herkes bana bakarken kıpırdamadan durdum. Biri
elime kalkan tutuşturdu, gücümün bir gösterisini bekledikleri-
ni biliyordum. Beni almak uğruna verilen canların bir anlamı
olduğunu kanıtlamamı istiyorlardı. Toprağın altından fişkırان
kara köklerin, savaşçıları Hel’in diyarına sürüklediği an gözle-

KEMİĞE OYULU LANET

rimin önünde canlandı. Onun gücü. Ve benimki. İçimde her zaman var olduğunu bildiğim, sert, açgözlü ve başkalarının haline kayıtsız kalan o karanlık yanımdı.

Harald'ı yaşamama izin vermesi için kandıran tarafım ama beni dehşete düşüren yanımdı.

Bu yüzden Hlin'in adını fısıldadım ve eski dostum olan büyüye uzandım, kalkanın tahtasında parlak bir ışık dalgalandı. Nordeland Kralı yaptığım seçimi anlıyormuş gibi bana hafif bir tebessümle baktı. Ardından yüksek sesle, "Ve halkım, daha da iyi bir haberim var!" diye bağırdı. "Oğlum ve vârisim Bjorn, aramıza döndü!"

Yabancıların gözlerindeki sevinci yanlış anlamak mümkün değildi. Onlarcası Bjorn'ün adını haykırırken Harald da kolunu omzuna attı. Mahkûm değildi. Hiç olmamıştı.

Kalabalığın içine girdiğimizde insanlar Bjorn'ün koluna dokundu, sırtını sıvazlayıp iyi dileklerde bulundu. Yüzündeki gülümseme, karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. Halsar'da asla böyle davranmamıştı. Halkımla birlikte yiyip içerken, hatta gülerken bile hep mesafeli ve soğuktu. Çünkü onlar hiçbir zaman onun halkı olmamıştı.

Dudaklarımı ısırıp kalkanı bıraktım, Tora'nın beni öne doğru yönlendirmesine karşı çıkmadım. Bjorn ve Harald'ı takip ederek Hrafnheim'in içine girdiğimizde, etrafımdaki her şeyi incelemeye başladım. Kale duvarları ve dışı yabancı bir mima-riye sahipken içerideki binalar tanıdık. Yine de beni asıl etkileyen, her duvar ve kapıya oyulmuş olağanüstü sayıdaki tılsımdı. Ne anlama geldiklerine dair en ufak fikrim yoktu ama ara sıra birinin parladığını görüyordum. "Tılsımlar ne için?" diye sordum.

"Koruma," diye yanıtladı Tora.

Sağ elimin uzun süre ihmalden dolayı ağrıyan ve tutulmuş parmaklarını esnettim. "Neye karşı koruma?"

“Ateşe. Salgına. Sele. Islund’a.” Tora bana baktı. “Skaland’e.”

Bu kaleye saldırmak, hiçbir jarlın aklına gelmeyecek türden bir delilik gibi görünüyordu ama Snorri, kral olduğunda hedeflediği şey buydu. Skaland’ın dört bir yanındaki klanları, bu savunmalara karşı koyabilecek birleşik bir güç haline getirmek istiyordu. Etrafımdaki bitmek bilmeyen tılsımlara bakarken, bunun bile başarısızlığa mahkûm olacağını düşünmeden edemedim.

Harald’ın büyük salonu kasabanın merkezindeydi ve geniş olmasına rağmen beklediğimin yarısı kadardı. Kalın kütüklerden inşa edilmişti, dik çatısı ahşap kiremitlerle kaplıydı. Duvarlarına boyumdan daha büyük rünler oyulmuştu. Çift kanatlı kapılarda ise hem rünler hem de ustasının yarım yılını almış olabilecek karmaşık düğüm motifleri vardı. Girişte iki büyük kurt heykeli nöbet tutuyordu. Camdan gözleri o kadar kusursuzdu ki, gerçekten canlı olduklarına yemin edebilirdim.

Sonra beyaz olan hareket etti.

Burnunu yere yaklaştırdı, arkasını havaya kaldırarak gerindi ve uzun adımlarla Harald’a doğru ilerledi. Harald dizlerinin üzerine çökerek kurdu coşkuyla okşadı, siyah olan da gelip ilgiye ortak oldu.

“Skoll ve Hati*,” dedi Tora. Devasa kurtlara baktım. Ağırlıkları çoğu erkek kadardı, belki daha da fazlaydı. Gerçekten Fenrir’in oğulları mıydılar, yoksa sadece adlarını mı taşıyorlardı? Her iki hayvanın da tüylü alınlarına desenler çizilmişti, boyunlarında gümüşten yapılmış tasmalar vardı.

“Güneşi ve ayı da kovalıyorlar mı?” Bjorn’ün elini yalayan Skoll’u izledim, sanki onu tanıyordu.

“Hayır,” dedi tanıdık bir ses.

Yanıma gelen Skade’in sesindeki alay, tıpkı annemi öldür-

* İskandinav mitolojisinde kıyamet günü güneşi yutacak olan kurt Skoll’dur, kardeşi Hati ise ayı kovalar. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

meden önce konuştuğundaki gibiydi. “Ama kaçarsan, benimle ava çıkarlar.”

Kurtlar tam o anda başlarını bana çevirdi. Gözlerindeki zekâ, şimdiye kadar bir hayvanda gördüğümünden çok daha fazlasıydı. Ürperdim. “Avını buldun mu?”

“Bir saat içinde,” diye karşılık verdi Skade. “Sonra da hızlı bir at buldum. Kimse benden kaçamaz, Freya. Bunu unutma.” Adımlarını hızlandırarak salona girdi.

“Ona dikkat et,” dedi Tora alçak sesle. “Bjorn’ün yokluğunda kralımızın sağ kolu o oldu ve kıskanç bir tarafı vardır.”

“Bjorn’ü uyarman gerekmiyor mu?” diye mırıldandım.

“Hayır.” Bu muğlak cevabın ardından Tora kapıdan geçti, ben de ona yetişmek zorunda kaldım.

İçeri adım attığımda üzerime odun dumanı kokusuyla karışık bir sıcaklık yayıldı. Ziyafet alanı, iki tahtın bulunduğu bir kürsünün altında büyük masalar ve banklarla doluydu. Üst katı, tanrı tasvirleriyle oyulmuş kalm sütunlar taşıyordu. Ortada ise büyük taş bir ocak yanıyor, dumanı tavandaki açıklıktan yükseliyordu.

Hizmetçiler çoktan masalara fiçı fiçı likör ve şarap taşımaya başlamıştı. Izgara et kokusu midemi guruldattı. Tora ve Skade’den uzaklaşıp kürsünün önünde durdum, kalm beyaz postlarla kaplanmış geyik boynuzlarından yapılma tahtlara baktım. Birisi diğerinden büyüktü, küçük olanın ise daha... *kadınsı* bir havası vardı. Harald’a dönüp, “Kraliçen kim?” diye sordum.

Nordeland Kralı topuklarının üzerinde sallanarak Bjorn’e yan bir bakış attı. “Saga benim karım ama kraliçem değil. Hükmetme arzusu yok, yine de fikrini değiştirirse diye onun için bu koltuğu tutuyorum.”

Dişlerimin arasından yavaşça bir nefes verdim çünkü cevap artık çok açıktı. Harald’ın Saga hakkında konuşma şekli, onun evladını kendi oğlu ve vârisi ilan etmesi... “Onunla konuşmak istiyorum, şimdi.”

“Oraya gitmek neredeyse iki gün sürer,” dedi Bjorn. “Kala-balığın arasında olmak onun için bir yük çünkü insanların hem iyi hem kötü geleceklerini görüyor ve bu onu yoruyor. Tıpkı Skaland’deki gibi inzivada yaşıyor.”

Göğsümde bir şüphe filizlendi. Tüm bunların yalan olduğunu, aslında Saga’nın öldüğünü ve bunun beni manipüle etmek için uydurulduğunu düşündüm. Gözlerimi kıstığımda, “Bjorn seni Saga’ya götüreceksin,” diyerek düşüncelerimi böldü Harald. “Ama önce senin için bir ziyafet planladık.”

Yemek istemiyordum. Cevaplar istiyordum. “Saga’ya şimdi gitmek istiyorum. Ancak beni Bjorn yerine, sen götür.”

“Kalbimin kadınıyla görüşmeyi ne kadar istesem de şu an Hrafnheim’dan ayrılamam. Uzun yokluğumun ardından ilgilenmem gereken çok şey var, buna Islund’un baskınlarıyla nasıl başa çıkacağımıza dair planlar yapmak da dahil.” Harald başını yana eğdi. “Eğer iki hafta beklersen, sana memnuniyetle eşlik ederim.”

“Beklemek istemiyorum.” Çenemi kaldırdım. “Bana rehberlik edecek herhangi biri olabilir. Onun yanında olmak istemiyorum.”

“Ve ben de hayatımın aşkının uzun süredir görmediği oğlulla buluşmasını reddetmek istemiyorum.” Harald’ın sesi düzdü. “İyi niyetimin bir sınırı vardır, Freya. Özellikle de konu Saga’nın mutluluğu olduğunda, bu sınırları zorlamamaya dikkat et. Yeterince acı çekti ve senin daha fazlasına sebep olmana izin vermem.”

Altdudağımı ısırđım, kendime bile itiraf etmek istemediğim nedenlerle ikilemde kaldım.

“Bjorn sabah annesini ziyaret etmek için yola çıkacak,” dedi Harald. “Ya onunla git ya da iki hafta bekleyip benimle git. Seçim senin.”

Gözlerimi kapattım, Bjorn’le yalnız kalmak istemiyordum.

KEMİĞE OYULU LANET

Onunla aynı ateşin karşısında oturmak, yanında yürümek ve yıldızların altında yakınında uyumak istemiyordum çünkü bu çok acıtıyordu. Yüzüne her baktığımda o tek mutluluk anımı hatırlıyor, sonra gerçeği öğrendiğimde yaşadığım boşluk duygusu yeniden çarpıyordu. “Beni tekrar kaçırmaya çalışacağından endişelenmiyor musun?”

Bjorn, “*ölmek istediğimi sanmıyorum*” anlamına gelen hafif bir homurtu çıkardı. Ancak Harald sadece başını iki yana salladı. “Hayır. Ama oğluma uykusunda zarar vermeye kalkacağından endişeleniyorum. Bu yüzden Skoll ve Hati’yi onu koruması için göndereceğim.”

“Freya’dan korunmak için evcil hayvanlarını göndermene gerek yok, baba.”

Bjorn’ün sözleri büyük bir şakaymış gibi Harald kahkahalarla güldü, sonra yanaklarını sildi. “Kurtlar seninle gelecek, oğlum ve şafakta yola çıkacaksın.”

“Gereksiz yere erken.”

Harald’m yüzündeki tüm neşe silindi. “Uzun yıllardır süren yokluğun annenin üzerinde ağır bir yük oldu, evlat. Freya seninle gelip gelmemekte özgür ama *sen* şafakta anneni görmek üzere yola çıkacaksın. Bu konu tartışmaya kapalı.”

Salondaki herkes sustu. Benim suskunluğum, Harald’ın sesine sinmiş otorite ağırlığındandı. Daha önce ondan böyle bir ton duymamıştım ama Nordeland’in kralı olmasının bir nedeni olduğunu bana hatırlatmıştı. Sadece Bjorn, bu emir karşısında yılmadan bakışlarını Harald’a dikmişti. Bunun isteğin içeriğinden mi, yoksa emredilme biçiminden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Bjorn’ün bakışları bir anlığına Harald’dan bana kaydı, yeşil gözleri içinde sert bir muhakeme barındırıyordu. “Dediğin gibi olsun, baba,” dedi en sonunda. “Şafakta yola çıkacağım.”

Gerginlik bir anda dağıldı ve herkes -ben de dahil- nefes aldı.

Tam o sırada Guthrum salona girdi, başımızın üzerinde uçan Kaja da kırıslara kondu. Başını eğerek baktı. “Rimstrom boyunca hiçbir takip belirtisi yok, kralım,” diye açıkladı Guthrum. “İzniniz olursa, kıyıya dönüp Kaja’yı karşı yakaya geçirerek düşmanımızın bize karşı ne planlar yaptığını öğrenebilirim.”

Harald kolunu kaldırdı ve kuş pençelerini derinlemesine batıracak şekilde bileğine kondu ama Harald hiçbir tepki göstermedi. Sadece parmağını nazikçe tüyleri üzerinde gezdirdi. “Dikkatli ol, Kaja. Ve tedbirli davran çünkü Snorri aptal değildir. Ayrıca okçuları yeteneklidir.”

Kaja yakalanma ihtimalinin saçma bir düşünce olduğunu anlatırcasına tüylerini kabarttı, ardından havalanıp açık kapılardan süzüldü. “Sen de dikkat et, dostum,” dedi Harald, Guthrum’a. Cebinden küçük gümüş madalyonlarla süslenmiş bir zincir çıkararak adama fırlattı. “Güneyli tüccarlar, özellikle kadehleri dolu tutulduğunda tarafsız dedikodu taşır.”

Guthrum dirseğinin üzerindeki gümüş kol halkasına dokunup başını salladı. “Emredersiniz, kralım. Kaja bana döner dönmeyen bir haber göndereceğim.”

Ardından başka bir şey söylemeden ayrıldı. Harald da masalardan birine oturdu ve ortadaki sürahidenden kendine bir kadeh doldurdu. “Snorri’nin burada olduğunu fark etmesi sadece bir zaman meselesi, Freya.”

Bu hatırlatmayla avuç içlerimde ter birikti. Sadece benim veya Nordeland için doğuracağı sonuçlar için değil, Geir ve Ingrid’in Snorri’nin kontrolü altında olmasından da endişeleniyordum. Onlara intikamla zarar verir miydi, yoksa beni tekrar kendi tarafına çekmek için mi kullanırdı? Omurgamdan aşağıya soğuk ter aktı çünkü eğer Snorri bana geri dönmem için doğrudan emir gönderirse, buna karşı koyabilir miydim? Yoksa yeminim beni istemesem de boğazdan karşıya, tekrar onun yanına sürükler miydi?

KEMİĞE OYULU LANET

O gece ettiğim yeminin tam sözlerini hatırlamaya çabaldım. Ancak zihnim kaynayan bir endişe yumağıydı, kelimeler sürekli birbirine karışıyordu. Salondaki Nordelandlilerin yüzlerinde de hayal kırıklığı belirmeye başlamıştı, sanki onlar da daha fazla vaktimiz olacağını düşünmüştü. Steinunn eteğinin kumaşını buruşturuyordu, Skade kemerine takılı deniz baltasıyla oynuyordu. Tora ise gözlerini yere dikmişti. Her geçen anla birlikte gerilim artıyordu.

Sonra Steinunn, “Bjorn’ü ele geçirmek için çaresiz olduğu zamanki gibi olacak,” diyerek sessizliği böldü. “Elinde adam olduğu ya da paralı asker tutacak altını bulduğu sürece, Snorri kaderini gerçekleştirmek için durmayacak. Bu da kalkan kızını geri almak için ne gerekiyorsa yapacağı anlamına geliyor. Onun sana ulaşmaya çalıştığı saldırılarda kaç Nordelandli ölecek?” Sesi titredi ve boğazını temizlemek için öksürdü. “Yüce Baba’nın bahsettiği gelecek kehanetlerini gören Saga, Nordeland’in karanlığa düşmesini engellemek için Freya’nın ölmesi gerektiğini söyledi ve hepimiz bu amaç uğruna acı çektik. Ama Freya burada imtiyazlı bir misafir olarak duruyor. Ben diyorum ki onu öldürelim ve başını Snorri’ye gönderelim. Böylece belki daha iyi bir gelecek şansımız olur.”

“Steinunn’a katılıyorum,” dedi Skade elinde yayı belirirken. “Freya’yı hayatta tutmanın riskleri ortada. Avantajları ise çok daha belirsiz. Üstelik Nordeland için savaşmayacağını açıkça ortaya koymuşken. O bir yük, kralım. Öldürelim.”

“Öldürelim!” diye bağırdı Steinunn.

Bjorn elinde baltasıyla önüme çıktı ve bu bana silahsız olduğumu hatırlattı. Steinunn bir savaşçı değildi ama belinde bir deniz baltası vardı, kaderi olmadığı için Hel’in büyüğü ona zarar vermezdi.

“Ve sen!” Steinunn’ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu, açık kahverengi saçlarından bir tutamı ıslaklığa yapışmıştı.

“Onu savunarak hepimize ihanet ediyorsun. Neden? Freya senden nefret ediyor, Bjorn. Bunu açıkça belli etti. Ama sen hâlâ peşinden sürükleniyorsun, sanki zaman geçtikçe seni affedeceğine inanıyorsun. Seni temin ederim ki affetmeyecek. Bize *boşuna* ihanet ediyorsun. Senin yüzünden daha ne kaybetmem gerekecek?”

“Aileni öldüren Snorri’ydi.” Bjorn, Steinunn’a doğru bir adım attı ancak Skade etrafından dolaşmaya kalkınca duruşunu değiştirdi. Gözlerim salonda çılgınca dolaştı ve duvardaki bir kalkan üzerinde sabitlendi. Skade okunu atmadan önce ona ulaşabilirsem bir şansım olabilirdi.

“Yıllarca Snorri’nin evinde yaşadın,” diye devam etti Bjorn. “*Siktiğimin* yılları boyunca, Steinunn ve biliyorum ki sana karşı ne bir temkin ne de bir ihtiyat gösterdi. Onu yüzlerce kez öldürebilirdin ama yapmadın.” Susup beni işaret etti. “Aynı şekilde Freya’nın sırtına da bir bıçak saplayabilirdin, yine yapmadın. Şimdi döktüğün gözyaşları boşuna çünkü benim *başaramadığım* her şeyi sen başarabilirdin ama korkak olduğun için yapmamayı seçtin.”

“Öyleyse şimdi yaparım!” Steinunn kemerinden baltasını çıkarıp ileri atladı. Kalbim sıkıştı. Kendim için değil, bu cesaret patlamasının *skald*’ın hayatına mal olmasından korkuyordum.

Ancak o anda Harald, onunla Bjorn’ün arasına girdi. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini anlayamadım. Bir an oturuyordu, bir an sonra Steinunn’ın bileklerini tutuyordu. Benim duyamadığım yumuşak sözler söylerken Steinunn’ın silahı elinden düştü ve sonra başını Harald’ın omzuna yaslayarak ağladı.

Bu sefer duyabileceğim kadar yüksek sesle, “Saga, sana ölümün Snorri’ye karşı bir intikam olmadığını çünkü onun Valhalla’da sadece şan bulacağını kendisi söyledi,” dedi Harald. “Gerçek intikam ancak ona öngörülen kaderini yaşatmayarak alınır. O zaman şan şereften yoksun, Yüce Baba’nın yanında

KEMİĞE OYULU LANET

yer edinemeyecek utanç verici bir ölüme sürüklenir. Aradığın intikam bu değil mi, Steinunn?”

“Öyle,” dedi hıçkırarak. “Ama Saga, bunun tek yolunun kalkan kızının ölümü olduğunu söyledi. O halde neden onu koruyorsun?”

“Saga, bunun tek yolunun Snorri’nin kalkan kızının üzerindeki *kontrolünü* kaybetmesi olduğunu söyledi.” Harald başparmağını kemerine taktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Sözlerini her zaman ölüm olarak yorumladık. Peki ya başka bir yol varsa?”

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Vücudum savaşmalı mı, yoksa kaçmalı mı diye bir iç çatışma yaşıyordu çünkü hayatım fazlasıyla tehlikedeydi.

Steinunn başını kaldırdı, kaşları çatılı halde Harald’ın gözlerine baktı. “Emin misin?”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Ve itiraf ediyorum ki bunu dile getirmemdeki motivasyon, en ince umut ipliğine tutunmamdan ibaret. Çünkü oğlum bu kadını seviyor ve onun hatırı için her şeyi göze alırım.”

Harald, Steinunn’ın omuzlarını sıkıp geri çekildi. “Bunun bir strateji mi, yoksa aptalca bir hayal mi olduğunu doğrulayabilecek tek kişi var. O da Saga. Eğer Freya’nın ölmesi gerektiğini söylerse, Odin’in adı üzerine yemin ederim ki bunu ben bizzat gerçekleştireceğim. Ama eğer başka bir yol olduğunu söylerse, Freya’ya zarar vermeye kalkışacak herkesin karşısında duracağıma yemin ederim. Bu seni memnun eder mi, Steinunn?”

Skald gözyaşlarını silip sert bir baş selamı verdi. “Evet, kralım.”

Tuttuğum nefesimi bıraktım, bu konuşma hiç de beklediğim gibi değildi. Ne düşüneceğimi bilmiyordum, kalbimde bir umut kıvılcımı çıkmıştı. Bu kıvılcım, Snorri’nin üzerimdeki kontro-

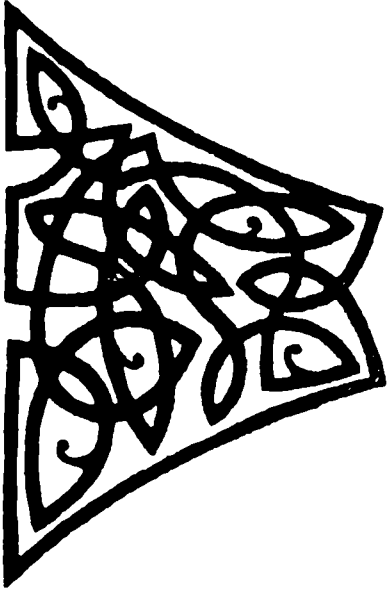
lünü ölüm dışında kaybettirecek başka bir yol olma ihtimaline bağlı olsa da sönmedi. Saga bu umudu yerle bir ederse, hayatının tehlikeye gireceğini bilmek de kıvılcımı söndüremedi.

Harald'ın az önce verdiği tüm sözlere rağmen Bjorn'ün baltası hâlâ elinde yanıyordu. "Annem Freya'nın ölmesi gerektiğini söylerse, önce beni öldürmek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimin önünde Harald'ın yüzü soldu. Sanki bu itiraf, yaşam enerjisini çekip almıştı. "Biliyorum, oğlum."

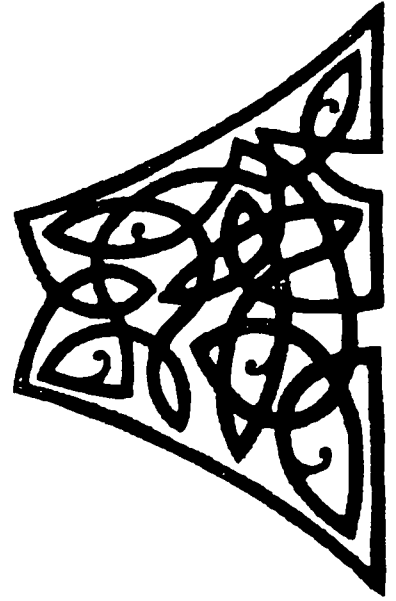
Bjorn'ün baltası söndü. "Sanırım şafağı beklememeliyim." Başını çevirip gözlerime baktı. "Eğer sen de hemfikirsen, bence şimdi yola çıkalım, Freya."

Uzun zamandır boğazımı sıkan o düğüm gevşedi ve derin bir nefes aldım. "Tamam ama kendi atımı istiyorum."

BÖLÜM

11

BJORN

Harald'ın ellerini sertçe birbirine vurmasının ardından hizmetçiler görüldü. “Saga'nın kulübesine yolculuk için ihtiyaç duyacakları her şeyi hazırlayın,” diye emretti. “En hızlı iki atım eyerlensin.”

“En sakın olanları,” diye düzelttim. Çünkü Freya tecrübeli bir binici değildi ve arazi zorluydu.

Freya sadece kollarını kavuşturdu. Gözleri merhametli bir kehribar rengindeydi ama bu, içlerindeki meydan okumayı daha da belirgin kılıyordu. “En hızlılarını.”

Harald bakışlarını tavan kirişlerine çevirdi. “Orta bir yol bulabileceğinizden eminim. Müsaadenizle, ilgilenmem gereken başka işler var.” Salondan çıktı, Skade de peşinden gitti.

Hizmetçiler Freya'yı büyük salonun arkasına doğru götürürken Steinunn ve Skade'le aynı fikirde olan birinin, arkasından bıçak saplama ihtimalini göze almak istemediğimden onu

takip etmek üzere harekete geçtim. Fakat Tora elini omzuma bastırdı. “Gözüm üzerinde olur. Siz ikiniz Saga’ya giden yolda yeterince didişirsiniz, enerjini sakla.”

Haklı olduğu için sadece başımı salladım. Tora, Freya’nın peşinden gitti ve beni Steinunn’la baş başa bıraktı.

Birbirimizi ters bakışlarla izlemeye başladık. Onu yıllardır Snorri’nin *skald*’ı olarak tanıyordum, aramız hiçbir zaman iyi olmamıştı. Hep gölgelerde dolaşıp sık sık beni izliyordu ve ben de onun Snorri’nin *skald*’ı olduğu kadar casusu olduğuna da inanıyordum. Bir yalan içinde yaşıyor olmasam bile bu davranışı sinir bozucu olurdu. Ancak meseleler bu kadar ciddiye, Steinunn’ın gözetlemeleri ondan olabildiğince uzak durmama neden olmuştu. Harald’ın hizmetinde olduğunu öğrenmek, sürekli gözetlemesinden duyduğum rahatsızlığı değiştirmiyordu. Ancak onun adına çalışmasının sebebini anladığımda hislerim değişmişti. “Üzgünüm.”

“Neden?” Başını yana eğdi, bakışı zehirle doluydu. “Pişman olmak ne demek bilmeyen bir pislik olduğun için mi?”

“Pislik olduğum için. Hâlâ pişman değilim.” Başparmaklarımı kemerime geçirip ne diyeceğimi tarttım. “Ama ailene olanlar için üzgünüm. Ve bunun sebebi olduğum için de. Snorri’nin Tyr’in ateşinin peşine düşmesi birçok Nordelandlinin hayatına mal oldu. Bu yüzden beni *kurtarmasına* izin verdim. Geriye dönüp baktığımda keşke daha önce böyle yapsaydım diyorum.”

Steinunn’ın çenesi titrese de dişlerini sıkarak kendini toparladı. “Ölmeni sayamayacağım kadar çok istedim, hatta seni öldürmeyi düşündüğüm zamanlar oldu. Ben de kaderi olmayanlardanım. Eğer ölseydin, Snorri kalkan kızını bulma yolunu kaybederdi.”

“Neden uyurken boğazımı kesmedin?”

“Çünkü ben bir korkağım.” Sesi acı doluydu ama bana yönelik değildi. Kendinden nefret eden birini hemen tanırdım.

KEMİĞE OYULU LANET

Biraz önce Freya'yı öldürmekle tehdit ettiği için Steinunn'ın kendine olan öfkesinde boğulmasına izin vermek işime gelirdi. Yine de, “Bir korkak, *draug* dolu tünellere bizimle gelmezdi,” diye karşılık verdim.

Draug jarlla konuşmamı hatırladım. *Senin ölümünden büyük bir ün ve onur kazanacağım, Ateş El. Şarkım gelecek nesiller boyunca skald'lar tarafından söylenecek.*

“*Draug* jarlla pazarlık yaptın, değil mi? Hayatını bağışlarsa, onun hakkında bir şarkı yazacağına söz verdin.”

Steinunn hayır dercesine başını salladı. “Seni ve Freya'yı öldürürse, onun hakkında bir şarkı yazacağıma söz verdim. Ama bunun mümkün olması için önce benim yaşamama izin vermesi gerekiyordu.”

Bize karşı komplo kurmuş olsa da gülmeden edemedim. “Zekice.”

“Yeterince değil. Freya... beklediğimden daha yetenekliydi.”

Gözlerimi kırıştıtırırken Freya'nın baltama uzandığı anlar gözümde canlandı. Eli Hlin'in büyüyle kaplıydı ama yanık izleri henüz tazeyken Tyr'in ateşine uzanmak inanılmaz bir cesaret gerektirirdi. Freya aceleci ve düşüncesizdi, öfkelendiğinde köşeye sıkışmış bir gelincikten daha huysuz olabiliyordu. Ancak hayatımda onun yarısı kadar cesur ya da özverili biriyle hiç karşılaşmamıştım. Sırtımı dayayacağım biri olacaksa, Ateşten Doğan'dan başkası olsun istemezdim.

“Aranızda sert sözler geçmiş olabilir,” dedim ona bakarak. “Ama Freya bir tehdit değil. Snorri öyle.”

“Sen öyle sanıyorsun çünkü ona âşıksın.” Steinunn çenesini kaldırdı. “Bizim gözümüz daha net görüyor.”

Ardından büyük salondan çıktı ve kapıları gürültüyle kapattı.

“Bjorn?”

Arkamı döndüğümde Harald'm hizmetçilerinden birini birkaç adım gerimde dururken buldum. Skaland'e gitmeden önce gördüğüm bir kadındı. "Adın neydi?"

"Una."

Arkadaşım Troels'in, ondan epey hoşlandığını hatırlıyordum ama hafızamdaki tek şey buydu.

"Eşyalarını sakladık çünkü bize geri döneceğini biliyorduk." Kalın kirpiklerinin altından bana bakarak, "Sandığını senin için çıkardık," diye ekledi.

Hepsi onarıma muhtaç olan üzerimdeki kıyafetler dışında hiçbir şeyim yoktu. "Teşekkür ederim."

Una büyük salonun üst katını işaret etti. "Bu taraftan."

Salınan adımlarına ayak uydurarak ahşap merdivenleri çıktım. Aklım bir önceki gece Freya'yla yaptığım konuşmaya takılıydı. Özellikle de Snorri'ye katlanmak zorunda kalmamak için ettiği yemini düşünüyordum. Tanrılar adına, hayatındaki her adam boynuna geçirilmiş bir zincirdi. Babası ve kardeşi. Vragi ve Snorri.

Ben.

Bir zamanlar, hep arkamda olduğun için güçlü durduğuma inanmıştım, Bjorn. Artık daha iyi anlıyorum. O zaman yalnızdım, şimdi de yalnız olacağım.

Sözleri kafamda dönüp dururken Una'nın tozlu bir sandığın yanında durarak bana beklentiyle baktığını fark etmem çok uzun sürdü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bakışındaki imayı anlamış ama buna hiç niyetim olmadığını belli etmek istemişim.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Duvara yaslanıp bir tutam saçını parmağına doladı.

Gençliğimdeki halime sessizce küfrettim çünkü bu kadının flörtü, o zamanlar sergilediğim davranışların bir sonucuydu. "Hayır. Teşekkür ederim."

KEMİĞE OYULU LANET

Duvardan uzaklaşırken usulca gülümsedi. “Fikrini değiştirirsen haber ver.”

Ben Freya’yı seçmiştim ve bu kararım bedel ödesem bile sonsuza dek değişmeyecekti. “Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Sandığın önünde diz çökerek kapağını kaldırdım. Giysilere ve silahlara baktım. Hepsi benimdi ama sanki bambaşka bir halime aitmiş gibi yabancı görünüyorlardı. Tunığımı çıkarıp bir kenara fırlattım. Sandığın içinde benzer bir giysi bularak çıkardım, hızla ölçüp bana olmayacağını anladım. Yıllarca iyi beslenmek ve dövüşmek dışında yapacak işimin olmaması, bana fark ettiğimden daha fazla hacim kazandırmıştı. Bunlar bir delikanlının giysilerine benziyordu.

Leif’e olurdu.

Bu düşünce mideme yumruk gibi indi. Küçük kardeşim, hakkında düşünmeyi kendime yasakladığım tek insandı. Leif’in gülümseyen yüzü gözümün önüne geldi, yaptıklarım öğrendiğinde o gülüşün nasıl söneceğini düşündüm. Onun kardeşi değil, düşmanı olduğumu öğrenecekti.

Yaptıklarımın uzun vadede Leif’in yararına olacağını kendime defalarca söylemiştim. Oysa bunların hepsi boş avuntulardı. Snorri’ye ve Skaland’e sadık olduğum yalanım günbegün yaşayabilmemin tek yolu buydu.

Freya’yla tanışmadan önce tek gerçek olan şey kardeşimle ilgili hislerimdi.

Kıyafetleri yeniden sandığa koyarken Snorri’nin beni Halsar’a ilk geri getirdiği zamanı düşündüm. Annemin ücra kulübesinde büyüdüğüm için kasabayı neredeyse hiç tanımıyordum, yüzlerin çoğu bana yabancıydı. Benim yüzüm de onlara öyle geliyordu.

Leif o zamanlar çok küçüktü. Ylva’nın yanında dururken bir çubuk gibi incecikti, annesinin mavi gözleri kışın en soğuk sabahındaki ayaz gibiydi. Ancak Leif gülümsüyordu. Hiç te-

reddüt etmeden iskeleye inmiş, “Sen Bjorn müsün?” diye sormuştu.

Başımı sallamam üzerine bileğimi tutabildiği kadar yukarı kaldırıp, “Kardeşim geri döndü!” diye bağırıyordu.

Onun kabul edişi her şeyi değiştirmişti. Oradaki bütün yabancılar tezahürat etmişti. O andan sonra Leif gölge olmuştu. Bildiğim her şeyi öğrenmek, gittiğim her yere gitmek istiyordu. Nasıl doğduğumu ya da onun yerine vâris olmamı bir kez bile dert etmemiş, beni hep ağabeyi olarak sevmişti.

Tanrılar beni çarpsın ki, ben de onu sevmiştim.

Ancak kendime kızmadan edemiyordum çünkü ihaneti öğrendiği an, bunu mümkün kılanın kendisi olduğunu bilecekti. Halsar’ın kapılarını açıp düşmanı içeri alan oydu.

“Eski kıyafetlerin için ağlamıyorsun, değil mi?”

Dizlerimin üstünde döndüğümde Troels’i, yere buharı tüten bir kova bırakırken gördüm. Geçen yıllar sansara benzeyen yüzünü değiştirmemişti. Yalnızca ince kahverengi saçları uzamıştı. Beni baştan aşağı süzdü. “Sen hep böyle anne kuzusuydun, Ateş El. Güzel günbatımlarına, hüznü şarkılara ağlayıp dururdun. Kızların neden peşinden koştuğunu hiç anlamadım.”

“Çünkü alternatifleri senin çirkin yüzündü.”

“Karanlıkta o kadar da fena değil.”

“Troels, senin yüzün hafızaya kazınacak türden. Karanlık bile kurtaramaz seni.” Burnumu kırıştırdım. “Üstelik kokuna da çare olmuyor.”

Troels’in ela gözleri parlarken gülümsedi. “Tanrılar aşkına, seni tekrar görmek ne güzel!”

Sonra üstüme atlayıp beni yere devirdi. Akciğerlerimdeki bütün hava boşaldı, kaburgalarım sızladı. Ne kadar çırpınsam da kollarından kurtulamadım. Magni’nin bir çocuğu olan Troels, gücü sayesinde istediğinde beni bir bez bebek gibi sallayabilirdi. Birden fazla kez düşman savaşçılarını ortadan ikiye

KEMİĞE OYULU LANET

ayırdığını görmüştüm. “Beni öldüreceksin, seni çirkin herif. Bırak!”

Gülerek topuklarının üstüne oturdu, sırtıma öyle sert vurdu ki muhtemelen morluklarım olacaktı.

“Tüm kızlar önce hangisiyle yatacağına dair bahse giriyor,” diye güldü. “Ama onlara benimle yetinmek zorunda olduklarını söyledim çünkü kalkan kızı bir işaret verse koşa koşa ona gidersin.”

Hâlâ nefesimi toplamaya çalışarak, “Böylece beni karnımdan bıçaklayabilir,” diye mırıldandım.

Troels omuz silkti. “Valhalla’ya gitmeden önce göreceğin son yüzün o olması kötü olmazdı. Hem sen ölürsen, benim şansım olabilir.”

Ona düz bir bakış attım ama o sadece sırtıttı. “Haklısın. O da diğerleri gibi muhtemelen senin yakışıklı cesedini tercih ederdi. Sözümü geri alıyorum, seni hiç özlememişim.”

Ses tonundaki bir tuhaflık dikkatimi çekti. Sanki sürekli şaka yapan arkadaşım, başka bir duyguyu saklıyordu. “Bir derdin mi var?”

Buharlı kovayı önüme çekti. “Kokun. Az önce duyduğun koku bendendi sanıyorsan yanıliyorsun, Ateş El.”

“Onun dışında?” Bezi kovaya batırıp sıktım ve yıkanmaya başladım. Ne diyeceğini bekliyordum.

Omuz silkti, ardından önüme bir yığın kıyafet itti. “Bunları Una gönderdi. Giy de şu karnına bakmak zorunda kalmayayım. Beni likör içmekten soğutuyorsun.”

“Anlatmaya başla, ben de üstümü giydikten sonra Una’ya senin için iyi bir şeyler söylerim.”

Arkadaşım kısa bir kahkaha attı ama hemen sonra yüzü ciddileşti. “Sanki Harald’ın dikkati seninle birlikte Skaland’e gitti.

Elde edilebilecek her bilgi kırıntısına takıntılıydı, geri kalan her şeyi Skade'e bıraktı." Yüzünü buruşturdu. "Onun da nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Onaylarcasına homurdandım, sandıktan bir ustura çıkarıp test ettim. "Peki annem bu konuda ne dedi?"

"Bilmiyorum. Sen gideli bir kez olsun Saga'yı görmedim."

Usturayı indirdim. "Gerçekten mi?"

"Bir kere bile. Skade'in, Fjalltindr'de seni görmesi için onu Skaland'e getirdiğini duydum ama o da iş isten geçtikten sonraydı. Saga her zamankinden daha içine kapanık. Harald'ın bile onu ziyaret etmesine izin verdiğini sanmıyorum çünkü en son ne zaman onun yanına gittiğini hatırlamıyorum."

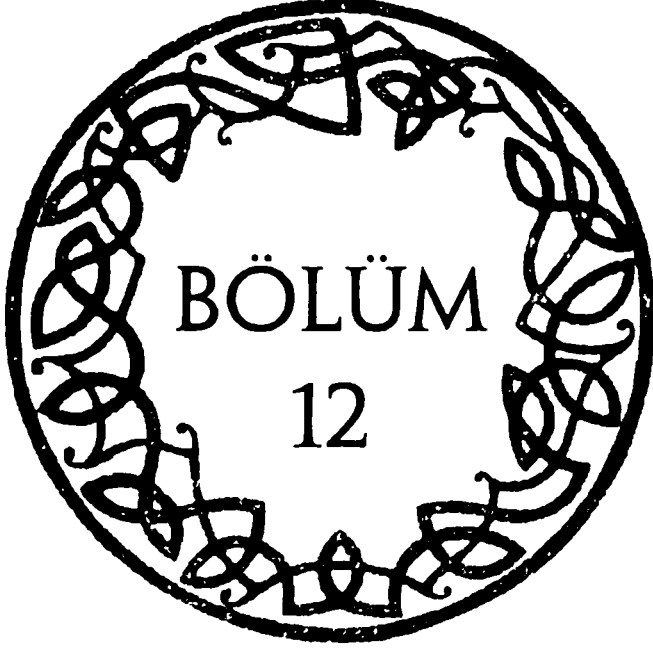
Usturanın metali, kaşlarımı çatmış halimi yansıtıyordu. Harald'm bundan hiç bahsetmemiş olması beni huzursuz etmişti. "Harald hâlâ onun tavsiyelerine kulak veriyor mu?"

Troels tereddüt etti. "Bence Saga'nın öğütleri artık daha çok Snorri takıntısına gerekçe oluyor," diye açıkladı. "Islund bundan faydalıyor ama Harald, annenin kehanetinden ilerisini göremiyor. Snorri. Kalkan kızı. Skaland. Başka hiçbir şey yok."

Troels'in sözleri, babamın Freya'ya dair niyetleri konusundaki şüphelerimin içine kor düşürdü.

"Ama belki de haklıdır." Arkadaşım kemerindeki şarap tulumunun bağını çözdü. Bir yudum aldıktan sonra bana uzattı, burnuma sert içkinin kokusu doldu. "Herkes bilir ki, ben sadece önümdeki tehdidi devirmekte iyiyim. Harald ise hep uzun vadeli stratejiyi görür. Ayrıca bizi asla yanlış yola sürüklemedi. Beni yanlış yoldan *uzaklaştırdığı* için de her zaman ona sadık olacağım. Yine de şunu söyleyeyim, senin geri dönmene sevindim, Bjorn."

"Geri dönmek güzel." Ancak şaraptan bir yudum alırken bu sözleri her söyleyişimde, içimde biraz daha yalan gibi hissettirdiğini fark etmiştim.

FREYA

Vücudum yorgun düşmüş olsa da Harald'ın kalbime yerleştirdiği umut kıvılcımı, bana bir gece uykusundan bile fazla enerji vermişti. Hizmetçiler erzak hazırlığı için aceleyle koşturuyorlardı. Bana temiz ve deri giysilerle parlak bir zincir zırhı verdiler. Una adında bir hizmetçi, aceleyle yıkanmış saçımı sıkı savaş örgülerine ayırırken bir diğeri de çantama sabunla bez gibi küçük eşyaları ekledi. Sadece başka bir kadın benim yolculukta bunlara ihtiyacım olacağını bilebiliyordu.

Harald'ın hizmetçileri güçlü ve sağlıklı görünüyorlardı. Baskınlarda yakalanmış köleler değil, hepsi Hrafnheim'da yaşayan kendi halkından kadınla erkeklerdi. İyi giyiniyorlardı. Beni sanki ısıracaktım gibi tedirgin gözlerle izlemelerine rağmen görevlerini şikâyet etmeden yerine getiriyorlardı. Ha-

rald hakkında daha fazlasını öğrenmeye çalıştım. Ancak aklım başka yerdeydi. Saga, Harald'ın yaktığı o kıvılcımı alevlendirecek miydi, yoksa söndürüp ezecek miydi?

Freyja ile Freyr'i* tasvir eden dokuma bir perdenin arkasından çıkarak büyük salonun ana odasına döndüm. Normalde böyle yerler dolup taşardı ama Bjorn masada tek başına oturuyor, elindeki bıçağı dalgın dalgın çevirirken gözlerini yanan şömine ateşinden ayırmıyordu. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, gelişimi fark etmemişti. Ben de bir an durup onu izledim.

Yıkanmıştı, başının yanları tıraşlıydı ve böylece dövmeleri net şekilde görünüyordu. Uzun siyah saçları örgülü bir bağla topuz yapılmıştı. Halkımızın geleneklerini umursamıyormuş gibi yüzünü de tıraş etmiş, çenesinin keskin hattını saklayan koyu sakalını tamamen kesmişti. Bıçağı çevirirken kol kasları geriliyor, kısa zincir zırhın ucundan gelen hafif şingirti duyuluyordu. Üzerini değiştirmişti, bunların Skaland'e gitmeden önce ayırdığı giysiler olup olmadığını merak ettim. Yine buranın onun için bir zindan değil, yuva olduğunu hatırladım. Bu insanlar düşmanı değil, ailesiydi. Bjorn baştan aşağı bir Nordelandliydi.

"Gözünü doyurdun mu, Ateşten Doğan? Yoksa biraz daha mı kıpırdamadan oturayım?"

Yakalanmış olmaktan rahatsız olarak kaşlarımı çattım. "Sadece bıçağı saplamak için en iyi yerleri düşünüyordum ama sanırım önce dilinden kurtulmakla başlamalıyım."

Bjorn başını çevirip bana baktı, yeşil gözleri yukarıdan aşağıya gezindi. "O seçimden pişman olursun."

İçim bir hoş olsa da sadece, "Sanmam," demekle yetindim.

Çantamı omzuma asıp masasına doğru yürüdüm. "Bana silah verecek kadar cesur musun?"

Elinde çevirdiği bıçağı bana uzattı. "Sana bir kalkan bulabilirim ama bir tencereyle de aynı işi görürsün."

* İskandinav mitolojisinde deniz tanrısı Njord'un çocukları olan ikiz kardeşlerdir. Freyja bereket tanrıçasıdır. Freyr ise iyi hasat, barış ve zevkle ilişkilendirilmektedir. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

“Eğer bu, yolculukta senin için yemek pişirmem gerektiğine dair üstü kapalı bir ima ise bil ki senin için yaptığım her yemeğe tüküreceğim.”

Bjorn omuz silkti. “Senin tükürüğünü ilk kez tatmıyorum, Ateşten Doğan ve sanmam ki bu son olsun.”

Ona bakakaldım, yanaklarım alev alev yanıyordu. “Senin şakalarını duymak istediğimi mi sanıyorsun?”

“Şaka değildi.” Sırtına bir çanta geçirip kapıyı işaret etti. “Gitmek mi istiyorsun, yoksa burada benimle tartışmaya devam etmek mi?”

“Pislik,” diye hırladım ve bıçağını kemerime soktum. Bir kılıç daha iyi olurdu ama Grindill’de Bjorn’ün baltasıyla vurması sonucu, babamın silahı hem kullanılamaz hale gelmiş hem de bıraktığım kaplıcalarda muhtemelen paslanmaya başlamıştı. Eğrilmiş bir kılıcı onarmak imkânsız olsa da onu kaybetmek beni derinden yaralıyordu, babamdan kalan son şeydi. Aileme dair elimde kalan son şeydi ve bu kayıp kendimi iyice yalnız hissetmerne neden oldu.

Skoll ve Hati yanımızda ilerlerken Bjorn beni Hrafnheim’in dar sokaklarından geçirdi. Yüksek duvarlar arasında görebildiğim tek şey, ara sıra yakalayabildiğim gökyüzü parçalarıydı. Binalardan kahkahalar yükseliyordu. Zaman zaman bu sesleri, sayıca bu kadar küçük bir kasaba için beklenmedik derecede çok olan demircilerin ağır çekiç sesleri bastırıyordu. Pazar meydanına ulaştık, çoğu yerel olan tüccarlarla doluydu ancak uzak güneyin koyu tenli insanları da fazlaydı. Güneyden gelenlerin çoğu Halsar pazarından tanıdığım tüccarlardı, bu yüzden pelerinin başlığını yüzüme doğru çektim. Harald kimliğimi tüm kaleyle paylaşmaktan memnun olabilirdi ama Snorri’nin nerede olduğumu öğrenmesini geciktirebilecek her adımı atmak bana akıllıca geliyordu.

Rimstrom’un doğu kıyısına uzanan köprüye açılan kapılara

ulaştık. Kalın kırmızı örgülü saçlara sahip, son derece uzun ve geniş omuzlu bir kadın bizi bekliyordu. Üzerinde demirci giysileri vardı ve elinde tuttuğu kılıç bana aitti.

Bjorn'ü görür görmez yüzünde bir gülümseme belirdi. "Geri döndüğünü duyduğumda neredeyse inanmamıştım, seni küçük piç." Sırtına öyle bir vurdu ki, Bjorn sendeledi. "Güneyde iyi beslendiğin belli, sonunda biraz kas yapmışsın. Bu o mu?"

"Bu Freya." Bjorn kaslı kadına başıyla beni işaret etti. "Gyda, Brokkr'ın* çocuğu olduğu için Nordeland'in en iyi demircisidir."

Gyda yüzünü buruşturdu. "O tatlı dilin bana işlemiyor, oğlum." Sonra baştan aşağı beni süzdü. "Ailenin en ufağı buymuş herhalde."

Kollarımı kavuşturup ona sertçe baktım. "Benimle dövüşmek ister misin?"

Gyda güldü, ardından Hati'nin sırtını okşamak için eğildi ve kurt da bacağına yaslandı. "Kendini kurt sanan küçük bir köpek gibi. Hep havlıyor."

"Isırır da," dedi Bjorn ve yüzüm kızardı.

"O halde dişlerini geri verelim." Gyda kınındaki kılıcımı bana uzattı. "Bak bakalım uygun mu, kalkan kızı. Harald bıçağı düzeltmem için bana önceden yollamıştı, ben de biraz fazlasını yapmaya vakit buldum."

Harald'ın onarımı sağladığını öğrenince kaşlarımı çattım ama Nordeland Kralı hakkındaki tüm düşüncelerim, silahı elime aldığım anda uçup gitti. Boğazımda bir düğüm oluştu. Bjorn'ün baltasıyla eğilmiş olan babamın kılıcı, artık büyüyle dümdüz ve kusursuz bir hale getirilmişti. Parmaklarımı bıçağın üzerinde gezdirdiğimde, gözle göremediğim ancak hissedebildiğim oyuklar fark ettim. Bunlar bana rünler gibi geldi. "Bu işaretler ne anlama geliyor?"

* İskandinav mitolojisinde cüce demirci. (ç.n.)

KEMİĞE OYULU LANET

“Anlamı beni ilgilendirir,” dedi Gyda. “Ne işe yaradıklarına gelince, bıçağın hem büyüye hem çeliğe karşı sağlam kalmasını sağlarlar. Kırılmaz, tek sınır senin gücün.” Elini uzatıp kolumu çimdikledi. “Gerçi bu önemli bir sınır gibi görünüyor, cılız küçük kuş.”

Bjorn güldü ama ben onu zar zor duydum çünkü gözüm, Gyda’nın duvara yasladığı ve üzerini bezle örttüğü eşyaya takılmıştı. Bezi çekince, ince dövülmüş gümüş rengi bir metal-den yapılmış, yüzeyi oyma desenlerle süslü bir kalkan ortaya çıktı. Kalkanı bana uzatırken, “Tüy kadar hafif olacak şekilde güçlendirdim,” diye açıkladı.

Kalkanı tuttuğumda ağızım açık kaldı çünkü gerçekten de hiç ağırlığı yok gibiydi.

“Bir eşyaya sadece tek güç verebilirim,” dedi Gyda. “Bu yüzden sağlam değil. Ama senin büyüyle...”

“Hlin,” diye fısıldadım ve gümüş yüzeyi büyümlle ışıldadı. Sanki onu sonsuza kadar havada tutabilirmişim gibi hissettim. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkürle ilgilenmiyorum.” Elini uzattı. “İstiyorsan ödemeni yapmalısın. Kılıcın bedelini Harald’dan alacağım.”

Kalbim sıkıştı, sırtımdaki kıyafetler dışında verecek hiçbir şeyim yoktu. Yanımda Bjorn cebinden bir avuç altın zincir çıkarıp uzattı. Bunlar muhtemelen giysilerinin bulunduğu sandıkta bekleyen ganimetlerdi. Nordeland adına yapılan baskınlardan elde edilmişlerdi, yani büyük ihtimalle Skaland’dan çalınmışlardı.

“Hayır,” diye tersledim. “Ben ödeyeceğim.”

“Neyle?” diye çıkıştı Bjorn.

“Aptal olma, kızım,” dedi Gyda. Kırmızı örgülerinden biriyle oynarken aptallığın vücut bulmuş haliymişim gibi beni baştan aşağı süzdü. “Eğer bu herif servetini sana harcayacak kadar enayi ise bırak yapsın.”

“Hayır.” Elimdeki güzel kalkana bakıp onu ne kadar çok istediğimi görmezlikten gelmeye çalıştım. “Eğer ödemesine izin verirsem, her baktığımda onun yalancı bir hain olduğunu hatırlayacağım. Ve savaşın ortasında onu bir kenara atmak isteyebilirim.”

“Saçmalıyorsun,” dedi Bjorn dişlerinin arasından. “İstediğin kadar kız ama sırf bana inat kötü kararlar alma.”

Gyda bakışlarını ikimizin arasında gezdirdi, sonra alaycı bir ıslık çaldı. “Seni küçük piç. Onu öldürmen gerekiyordu ama sen gidip Snorri’yi kandırdın, değil mi? Onu yatağına aldığın yönünde söylentiler duymuştum, yine de bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim...”

“Bu seni ilgilendirmez, Gyda.” Bjorn bana doğru bir adım attığında geri çekildim. “Freya...”

“Hediyelerini istemiyorum, Bjorn. Senden hiçbir şey istemiyorum. Seni hafızamdan silmek mümkün olsaydı, yapardım.” Ona cevap verme fırsatı tanımadan Gyda’ya dönüp, “Bu gerçekten çok güzel bir işçilik ama bunu başka birine satmak zorundasın. O haklı, ödeyecek bir şeyim yok,” diye ekledim.

Demirci başını yana eğdi. “Büyün olmadan bu sadece bir dekorasyondan ibaret, kalkan kızı.”

Yaptığı işin, harcadığı zamanın ve büyünün boşa gitmiş olması içimde suçluluk yarattı. Ardımda Harald’ın sesi duyuldu. “Parasız değilsin, Freya.”

Yanımıza geldi, Gyda’ya başıyla selam verdikten sonra Bjorn’ün hâlâ elinde tuttuğu altınları alıp ona uzattı. “Kılıca o zarar verdi, o yüzden bedelini ödemesi uygun olur.”

Bana deri bir torba uzattı. “Bu senin. Islundluları yendiğinde topladığın ganimetler. Üzerinde taşıdığın zincir zırh, Helheim’a gönderdiğin kadın savaşçılardan birine aitti.”

Boğazım kurudu çünkü o ölümlerden onur duymuyordum. Yine de torbayı alıp içine baktım. Değerli metaller ve mücev-

KEMİĞE OYULU LANET

herler, batmakta olan güneşin ışığında parlıyordu. Ölü adamların sakallarından kesilmiş halkalar, bilezikler ve yüzükler... Midemi bulandırdı, torbayı kapattım.

“Bu iş böyle yapılır, Freya,” dedi Harald. “Biz yenilmiş olsaydık, aynısını onlar bize yapardı.”

Neden bu hayatı istemiştin ki? Neden öldürdüğüm insanların değerli eşyalarını alıp kendi cebime atmanın iyi hissettireceğine inanmıştım?

Torbanın tamamını Gyda’ya uzattım. “Bunu ödeme olarak al.”

Demirci torbayı açtı, içindekileri inceledikten sonra bana dikkatle baktı. Sessizce kemerini çözdü, kınında taşıdığı güzel bir deniz baltasını bana uzattı. “Keskinliğini asla kaybetmez. Adil bir takas olması için kalkanla birlikte veriyorum. Memnun musun?”

Çelik yerine bana bayat bir ekmek verseydi bile ölülerin ganimetlerini elimden çıkarmak için bunu yeterli sayardım. “Evet.”

Demirci başıyla onaylayıp Bjorn’e baktı. “Geri dönmene sevindim. Onun gönlünü kazanman için biraz dize gelmen gerekecek ama umarım başarırısın.” Gyda kemerini bağladı. “Çeliğin sana iyi hizmet etsin, kalkan kızı. Kralım.” Harald’a başıyla selam verdi, arkasını döndü ve köşeyi dönerek uzaklaştı.

“Vakit ilerliyor,” dedi Harald. “İkiniz de yabanlara giderken dikkat edin. Nordeland, Skaland *değildir* ve bunu unutanın kemiklerini kemirir.” Bana doğru başını eğerek, “Eşimin aradığın cevapları bulması ve senin de hepimizin kaderini değiştirecek bilgiyle Hrafnheim’a dönmen için Yüce Baba’ya dua edeceğim, Freya,” dedi sakinlikle.

Bjorn’ün yüzünde garip bir ifade vardı.

“Ben de bunun için dua edeceğim.” Elimi kılıcımın kabzasına koydum, onu tekrar yanımda hissetmek bana bütünüyle güç

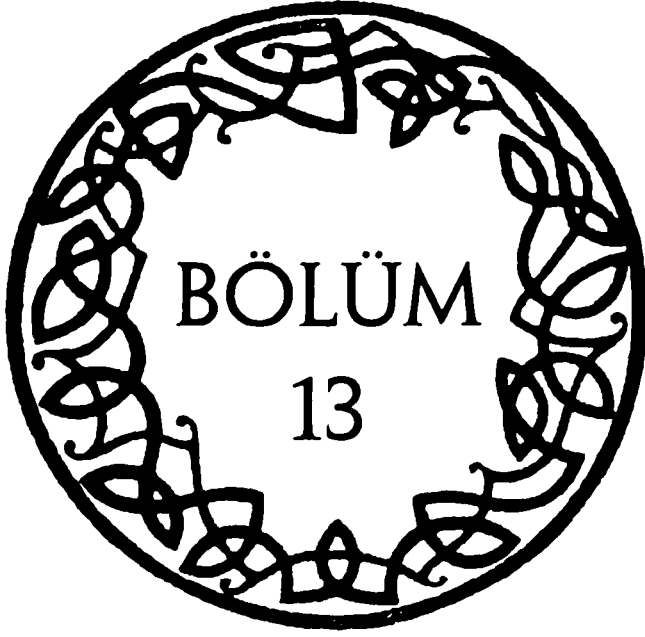
veriyordu. “Paslanmaya bırakmadığın için teşekkür ederim. Babamındı.”

“Aile önemlidir.” Nordeland Kralı omzumdan tuttu. “Lütfen ailemi kaybetmek zorunda kalmayacağım bir yol bul.”

Onun uzaklaşmasını izlerken başımı hafifçe salladım. Döndüğümde Bjorn’ün köprüyü geçip iki atla bekleyen bir adamın yanına gittiğini gördüm. Kurtlar dillerini sarkıtmış oturuyorlardı. Onlara, “Gelin!” diyerek köprüde aceleyle yürüdüm. Çantamı ve kalkanımı hızla atlardan birinin eyerine bağladım. Bitirdiğimde Bjorn çoktan atma binmişti.

“Yetiş, Ateşten Doğan,” diye seslendi. “Ve gözlerini benim arkama değil, etrafına dik.”

Karşılık veremedi. Bjorn topuklarıyla atı dürttü ve beni Nordeland’in yabanına doğru dörtmala peşinden sürükledi.

FREYA

Bjorn'ün temposu, atımı yönlendirmeye ve eyerin üstünde kalmaya odaklanmamı zorunlu kılıyordu çünkü ana yoldan ayrıldığımızda zemin gerçekten çok bozulmuştu. Yol dar ve kayalıktı, sık sık da tehlikeli yataklı derin akarsuları geçiyordu. Huş ağacı ve çam dalları yukarıdan sarkıyor, her dönüşte dikkatsiz biniciyi eyerinden düşürmekle tehdit ediyordu. Hava toprak kokusuyla ağırlaşmıştı. Sık yapraklar yüzünden ormanın derinliklerini göremiyordum. Çalılıklar arasından ge-yikler ve tavşanlar fırlıyor, yukarıdaki ağaç tepelerinde ötüşen kuşlar biz geçerken sessizleşiyordu. Sakin bir atla bile zorlayıcı bir yolculuk olurdu. Ancak bana verilen at her gölgede ürküyor, peşimizden gelen kurtlar yüzünden iyice geriliyordu.

Bjorn akşam yemeği için durmadı, sadece atının hızını düşürdü. Yanına aldığı erzakları karıştırarak yolda yiyebileceği şeyler çıkardı. Atı patikada sakin adımlarla ilerlerken yemek

yedi. Benim aptal atım ise Hati'den yüzüncü kez ürkerek neredeyse kurutulmuş et parçasını boğazıma kaçırmama neden olacaktı. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ama içimde yanan umut kıvılcımını takip etmek uğruna gece boyu seve seve yol alırdım.

Saga bir kâhindi. Yüce Baba'nın çocuğuydu, yani tüm Kadersizlerin üzerinde bir rütbeye sahipti. Yüce Baba, Nom'ların ördüğü gelecekte kesitler gösterirdi ve kâhinler bir sonraki yaşamda onun gazabına uğramamak için sözlerini olduğu gibi aktarmaya yeminliydi. Yalancılarla dolu bir dünyada, bana gerçeği söyleyeceğine güvenebileceğim tek ruh Saga olabilirdi. Yine de kâhinlerin bilmece ve kehanetlerle konuştuğunu biliyordum. Gerçek her zaman açıklık demek değildi. Bu yüzden Hel'in büyüünü ve benim ne yapmamı öngördüğünü anlamak için söylediklerinden işe yarar bilgileri çekip çıkarmalıydım. Çünkü ancak Nom'ların beni hangi adımları atarken gördüğünü anladığımda, farklı bir yolu bilinçli olarak seçebilirdim. Ya da en azından farkında olmadan bir uçurumdan aşağı yuvarlanmazdım.

Önde Bjorn atını çekip kayarak durdurdu, hafif esinti yüksek sesli küfrünü de beraberinde getirdi. Bjorn'ün attan inip hayvanını otlamak için bir çimenlik alana bırakışını izlerken ben de hızlandım. At yana çekilince yerde uzanmış bir kadın ortaya çıktı. Bjorn onu oturtmak için eğilirken ben de hızla atımdan inerek yaklaştım.

Belki benimle yaşıttı. Uzun, bal rengi saçları kalın bir örgü halindeydi. Üstelik şaşırtıcı derecede güzeldi. "Yaralandın mı?" diye sordum.

Gözleri bana döndü, başını hafif yana eğerek beni süzdü. "Hayır," diye yanıtladı en sonunda. "Kocanızın atı beni ürküttü de düştüm. Ama mantarlarım..." Elini kaldırıp gölgeli yamacın aşağısını işaret etti. Yuvarlanan sepet bir çalının dibinde duruyordu, topladığı mantarlar etrafa saçılmıştı.

KEMİĞE OYULU LANET

“O benim kocam değil,” dedim homurdanarak. “Gidip eşyalarını topla, Bjorn. Dar patikada bu kadar hızlı gitmemeliydin.”

Hiç itiraz etmeden kurtlara döndü. “Yanında kalın.” Sonra sepeti ve mantarları almak için yamaca indi.

O duyma mesafesinden uzaklaşır uzaklaşmaz, “Bu kadar güzel bir adam görmemiştım,” diye itiraf etti kadın.

“Baldur’un vücut bulmuş hali,” diye onayladım. “Ama aynı zamanda yalancı, hain bir pisliktir. O yüzden sakın görünüşüne kanma.”

“Anlıyorum.”

Eteklerini düzelttiğinde, alt kenarından postla kaplı bir deri parçası sarktığını fark ettim. Daha önce hiçbir kadında görmediğim bir giysiydi ama Nordeland’de nelerin yaygın olduğunu kim bilebilirdi ki? “Sanırım iç eteğin çözülmüş,” diye belirttim.

Mahcup bir gülümsemeyle eğilip eteğinin altına sıkıştırdı. “Teşekkür ederim.”

Bjorn’ün mantarları toplamasını izlerken, “Ona kızgın mısın?” diye sordu.

“Az bile söyledin.”

“Seni başka bir kadınla mı aldattı?”

Bu kadar doğrudan bir soru karşısında tüm bedenim irkil-di. Ancak kadın fark etmişe benzemiyordu, gözleri hâlâ mantar arayan Bjorn’ün üzerindeydi. “Seni ilgilendirmez ama hayır.”

“Onu arzuluyor musun?”

“Hayır!”

Gözleri bana kaydı, yanımda Hati hafifçe hırladı. “Yani onu sevmiyorsun?” diye üsteledi.

Onu öyle çok seviyordum ki, bu duygu bedenimi alev alev yakıyordu. Fakat ona aynı ölçüde nefret de besliyordum. “Yabancılarla böyle sorular sormamalısın. Bu doğru değil.”

Kadın iç çekti. “Üzgünüm. Fazla sohbet etmem.”

Tam o sırada Bjorn sepeti yeniden mantarlarla dolu şekilde

getirdi ve kadına uzattı. “Bu kadar geç saatte buralarda yalnız olmamalısın. Güvenli değil.”

“Düşüncelisin.” Kadının yüzünde öyle parlak bir gülümseme belirdi ki, yumruğumla yüzünü dağıtmak istedim. “Ama korkmana gerek yok. Karanlık çökünce yalnız olmayacağım.” Sonra patikadan çekildi. “Güvenli yolculuklar.”

Kadının garip açıklığı karşısında başımı sallayarak atıma bindim. Bjorn yanıma geldi. “Yakında bir kamp var,” diye belirtti. “Geceyi orada geçirir, şafakta yola çıkarız.” Kadına başıyla selam verdi, topuklarıyla atını dürterek patikada dörtnala ilerledi.

Onu takip ederken iki kurdun da kadınla arama girdiğini fark ettim. Hati, atımın topuklarını ısırarak onu daha hızlı ilerletmeye çalışıyordu.

Bjorn ancak karanlık tamamen çöktüğünde ve yolu aydınlatmak için baltasını kullanmak zorunda kaldığında durdu. Kamp yeri, çimenler ve yabani çiçeklerle kaplanmış küçük bir açıklıktı. Ortasında eski bir ateş çukuru vardı ama uzun zamandır kullanılmadığı belliydi. Huş ağaçları arasına gerilmiş yıpranmış bir halat, atları bağlamak için hâlâ yerindeydi. Uzaklardan suyun şırıltısı geliyordu. Atlarımızla ilgilenip kampı kurmaya başladığımızda hava gerginleşti. İkimiz de hiç konuşmadık ama Bjorn’ün yaptığı her şeyi gördüm. Aldığı her nefesi duydum. O kadının tuhaf soruları, içimde zaten var olan çekimi gün yüzüne çıkarmıştı. Kıskançlık güçlü bir duyguydu ve ben hep ona yenilmiştim.

Bjorn her zamanki dağınık tavrıyla, bir kol dolusu odunu baltasının üzerine yığarak ateşi yaktı. Ben de bize verilen erzakları çantadan çıkardım. Ona uzattığım tencereyi alıp sessizce ağaçların arasına daldı. Bu sessiz düzen dudaklarımın titremesine neden oldu, aramızdaki mesafeyi Gyda’nın asla yapamayacağını düşündüğünden fazla doldurdu.

KEMİĞE OYULU LANET

Yine de ben o mesafenin kapanmasını istemiyordum. Affetmek istemiyordum. Yeniden yaralanacağım, hatta daha kötüsü yeniden kullanılacağım bir yola adım atmak istemiyordum.

Bjorn geri dönüp tencereyi bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değdiğinde teninin sıcaklığı içimden bir ürperti geçirdi. Hızla geri çekildim ve yemeği hazırlamaya koyuldum.

Beni izlerken, “Elini ihmal etme, Freya,” dedi yumuşak bir sesle. “Gyda kılıcını onarsa da parmakların onu kavrayamayacak kadar tutulursa faydası olmaz.”

“Elim gayet iyi.” Gözlerim yanıyordu ama tencereyi ateşe koyup pişirmeye başladığımda bunun dumandan kaynaklandığını düşündüm.

“Freya, kendine zarar vermen hiçbir şeyi değiştirmez...”

“Tamam!” diye kestim sözünü. Mantıksızlığım hakkında bir nutuk dinlemek istemiyordum. Çantama gidip lanolin kavanozunu aldım ve yara izli elime sürmeye başladım. Liv’in tarifine göre yapılan eski merhemim kadar etkili değildi ve koyun gibi kokuyordu ama derimin gerginliğini azaltıyordu. En önemlisi, Bjorn’ün hep yaptığı gibi yaralarımı sarmasına gerek bırakmıyordu. Onun dokunuşuna katlanamazdım. Buna cesaret edemezdim.

Bjorn hiçbir şey söylemedi, sadece alevleri sessizce izledi ve ben de güveci karıştırmaya geri döndüm. Gökyüzünde ince bir ay yükseldi. Hati başını kaldırıp kederli bir uluma saldı.

“Gerçekten onlar mı?” Sessizliği bozma ihtiyacıyla sordum. “Harald, o bitmek bilmeyen ilahi koleksiyonuna Fenrir’in çocuklarını da mı kattı?”

“Hayır,” diye cevap verdi. “Sadece yetim kurt yavruları. Harald yaralı ya da istenmeyen şeyleri sahiplenmeyi sever.”

“Senin gibi yani.” Çorbadan bir kaşık alıp tadına baktım. “Guthrum bana anlattı.”

“Benim gibi.” Bir süre duraksadı. “Guthrum gerçeğin tamamını bilmiyor. Duymak ister misin?”

Ever.

“Annenden duyacağım,” diye mırıldandım. “Odin’in çocukları yalan söylemez, böylece sözlerinin doğru olduğunu bilirim. Senin için aynı şeyi söyleyemem.”

“Artık sana yalan söylemem için bir sebep yok.”

“Yani önceden vardı?”

Yavaşça nefes verdi. “Keşke öyle olmasaydı ama vardı. Sana yalan söylememin sebepleri onurluydu. Fakat sana yalanlar söylerken seni kendime ait kılmamın zerre kadar onuru yoktu. Seni ilk gördüğüm andan beri istedim, Ateşten Doğan. O yüzden aldım. Şimdi ise açgözlülüğümün bedelini ödüyorum, hayatımdan çok sevdiğim kadını kaybettim.”

Dişlerimi o kadar sıktım ki, çatlayacaklarını sandım ama boğazıma kadar gelen sözleri dışarı salmaktan iyiydi. Pişmiş olmasına rağmen yemeği karıştırmaya devam ettim. İçimdeki fırtınayı yutabilecek hale gelene kadar da karıştırdım.

Yemeği iki kâseye paylaştırıp tadına baktım. Oldukça iyiydi ama tuz torbasına uzanıp bir kâseye avuç dolusu ekledim. Karıştırıp Bjorn’e uzattım. “Afiyet olsun.”

Bjorn gözlerimin içine baka baka koca bir kaşık aldı, ardından gülümsedi. “Çok lezzetli. Teşekkür ederim, Freya.”

Pislik.

Tüm kâseyi bitirdi, ardından ikincisini doldurdu. İçine kendi eliyle bir avuç tuz daha atarak iştahla yemeye devam etti.

Yemeğim mükemmel olmasına rağmen iştahsızca yedim. Bjorn kâsemle tencereyi yıkamak için dereye götürdüğünde de itiraz etmedim. Temiz tabaklar ve kaynaması için ateşe koyduğu suyla dolu bir tencereyle geri döndü.

“Ben yüzmeye gidiyorum.” Malzemelerinin arasından bir parça sabun çıkardı. “Kurtlar senin yanında kalacak. Ben oyalanırım, böylece sen de mahremiyetinde rahat olursun.”

Ondan mahremiyet istemek ne saçmaydı. Oysa bedenimin

her bir parçasını görmüş, dokunmuş ve tatmıştı. Ben de aynısını yapmıştım.

Her parçası senin, diye fısıldadı Hel. Yüzümü buruşturdum. “Bu gerçekten sen misin, yoksa kendi kendime mi konuşuyorum bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Ama eğer sensen, bana zaten bildiğim bir şeyi değil, işe yarar bir şey söyle.”

Aklımın içinde kim konuşuyorsa, bana açıklık getirmeydi. Ben de üzerimdekileri çıkararak yolculuğun yorgun terini silmek üzere ateşin başında ısıtılmış suyla temizlendim. Gece havası serindi ama bu küçük konfor hoşuma gitmişti. Kurtlar sırtlarım bana dönmüş, karanlığı gözetliyordu.

Ancak Bjorn hâlâ dönmemişti.

Sebebini bilmediğim bir huzursuzlukla kampı topladım. Atları kontrol ettikten sonra yatağımı serdim. Ateşe odun ekledim. Gyda’nın babamın kılıcına işlediği desenleri inceledim.

Bjorn hâlâ yoktu.

“Biriniz gidip boğulup boğulmadığına baksın,” dedim kurtlara. İkisi de başlarını çevirip bana zeki gözlerle baksalar da kıpırdamadılar.

Tüylerim diken diken oldu ve yerimde duramayarak ateşin kenarına doğru yürüdüm. “Bjorn,” diye bağırdım. “Bir saattir üstüm başım düzgün! Geri dön artık, pislik!”

Cevap yoktu.

Huzursuzluk hızla korkuya dönüştü. Bjorn sabrımı zorlamaya meraklıydı ama bunu bu şekilde yapmazdı. Düşüp boğulmuş muydu? Ya ben tırnaklarımı törpülerken veya kampı düzenlerken can verdiyse?

Kılıcımı kınından çektim, kalkanımı elime aldım. Gümüş yüzey ateş ışığında parladı. “Hlin, bana gücünü ver.”

Gümüş büyü, tüy gibi hafif kalkanın üzerinden akarak yolunu aydınlattı. Akan suyun sesine doğru ilerledim.

Dere neredeyse nehir denecek kadar büyüktü. Suları kö-

püklü ve hızlıydı. Karşı kıyı tamamen karanlığa gömülmüştü. Bjorn'ün yere yığıldığı giysileri buldum, botları kenara atılmıştı. Ancak kıyı boyunca bakındığımda kendisini göremedim.

“Onu duyuyor musunuz?” diye sordum yanımdaki kurtlara. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bir kadın sesi şarkı söylemeye başladı. Hati hırladı ve ona baktığımda tüylerinin diken diken olduğunu, dişlerini çıkardığını gördüm.

Kılıcımı daha sıkı tutarak şarkı söyleyen sese doğru ilerledim. Kadının sesi Steinunn'ın sesini aratmayacak kadar güzeldi. Sözsüz ezgisi ruhumu sarıyor, beni ileri çağırıyordu. Kurtlar bacaklarımın etrafında dönüp beni geri çekmeye çalıştı ancak onları aşarak ilerledim. En sonunda iki figür gördüm.

Bjorn'ün geniş gövdesi.

Ve salınarak dans eden bir kadın.

Bjorn beline kadar suyun içindeydi. Gözleri kıyıda duran kadına kilitlenmişti. Bulutlar ayın önünden kaydı, ışık daha önce karşılaştığımız o güzel kadının yüzünü aydınlattı.

Üstelik kadın tamamen çıplaktı.

Zehir gibi bir öfke damarlarıma aktı. Büyümü söndürüp sence yaklaştım, dinlemeye başladım. Kadının şarkısı bir konuşmaya dönüşmüştü.

“Beni almanı istiyorum,” diye mırıldandı kadın. “Seni içimde hissetmek istiyorum.”

Bjorn ona doğru bir adım attı.

“Senin için tek kadını, öyle mi?” diye hırladım kendi kendime. “Beni hayatından çok seviyorsun, öyle mi?”

Bjorn'e onunla işimin bittiğini söylememin bir önemi yoktu ve bunun ikiyüzlülük olup olmadığı da umurumda değildi.

İçimde büyüyen boşluğu yok sayarak, “Seni öldüreceğim,” diye fısıldadım. “Çok yavaş öldüreceğim.”

Kadın suya girdi, Bjorn'ün elini kendi dolgun göğsüne yönlendirmeye çalıştı. Ancak o elini çekti.

KEMİĞE OYULU LANET

“Hayır.” Sesi tuhaftı, konuşmak için çabalıyormuş gibiydi.
“Ben onu seviyorum.”

Yanımda kurtlar hırladı, benim de tüylerim diken diken oldu. Bu işte bir gariplik vardı.

Kadın ısrarla Bjorn’ün elini çekiştiriyordu. Ne dediğini duyamıyordum ancak davetini duymaya gerek yoktu, beden dili yeterince açıktı. Kadın kıyıya uzanarak bacaklarını açtı, parmaklarıyla kendine dokunmaya başladı.

Bjorn başını iki yana salladı. Elini onun kavrayışından kurtardı. “Hayır.” Alnını ovuşturdu. “Ben... ben seni istemiyorum. Sadece onu istiyorum. Yalnızca Freya’yı.”

Sözlerinin bana ne hissettirdiğini düşünmeye vakit ayırmadım çünkü Bjorn başını sanki sersemlemiş gibi sallıyordu.

Ona ne oluyordu? Bu nasıl bir büyüydü?

“Bjorn!” diye bağırdım ama en ufak bir tepki bile vermedi.

Kadının gözleri bana döndü ve tıslayarak ayağa fırladı.
“Onu istemediğini söylemiştin!”

“Bu senin olacağın anlamına gelmiyor!” diye karşılık verdim. “Hlin!”

Büyüm tekrar kalkanımın üzerine aktı, geceyi gündüz gibi aydınlattı. O an gördüklerim midemi altüst etti.

Kadının bir kuyruğu vardı.

Ucu tüylü, etli ve uzun bir kuyruk sinirle kıpırdanıyordu. Kadın bana döndükçe Bjorn de sanki tokat yemiş gibi irkildi, gözleri kocaman açıldı.

Kadının bakışlarında öfke parladı. Yüzünü tekrar Bjorn’e çevirdiğinde sırtını da gördüm. Bu sırt bir kadına ait değildi. İçi oyulmuş bir ağaç gibiydi ve kıpırdanan kuyruk, öfkeyle titriyordu.

*Huldra.**

* İskandinav mitolojisinde inanılmaz bir güzelliğe sahip olan çıplak bir kadın olarak tasvir edilir ancak bir kuyruğa sahiptir. (ç.n.)

Küçükken hikâyelerde duyduğum, neredeyse unutulmuş bir efsaneden bu isim aklımda canlandı. Erkekleri baştan çıkaran, onlarla yatan ve sonra onları öldüren yaratıklardı.

Bjorn'e bakarak, "Gördün!" diye çığlık attı *huldra*. Ardından beni dehşete düşürecek şekilde büyümeye başladı. Bedeni giderek uzadı, ağaç kabuğunu andıran derisi bükülerek devasa bir yaratığa dönüştü. İnek toynakları, kuyruğu belirdi. Bir de dişleri... bu dünyadan doğmuş hiçbir şeye benzemeyen dişleri oluştu. Elim kadar uzun, iğne gibi sivri ve kavisliydi.

"Freya, kaç!" Bjorn'ün elinde birden baltası belirdi. Ancak bir an sonra *huldra*'nın kuyruğu şiddetle savruldu. Bjorn hareket etmeye çalıştığında derin su onu yavaşlattı. Kuyruk ona çarpıp güçlü akıntının içine fırlattı.

Onu kaybedemem.

Hem vahşi hem intikamcı öfkem kabardı. Hâlâ umursadığım için kendime de kızıyordum. "Hel bu iğrenç yaratığın lanetli ruhunu al!" diye haykırdım. Eğer bir şey lanetlenmeyi hak ediyorsa, o da bu yaratıktı.

Ayağımın altındaki toprak titredi, ilahi annem sesimi duymuştu. Yine de hiçbir kara kök yükselip *huldra*'yı aşağı çekmedi.

Ruhu yoktu. Bunu yaratık saldırmadan bir saniye önce anladım.

Kolumu zar zor zamanında kaldırabildim ve devasa kolları bedenime değil, kalkanıma çarptı. Hlin'in büyüü onu sendeletti ama kılıcımı düşürdüm, parlayan rünler sönüp gitti. Skoll ve Hati bacaklarına saldırdığında, yaratık uluyarak onlara karşılık verdi.

Haykırarak deniz baltamı çıkarıp yaratığı parçaladım. Gyda'nın bıçağı söylediği kadar keskindi, kabuk gibi deriyi derinlemesine yardı. *Huldra* bana vurmaya çalıştığında darbesi kalkanıma çarptı ve büyüyle geri sekti.

KEMİĞE OYULU LANET

Bir sonraki darbemde bileğini kopardım. *Huldra* acıyla haykırdı. Ancak gözlerimin önünde kabuğu andıran derisi yeniden kaynadı, toynakları tekrar şekillendi. Hemen üstüme atıldı. Toynağı havayı yararak geçerken eğilmek zorunda kaldım. Bacaklarına hamle yaptım ama çok çevikti, hızla sıyrılıp tekrar saldırdı. Darbesi koluma isabet ettiğinde, omzuma kadar ağrı yayıldı. Çılgılığımı bastırdım, neredeyse deniz baltamı elimden bırakıyordum.

Kılıcıma ihtiyacım vardı. *Neredeydi?*

Huldra'nın gözlerinde zafer ışıldıyordu. Sağ elim uyuşuyordu, hücumu devam etmekte zorlanmaya başlamıştım. Hareketlerim yavaşlamıştı.

Dişleri boğazıma doğru uzandı. Kendimi yere atıp yuvarlanarak kaçtım. Ayağa kalkamadan kuyruğu bacağıma dolandı ve beni karnımın üstünde sürükledi.

Çılgınca tekme atarak kurtuldum ama kalkan elimden kaydı.

Huldra üstümdeydi, gözleri ölümcül bir ışıkla parlıyordu. Çaresizce uzanıp kalkanıma tutundum ve toynakları parlayan yüzeye çarpmadan hemen önce Hlin'in adını fısıldadım.

Yaratık geriye fırlayarak çalılıkların içine düştü. Yaralanmış gibi görünmese de vakit kazanmıştım. Suyu düşen kılıcımı kap-tım.

Aramızda amansız bir savaş başladı. Büyümün gücü vardı ama gücüm tükeniyordu.

Kurtlar da saldırılarına devam ederek yaratığı ısırp tökezlettiler.

Onu yere serin, diye geçirdim içimden. Düşüncelerimi duy-muşçasına *huldra*'nın bacaklarına asıldılar.

Yaratık sendeleyerek yere düştü. Kuyruğunun darbesini kalkanımla engelledim, sonra kalkanı bırakıp kılıcı iki elimle kaldırdım. Tüm gücümle indirdim.

Başını gövdesinden ayırdım.

Baş yuvarlanarak ayaklarımın dibinde durdu. Dişlerini gıcırdattı, dişlerinin arasından korkunç bir çığlık çıktı. Başsız beden sendeleyerek doğruldu, hâlâ görebiliyormuş gibi vahşi darbeler savuruyordu.

Onu nasıl öldüreceğimi bilmiyordum. Her parçasını geri çıkaran, başı kesildiği halde dövüşmeye devam eden bir şeyi nasıl yere serebilirdim?

Kalkanımı kaparak yeni bir saldırıya hazırlandım. Kaçmanın daha akıllıca olup olmayacağını düşündüm. Belki de aşağıya koşup Bjorn'ü sudan çıkarmalıyım, yoksa onu tamamen kaybedecektim.

Onu yere devir, sonra kaç.

Nefesimi tutarak *huldra*'nın vahşi darbelerine karşı koydum. Büyümün etkisiyle geriye savruldu.

Tam o sırada göğsünü yarıp geçen alevli bir balta patladı.

En kuru çıranın tutuşması gibi, *huldra* alevler içinde dans edercesine kıvranıp çığlık attı. Bjorn'ü baştan çıkarmaya çalışmasının korkunç bir parodisi gibiydi.

Ardından yere yığıldı ve kül olup dağıldı.

Bjorn dere kıyısında duruyordu. Soluk soluğaydı, çözülmüş saçlarından su damlıyordu. Doğduğu günkü kadar çıplaktı, kaslı vücudu ve dövmeli teni kalkanımın ışığında tüm çıplaklığıyla görünüyordu.

Onu seviyorum.

Huldra'ya söylediği sözler kafamda çınladı. Bir küfür savurup büyümü söndürdüm.

Karanlık çökünce Bjorn'ün kasları da gölgede kayboldu. "Tam bir aptalsın!" diye bağırdım. "Bu toprakları bilen sensin ama inekle ağacın karışımı bir yaratığın seni baştan çıkarmasına neredeyse izin veriyordun!"

Neredeyse.

"Başta öyle görünmüyordu," diye savundu kendini. Yüzünü göremesem de gülümsemesini hissedebiliyordum.

“İnek kuyruğu vardı, seni pislik!” diye çığlık attım. “Yoksa o koca memelerinden başka bir şey göremedin mi?”

“Kendisinden başkasını göremediğim tek kadın var, o da *huldra* değil.”

Sadece onu istiyorum. Yalnızca Freya’yı.

Alayla homurdandım, ağzımdan çıkacaklara güvenemiyordum. Arkamı dönüp ırmak kıyısından sendeleyerek yukarı çıktım. Onun çıplak bedenine bir daha bakmamak için büyü kullanmadım. Yolu ancak Bjorn’ün botlarına takılıp yüzüstü kapaklanacakken bulabildim. Kamp ateşinin cılız ışığım görünce hemen odun atıp ellerimi ısıttım. Kalbim göğsümü yumruklarken midem öfke ve panikle düğüm düğümdü. Bjorn geldiğinde yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

“Ne diye sırtıyorsun?” diye çıkıştım.

“Hayatımı kurtardın, Ateşten Doğan. Beni merak edip aramaya çıkman sayesinde oldu.”

“Üstüne alınma.” Damarlarımda akan kanın bana bu gece pek uyku vermeyeceğini bilerek tulumumla uğraştım. “Seni kurtardım çünkü annenin evine giden yolu bilmiyorum. Eğer ölseydin, Harald’a dönüp onun sevgili oğlunun aletiyle düşünmeye kalkıştığı için öldüğünü söylemek zorunda kalacaktım. Ayrıca onun beni annenin yanına götürmesini bekleyecektim ve ona da aynı hikâyeyi anlatacaktım. Kendime eziyet etmemek için yaptım.”

“Tabii ki.” Başparmaklarını kemerine taktı. “Bana hâlâ hislerin olduğunu sanmam ne aptallık.”

“Çok aptalca.”

Pelerinimi yastık yapıp başımı koydum ve battaniyeyi üzerine çektim. Kurtlardan biri sırtıma uzandı, ağırlığı bana baskı yapıyordu. Serin dağ havasına karşı hoş bir sıcaklıktı ama bana rahatlık vermek yerine, Bjorn’ün arkamda olduğu o zamanların acısını hatırlattı. Ona tüm kalbimle ve hayatımla güvendiğim bir zamandı.

Beni önemsediyini biliyordum. Beni seviyordu. Beni isti-

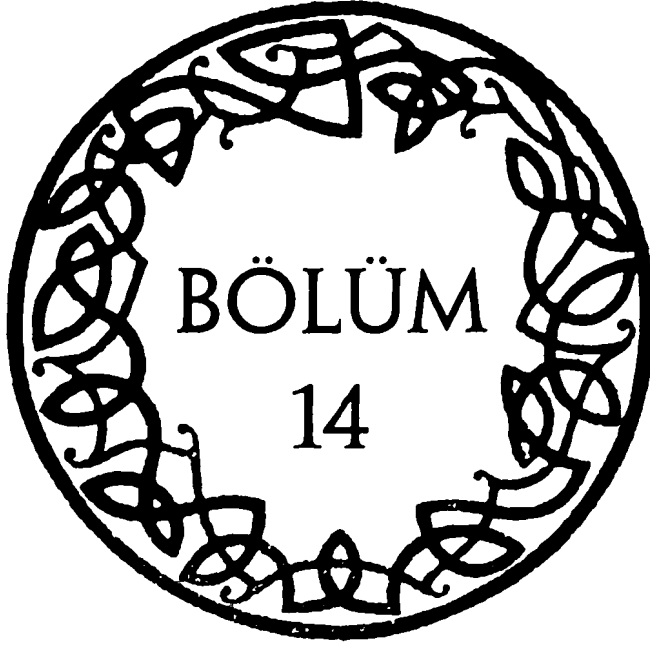
yordu. Tüm öfkeme ve kederime rağmen ona karşı aynı duyguları hissettiğimi biliyordum. Mantığım onları kalbimden söküp atmamı istese de tüm bu duygular sönmeyi reddediyordu. Ancak ihaneti sadece beni yaralamamıştı, yalanları sevdiklerimin hayatına mal olmuştu. Bunu affedemezdim. Aynı acıyı daha fazla yaşatabilecek gerçekleri bir daha asla saklamayacağına güvenemezdim.

Ateşin titrek alevlerinde Bjorn'ün dans eden ışık ve gölgelerle dolu yüzüne baktım. Kendi battaniyesine uzanmıştı, gözleri benim üzerimdeydi. Onu izlediğim gibi o da beni izliyordu.

Ona karşı hissettiklerimi, başka birine asla hissedemeyeceğimi biliyordum. Kaç yıl yaşarsam yaşayayım, ruhumdaki etkisinden asla kurtulamayacaktım.

Ancak aramızdaki her şey bitmişti. Bitmeliydi.

Arkamı dönüp yüzümü kurdun kürküne gömdüm ve uzun zaman sonra ilk kez ağladım.

FREYA

Safak vakti Hati'nin yüzümü yalamasıyla uyandım, kampın etrafındaki toprak kırağıyla kaplıydı. Bjorn çoktan atlarla ilgileniyordu, ben de çabucak lapa hazırlayıp eşyalarımı toparladım. Güneş henüz tam yükselmeden yola koyulduk, uyku biraz da olsa iyi gelmişti.

Ancak sükûnetle birlikte mantığım ve aklım da işler hale gelmişti. Endişeliydim. Bjorn ve Harald'ın ölümümü istemelerinin sebebi Saga'ydı. Sanki korktuğu geleceği yok etmeye neredeyse tüm ömrünü adanmıştı. Harald'm dediği gibi farklı yorumlar yapılabilirdi ama Saga'nın yolunun beni mezara sürükleyebileceği gerçeği değişmiyordu. Belki hâlâ ölmemi istiyordu ve ben doğrudan ona gidiyordum.

Bjorn'le hiç konuşmamıştık, ondan fikir alma ihtimali varken sessizliğe tutunmak aptallık olurdu. "Annen beni bizzat öldürmeye çalışır mı?" diye sordum.

Bjorn'ün atı kenardaki çalılara kayd, dudaklarının arasından küfürler döküldü. “Hayır. Şiddeti kaldıramaz.”

“Bardağıma katacağı zehir de iş görür,” diye karşılık verdim. Yol boyunca gördüğüm bazı bitkilerin bu işi rahatlıkla yapabileceğini biliyordum. “Senin gibi onun da bir kaderi yok, yani geleceğı değıştirebilir.”

Kaşlarını çatı. “Bu ona ters düşer. Hiç kimseyi öldürmedi.”

“Tanımadığı bir kadını öldürmesi için oğluna emir verdiğini düşününce, buna çok inanamıyorum.”

Gözleri önden koşan kurtlara kayd, ardından bana dönerek fısıldadı. “Yönümüzü değıştirebiliriz. Nordeland'den uzaklaşabiliriz.”

“Ne dedin?” diye sordum. “Duymadım da.”

Skoll patikada durdu, dönüp bize baktı. Artık bu kurtların sıradan olmadığından neredeyse emindim.

Bjorn bana öfkeyle baktı. Bense sadece, “Saga belki de bana yardım edebilecek tek kişi,” diye çıkıştım. “Yanında ne kadar dikkatli olmam gerektiğini bilmek istiyorum.”

Sessizlik uzadıkça içimdeki huzursuzluk ağırlaştı. En sonunda Bjorn, “Annemden uzun yıllar uzak kaldım, Freya,” diye konuştu. “Çok şey değışmiş olabilir. O yüzden her türlü dikkatli olmanı öneririm.”

“Anlaşıldı.” Sesim duygusuz çıkmasına rağmen dudaklarım kurumuş, içim çöl gibi olmuştu.

Yükseldikçe patika daha da sarp ve bakımsız hâle geldi. Atlarımız fazla hızlı gidemiyor, hatta çoğu zaman düşen kayalar ve kütükleri aşmak için yavaşlamak zorunda kalıyordu. Bjorn her defasında atından iniyor, engelleri kenara çekiyordu. Homurdanmalarından yokluğunda bu yola bakılmadığına epey içerlediğı belliydi. Benim için şaşırtıcı değildi. Saga yalnızlı-

ğı seçmişse, burası bunun için en uygun yerdi. Öğleye varmadan önce patikanın iki yanında dikili direkler gördüm, üzerleri oyma süslemelerle kaplıydı.

“Evinin çevresinde bir rün çemberi var,” dedi Bjorn. “Bunlar gelenleri ona haber verir, zarar vermek isteyenleri ise caydırır.”

İçimdeki huzursuzluk artarken, “Rün büyüğü biliyor mu?” diye sordum. Çünkü bu onu çok daha tehlikeli kılıyordu. Bunu bana Ylva öğretmişti.

“Hayır.” Yavaşlayarak benimle yan yana geldi, atı bir kayaya takılınca dizlerimiz çarpıştı. “Onları Harald kazıdı. Güvenliğini riske atmak istemez.”

“İkisinin birlikte olması hakkında ne hissediyorsun?” Canını sıkacağını bildiğim için, “Sen Nordeland’e gelmeden mi sevişmeye başladılar, yoksa sonradan mı oldu?” diye ekledim.

Bana düz bir ifadeyle baktı. “Beni ilgilendirmez. Ne öğrenmek istiyorsan ona sor. Zaten söylediklerime inanmıyorsun.”

Topuklarını ata vurarak dörtlü ile ilerledi, patikanın sonunda ağaçların arasından bir kulübe ve iki ek bina belirdi. Bacasından duman yükseliyordu, burnuma taze ekmek kokusu geldi.

Atlarımızı kulübenin önünde dizginlerken kapıdan kürkle süslenmiş yeşil elbiseli bir kadın çıktı. Başına attığı şal ve ağaçların gölgesi yüzünü seçmemi zorlaştırıyordu ama atımdan inerken bize iyice yaklaştı.

Şaşkınlığım neredeyse atımın dizginlerini elimden düşürmememe sebep oluyordu çünkü Bjorn’ün annesi çok *güzeldi*.

Bizi gördüğüne şaşırarak yerine gülümsedi. “Oğlum geri döndü,” diye bağırdı sevinçle ve Bjorn’e koştu. Yanaklarını kavradı, Bjorn’ün iri yapısının yanında elleri küçüktü. “Budala oğlan. *Huldra*’nın şarkısına kanmaman gerektiğini bilirsin. Yakışıklı yüzüne vurulur, daima sana gelirler. Önceki sefer seni Troels kurtarmamış mıydı?”

Onun bir kâhin olduğunun farkındaydım, yine de başımıza gelenleri bu şekilde bilmesi tüylerimi ürpertmişti.

“Dikkatim dağılmıştı,” dedi Bjorn.

Saga mırıldandı, sonra onu kucaklayıp yanaklarından öptü. “Neyse ki kadınlarda zevkinin iyi olduğunu kanıtladın.”

İrkildim çünkü bunlar hayatını öldürmeye adanmış biri hakkında söylenebilecek sözler değildi.

“Freya benim değil, anne.”

“Çünkü beni dinlemedin,” dedi Saga parmağını sallayarak. “Sana söyledim, yavrum. Fjalltindr gecesi onu götürmeliydin. Onu bağlayıp omzuna at, arkanı dönüp bakma dedim. Ama sen ona yalan söyleyerek aşkını kazandın ve şimdi seni affetmiyor.” Hafifçe ensesine vurdu. “Benim kanımdan gelen bir oğlan nasıl bu kadar budala olur?”

Bjorn kollarını kavuşturdu. “Bana yalnızca Harald’ın tapınak dışında onu öldürebileceğini söyledin. O zamandan beri bana dürüst davrandı, artık aldatmacayı bırakabilirsin.”

“Ama davranışın hakkındaki değerlendirmem değişmiyor,” diyerek omuz silkti Saga.

Bjorn yanıt veremedi Saga bana doğru ilerlemeye başladı. Bjorn’ün yeşil gözlerini anımsatan bakışlarıyla buluşunca nefesim kesildi. Bjorn’ün ne kadar güzel olduğu düşünülürken, annesinin bu kadar güzel olması şaşırtıcı olmamalıydı. Ancak yüz yüze gerçekten çarpıcıydı. Mavi-siyah uzun saçları beline kadar ipeksi bir şekilde uzanıyordu, teni oğlununki kadar bronzdu. Ayrıca benden neredeyse yirmi yaş büyük olmasına rağmen yaşına dair hiçbir belirtisi yoktu. İnce belliydi ama göğsü ve kalçası kıvrımlıydı, yüzünde ise tanrısal bir kusursuzluk vardı. Yüksek elmacıkkemikleri ile iri gözleri, her erkeğin ve birçok kadının öpmek için can atacağı dolgun dudakları vardı.

O anda onu daha önce gördüğümü fark ettim.

“Fjalltindr’deydin,” diye fısıldadım “Ritüele yürürken yanimızdan geçtin. Başında kuzgun tüylerinden bir başlık vardı.”

“Oradaydım,” dedi Saga. “Yüce Baba bana, oğlumun yolundan sapacağını söyledi. Ben de ona kılavuzluk etmek için topraklarıma geri döndüm.” Başını çevirip Bjorn’e sert bir bakış attı. “Ama beni dinlemedi. Yine de Fjalltindr’de bu kadar çok kaderi olmayan varken ipliklerin bükülüp kehanetlerimin değişmesini umdum.”

“Bu ne sıklıkla oluyor?” diye sordum. Bilge sözlerine muhtaçtım, ayrıca Odin’in onun gerçeği söylemesini zorunlu kılacağına güveniyordum. “Kadersizlerin, senin gördüğün geleceği değiştirmesi ne kadar sık görülür?”

“Düşündüğünden çok daha seyrek.” Yeşil gözleri bakışlarımı inceledi, uzun siyah kirpikleri yanaklarına gölgeler düşürüyordu. Ne gördüğünü merak ettim. “Norn’lar kalplerimizi ve akıllarımızı bizim kadar iyi bilir. Bizim ne yapacağımızı öngörürken çok yanılmazlar. Sadece kaderi belli olmayanlar doğalarının dışında bir şey yaptığında, iplikler yeniden örülmek zorunda kalır. Bu yüzden Bjorn’ün seni öldürmesinin kaderi değiştireceğini ummuştum çünkü onun doğasında genç, güzel kadınları öldürmek yoktur. Tamamen doğasına aykırı bir şey olmalıydı.”

“Anlıyorum.” Ölümüm üzerine bu kadar açık konuşurken aklım geçmişte kaderi değiştirmeye çalıştığım anlara gitmişti. Başarısızlıklarım şimdi anlam kazanıyordu. O sırada ürperdim ve göz göze geldik. “Peki genç ve güzel kadınları öldürmek *senin* doğana aykırı mı, Saga? Artık bana ulaşmışken Bjorn’ün hatalarını telafi etmeye çalışacak mısın? Sırtıma bir bıçak saplar mısın? İçeceğimi zehirler misin?”

Bjorn gerildi ama ben onun tepkisini görmezlikten gelerek Saga’nın ifadesini çözmeye çalıştım.

Sessizlik ağırlaştı, soluğumuz ve rüzgâr dışında hiçbir şey yoktu.

“Freya’ya zarar vermeye kalkarsan seni durdururum, anne,” dedi Bjorn yumuşak bir sesle. “Seni durduramazsam, Valhalla’ya onun arkasından giderim. Tyr adına yemin ederim.”

Göğsüm öyle bir sıkıştı ki nefes alamadım. Sözleri içimde fırtınalar kopardı.

Saga sadece gözlerini devirdi. “Snorri’nin dramatik tarafını almışsın, Bjorn. Sakin ol, bugün kimse ölmeyecek. Odin adına yemin ederim.”

Koluma girip Bjorn’e imalı bir bakış attı. “Atlar. Odun. Sonra da ava çık, tencereyi dolduracak bir şey bul. Senin iştahına benim erzaklarım yetmez.”

Bjorn başta tereddüt etse de dizginleri aldı ve atları götürdü. “Kurtları da götür,” diye seslendi Saga. “Onlar senden bile çok yiyor.”

Bjorn’ün ıslığıyla Skoll ve Hati koşarak uzaklaştı. Benim budala atım hâlâ bu büyük yırtıcılardan korktuğu için kişneyip ürkekçe sıçradı.

“Gel.” Saga beklenmedik bir güçle kolumu çekiştirdi. “Etrafta olmadığında oğlum hakkında konuşmak daha kolay.”

Davranışları hiç de beklediğim gibi değildi. Odin’in çocuklarından birinin ağırbaşlı olacağını sanmıştım, oysa Saga bir köy dedikoducusu gibi davranıyor ve öyle konuşuyordu. “Bjorn hakkında konuşmak istemiyorum.”

Saga yumuşak bir sesle onayladı. “Seni oğlumu affetmeye zorlamayacağım, Freya,” diye açıkladı. “Çünkü yalanların verdiği acıyı ve erkeklerin açtığı yaraları herkesten iyi bilirim. Ama annesi olarak şunu söylemeliyim ki, sana olan duyguları aldatmaca değil. Nordeland’in tamamı senin ölümünü istedi çünkü kaderinde bizim lanetimiz olacağını biliyorduk. Buna rağmen Bjorn, Fjalltindr’de hayatın için savaştı. Kaderini değiştirmek için savaştı.”

“Değişt i mi?” Bu soruyu sormak zordu ancak dudaklarım arasından çıkmaya zorladım.

Adımlarını durdurup uzun süre bana baktı. “Evet. Ve hayır.”

“Bu ne demek oluyor?” Bacaklarım onun çekiştirmesiyle yeniden hareketlendi.

“Yürüdüğün yol değışti ama aynı yere ulaşacaksın.”

Ellerim buz kesti çünkü Bjorn o varış noktasını bana tarif etmişti. Sözleri zihnimde yankılandı. *Bana kalkan kızının Skaland’i birleştireceğini ama ardında on binlerce ölü bıracağını söyledi. Yeryüzünde bir veba gibi dolaşıp dostu dosta, kardeşı kardeşe düşüreceğini ve herkesin senden korkacağını söyledi.*

Loş kulübenin içine adım atarken, “Oraya varmak istemiyorum,” diye fısıldadım. Saga yanıt vermediğinde sessizliğini fırsat bilerek içeriye incelemeye koyuldum. Skaland’de yaygın olduğu üzere tek odadan ibaretti. Kalın postlar, ocağın yanında asılı duran çömlekler ve uzak güneyden geldiğini hemen anladığım zengin renkli duvar süsleri Harald’ın etkisini ele veriyordu.

Kulübe kalın kütüklerden yapılmıştı ve çatısı sazdandı. Ocaktan çıkan duman, iyi inşa edildiği için azdı. İki sıranın çevrelediği sağlam bir masa ortada duruyordu. Yan tarafta ise tavandan sarkan bir perde, yatak bölümünü ayırıyordu. Bir duvarı tamamen kurumuş otlarla kaplıydı. Üzerlerindeki tozdan, Saga’nın yemek pişirme konusunda oğlundan daha iyi olmadığı anlaşılıyordu. Hayvan beslediğine dair de işaret görmemiştim, ya çok iyi bir avcıydı ya da Harald her ihtiyacını sağlıyordu.

“Otur.” Saga sıralardan birine işaret etti. Ardından ateşe gidip kırmızı şarap, tarçın ve karanfil kokan buharlı bir tencereyi kaldırdı. Diğer banka oturmadan önce bana bir bardak doldururken becerileri hakkındaki fikrimi tekrar gözden geçirdim.

“Seninle konuşmak rahatlatıcı.” Ellerimi ısıtmak için bar-

dağın etrafına doladım. “Uzun zamandır bana dürüstçe cevap vereceğine güvenebileceğim kimseyle konuşmadım.”

Saga içeceğinden bir yudum aldı. “Ben de senin kadar kolay yalan söyleyebilirim, Freya. Ama bana Yüce Baba’nın bahsettiği kehanetler konusunda yalan söyleyemem.”

“Bu da bir şeydir.” İçkiden bir yudum aldım ve dilim yanınca irkildim. “Birbirimizi tanımasak da senin yanında kendimi rahat hissediyorum.” Başımı sallayarak, “Sanki seni tanıyormuşum gibi geliyor çünkü sözlerin hayatımı çok etkiledi,” diye ekledim.

“Yüce Baba’nın sözleri, benim değil.” Kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Keşke aynı duyguyu paylaştığımı söyleyebilsem, Freya. Ama gerçekte beni korkutuyorsun. Zayıf anlarımda, oğlumun seni ilk gördüğü anda öldürmemiş olmasına ağlıyorum. Fakat o, sınırını belirtti ve ben onu aşmayacağım. Çok sevdiği kadını öldürmeyeceğim çünkü bu onu kaybetmek anlamına gelir ve bu katlanabileceğim bir kayıp değil. Ben bencilim, Norn’lar da bunu iyi biliyor.”

“Harald, senin kehanetlerinin başka yorumları olabileceğini söylüyor,” diye belirttim tereddütle. “Snorri’nin üzerimdeki kontrolünü kaybetmesi için benim ölmem gerektiğine inanıyordun. Peki ya başka bir yol varsa?”

“Harald karanlıktaki en küçük kıvılcımı bile kovalamayı sever,” diye cevapladı. “Bu umuda katılmıyorum. Yine de bunun imkânsız olduğunu da kesin olarak söyleyemem.”

Boğazımda bir yumru oluştu, yutkunarak kendimi konuşmaya zorladım. “Tanrıların, Fjalltindr’de ölümlülerin dünyasına indiğine şahit oldun mu?”

“Evet. Uzaktan izledim. Sana iki kanın çocuğu dediler ve seni izlediklerini söylediler.”

“Onlar ölümlü ve ilahi kanı kastetmiyorlardı,” diye açıkladım. “İki tanrıçanın kanı damarlarımda aktığı için öyle dediler. Hlin. Ve Hel.”

KEMİĞE OYULU LANET

Saga doğruldu.

“İnsanları lanetleyebiliyorum.” Sözlerim fısıltıdan ibaretti. “Ruhlarını bedenlerinden koparıp Helheim’a gönderebiliyorum, geride sadece boş bir ceset kalıyor.”

“Gördüğüm kehanette gözlerin kıpkırmızıydı.”

“Şimdi de duygularım yükseldiğinde öyle oluyor. Özellikle öfkelendiğimde. Sanki o, kontrolü ele geçiriyor. O...” Cümle mi yarıda kestim, Bjorn’ün annesi beni deli sanır diye gerçeği itiraf etmek istemedim.

“Ne yapıyor?” diye üsteledi Saga.

Belki de Hel’in sesini duyduğumu düşünürse yargılamazdı, sonuçta Odin de çocuklarına kehanetler gösteriyordu. “Hel kafamın içinde benimle konuşuyor.”

Saga başını yana eğdi ve gözlerindeki belli belirsiz çekince yüzümün alevlenmesine neden oldu. Yine de sadece, “Onunla konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım. “En azından öyle olduğunu sanıyorum.”

“Peki ya Hlin?”

Başımı salladım. “Aynı şekilde değil.”

“Hel sana ne söylüyor?”

“O açgözlü. İstedığimi almam için beni zorluyor ve reddedildiğimde öfkemi körüklüyor. O... Islundlu baskıncıların ruhlarını ona göndermem için teşvik eden oydu.”

Saga ürperdi, ardından şarabından büyük bir yudum aldı. “Seni ikinci kehanetimde gördüğümde, sayısız ölünün arasında duruyordun. Gözlerin kor gibi yanıyordu. Nasıl öldükleri belli değildi, büyük bir savaşta sandım. Ama şimdi çok daha anlamlı geliyor. Benim gördüğüm gelecekte sen, Hel’in büyüsünü kullanarak binlercesini tanrıça annenin yanına, Helheim’a gönderiyorsun.” Titrek bir nefes verdi. “Sen ölümün efendisisin, Freya. En cesur savaşçılar bile Valhalla’ya gitme şanslarını

çalacağından korkup senden kaçacak. Snorri'nin ellerinde gerçekten Nordeland'e bir veba olurdu."

Korkusunu hissedebiliyordum ve bu midemi bulandırdı. "Onun ellerinde değilim. Buradayım, seninle birlikteyim."

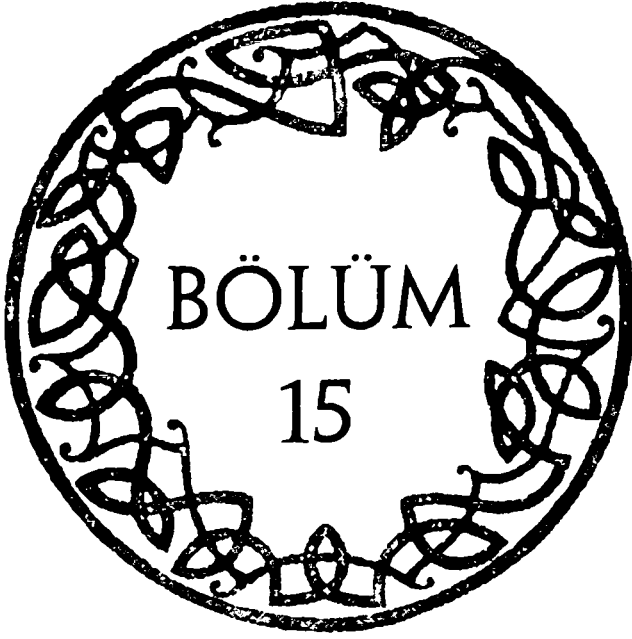
"Yine de üzerindeki kontrolünden sıyrılamadığını hissediyorum." Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Sanki hâlâ seni tutan bir tasma var."

Bu konuda konuşamazdım. Sessiz kalacağıma dair ettiğim yemin dilimi bağlıyordu. Bunun yerine, "Saga, ben bu geleceği istemiyorum ama ölmek de istemem," diye başladım. "Bana kaderimi nasıl değiştirebileceğimi söyle."

Kâhin yavaşça başını iki yana salladı. "Ben sadece tek bir gelecek görüyorum, Freya. Karanlık ve korkunç bir gelecek. Eğer buraya kaderini nasıl değiştireceğini öğrenmeye geldiy-sen, korkarım bu yolculuğun boşaydı."

Umutsuzluk içimi kemirdi, o geçici umut kıvılcımı söndü ve beni karanlıkta bıraktı. Cevaplar için tek şansım Saga'ydı, şimdiyse nereye döneceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla doldu. Bu andan bir çıkış yolu bulmam gerektiğini hissederek, "Öyleyse boşa gitmesin," diyebildim. "Bjorn seni öldürmeye çalışanın Harald değil, Snorri olduğunu söyledi. O gece yaşananları senin ağzından duymak isterim."

Saga uzun bir yudum aldı, ardından ikimizin bardağını yeniden doldurdu. "Sana gerçeği anlatacağım."

FREYA

Saga'nın başlamasını beklerken şöminedeki ateş çıtırdayıp patlıyordu. Kulübenin duvarları üzerimize doğru geliyormuş gibi hissediyordum.

Bakışları kadehinin derinliklerinde kaybolmuşken, “Gençliğimde büyüm ortaya çıkar çıkmaz, jarllar da balıkçı kadınlar da geleceklerini öğrenmek için bana geldiler,” dedi Saga. “Onlara kaderlerini bilmek isteyenlerin ahmak olduklarını söyledim. Çünkü kaderi örülü olmayanlar dışında olacak olan kesindir ve değişmez. Kendi ölümünü bilmek, yaşamını kaçınılmaz bir kesinlikle gölgelemekten başka işe yaramaz. Bilmemek daha iyidir.”

“Ben bilmek istemiyorum,” dedim hemen. “Zaten senin gördüğün gelecekle lanetlenmiş gibiyim.”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bilgece.”

İç geçirdim. “Bana birçok şey yakıştırıldı ama bilgelik bunların arasında değil.”

“Kendi sınırlarını bilmek de bir çeşit bilgeliktir.” Uzun süre sessiz kaldı, sonra sözlerine devam etti. “Yolumun kesiştiği herkesin geleceğini görmek, çok az insanın anlayabileceği bir yük. Bir çocuğun boğularak öleceğini, bir avcının ayıyla karşı karşıya kalacağını ya da bir annenin son bir hamilelik riskine girip doğumda öleceğini bilmek ama onları kurtarma şansı olmadan yaşamak, hediye değil lanettir. Bu yüzden on beş yaşında ailemin evini ve büyüdüğüm köyü terk ettim. Kendimi mümkün olduğunca geleceklerden saklamak istedim. Yine de birçok insan beni buldu.”

“Snorri ve Harald da buna dahil mi?”

Başıyla onayladı. “Yüce Baba, Snorri’nin geleceğiyle ilgili bana sadece oğulları olacağını gösterdi. Ama Snorri her ziyaretinde daha fazlasını görüp görmediğini sorardı. Harald’a gelince, tanrısal babam bana onun hakkında hiçbir şey göstermedi. Fakat Harald kendi geleceğinin belirsizliğini umursamadı. Bunun yerine başkalarının geleceklerini öğrenmek istedi. Ben bildiklerimi söylemeyi reddettikçe bu onu çileden çıkarıyordu. Sırf bir şeyler söylemem için bana en güzel hediyeleri getirirdi ama asla söylemezdim. İki de gençliklerinde olağanüstü yakışıklıydı, ben de ikisini birden sevgilim yaptım. O yıllarda fazla şehvetliydim ve tek bir adam beni tatmin edemezdi.”

“İkisini birden mi?” Dürüstlüğü karşısında yanaklarım alevlendi. “Bu aralarında kıskançlığa sebep olmadı mı?”

“Uzun bir süre diğerinin de yatağını paylaştığını bilmediler.” Saga kahkaha attı. “Tabii diğerinin aletiyle de meşgul olduğumu öğrenince hoşnut kalmadılar. Bu bana her zaman adaletsiz gelmiştir çünkü Snorri, Ylva’yla sözlenmişti ve Harald da dilediğini yapıyordu. Ama güçlü erkekler böyledir işte. Kadınları bağlayan kurallar onlara işlemez sanırlar. Aralarında-

ki dostluk hep gergindi ama benimle aynı yatağı paylaştıklarını öğrenmeleri, Nordeland ile Skaland arasındaki çekişmeyi iyice alevlendirdi.”

Başka bir kadından böyle bir hikâye anlamsız görünebilirdi. Ancak Saga’nın güzelliği ve gücü, erkeklerin onu elde etmek için savaşlara girmesini kolayca açıklıyordu.

“Jarllar arasında zaten hep çatışma vardır. Bitmek bilmeyen baskınlar, savaşılar... Bu kadar güçlü iki adamın arasındaki çatışmayı kişisel hale getirmek, düşmanlığı çok daha vahim hale getirdi. Özellikle de Yüce Baba bana seni ve neler başaracağını gösterdikten sonra. Fakat o kısmı sonra anlatacağım.”

“İkisini birden sevgili olarak seçtiğin için pişmanlık duyuyor musun?” diye sordum merakla. “Yani sonuçlarını düşününce?”

“Ben pişmanlığa inanmam.”

Keşke ben de öyle hissedebilseydim. Hatalarımın suçlulukla beni tüketmesine izin vermek yerine, kabullenmek çok daha kolay olurdu.

“İkisini aynı anda idare ettiğimi öğrenmelerinden kısa bir süre sonra Bjorn’e hamile kaldım.”

“Onun Tyr’in kanını taşıdığını biliyor muydun?” diye sordum. “Tyr ile...” Sorumu tamamlayamadım.

“Bir tanrıyla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu yaşamadım,” diye açıkladı Saga. “Tyr elbette oradaydı ama belli ki zevkini Snorri’yle benim birlikteliğimi izlemekten aldı, bize o şekilde katılmadı. Bu yüzden çocuğumun bir tanrının kanını taşıdığını o zaman bilmiyordum.”

Yüzüm yanıyordu. “Anladım.”

“Karnım büyümeye başladığında Snorri, Harald’la ilişkiyi kesmemi istedi.” Saga şarabından bir yudum alıp başını salladı. “Bu beni çok öfkeli yaptı çünkü Ylva’yla evlenecekti. Ylva onunla birlikte hükmedecekti. Onun çocukları jarllığı miras

alacaktı. Snorri için ben bir sevgili, bir kâhin ve sahiplenmeye hiç ilgi duymadığı bir çocuğun annesi olmaktan başka bir şey değildim. Gençtim ve bana hiçbir şey vermeyen bir adamın benden talepte bulunmasına öfkelenmiştim. Ama karnımdaki çocuk için de korktum, erkekler acımasız olabilir. Bu yüzden razı geldim ve Harald'a dostluğumuzu sürdüremeyeceğimizi söyledim."

Dudakları titredi. "Bu Harald'ın yüreğini benimki kadar acıtsa da isteğimi kabul etti. Şartlarım değişirse ona gelmemi ve bana olan sevgisinin bu hayattan sonra da süreceğini söyledi."

Böyle sözler duymanın ne hissettirdiğini bildiğim için şarabımdan birkaç yudum aldım. Bunların gerçekleşmemesinin nasıl hissettirdiğini de biliyordum. "Onu seviyor muydun?"

"Evet. Ancak tüm kusurlarına rağmen Snorri'yi de sevdim. Onda bir çekim vardı. Beni her şeye ikna etme yeteneği. Ve genç kadınlar tatlı sözlerle kandırılmaya kolayca açıktır."

Bundan daha doğru bir söz olamazdı.

"Kâhinler kendi kaderlerini göremez." Saga ayağa kalkıp kulübe zaten sıcak olmasına rağmen ateşe bir odun daha attı. "Fakat Bjorn doğar doğmaz onun kaderini gördüm." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Onu alev çağırırken gördüm. Yandığını gördüm. Çıglıklar attığını duydum."

"Bana Tyr'in adını asla söylememesini senin öğütlediğini söyledi."

"Evet." Saga gözyaşını sildi. "Dört, belki beş yaşındaydı. Snorri beni görmeye gelmişti. Kavga ettik ve o sırada daha önce hiç yaşamadığım kadar güçlü bir kehanet gördüm. Transa girdim. Dudaklarımdan bir kalkan kızının, kaderini elinde tutan kişinin emrinde Skaland'ın klanlarını birleştireceğine dair sözler döküldü."

"Saga, tam olarak ne gördün?" diye bastırdım. "Snorri'yi mi

gördün? Hükmetmek için kesin olarak o mu yazılmış? Kaderimi kontrol etmesi gereken o muydu?”

“Snorri’yi görmedim.” İfadesi uzaklara dalmış gibiydi, sanki orada olmayan bir şeyi izliyordu. “Senin yüzünü gördüm, Freya. Ateş gibi gözlerle ve kanlı tacınla.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Yani Snorri’yi görmedin?”

Saga omzunu silkti. “Yazılmış her şeyi görmem. Sadece Odin’in bana göstermeyi seçtiklerini görürüm. Snorri, kehane-tin onun yanında belirmesinin kaderi olduğuna dair bir işaret olduğuna inandı. Bu yüzden seni aramaya başladı. Seni denetim altına aldığından beri gücünün kayda değer biçimde yükseldiğini inkâr etmek mümkün değil, artık rakipsiz bir kral.” Tereddüt etti. “Seni Skaland’i birleştirmek için kullandı, Freya. Ve kalbimde, seni hâlâ kullandığından korkuyorum. Çünkü gördüğüm gelecek hâlâ gözlerimin önünde yanıyor.”

Cevap vermedim. Veremedim çünkü kan yemini dilimi bağılıyordu.

Arkama yaslanıp gözlerimi ateşin derinliklerine diktim. Bana anlattıklarından sonra ne hissettiğimi bilemez haldeydim. Kazandığım tek şey daha fazla belirsizlikti.

“Kanlı ay altında doğan çocukları bulmak, Snorri’nin saplantısı haline geldi,” dedi Saga. “Ona sık sık kaderinde seni bulmak varsa bulacağını söyledim. Ama sözlerim onu daha da öfkелendirdi. Onun kral olacağını onaylamayı reddedişim, aramızdaki sevgiyi kemiren bir çürük oldu ve ondan korkmaya başladım. Bir gece kulübeme yalnız geldi. Benden veremeyeceğim cevaplar istediğini biliyordum, başarısızlığım için beni cezalandıracağını da. Bjorn’ü sakladım ama korktuğum şiddet patlak verince, oğlum beni korumaya çalıştı. İlk kez büyüünü çağırdı, evimizi ateşe verdi. Böylece onun için önceden gördüğüm kader gerçeğe dönüştü.”

Titrek elleriyle bardağını kaldırdı. “Her yer yanıyordu, Bjorn sırtındaki yanıklarla çığlık atıyordu. Onu alevlerin arasından kaldırıp taşıdım. Snorri peşimize düştü ama kafasına bir taşla vurduktan sonra kaçtım. Bana asla ihanet etmeyen o aşka kaçtım. Sığınağıma.”

“Harald.”

Saga başıyla onayladı. “Her şeyin öylece kalmasından, Nordeland’de sakın bir hayat sürmekten memnun olurdum. Ancak Odin bana seninle ilgili başka bir kehanet bağışladı. Skjoldfjell’in önünde, ayaklarının altında binlerce ölüyü gördüm. Ben hiçbir şey yapmazken sevgilimin ve kurtarıcımın krallığının yıkılmasına izin veremezdim. Bu yüzden geleceği değiştirmeye yemin ettim. Kaderini kontrol edecek kişinin Snorri olduğundan emin değildim ama senin gücünün Nordeland’in yıkımına araç olacağını biliyordum. Snorri’nin seni bulmak için daha güçlü yolları vardı. Bu yüzden onu kullanarak seni bulmamızı ve sonra seni tanrılara göndermemizi emrettim. Böylece gördüğüm gelecek yeniden örülecekti. Ve evet...” Yumuşak bir kahkaha attı. “Hem bana hem de Bjorn’e yaptıklarının intikamını alacaktım.”

“O yüzden beni gözetlemesi için Bjorn’ü gönderdin.”

“Planım buydu. Snorri sonunda Bjorn’ü kurtarmayı başaracaktı. Oğlum sen keşfedilene kadar Snorri’ye sevgi ve minnettarlık numarası yapacak, ardından Nordeland’i kurtaracak darbeyi indirecekti. Ama oğlum seni öldüremedi, Freya. Her adımda seni korumaya çalıştı. Hep kendi gibi davrandı.”

“Bana yalan söyledi.” Kesik bir nefes aldım. “Hem de defalarca.”

“Doğruyu söyleme riskini alabileceği tek yol seni kaçırmaktı,” diye açıkladı Saga. “Seni Nordeland’e götürmekti. Orada gerçek, zarar veremezdi. Çünkü Snorri’yle aynı çatı altınday-

ken amaçlarını açıklaması, senin ona sırtını dönme riskini taşırdı. Bu da Nordeland'i, oğlumun önlemek için çok şey feda ettiği o kadere mahkûm ederdi."

Kendimi ayakta buldum ama ayağa kalktığımı bile hatırlamıyordum. "Yani Bjorn'ün yaptığının doğru olduğuna mı inanıyorsun? Bana yalan söylediği için onu affetmem gerektiğine mi?"

Aramızdaki sessizlik uzadı, gerginlik ve havanın sıcaklığı yüzünden nefes almak bile zorlaşmıştı.

En sonunda Bjorn'ün annesi konuştu. "*Doğru*, bakış açısına bağlıdır, Freya. Nordeland'in bakış açısından *doğru* olan, seni öldürmek ya da zarar veremeyeceğin bir yere götürmek olurdu. Yani hayır, oğlumun yaptığının doğru olduğunu düşünmüyorum çünkü birçok hayatı riske attı. Ama senin, onun yaptıklarını *doğru bulmamanın* sebebinin bu olmadığını da biliyorum. Sen sadece incinmiş hislerine önem veriyorsun. Ona duyduğun güvenin zarar görmesine. Sadece kendini düşünüyorsun ve senin Hel'in çocuğu olduğunu bildiğim için başkalarına karşı duyarsızlığın bana oldukça mantıklı geliyor."

Öfkem kabardı çünkü tüm suçu Bjorn'e yüklemek istiyordum. Ancak Saga'nın sözleri, beni elinde iyi bir seçim olmadığını kabul etmeye zorluyordu. Herkes için doğru olacak hiçbir yol yoktu. Kendime eğer bana gerçeği söylemiş olsaydı, onu dinleyeceğimi ve davranışlarımı tartacağımı söylemek istedim ama bunun böyle olmayacağını biliyordum. Nordeland bilinen bir düşmandı ve Bjorn'ün onlara sadakatile hizmet ettiğini öğrenmiş olsaydım ona sırtımı dönerdim. Halkımı korumak için gerçeği Snorri'ye açıklardım.

"Lanet olsun," diye tısladım. Küçük alanda ileri geri yürüyor, duygularım her yöne savrulurken öğrendiklerimi mantıksal olarak anlamaya çalışıyordum. Kalbimdeki acının ötesine geçip çoğunluğun iyiliğini öne koymaya çalıştım. Ancak kal-

bim sanki parmaklarını kulaklarına tıkamıştı, hislerine ters düşen hiçbir şeyi duymak istemiyordu.

“Onu affetmek zorunda değilsin,” dedi Saga. “Ben de onu affetmeyebilirim çünkü yalan söylenmesinden nefret ederim. Ama sakın öfkeni korumanın seni iyi ya da erdemli yaptığını sanma, Freya. Bu seni sadece diğer kadınlar gibi yapar.”

Birden midem bulandı, şüphe bağırsaklarımda çürümüş bir şey yemişim gibi kıpırdandı.

Ona kızmakta haksız mıydım?

Asıl sorun ben olmama rağmen Bjorn’ü günah keçisi yapmaya mı çalışıyordum?

Saga ayağa kalktı, masanın etrafından dolanarak ince kolunu omzuma sardı. “Seni üzdüm. Özür dilerim. Yalnızlık bana bir nimet olabilir. Ama benimle birlikte olmak zorunda kalan herkes için bir lanet çünkü düşündüğüm her şeyi, inciteceğini umursamadan söylerim.”

“Doğru olmayan bir şey söylemedin,” diye yanıtladım. “Ben... ben ne yapacağımı bilmiyorum. Ölmek istemiyorum ama Hel’in gücü yüzünden binlerce insanın ölmesini de istemiyorum.”

Elini uzatıp örgümden kurtulmuş bir tutam saçı kulağımın arkasına yerleştirdi. “Kendine karşı nazik ol, Freya. Henüz birkaç yıl önce çocukluktan çıktın ve sana yüklenen beklentilerle baş edebilecek şekilde yetiştirilmedin. Bilgelik, yılların tecrübesiyle ve geçmiş hatalardan öğrenmekle gelir. Senin durumun, çevrendekilerin sana kötü rehberlik etmesi yüzünden daha da ağırlaştı.”

Yanaklarımın içini ısırdım, göğsümde Bodil’in kaybının acısı yeniden yükseldi. Çünkü bana doğru yolu göstermiş olan tek kişi oymuş gibi geliyordu.

“Nefes almalısın.” Saga oturmam için işaret etti. “Yaşanan her şeyi ve gelecekte olmasını umduklarını düşünmek için kendine zaman tanı. Sonra ileriye giden yolu seç.”

KEMİĞE OYULU LANET

Bu mantıklı bir öğüt gibi göründü, bu yüzden oturdum.

Tam o anda Bjorn döndü, elinde büyülü baltanın hayatını hızla sonlandırdığı bir tavşanla içeri girdi. Normalde bu kadarına gerek olmadığına dair bir yorum yapardım ama aniden hiçbir şey söyleyecek enerjim kalmadığını hissettim.

“Tavşan sana uygun mu?” diye sordu elini kaldırarak.

“Uygun,” diye yanıtladı Saga. “Temizle ve hazırla, sonra pişirme işini de sen yaparsın.”

“Ben yaparım,” diye mırıldandım.

Bjorn derin bir nefes verip gülümsedi. “Benim yemek pişirmemden bu kadar mı korkuyorsun, Ateşten Doğan?”

Başımı salladım, ardından yanına geçerek tavşanı elinden aldım. “Skoll ve Hati dışarıda mı?”

“Evet.” Bileğimi yakaladı ve ona baktığımda, “İyi misin?” diye sordu.

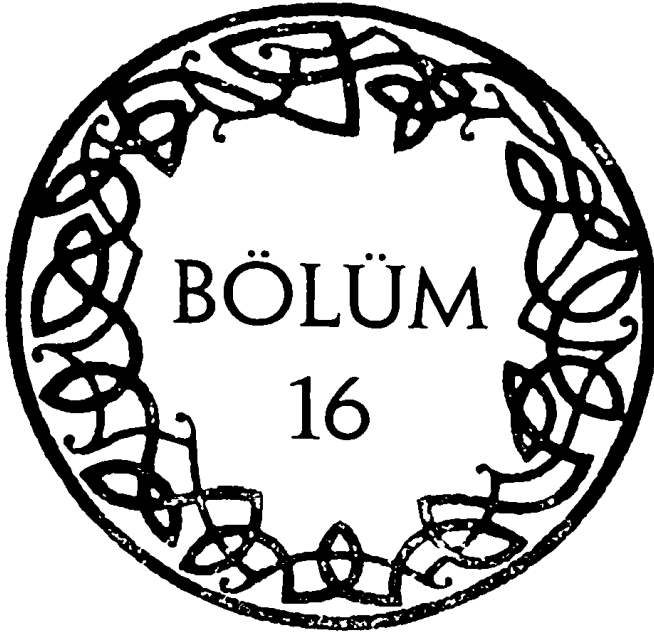
Zoraki bir gülümsemeyle, “İyiyim,” diye yalan söyledim.

Saga’dan gerçekleri duymanın beni daha iyi hissettireceğine inanmıştım. Daha güçlü hissedecektim. Gerekeni yapmaya hazır olacaktım.

Oysa artık eskisinden de kötü hissediyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

FREYA

Yemeği hazırlarken neredeyse hiç konuşmadım ama Bjorn'ün beni dikkatle incelediğini hissediyordum. Her anı gevezelikle dolduran annesiyle sohbet ediyordu.

Ona bir kâse uzattığımda, “Kendimi hazırlamalı mıyım?” diye sordu. Başımı iki yana salladım çünkü yemeğine bir şeyler katmak aklıma bile gelmemiştir. Düşüncelerim tamamen bundan sonra hangi adımı atmam gerektiğiyle boğuşuyordu.

“Bana ne konuştuğunuzu anlatmayı düşünüyor musunuz?” Bir lokma alıp yuttu. “Yoksa karanlıkta mı kalacağım?”

Saga cevap vermedi. Kâsemdeki yemeğe bakarak, “Annen birçok kişinin ölümüyle sonuçlanmayacak bir yol olup olmadığını bilmiyor,” diye yanıtladım. “Bir çözüm sunan hiçbir şey görmemiş.” Kâsemi bir kenara koyarken Bjorn'ün gözlerine baktım. “Ayrıca bana Skaland'e nasıl geldiğini ve Snorri'nin yaptıklarını anlattı. Artık ona neden sırt çevirdiğini anlıyorum.”

KEMİĞE OYULU LANET

Bjorn yemek yemeye devam ederken sadece yahnisine bakıyordu. Kâsesini itererek, “Ne yapmak istiyorsun, Ateşten Doğan?” diye sordu. “Çünkü annemin daha iyi bir yol görememesi, böyle bir yolun var olmadığı anlamına gelmez. Tek yapman gereken hangi yöne gitmek istediğini seçmek.”

Koşup gitmek doğru gibi görünüyordu. Peki kaderden kaçılabilir miydi?

Bilmiyordum, bu yüzden cevap vermedim ve yemeği sessizlik içinde bitirdim.

“Bjorn temizler,” dedi Saga. “Hadi, Freya. Seni neşelendirelim.”

Ellerime kupalar tutuşturup kolunun altına küçük bir fiçı sıkıştırarak beni dışarı çıkardı. Kar başlamıştı.

“Buralara erken gelir,” diye belirtti. “Ayrıca daha uzun sürer. Ama bunun yarına kalmadan eriyeceğini düşünüyorum.”

Ek binalardan biri, Skaland’dekilerden çok da farklı olmayan bir saunaydı. Kaba yontulmuş kütüklerden yapılmış ve toprak çatısıyla ormana öylece karışmıştı. Yerin kendisinden yükselmiş gibiydi. Saga içeri girip ateşi körükledi, ben de kuyudan bir kova su çekmeye gittim, kurtlar her adımında beni takip ediyordu.

“Sıcaklık düşüncelerini berraklaştırır.” Saga elbiselerini çıkarıp kapının yanındaki çengele astı. Ben de aynısını yaptım. Ona bakmamak zordu çünkü zamanın ne yüzüne ne de bedene dokunduğu belli oluyordu, her yanı gergin ve pürüzsüzdü. Sağ kaburgasının üzerinde, kalbinin atışıyla birlikte kıpırdayan, büyük kırmızı bir kuzgun dövmesi vardı. Odin’in işaretiydi. Tıpkı Hlin’in ve Hel’in bana verdiği dövmelere benziyordu.

Saga o kadar inanılmaz derecede güzeldi ki, Snorri ve Harald’in hareketlerini anlamak kolaydı. Onu sahiplenmek iste-

meleri mantıklıydı. Oysa işte o buradaydı. Özgür, yalnız, kim-senin rahatsız etmediği bir yaşam sürüyordu ve bu hayattan gayet memnun görünüyordu.

Ona imrendim.

Kupalarımızı dolduran Saga, bir tabureye oturup sırtını ah-şap duvara yasladı. Ben taşların üzerine su dökerken yükselen buharların arasından, “Umutsuz hissediyorsun, değil mi, Fre-ya?” diye sordu.

Şaraptan bir yudum aldıktan sonra duraksayıp kupanın içine baktım. Daha önce tattığım her şeyden daha güzel bir tadı vardı.

“Harald bana iyi bakıyor,” dedi gülümseyerek. “Kışın uğra-madığı yerlerde yetişen üzümlerden yapılan güney şarabı. Tek zaafım.”

“Benim de tek zaafım bu olsun isterdim.” Kupamdan biraz daha içtim. “Gerçi bunu karşılamak için bir kralın hazinesine ihtiyaç vardır sanırım.”

Saga kupasının üzerinden bana bakarak küçük bir yudum aldı.

“Harald bana Nordeland’e gelip gelmeyeceğim konusunda çok fazla seçenek bırakmadı,” dedim iç çekerek.

“Sanırım seni yakalayanın ben değil de kocam olmasına minnettar olmalısın. Çünkü oğlumun yapamadığını Skade’e yaptıırırdım. Ama lütfen, alınan kararlar hakkında şikâyet etme-ye devam et.”

Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Anlaşılan Bjorn’ün alaycılığı annesinden gelmişti çünkü Snorri’nin ağzından asla böyle bir şey duymazdım. “Senin hayatta olduğunu öğrenince, yalancı-ların denizinde bana doğruları gösterecek tek kişinin sen ola-cağına inandım. Aynı zamanda Hel’in kanından gelen büyümü anlamama yardım edebileceğini düşündüm. Gördüğün geleceği nasıl engelleyebileceğimi göstereceğini umdum. Ama şimdi se-ninle konuştum ve eskisinden daha fazlasını bilmiyorum. Evet, bu yüzden umutsuz hissediyorum.”

“Bjorn sence ne yapman gerektiğini düşünüyor? Sorulmasa bile fikrini hep açıklar.”

“Kaçmam gerektiğini düşünüyor,” diye yanıtladım.

“Önerisi çok değerli. Dünyanın öbür ucundayken bir milletin başına bela olmak zordur. Oysa senin o yola girmek istemediğini hissediyorum. Neden?”

“Her kaçış denememde bir şeyler beni durduruyor,” diye açıkladım. “Grindill’de uçurumdan atlayıp savaşı bitirmeye kalktığımda hayalet beni durdurdu. Bjorn’le Skaland’dan ayrılmaya çalıştığımda Harald bizi buldu. Ölümle de başka bir hayatla da kaderimden kaçamıyormuş gibiyim.”

Saga donakaldı. “Hayalet mi?”

Bir yudum daha şarap alıp başımı salladım. “Onu birçok kez gördüm ve bazı anlarda bana rehberlik etti. Kemiklerine kadar yanmış bir kadın, arkasında közler ve küller süzülüyordu. Snorri onun sen olduğunu sanıyordu ama bu belli ki doğru değil. Yani onun kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.”

Yüzünü buruşturdu. “Tabii öyle düşünür. Hiç şüphesiz kanlı yöntemlerini açığa çıkaracağımdan korkuyordur.”

Halsar’da hayaletle görüştükten sonra Snorri’nin tepkisini düşündüm. Şaşkına dönmüştü, evet ama korkmamıştı. Aksine, Saga’nın başka bir âlemden beni yönlendirdiği fikri ona güç vermiş gibiydi. Bunu kendime saklayarak, “Onun kim olabileceğini biliyor musun?” diye sordum.

“Belki Hlin tarafından gönderilmiş biridir. Elbette bu bir muamma. Grindill’den bu yana onu gördün mü?”

Başımı iki yana salladım.

“Yani kaçmaya kalkarsan, geri döndürüleceğini mi hissediyorsun?” diye sordu Saga. Cevap vermeme beklemeden ekledi. “Özgürlüğünü kısıtlayan başka bir sebep daha var mı?”

Kan yemini ettiğimi ona söylemek için dudaklarım aralandı ama çenem kilitlendi.

“Freya?” Saga öne eğildi, yeşil gözleri endişeyle doluydu. “Sorun ne?”

Yapabildiğim tek şey ona bakmaktı.

Ani bir nefes aldı. “Tanrılar, seni bağlamışlar.” Gözlerini kıstı. “*Ylva* seni bağlamış.”

Ona bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

“Keşke Harald seninle seyahat ediyor olsaydı. Bu onun uzmanlık alanı, benim değil. Sana ne yapıldığını o benden daha iyi anlayabilirdi. Ben sadece tahmin edebilirim.”

Bileğimi yakalayarak kupamı dudaklarıma götürdü. “Sana soru sormayacağım çünkü cevap veremediğini düşünüyorum. Ama sahile vurmuş bir balık gibi ağzını açıp bana öyle bakmak yerine, başka bir şey yapmanı tercih ederim.”

Bardağımdan uzun yudumlar alırken Saga geriye yaslandı ve işaretparmağıyla dudaklarına dokundu. “Davranışlarına bakılırsa Snorri, *Ylva*’nın büyüdeki mahareti aracılığıyla seni sessiz kalmaya zorlayan bir yeminle kendisine bağlamış.” Tekrar dudaklarına vurdu. “Ama Bjorn’le birlikte kaçmaya çalışabilmiş olman bana şunu düşündürüyor. Sadece Snorri’ye değil, oğluna da bağlanmışsın.” Elini çıplak uyluğuna koydu. “Tahminimce onun kanına bağlısın. *Ylva*’nın zekice bir hamlesi çünkü bu şekilde seni kendi oğlu Leif’e de bağlamış oldu. Fakat Bjorn’ün de buna dahil olması, kolayca aşamayacağı bir durum.”

Gerçeğe bu kadar yaklaşmış olmasının şokuyla tüm bardağı içtim. Saga dalgın dalgın tekrar doldurdu.

“Bjorn senin kurtuluşunun anahtarı olabilir,” diye mırıldandı ateşe bakarak. “Eğer kana yemin ettiysen, o zaman Snorri’nin senin üzerindeki gücü Bjorn’ünkinden ya da Leif’inkinden daha güçlü değildir.” Başını çevirip gözlerime baktı. “Ama sen oğlumla ters düşmüşken bu hoş bir keşif olmayabilir.”

Şarabın kafamda uğuldadığını hissediyordum, yine de onun düşünmesini izlerken bir yudum daha aldım.

KEMİĞE OYULU LANET

Heyecan Saga'nın yüzüne vurduğunda gözleri parladı. "Bjorn sana uzak güneylere gitmeni, Hel'in hediyesini bir daha asla kullanmamamı emredebilir." Önümde dizlerinin üstüne çöktü. "Bu çözüm olabilir, Freya!"

Bütün bedenim titremeye başladı, nefes almak aniden çok zorlaştı.

"Bırak oğlum seni götürsün." Saga'nın gözleri benimkini aradı. "Neden gerekli olduğunu Harald'a ben açıklayacağım, o da benim dileğime uyacaktır."

"Daha önce işe yaramadı." Sobadan yayılan sıcağa rağmen sanki tenim buz kesmişti. "Şimdi neden işe yarasın?"

"Belki de sen tam anlamıyla kendini adamamıştın." Ayağa kalkıp kızgın taşların üzerine su döktü, yükselen buhar aramızdaki alanı bulanıklaştırdı. "Belki de tam gerçeği bilmediğini hissetmiştin. Seni geri çeken bir şey vardı. Ama şimdi sana her şeyi anlattım, artık bir engel kalmadı."

Bjorn'le kaçmayı planladığımızda şüphelerim olduğu doğruydu ancak gerçek onları yok etmemişti. Aksine, daha da kötüleştirmişti.

Saga öfkeyle homurdanıp kupasını yeniden doldurdu. "Direncini hissediyorum, Freya ve bunu kınamadan edemiyorum. Bjorn'ün yalanlarını öğrenince duygularının incindiğini anlıyorum. Fakat gerçekten, yalnızca birkaç yalanı affetmeyecek kadar inat ederek binlerce hayatı riske atmaya razı mısınız?"

Yanaklarım ateş gibi oldu ve başımı çevirdim. Utanç tenimi kavurdu.

"Hem sadece başkalarının hayatı da değil! Bu inatçılığın kendi mutluluğunu da tehlikeye atıyor. Peki neden? Affetmeyi reddederek ne kazanıyorsun?" Bana söz hakkı vermeden devam etti. "Sıcak bir diyara gidip seni her şeyden çok seven bir adamla evlenme fırsatın var. Senin için her şeyi yapar. Güzel çocukların olur ve bir daha asla şiddet görmezsin. Bu hayat

senin olabilir. Oysa sen burada otururken bile yüzüme, ‘Onu kusursuz olmadığı için affetmeyi reddediyorum,’ diye bağıryormuşsun gibi.”

Gözlerim doldu, yaşların düşmemesi için hızlıca kırıştırdım. Bu şekilde söylendiğinde yaptıklarım aptalca görünüyordu. Genç bir kadından çok, küçük bir kızın davranışlarına benziyordu. Öfkemi, affetmeyi reddetmek için sebeplerimi aradım ama hissettiğim tek şey utanç ve mahcubiyetti. “Yakınlaşmamıza izin vermeden önce tüm gerçeği öğrenmemi beklemeliydi.”

“Yakınlığı isteyen Bjorn müydü, Freya?” diye sordu Saga. “Yoksa onu sen mi zorladın?”

Bütün bedenim yanıyordu ama ellerim hâlâ buz gibiydi. Zihnimde onun dokunuşunu arzuladığım bütün o anlar yeniden canlanırken, “Bendim,” diye cevap verdim.

“O sadece genç bir adam. Kanı kaynayan, hayatının baharında bir erkek. Sense güzel bir kadınsın. Sana direnmesi için hiç şansı yoktu. Peki onu suçlamak adil mi? Sadece istediğini sana veriyordu.”

Ağlamamak için kendimi zor tuttum, kendimi koca bir aptal gibi hissediyordum. “Belki de haklısın.”

“Ah, tatlı kız. Ağlama.” Saga kupasını bırakıp yanıma geldi ve beni kendine çekti. “Kalbindeki duygulara göre karar vermek gençliğin ve tecrübesizliğin hatasıdır. Yapabileceğin tek şey, hatalarından öğrenmek ve aynı hataları bir daha yapmayacağın şekilde yoluna devam etmektir. Şimdilik bu konuyu bir kenara bırakalım. Düşünmen gereken çok şey var, karar vermeden önce zihninin biraz dinlenmesine izin vermelisin. Vaktin var, tatlı Freya. Çünkü burada, bu vahşi topraklarda güvendesin.”

Nefes al, diye fısıldadım içimden. Sakinleşene kadar sadece nefes al.

Ancak her nefes çok kısa geliyor, sanki hiçbiri ciğerlerime

ulaşmıyordu. Saga'nın beni azarlamakta haklı olduğunu biliyordum. Bjorn'e söylediğim bütün o kötü sözler, yaptığım onca şey zihnimde tekrar tekrar döndü. Buna rağmen hâlâ yanımdaydı. Onun sadakatini hak etmiyordum.

Kupamı yeniden doldururken, "O seni zaten affetti," diye mırıldandı Saga. "Aslında hiçbir zaman bu affa ihtiyacın yoktu çünkü seni kırdığı için zaten suçlulukla yanıyor. Aranızdaki bu anlaşmazlığı geride bırak. İkinizin de bir kaderi yok ve birlikteyken Norn'ların size uyacağına, geleceğinizi seçme gücüne sahip olacağınıza inanıyorum."

Gözlerimi kırpıştırıp kupamdan içtim. "Bilgelğin için teşekkür ederim, Saga."

"Her zaman bu kadar bilge değildim," dedi omuz silkerek. "Sakin tabiatım da yaşla geldi. Sana Harald'ın Nordeland'deyken başka kadınlarla yattığını ilk öğrendiğim zamanı anlatayım."

Kendi hatalarımı bir kenara bırakmak ve Saga'nın gençliğinden hikâyeler dinlemek bana büyük bir rahatlama getirdi. Hatta bir keresinde Harald'ın arkasından yumurta fırlata fırlata kovaladığı zamanı bile anlattı. Hikâye üzerine hikâye anlattı, ta ki gülmekten bütün bedenim ağrıyıp oturduğum taburede doğru düzgün duramayacak kadar sarhoş olana dek.

"Artık yatağa gitmeliyim," dedi en sonunda Saga. "Çünkü sabah geldiğinde bu ölçsüzlüğümün bedelini ödeyeceğim kesin."

Elbiselerimiz kollarımızda, birbirimize yaslanmış halde, bileklere kadar kar birikmiş yolda sendeleyerek kulübeye geri döndük. Bjorn kapının önünde oturuyordu.

"İkiniz de sarhoş musunuz?" diye çıkıştı. "Freya, sen buraya bilgelik aramaya geldin. Anne... sen de ona yol göstermeliydin. Ama şu hâlinize bakın!"

"Şarabın içinde pek çok hakikat vardır," diye kıkırdadı

Saga. Sonra eşiği sendeleyerek aştı ve yatağına yöneldi. Bir kürk yığınının üstüne devrilip kendini örttü. “Nerede isterseniz orada uyuyun,” diye mırıldandı. “Bu gece verecek başka bilgelik kalmadı bende.”

Bjorn benim için yatağıma hazırlamıştı, çantamı açıp geceliğimi çıkardım ve başımdan geçirdim. Gözlerim sürekli kapıya gidiyordu. Bjorn’ün içeri girmesini bekliyordum ama sürgü hiç kımıldamadı.

Saga hafif hafif horluyordu. Artık hikâyelerini dinlemediğim için konuşmamızın daha ciddi yönleri kafamı doldurmaya başlamıştı. Özellikle de Bjorn’e kızgın olmakta haksız olduğuma dair büyüyen his geri döndü. Aramızı düzeltmeliydim. İçimden defalarca özrümü prova ettim ama o hiç dönmedi. Bunun üzerine bir fener alarak dışarı çıktım, ayak izleri sauna tarafına doğru gidiyordu. Kıyafetleri dışarıdaki kancaya asılıydı.

“Yat, Freya,” diye mırıldandım. “Sarhoşsun.”

Fakat *o kadar* da değildim.

Ayrıca bu gece özrümü dile getirmezsem, sabah ayık kafayla cesaretimi kaybedeceğimden korkuyordum.

Artık mantığa kulaklarımı tıkayarak çıplak ayakla karda koştum. Kapıyı açıp içeri daldım, ardından arkamdan hızla kapattım.

Bjorn biraz önce oturduğum taburedeydi, omuzları duvara yaslanmıştı. Yoğun buhar çıplaklığını gizlemeye yetmiyordu. Vücudunun sert çizgilerine, sanki yıllar önceymiş gibi gelen parmak uçlarımla izlediğim dövmelerine ve yaralarına baktığımda kalbim tekledi.

“Kupanı mı unuttun?” Az önce kullandığım, yere devrilmiş bardağı işaret etti.

“Hayır. Seninle konuşmak istiyorum.”

“Sabaha kadar bekleyemez mi?”

Başımı iki yana salladım. “Annen bana her şeyi anlattı.”

“Harika.” Bjorn ağırlığını diğer bacağına verirken buharlı ışıktaki sanki dövmeleri de hareket ediyordu.

“Maalesef öyle sarhoşsun ki, sabaha yarısını unutacaksın ve dudaklarımdan çıkan hiçbir şeye yine inanmayacaksın.”

“Belki. Ama şu an, neden bana yalan söylediğini anladım. Başka seçeneğin olmadığını biliyorum.”

“Seçeneğim vardı.”

“İyi bir seçenek değildi,” dedim içimdeki bir parçanın buna karşı haykırışını görmezlikten gelerek. “Bana istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadın, bu yüzden bu kadar öfkelenmeye hakkım yok. Üstelik belki de bana yardım edebilecek tek kişi sensin.”

Bjorn’ün kaşları çatıldı. “Annem sana tam olarak ne söyledi, Ateşten Doğan? Çünkü hiç kendin gibi konuşmuyorsun.”

Bu doğrudu çünkü uzun süredir söylediğim her söz kötü, bencil ve öfke doluydu. Üstelik bu davranışım, bana daha fazla mutsuzluktan başka ne kazandırmıştı? Önümde iyi bir hayatın fırsatı duruyordu ama ona uzanmak yerine gururum uğruna üstüne tükürmüştüm. Gözlerim yanmaya başladı çünkü içimde sadece boşluk vardı. Çok yalnızdım.

“Yalnızca Snorri’ye hizmet edeceğime yemin etmedim,” diye itiraf ettim. “Onun kanına yemin ettim, bu da demek oluyor ki sana da yemin ettim. Bu yüzden seninle konuşabiliyorum çünkü sessizlik yemini de etmiştim.”

“Tam olarak neye söz verdin?” diye sordu. “Grindill’de, Steinunn’ın gösterisinden sonra sen ve Ylva’nın bir anlaşma yaptığını, Snorri’nin sana asla dokunmayacağını söylemiştin.”

“Başkasına hizmet etmemeye yemin ettim.” Kaşlarımı çatıttım. “Sadakat. Koruma. Sessizlik.”

“Tam olarak nasıl ifade ettin?” Ben cevap vermeyince üstelendi. “Eee?”

“Düşünüyorum.” Ancak o yeminleri ederken de neredeyse şimdi olduğum kadar sarhoştum.

Bjorn sıkıntılı bir şekilde nefesini verdi. “Kan yemini ayrıntılarını hatırlaman gereken bir şeydir, Freya!”

Yanaklarım kızardı. “Ayrıntıları hatırlıyorum. Bana sadece ne dediğimi hatırlamanı için biraz zaman ver.”

Saunanın tahtalarına bakarak Snorri’nin odasındaki o korkunç anı düşündüm. Kanımızın içinde olduğu tabağın kenarına rünler çizilmişti. “Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim. Bu kandan olana bağlılık yemini ederim,” diye fısıldadım. “*‘Bu kandan olanı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ederim. Bu kandan olmayan kimseye bu anlaşmadan söz etmeyeceğime yemin ederim.’*”

Bjorn titrek bir nefes aldı.

Altdudağımı ısırdım ama sonra kendimi zorlayarak devam ettim. “Snorri bir çocuğun da aynı bağlılığı yaratacağını sanıyordu ve ben bunu önlemek için her şeyi yapardım.” Gülmeye başladım çünkü ağlamamak için başka çarem yoktu. “Hem Snorri’yle sevişmek de gerçekten istemediğim bir şeydi,” diye ekledim.

“Üzgünüm.” Bjorn öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı, parmaklarını şakaklarına bastırdı. “O gece senin onunla gitmeni istemedim. Onu öldürmeyi her şeyden çok istedim ama aneme söz vermiştim. Yine de seni almasına izin verdiğim için kendimden nefret ettim. Öyle öfkeliydim ki, doğru düzgün göremiyordum bile. O yüzden büyük salondan çıktım.”

Eğer o gece farklı bir karar verseydi, her şey değişir miydi diye merak ettim. Beni omzuna atıp kaçırmaya kalksaydı neler olurdu?

Yine de kolay gitmeyeceğimi biliyordum. Aileme olacaklardan korktuğumdan ona karşı koyardım. Bjorn, Snorri ve Ylva ile birlikte o odaya girmeme *izin vermemişti*. Odaya girmeyi ben seçmiştim.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapattım. Böyle hissetmek is-

temiyordum, öfkeli ve perişan olmak istemiyordum. İstedğim tek şey, Bjorn'ün kollarında olduğum, mutlu olduğum ana dönmekti. Üstelik bunu engelleyen tek şey *bendim*.

Bjorn başını kaldırdığında ateşin ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu ama bakışlarındaki arzuyu görebiliyordum. Bu benim içimdeki kıvılcımları da ateşledi. Parmaklarımı yüzünün yanından aşağı kaydırdım, sakallarının tenime sürtünmesi içimde sıkı bir gerilim yarattı.

Elimi yanağına koyduğumda dokunuşuma yaslanarak gözlerini kapattı. “Seni öyle çok istiyorum ki.” Sesi alçaktı. Sözleri bana mı, yoksa kendi kendine mi söylediğini bilmiyordum. “Seni geri kazanmak için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

Kendimi dengesiz hissediyordum, bunu istiyordum ama aynı zamanda bunu istemeye hazır değildim. Acımı bırakmaya hazır değildim. *Affetmeyi reddederek ne kazanıyorsun?* Saga'nın sesi zihnimde yankılandı ve sözlerinin bende uyandırdığı utancı bastırmak için geceliğimi çıkarıp bir kenara attım.

Bjorn'ün gözleri çıplak bedenimin üzerinde gezindi. Ancak beni sahiplenmek yerine, “Freya, bu istediğin şey değil,” diye fısıldadı.

Kucağına oturarak itirazlarını bir öpücükle susturdum. Dudaklarının benimkine değmesi vücudumda bir yıldırım hissi yarattı. Çıplak ayak parmaklarım tahta zeminde kıvrılırken içimde bir arzu seli taşıtı. Ellerimi omuzlarının kaygan teninde gezdirdim, onu tadarken saçını tutan bağı çözdüm. Parmaklarımı ipek gibi saçlarına gömdüm.

Çoktan sertleşmiş erkekliği kadınlığıma baskı yapıyordu. Dudaklarımın arasından bir inilti koptu. Vücudumun her yanı onu istiyordu. Ona ihtiyaç duyuyordum. Kalbim göğsümün içinde titrerken, “Beni becermeni istiyorum,” diye fısıldadım.

“Çünkü sarhoşsun.” Dişleri altdudağımı yakaladı ve elleri kalçalarımı kavrayarak beni sertliği boyunca kaydırды. “Hâlâ bana öfkелisin.”

Öyleydim. Ancak öfkeme dair dayanaklarım o kadar aşınmıştı ki, çökmenin eşiğindeydi. Ayrıca onsuz kendimi nasıl hissedeceğimden deli gibi korkuyordum. “Böyle hissetmek istemiyorum.” Yanaklarımdan bir damla süzüldü. Buhar değil, gözyaşları akıyordu. “Böyle hissetmemi engelle.”

Bjorn bana doğru yaklaşıp boşluğu doldurmak yerine, dudaklarını boynumdan çekti ve ellerinin hareketlerini durdurdu. “Hayır. Böyle olmaz.”

Reddedilişimin acısı mideme oturdu. Beni boğmasına izin vermeden bu acıyla öfkemi besledim. “Benden bu kadar çok şey aldın ve bana bunu bile vermeyecek misin?”

Yer sarsıldı.

Bjorn dişlerinin arasından tıslayıp elini boğazıma kaydırdı ve çenemi yakaladı. Yüzümü yana doğru çevirerek ışığın gözlerimi aydınlatmasını sağladı. Hırlayarak beni omzuna attı ve saunadan dışarı taşıdı.

“Ne yapıyorsun?” Cevabımı bir an sonra beni kıç üstü kara bıraktığında aldım.

Aşırı ısınmış bedenimin en hassas yerine karın soğuğu dokununca çığlık attım ve ayağa kalkmaya çalıştım ama beni yere bastırdı.

“Seni seviyorum, Freya.” Dizleri bedenimin iki yanındaydı. Soğuk onu hiç etkilemiyormuş gibi görünüyordu. “Ve seni, adım dışında her şeyi unutana kadar becermekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama bu şekilde değil. Gözlerin alev alev yanacak kadar öfkeliyken olmaz.”

“Öfkem de benim bir parçam!” diye çıktım. “Beni yarım yamalak sevemezsin, Bjorn. Çünkü bu beni hiç sevmiyorsun demektir!”

“Ben seni bütününle seviyorum!” diye bağırdı. “Bir sokak kedisi kadar huysuz olup kalbimi kıran şeyler söylediğinde bile seni seviyorum! Ama annemin seni neye ikna ettiğinden ba-

KEMİĞE OYULU LANET

ğımsız olarak şu anda bunu istemediğini biliyorum. Bu yüzden ben de istemiyorum.”

Ellerini üzerimden çekip ayağa kalktı.

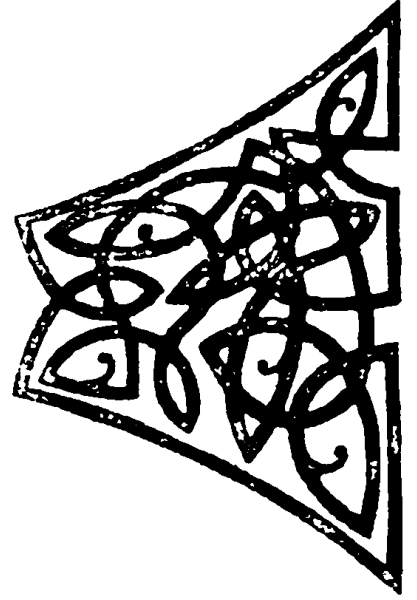
Sözlerinin doğruluğu içime işledi ancak bu sadece beni hırlamaya itti. “Beni buraya getirdin çünkü gerçeğin hasarı sileceğini ve seni affedeceğimi düşündün. Ve istediğini elde ettin, artık öfkemi haklı görmüyorum. Ama seni affetmeye kalktığımda bunu reddediyorsun.”

“Seni buraya kendin hakkında gerçeği öğrenmek istediğin için getirdim, hislerini değiştireceğini düşündüğüm için değil. Ve şu an, seni buraya getirmemin baştan bir hata gibi hissettirdiğini söyleyebilirim.” Başını sertçe salladı. “Affetmeye gelince, henüz hak etmediğim için beni affetmedin, Freya. Bunu elde etmenin tek yolu onu kazanmak.”

Başka bir şey söylemeden karların arasından yürüyerek saunaya girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

BÖLÜM 17

BJORN

Safak gökyüzünü boyarken uykudan vazgeçtim ve sessizce ayağa kalktım. Freya battaniyenin altında kıvrılmış bir haldeydi, saatler önce geri döndüğümde nasılsa hâlâ öyleydi. Bu dinlenmeye hiçbir katkısı olmayan, fazla içkinin getirdiği ağır uykuydu ve uyandığında bunun bedelini ödeyecekti. Yine de ona en ufak bir rahatsızlık vermemek için dikkatle yanından geçerek annemin yattığı yere ulaştım. Perdeyi aralayıp omzuna hafifçe dokundum.

Yeşil gözleri açıldı, bana karanlık bir bakış fırlattı.

“Kalk,” diye homurdandım. “Konuşmamız gerek.”

İç çekti ama sonunda kürklerin arasından sürünerek çıktı, üzerine ağır bir pelerin sardı ve yıpranmış ayakkabılarını giydi. Kapıyı açıp annem dışarı çıkana kadar tuttum, ardından sıkıca kapattım. Skoll ve Hati karda oturuyordu. “Onu koruyun,” diyerek ilerlemeye başladım.

KEMİĞE OYULU LANET

Gerçi Freya'nın birkaç saat daha uyanması çok olası değildi.

Sabahın erken ışığı kırağı kaplı dallardan süzülüyor, ayaklarımızın altında ince bir kar tabakası hışırdıyordu. Dağların bu kadar yükseklerinde hava şimdiden yaklaşan kışın kokusunu taşıyordu. Kısa süre içinde acımasız rüzgârların hücumuyla yemyeşil bitki örtüsü kahverengiye dönecekti. Kulübeden yeterince uzaklaşıp Freya'nın yükselmesi muhtemel tartışmamızdan uyanmayacağından emin olana dek konuşmadım. En sonunda, "Ona ne bok söyledin, anne?" diye hırladım.

Kollarını göğsünde kavuştururken bana sert bir bakış attı. "Konuşmana dikkat et, oğlum. Bir zamanlar bebekken kıcını sildiğim birinin böyle konuşmasını hoş görmem."

Gözlerimi göğe çevirip tanrılardan sabır diledim.

Beni dilim yüzünden azarlamayı sürdürmek yerine, annemin sesi soğuk ve ciddi bir tona büründü. "Mesele çok büyük, Bjorn. Snorri, Freya'nın Nordeland'de olduğunu öğrenir öğrenmez, onu geri almak için hiçbir şeyden çekinmeyecek. Bunu biliyorsun çünkü bir zamanlar senin için de aynısını yaptı. Bedeli ağır oldu, birçok insan öldü. Ama Freya için geldiğinde çok daha korkunç olacak."

Derin bir nefes verdim. "Biliyorum."

"Onun Snorri'ye kan bağıyla bağlı olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Ayrıca sessizlik yemini de var ancak birçok şeyi yine de anlayabildim."

"Biliyorum. Gerçi yeminlerinin tamamım bana dün gece söyledi." Kaşlarını çatarak bana yan yan bakınca Freya'nın sözlerini tekrarladım. "*Bu kandan olana bağlılık yemini ederim. Bu kandan olanı ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ederim. Bu kandan olmayan kimseye bu anlaşmadan söz etmeyeceğime yemin ederim.*"

Annemin çenesi kasıldı. "Düşündüğümünden hem daha iyi hem de daha kötü. Ben sadakati ve sessizliği tahmin ediyordum

yalnızca. Ylva her zamanki gibi titiz iş yapmış. Tasmalı bir tazının bile efendisine saldırmış olduğunu biliyor.”

“Snorri’ye zarar veremez.” Grindill’deki son anlarımız zihnime hücum etti. Freya’nın Snorri’ye zarar vermek istediği çok açıktı ama hareket edememişti. *“Yemin ettin, Freya. Bu yüzden hem kaderim hem de hayatım senden korunuyor gibi görünüyor,”* demişti Snorri gülerek.

Onu öldürmek için elimde fırsat varken neden yapmamıştım? Ona neden meydan okumamıştım? Bıçağı sırtına saplayabilir, uyurken boğazını kesebilirdim. Bunların hiçbirini neden yapmamıştım? Neden anneme verdiğim sözü tutmaya bu kadar takılıp kalmıştım?

“Nasıl düşündüğünden daha iyi?”

“Kan yeminleri hakkında çok şey bilmem.” Annemin yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. “Fakat sadakat ve koruma... bu ikisi de yoruma açık kelimeler. Freya’nın bunlara ne kadar bağlı olduğu, yemin ederken kelimelerin ne anlama geldiğini hissetmesiyle ilgili. Büyü Ylva’nın olabilir ama yeminlerin sınırlarını belirleyen Freya’nın kendisiydi.”

“Muhtemelen hatırlamıyordur.” Freya’yı bu kadar çaresiz bir pazarlığa sürükleyen korkudan nefret ettim. “Çaresizdi.”

“Doğmanı sağlayan yaratıktan nefret etmek için bir sebep daha,” diye homurdandı annem. Başını sertçe salladı. “Yine de sınırlarını yaptıklarından anlayabiliriz. Sadakat, onu Snorri’nin yanında kalmaya zorlamıyor, ona bağlılık göstermeye de.” Gözleri düşünceli bir şekilde uzaklara daldı. “Sadakatin bir jarla bağlı kalmak, silah çağrısına uyup onun adına savaşmak olduğunu düşünerek büyütüldü.”

“Yani eğer Snorri onu sefere çağırırsa, onun için savaşmak zorunda.”

“Bunu bir şekilde ona iletmesi gerekir, biz bunu engelleyebiliriz.” Annem onaylarcasına başını salladı. “Korumaya gelince...”

KEMİĞE OYULU LANET

“Duygularını korumayı kapsamıyor,” diye homurdandım. “Buna şahidim.”

Annem kahkaha atarak bacağına vurdu. “Bu konuda sana zerre acımam, Bjorn. O yüzden kırık kalbin konusunda bana şikâyet etme.”

Ona öfkeyle baktım. “Yalanlarımı öğrendiğinde beni Helheim’a lanetledi. Hel’in büyüğü yaşayanların ruhlarını yerin altına çekmeye çalışan kökler halinde kendini gösteriyor. Ben, Harald, Tora ve Skade hariç Harald’ın savaşçıların hepsini aldı. Biz de savaşabildiğimiz için kurtulabildik.” Hâlâ bacaklarımı saran o köklerin gücünü, ruhumu Hel için çekip çıkarmaya çalıştığını hatırlıyordum. “Eğer beni lanetleyebiliyorsa, Snorri’yi de lanetleyebilir.”

“Demek ki, ruhunu ya da duygularını korumaya bağlı değil,” dedi annem. “Ama bedensel olarak seni korumakla yükümlü olduğunu varsaymak güvenli olur. Kendi hayatı pahasına bile.”

Başımı sertçe salladım. Bunun için yemine gerek yoktu, Freya zaten başkaları için hiç düşünmeden hayatını ortaya koyardı. Özünde böyle biriydi.

Düşüncelerimi yarıda keserek, “Çözüm açıkça ortada,” diye devam etti annem. “Freya’yı almalı ve Snorri’yi Nordeland’in dışına yönlendirmelisin. Onu, Snorri’nin ne kendisi ne de başkaları aracılığıyla onunla iletişim kuramayacağı kadar uzağa götür. Yeterince uzaklaştığınızda tamamen ortadan kaybolun ve asla geri dönmeyin. Birlikte benim gördüğümünden tamamen farklı, güzel bir hayat yaşayın.” Altdudağı titredi. “Gördüğüm o kehanet aklımdan silindiğinde başarılı olduğunuzu anlayacağım ve huzur bulacağım.”

Bu kulağa fazla kolay geliyordu. Aklıma Harald’ın kaderden kaçmaya çalışmakla ilgili uyarıları geldi. “Freya’yla bunu mu konuştunuz? Peki kabul etti mi?”

Annem gözlerini kaçırdı. “*Kabul etti* demek doğru olmaz

ama bence isteksizliği seninle olan çatışmasından kaynaklanıyor. Yoksa planın geçerliliğini reddetmesinden değil. Seni affetmesine giden yolu kolaylaştırdım ama tüm çabalarımı mahvetmişsin gibi görünüyor.”

Annem *bu yolu nasıl kolaylaştırdıysa* Freya’nın kalbini iyice darmadağın etmişti. “Beni affetmedi, anne. Affetmiş sayılmaz. Yaptıklarımın sonra etmemeli de.”

“İkiniz de benim sonum olacaksınız.” Ayağının ucuyla bir ağaç köküne tekme savurdu. “Sen haklıydın, Bjorn. Eğer Freya bunu göremiyorsa bencil ve çocukça davranıyordur, o yüzden senin onu doğru yola sokman gerekir.”

Bir adım geri çekildim. Bu düşünceden hoşlanmamıştım. Annem susarak ellerini yüzüne bastırdı. “Affet beni. Korku dilimi zehirliyor çünkü gözlerimi her kapattığımda, Freya’yı kırmızı gözleriyle Skjoldfjell’in gölgesinde, ölülerden oluşan bir denize bakarken görüyorum. Hiçbir yerde seni görmüyorum.” Parmaklarının arasından yaşlar sızdı ve boğuk bir hıçkırıkla devam etti. “Onun zarar görmesine izin vermektense ölmeyi seçeceğini söylüyorsun. Eğer o yaşarsa, bence sen öleceksin. Ama ben bir çözüm sunduğumda, ikiniz de inatla ayak diretip düşünmeyi reddediyorsunuz.”

Asıl sorunun önerdiği çözüm değil, onu aktarma biçimi olduğunu söylemek için ağzımı açtım ancak o an Freya’nın sesi kulaklarımı doldurdu. “O haklı, Bjorn. Gitmemiz gerek.”

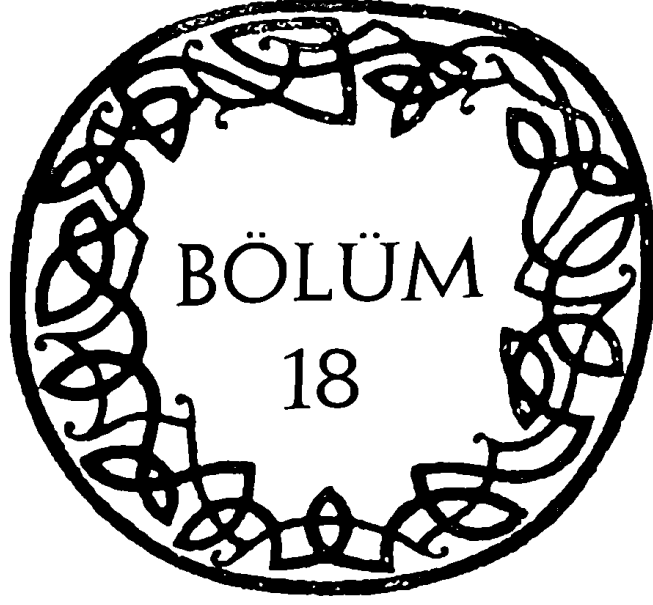
Döndüğümde onu on adım ileride, kurtlarla dikilirken gördüm. Yüzü solgundu, hatta biraz yeşilimsiydi ama sesi sakin-di. “Bu iyi bir plan. Birlikte Snorri’yi hem Nordeland’dan hem de Skaland’dan uzaklaştıracamız. Herkesin görebileceği bir iz bırakacağız, nereye gittiğimizden kimsenin şüphesi kalmayacak. Güneyin derinliklerine çekeceğiz. Onu, Skaland jarllarının kaprislerinden bıkip usanacağı, savaşçılarının kol bantlarını geri vereceği ve kendisini paralı asker tutamayacak kadar iflasa

KEMİĞE OYULU LANET

sürükleyeceği noktaya dek peşimizden sürükleyeceğiz. Ardından ortadan kaybolacağız.”

“Peki ya sonra?”

Freya gözlerini kaçırdı. “Sonra yollarımızı ayırınız.”

FREYA

Bunu gerçekten kastedip etmediğimi bilmiyordum. Sadece bir önceki gece yaşananlardan sonra daha güvenli görünen yolun bu olduğunu hissediyordum. Bjorn’e bir daha tam anlamıyla güvenebileceğim bir gelecek hayal edemiyordum. Aynı şekilde, onun yanında kendime güvenebileceğim bir gelecek de göremiyordum.

“Şimdi gitmeliyiz,” diye ekledim. “Harald’a durumu anlatacaksın, değil mi, Saga? Bizi durdurmaya çalışmasından endişe etmemize gerek kalmayacak?”

“İtiraz edecektir,” dedi Saga. “Ama benim kararına uyacaktır.” Keskin bir ıslıkla kurtları yanına çağırdı ve onlar da dilleri dışarıda oturdular. “Hayvanları da uyacaktır.”

“Daha fazla zaman ister misin?” Bu plan, Bjorn’ün Norde-land’dan yıllarca, belki de sonsuza dek uzak kalmasını gerek-

KEMİĞE OYULU LANET

tiriyordu. Yoksa karanlık kaderler yeniden örülebilirdi. “Biraz daha zaman...”

“Herhangi bir gecikme her şeyimize mal olabilir,” diye sözümü kesti Saga. “İhtiyacınız olanı alın, hızlı ve kararlı bir şekilde yola çıkın. Snorri, Nordeland’e yelken açma fırsatı bulmadan iz bırakmaya başlayın.”

Sözlerinin ardındaki imayı fark etmiştim. *Eğer çoktan yola çıkmadıysa.*

Saga’nın yanaklarından yaşlar akmaya başladı. “Seni özleyeceğim, oğlum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla özleyeceğim ama bu fedakârlık, diğer olasılıkların yanında küçük sayılır. Şimdi git ve benim...”

Cümlesi yarıda kesildi. Çenesi yukarı fırladı, gözleri arkaya devrildi ve bedeni titremeye başladı.

Tanrılar aşkına. “Bjorn, ona ne oluyor?”

“Bir kehanet.” Annesinin kollarını yakalayarak onu sabit tuttu. “Odin’in ona neyi göstermeyi seçtiğini duymayı beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Nefesimi tuttum, kalbim beklentiyle sertçe atıyordu.

Sonra Saga konuştu. Sesi yankılı ve tuhaftı. “Skaland’in bir oğlu, sahte bir kral, karanlığın dalgasıyla denize açılıyor. Yalanlar klanları birleştiriyor. Sancakları ölümün habercisi. Savaş çılgınlıkları tanrıların ve insanların âlemlerinde duyuluyor. Hepsi kalkan kızının ipliğine dolanmış. Hepsi onun çağrısıyla sürüklenmiş. Ardından geride bıraktıkları şey dul kadınların gözyaşları, yetim kalmış çocuklar ve leş kargaları için bir şölen olacak. Kalkan kızı sahte kralın kontrolünden kurtulup yeni kaderini örmediği sürece kaderleri kesindir.”

Saga oğlunun kollarına yığılırken, “Snorri,” diye fısıldadım.

Saga parmaklarını başına bastırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. “Çok fazla ölüm. Çok büyük kayıp.” Dudaklarından bir hıçkırık koptu. “Geliyor. Onun için geliyor.”

Damarlarımda buz gibi bir kesinlik dolaştı, ağzımda ekşi bir tat vardı. Snorri'nin bana ulaşamıyor oluşu bir şeyi değiştirmiyordu. Çünkü yine de beni kullanarak Skaland'ın klanlarını kendi yönetimi altında toplamıştı. Tek fark, artık onunla birlikte savaşa gitmiyordum, işgal için gerekçeydim. "Snorri hâlâ kaderimi kontrol ediyor."

Bjorn'ün gözleri bana döndü. "Bunun gerçekleştiğine inanmak için hiçbir sebep yok. Bu uzak bir geleceğe ait olabilir, bilmiyoruz."

"Saga?" Yanına diz çöktüm. "Snorri çoktan yola çıktı mı? Ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Yarın olabilir. Bir yıl sonra olabilir. Ya da on yıl." Bjorn'ün annesi gözyaşlarını sildi. "Bildiğim tek şey, senin adına Nordeland acı çekecek."

Ve kâhinler yalan söylemezdi.

Yavaşça yere oturdum, eriyen kar ve çamur pantolonuma işledi. Nordeland hakkında nasıl hissedersen hissedeyim, böyle bir gelecek istemiyordum. Bu savaşı istemiyordum.

Kaçarak bundan kurtulamazdım, her saniye bu daha da netleşiyordu.

"Ne düşünüyorsan, aklından çıkar," dedi Bjorn omuzlarımdan tutarak. "Bir orduyu toplamak ve onu taşıyacak gemileri hazırlamak zaman alır. Çoktan yola çıktığına inanmak için hiçbir sebep yok çünkü bu neredeyse imkânsız. Kıyıya inip güneye doğru seyreden bir gemiye binen tüccarlar tarafından görüldüğümüzden emin olmalıyız. Onun ya da en azından ona yemin etmiş olanların inkâr edemeyeceği bir iz bırakmalıyız." Omzumdaki elleri sıkılaştı. "Snorri senin Hel'in büyüüne sahip olduğunun farkında değil. Neler yapabileceğini bilmiyor. Skaland, sırf büyüülü bir kalkana sahip olmak uğruna her şeyi riske atmayacaktır."

"Bu kadar emin olma." Snorri'nin yüzü gözlerimin önüne

KEMİĞE OYULU LANET

geldi, ifadesi fanatik bir kesinlikle doluydu. “Onun istediği sadece ben değilim, Harald’dan intikam almak da istiyor. Ve benim adımla, artık bunu başarabilecek bir orduya sahip.”

Güneye kaçmak ya da Saga gibi vahşi doğada gizlenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. *Ölmek* hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Snorri’nin Nordeland’e karşı Skaland klanlarını birleştirmek için tek ihtiyacı olan şey benim adım, onun bağınazlığı ve uluslar arasındaki husumetti. Savaş geliyordu. Belki de şu anda çoktan yola çıkmıştı.

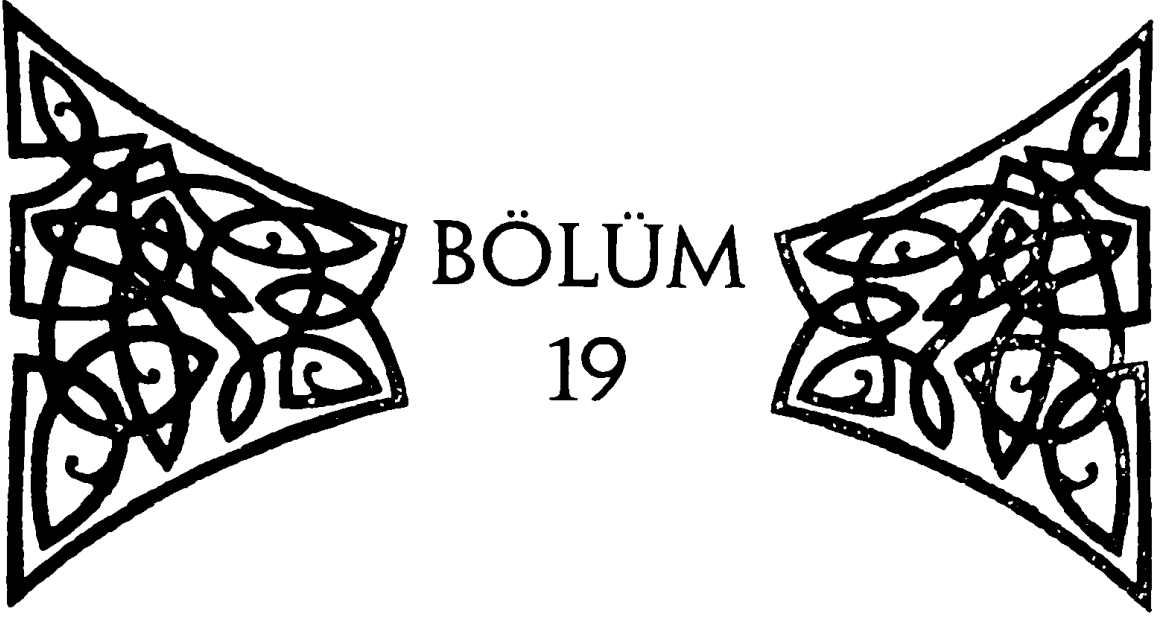
Bunu nasıl durdurabilirdim?

Saga kaderi değiştirmenin tek yolunun, Norm’ların asla yapabileceğini düşünmediği bir şeyi yapmam olduğunu söylemişti. Bu *benim* de asla yapmayı düşünmediğim bir şey anlamına mı geliyordu?

Yoksa... *yapamayacağım* bir şey miydi?

Cevap göğsümde yükseldi. Henüz adım atmadığım tek yol buydu çünkü bunu yasaklayan bir kan yemini etmiştim.

Derin bir nefes alarak, “Snorri’nin ipliğini kesmeliyim,” diye duyurdum.

BJORN

Midemde bir ürpertiye sebep olan şey Freya'nın sözlerinden çok, gözlerindeki kararlılıktı. "Harika," diye homurdandım. "Planımız, senin yapamayacağın bir şeyi yapmana dayanıyor. Her zamanki gibi planların kesin başarı konusunda sonsuz güven veriyor, Ateşten Doğan."

Sözlerime aldırmak yerine, Freya yüzüme ifadesizce baktı. "Beni savaşa çağır."

Annemin keskin nefes alışını duyarken, "Ne dedin?" diye çıkıştım.

"Bağırma huyu aileden geliyor olmalı," dedi Freya. "Çünkü ikiniz de yüksek sesle kavga ediyordunuz ve her şeyi duydum. Eğer *sadakat*, bir savaş çağrısına cevap vermemi gerektiriyorsa, bunu Snorri kadar sen de yapabilirsin. Öyleyse beni savaşa çağır ve onu düşmanın ilan et."

Her şey birden uzaklaştı, sanki kendimi dışarıdan izliyordum.

“Ve sen bunu yaptığında, Hel’den onun ruhunu Helheim’a götürmesini isteyeceğim.” Çenesindeki titreme, görüldüğü kadar sakın olmadığını belli ediyordu.

“Hel’in armağanını bir daha kullanmayı reddettiğini söylemiştin,” diye belirttim. “Bunun bir ölümlünün elinde olmaması gereken bir güç olduğuna inandığını söylemiştin.”

“Evet, öyle demiştim.” Freya başını eğerek bunu kabul etti. “Ve hâlâ aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden bunun doğru yol olduğuna inanıyorum.”

Mantıklı olduğunu inkâr edemezdim ancak içimdeki her parça, o adi babamın zorladığı bu yemini kullanma fikrinden tiksiniyordu. Kendi isteğiyle bile olsa ona zorla bir şey yaptırmaktan nefret ediyordum. “Hayır. Eğer bu yolda yürümek istiyorsan, bunu kendin yaparsın. Ama benim emrimle değil.”

Freya alaycı bir ses çıkardı. “Valhalla’nın eşiğini geçene kadar arkamda olacaksın, öyle mi? Tabii sadece senin şartlarınla.”

“Arkanda olmam, her çılgın planını kabul edeceğim anlamına gelmiyor.”

Yüzünü buruşturdu. “Sana bakmaya dayanamıyorum.” Anneme doğru başını salladıktan sonra kurtlarla birlikte kulübeye yöneldi.

“Endişelerini anlıyorum, oğlum. Ama ahlaka sığınman onu daha büyük bir riske atıyor.”

Annem ayağa kalktı, güneş gökyüzünde iyice yükselmiş olmasına rağmen pelerini sıkıca vücuduna sardı.

“Önce sen onun yeminini kullanırsan, Snorri’nin üzerinde hiçbir gücü kalmayabilir,” dedi annem. “Ya da en azından çok daha az kalır. Eğer onun kendi başına gitmesine izin verirsen, Snorri’nin Nordeland’i düşman ilan etmesi yeterli olacaktır ve Freya bize karşı dönecektir. Az önce gördüğüm dehşet, o zaman gerçeğe dönüşür.”

“Ya da belki bu şekilde gerçeğe dönüşüyordur,” diye çı-

kıştım. “Onu zorlayıp doğrudan Snorri’ye sürükleyerek. Ya sözleri yanlış hatırlıyorsa? Ya da Ylva’nın büyüğü, Snorri’ye beklenmedik bir güç veriyorsa? Freya için en iyisi kaçıp Nordeland’dan olabildiğince uzaklaşmak.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu annem. “Yoksa o yolu, Freya’nın kalbini yeniden kazanma umudunu daha yüksek gördüğün için mi seçiyorsun?”

Çenem kasıldı, göğsümde öfke yandı. “Gerçekten bu kadar bencil olduğuma mı inanıyorsun?”

“Onu sevdiğini ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacağını biliyorum.” Gözlerini kaçırdı. “Skaland’deyken kendi arzularını, onun iyiliğinin önüne koyduğunu da biliyorum. Freya genç ve hayatı boyunca erkeklerin isteklerini yerine getirmeye şartlandırılmış. Sen de bundan faydalandın.”

Sözleri mideme inen bir yumruk gibi nefesimi kesti. “Ben...”

“O kelimeyi dilinden sil.” Gözleri benimkilerle buluştuğunda yeşil irisleri öfkeyle parlıyordu. “Onun yerine Freya’nın adını koy. Eğer onu gerçekten seviyorsan, istediğin şey pahasına bile onun için doğru olanı yaparsın.”

“Onun için doğru olanı yapmaya çalışıyorum!” diye karşı çıktım ama şüphe zihnime sızdı. “Basit bir çözüm var, anne. Snorri’yi öldüreceğim. Onu uzun zaman önce öldürmem gerektirdi ama izin vermedin. Kendi intikamına ve onu Valhalla’dan mahrum bırakma saplantına öyle kapılmıştın ki, Freya’nın karanlık kaderini *senin* eylemlerinin mühürlemiş olabileceğini hiç düşünmedin. Bana bencillikten söz etme.”

Annemin ifadesi değişmedi. “Bencillik kanında var demek ki.” Yüzünü yana eğdi. “Kararımı istediğin kadar sorgula, Bjorn. Ama unutma, Yüce Baba bana Bjorn Ateş El’in sahte

KEMİĞE OYULU LANET

kralın kontrolünden ipini kopararak yeni bir kader ördüğünü göstermedi. Bana Freya'yı gösterdi.”

Sonra arkasını döndü ve kulübeye doğru yürüdü.

Başımı gökyüzüne kaldırıp sakinlik bulmak için mücadele ettim. Mantığa ve akla tutunmaya çalıştım. Hayatım boyunca kehanetler, kader ve alın yazısı tarafından yönlendirilmiştim. Annemin dudaklarından dökülen Yüce Baba'nın rehberliğini sorgulamadan kabul etmiştim.

Fakat şimdi sorguluyordum.

Sevdiğim kadının daha parlak bir geleceğe ulaşabilmesi için neden ruhunun en karanlık yanlarını kucaklaması gerektiğini düşünüyordum. Neden ona bunu emreden kişi ben olmak zorundaydım? Neden kaderin örgüsü yaşayanlara oynanmış acımasız bir oyun gibi görünüyordu? Çünkü bu hayatta kimse zaferle çıkmıyordu. Her yol ölümle bitiyordu.

Ancak Valhalla'nın eşiğini geçene kadar arkasında olacağıma yemin etmiştim. Yüce Baba'ya duyduğum şüphe bile o yemini bozmama yetmezdi.

FREYA

Yolculuğumuzun hızı, konuşmaya izin vermiyordu. Bütün dikkatimizi atlarımızı engebeli patıkada ayakta tutmaya vermiştik, kurtlar ise iki yanda ağaçların arasından koşuyordu. Tükettiğim onca şaraba ve uykusuzluğa rağmen yorgun düşmek yerine, neredeyse heyecandan titriyordum.

Saga'yı görmek ve cevaplar bulma umuduyla yola çıkmıştım. Karanlık anlarda bu umudun boşuna olduğuna inandığım olmuştu ama şimdi aradığımı elde etmiştim.

Bir amacım vardı. Artık doğru yolda olduğumu bilerek var gücümle ilerleyebileceğim bir hedefim vardı. Bu durum, Bjorn'le kaçarken duyduğum endişelerimi bitirmişti çünkü artık hiç belirsizlik hissetmiyordum.

Güneş battıktan çok sonra atları dinlendirip yemek yemek için durduk. Yemeğimiz pişerken ellerimi ateşte ısıttım ve yanan odunların altında duran Bjorn'ün baltasına baktım. Onun

KEMİĞE OYULU LANET

planıma karşı çıkmasını beklerken bütün argümanlarım hazırды. Ancak o sessiz kaldı, çantasını kurcalamakla meşguldü. Belki de argümanlarımın daha güçlü olduğunu anlamış olmanın bilgeliğiyle susuyordu.

Çantasından çıkardığı kavanozu ateşin üzerinden bana uzattı.

Açıp tanıdık kokuyu içime çektim.

“Siz ikiniz Harald’ın şarabından içerken ben de bunu yaptım. Bulduğum otlar bayattı, anlaşılan annem toplamayı ihmal etmiş ama lanolinden iyidir. Koyun gibi kokuyordun. Kurtların seni bu kadar hevesle takip etmesinin sebebi de budur belki.”

Gözlerimi devirdim ama kabul etmeliydim, karanfil kokusunun yoğunluğu Harald’ın hizmetçilerinin verdiği merhemden çok daha iyiydi. Yine de koku bana geçmiş anları hatırlatmıştı. İçimde Bjorn’ün yaralarımın ilgilenmesini ve onun tenini benimkine değdirmesini isteyen bir yanımdı vardı. Güçlü parmaklarının eski yaranın gerginliğini hafifletmesini hissetmeyi diliyordum. Ancak geçen gecenin bulanık anılarını hatırlatan şarap sisine rağmen, hâlâ reddedilişimin utancını hissediyordum. Üstelik Bjorn haklıydı.

Bjorn’e olan öfkem azalıyordu ama ona duyduğum güvensizlik tamamen yerinde duruyordu. Belki bu beni bencil ve çocuksu yapıyordu. Fakat ömrüm boyunca erkekler tarafından kullanıldıktan sonra bana zarar veren seçimlerini affedecek bir yanımdın kaldığından emin değildim. Affedemeyeceğim biriyle olmak, başımın üzerinde asılı duran bir lanetle yaşamak gibi olurdu. Geçmişteki günahları sürekli hatırlatır, bana hiç huzur vermezdi. Belki de kaderim yalnız olmaktı. Fırtınada kendi kayam olmak. Günlerimin sonuna kadar yalnızca kendime bakmak.

Merhemden bir parça alıp kendi izlerime sürdüm. Tutukluğumdaki rahatlama neredeyse anlıktı ama sürtünme farklı bir acı yaratana kadar izleri ovmaya devam ettim. “Karşı çıkmanı

bekliyordum. Bana bunun ne kadar aptalca bir plan olduğunu, başarısızlığa mahkûm olduğunu söylemeni.”

“Bu aptalca bir plan değil.” Baltası odunların altından kayboldu ve ormanın karanlığı sadece ateşin ışığıyla aydınlandı. “Bu tehlikeli bir plan.”

“Yalnızca sen yardım etmeyi reddedersen tehlikeli olur.”

Bjorn dirseklerini dizlerine dayadı. “Tasmanı Snorri’den alıp kendim tutmak bana çok hoş gelmiyor. Bunu istemiyorum, seni...” Susup başını iki yana salladı.

“Zorunluluktan yapıyoruz. Bunu göremiyor musun?”

“Kime göre zorunluluk?”

Ona boş gözlerle baktım. “Yüce Baba’ya. Sen... onu sorgulamıyorsun, değil mi?”

“Annem, Yüce Baba’nın ona bahsettiği kehanetten söz ederken benden hiç bahsetmedi. Bu çözümü, sen ve annem buldunuz. Bu yüzden evet, bunun gerçekten bir *zorunluluk* olup olmadığını sorguluyorum.”

Merhem kavanozunu kapatarak bir kenara koydum. “O halde başka bir öneri sun.”

“Snorri’nin emirlerine sandığından daha fazla direnebilirsin. Harald ordusunu Grindill’e getirdiğinde emre karşı geldin. Kendi kulaklarımla duydum.”

“Ylva’nın verdiği bir emirdi, Snorri’nin değil.” İç geçirdim. “Snorri surlarda bana emir vermeye başladığı an, söylediklerini yaptım.”

Bjorn başını kaldırdı, yeşil gözleri loş ışıktaki siyah gibi görünüyordu. “Pekâlâ. O halde seni yeminle bağlayan *volva*’yı öldür. Büyü bozulduğunda özgür olursun. O zaman büyülü kılıcını Snorri’nin kalbine saplar, ruhunu kimin alacağına tanrıların karar vermesini beklersin.”

* Runik büyü kullanabilen cadılara denir. (ç.n.)

Göğsümde dehşet yükselirken gözlerimi kırıştırdım. “Yı-
va’yı mı öldüreyim?”

Omuz silkti. “Emin ol hiç masum biri değil. Annemin Snorri’nin elinde çektiği sıkıntının çoğu onun kıskançlığından kaynaklanıyordu. Bu yüzden ölümü için gözyaşı dökmem. İstersen ben yaparım.”

Masum olmasa da ölümü hak etmeyen bir kadını bu kadar kayıtsızlıkla öldürmeyi önermesi beni geri çekilmeye zorladı. Ona farklı bir gözle bakmama neden oldu.

“Ya da belki sana sadece benimle birlikte Nordeland’dan ayrılmanı emrederim. Bana hizmet etmeye de bağlı değil misin?” diye sordu. “Sadakatin bana, değil mi?” Ayağa kalktı. “O halde seni Islund’a karşı silaha çağırıyorum. Yıllardır başıma bela olan o piçleri mümkün olduğunca öldürmek istiyorum ve sen de yanımda savaşacaksın. Hemen yola çıkıyoruz.”

Ayağa kalkma isteğiyle dolup taşım. Kılıcıma ve kalkanıma uzanmak istedim. Sonra elimin zaten kılıcın kabzasını kavradığını fark ettim. Çoktan ayağa kalkmışım.

Midem bulandı. Çünkü kaç kere Snorri’nin emirlerini yerine getirirken kendi özgür irademle hareket ettiğime inanmışım? Oysa aslında beni harekete geçiren yeminim olmuştu. Geriye dönüp baktığımda ayırt etmem imkânsızdı.

“Fikrimi değiştirdim.” Bjorn ateşin karşısına yeniden oturdu, kaşları çatılmıştı.

“Seni pislik.” Hissettiğim güçsüzlükten nefret ederek derin nefesler aldım.

“Ne hissedersen hisset, bil ki bana daha kötü geliyor,” diye çıkıştı. “Çünkü artık yaptığın her şeyin ne kadarını gerçekten istediğin için yaptığını, ne kadarını yemin yüzünden yaptığını sorgulamadan edemem.”

Zihnimde kavrayış yükselirken boğazım safrayla yandı. “Hayır...” diye fısıldadım. “Benim tercihlerimdi. Yemin eddim, bendim.”

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup içimdeki soğuğu uzaklaştırmaya çalıştım.

“Bu yolda senin yanında olacağım, Ateşten Doğan,” diye devam etti. “Sonuna kadar yanında savaşacağım. Ama sen hayatını erkeklerin arzularına göre geçirdin, onların seni kontrol etmesine izin verdin. Bu acıyı bilip nefret etmene rağmen çözüm olarak yine hizmet etmeyi seçiyorsun.”

Sözleriyle tokat yemiş gibi irkildim.

“Seni kontrol etmeyi reddediyorum.” Bjorn bir çubuk alıp ateşi karıştırdığında göğsü kıvılcımlar sıçradı. “Az önce verdiğim emri ise ağzımdan çıkacak son emir say.”

“Binlerce Nordelandlinin hayatına mal olsa bile mi?” diye sordum.

“Oraya varırsa ben zaten ölmüş olurum.” Tencereyi ateşten alıp iki kâseye paylaştırdıktan sonra birini bana uzattı.

Kâseye baktım. “Aç değilim.”

“Ben de değilim.” Bjorn kâsesini boşalttı. “Snorri’nin sefere çıktığına dair bir haber varsa, onu ilk öğrenen Harald olur.”

Ben de kendi kâsemi boşalttığımda kurtlar kaynar eti kapışmak için atıldılar. “O halde yola çıkalım.”

FREYA

Yükselen güneş, sessiz ve heybetli görünen kaleye yaklaştığımızda Hrafnheim'ın üzerinde parlıyordu. Her iki asma köprü de kaldırılmıştı, surlarda yoğun şekilde devriye gezildiğini fark ettim. Savaşçıların silahları ışıktta parlıyor, soğuk sabah havasında nefesleri görünüyordu.

“Ne kadarını anlatmak istiyorsun?” diye sordu Bjorn. Önceki geceki tartışmamızdan bu yana aramızda geçen ilk söz buydu.

“Savunma yapabilmesi için bilmesi gereken her şeyi,” diye cevap verdim. “Snorri’ye yaklaşmak ve ruhunu almak kolay olmayacak. Ayrıca Hel’in, onunkinden başka hiçbir ruhu almasını istemem. Bu yüzden Nordeland kıyılarının savunması Harald’m omuzlarına düşmeli. Zaten annenin, öğrendiği her şeyi ona bir şekilde aktaracağını düşünüyorum.”

“Belki,” dedi Bjorn homurdanarak. “Eskisi kadar iletişim

halinde olduklarından emin değilim. Ama ne olursa olsun, seni savunmanın bir parçası yapmak isteyecek, Ateşten Doğan.”

“Ona hizmet edemeyeceğimi anlat.” Omuzlarımı yuvarladım, uzun süre at sırtında kalmaktan sırtım tutulmuştu. “Onun runik büyüde uzman olduğunu söylüyorsun, o halde cevapları olabilir. Şimdiye kadar anlayışlı davrandı ve... Snorri ortak düşmanımız.”

“Harald’ı gözünde büyütme konusunda dikkatli ol,” dedi Bjorn usulca. “İstedliğini elde etmeyi sever, ona karşı çıkanlar ise genellikle pişman olur.”

Başımı çevirdim, ses tonundaki bir şey beni tedirgin etmişti. “Ona baba diyorsun ama Nordeland topraklarına adım attığımızdan beri senden sadece isteksiz bir bağlılık gördüm. Neden? Geçmişte sana bir şey yaptı da aranız mı bozuldu?”

“Hayır,” diye yanıtladı. “Ama ayrılalı yıllar geçti ve değişiklikler oldu. Benden bilgi sakladı. Ayrıca sana bakışını sevmiyorum.”

Tüylerim diken diken oldu. “Bana nasıl bakıyor?”

“Yeni bir oyuncak gören bir çocuk gibi.” Bjorn çenesini kaldırdı, gözleri surlarda geziyordu. “Kaçmak için son şansın, Freya. Bu duvarların içine girdiğimizde, bir daha kaçabilmen için savaşman gerekecek.”

Bu tehdidi göz ardı edemeyerek yanaklarımın içini ısırdım. Fakat Snorri’nin binlerce masum için oluşturduğu tehdit de çok gerçektir ve şimdi geri dönmeyecektim. “Kaçmıyorum.”

Bjorn öfkeyle bir ses çıkardı, ardından Tyr’in adını mırıldandı. Baltası alevle parladı, bu görüntü tanıyanların bağırışına neden oldu. Güneş, kalkanımın gümüş metalinden yansırken daha fazla haykırış yükseldi. Çok geçmeden zincirlerin sesi duyuldu ve kalın ahşap köprü inmeye başladı, kıyıya tam otur-

KEMİĞE OYULU LANET

duğunda biz nehrin ucuna ulaşmıştık. Atlarımızı bekleyen bir adama teslim ettik, çantalarımızı omzumuza aldık ve köpüren nehrin üzerinden geçtik.

Hrafnheim çoktan uyanmıştı. Dar sokaklarından ilerlerken bir demircinin çekici çınlıyor, kadınlar fıçıdan su taşıyordu. Havada ocak dumanı, lapa ve insan kokusu vardı. Skaland'de olduğu gibi ailelerin sabah kahvaltılarını ettiği tanıdık bir sahneydi. Tencereler çınlıyor, insanlar konuşuyor, çocuklar didişiyor ve bebekler ağlıyordu. Bir yanımdan bundan nefret emişti, bu kadar benzer olmamızı sevmemiştim. Farklı, tuhaf ve itici olmalarını istiyordum. Oysa tek düşünebildiğim, kanlarını dökmeye niyetli bir ordunun boğazı geçiyor olabileceğiydi. Benim adımla yelken açan bir ordu geliyordu ve Snorri'nin ilk vura-cağı yer Hrafnheim'dan çok uzak değildi. Rimstrom boyunca geçtiğimiz köylerle kasabaların hayalleri zihnimi doldurdu, ardından Steinunn'ın evinin kalıntılarıyla değişti. Sadece toprağın geri aldığı hayatların kömürleşmiş enkazı kalmıştı.

Harald'ın büyük salonuna girdiğimizde hizmetçiler günlerine başlamıştı, kısa sürede kralın da uyandığını anladım. Masada Tora, Skade ve Steinunn'la birlikte oturuyordu.

Bizi görünce, “Gözde oğul çok çabuk döndü,” diye seslendi Skade. “Annenin, zehir dilli kadının için vakti olmadı mı, Bjorn?”

Bjorn karşılık vermese de Harald, “Sus, Skade,” diye onu uyardı. Ayağa kalktığında gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. Bjorn ve benim kadar az uyumuş gibi görünüyordu.

“Kapıdaki nöbetçiler sizi gördüklerini haber verdiler ama beklenmedik bir şekilde erken döndünüz.” Bjorn'ü kendine çekip sırtına vurdu. Sonra onu uzaklaştırarak gölgeli gözlerle inceledi. “Ne oldu? Saga iyi mi?”

“İyi,” dedi Bjorn. Ardından bana işaret etti. “Bu senin planın. Sen konuş.”

Keskin sözlerimi yutup derin bir nefes aldım. Harald'ın bakışları bana dönerken, "Odin ona geleceğe dair bir kehanet gösterdi," diye başladım. "*'Skaland'in bir oğlu, sahte bir kral, karanlığın dalgasıyla denize açılıyor. Yalanlar klanları birleştiriyor. Sancakları ölümün habercisi. Savaş çılgınlıkları tanrıların ve insanların âlemlerinde duyuluyor. Hepsi kalkan kızının ipliğine dolanmış. Hepsi onun çağrısıyla sürüklenmiş. Ardından geride bıraktıkları şey dul kadınların gözyaşları, yetim kalmış çocuklar ve leş kargaları için bir şölen olacak. Kalkan kızı sahte kralın kontrolünden kurtulup yeni kaderini örmediği sürece kaderleri kesindir.*"

Harald yüzünü buruşturup saçmdan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kaja şimdiye kadar Skaland'e ulaşmış olabilir ama Guthrum'a haber getirmeye vakti olmamıştır. Saga bunun ne zaman olacağını belirtti mi?"

Bjorn başını iki yana salladı. "Biliyorsun, asla belirtmez. Yarın. On yıl sonra. Kim bilir?"

Harald'ın yüzünde öfke parladı, dişlerinin arasından lanet okudu. "Belirtse bile fark etmezdi. Gördüğü geleceği değiştirecek gücüm yok. Ben yalnızca sizin yönlendirdiğiniz bir ipliğim."

Konuşurken arkasındaki masaya işaret etti. Tüylerim diken diken oldu ve orada oturanlara daha dikkatli bakmaya başladım. Bazılarını tanıyordum. Tora, Skade ve Steinunn. Ancak çoğu yabancıydı. Görünüşe göre toplumun her kesiminden kişilerdi; savaşçılar, zanaatkârlar, çiftçiler ve giysilerinden meslekleri anlaşılmayan başkaları. Yine de içgüdülerim, kırmızı dövmelelerini fark etmeden önce bile neye baktığımı *biliyordu*. Tanrıların çocukları. Masadaki herkes, istisnasız kaderden bağımsızdı.

Harald'ın hizmetinde birçok kişi olduğunun farkındaydım. Guthrum'un onları Harald'ın yanına getirmekte etkili olduğunu da biliyordum. Yine de hayalimde bile bu kadar olabileceğini düşünmemiştim.

Sanki Nordeland'deki tüm Kadersizleri toplayıp bir araya getirmişti.

“Seninle yalnız konuşabilir miyiz, baba?” dedi usulca Bjorn. Harald'ın bu kadar Kadersiz'i nasıl topladığını sonraya bırakıp onların arkasından kürsünün ardına geçtim.

Bjorn doğrudan, “Bir kan yeminini bozmanın yolu var mı?” diye sordu.

Harald omuz silkti. “Tabii ki. Kelimeleri bağlayan büyüü yapan *volva*'yı öldürmek.” Kaşları çatıldı. “Neden? Neye söz verdin?”

“Ben değil.” Bjorn çenesiyle beni işaret etti. “Bunu Snorri'nin kanından olmayan kimseye söyleyemiyor. Bu yüzden açıklamayı ben yapmak zorundayım.” Kısa ve öz bir şekilde yeminlerimi hızla sıraladı. Ancak yeminin sınırlarıyla ilgili varsayımlarımızı ve Snorri'ye karşı beni savaşa çağırmasını istediğimi atladığını fark ettim.

“Ylva rünleri iyi bilir.” Harald beni baştan aşağı süzdükten sonra Bjorn'e geri döndü. “Ama tam da bu yüzden yanımda böyle yeminlere izin vermem. Hiçbir zaman kişileri bütünüyle bağlamazlar, yine de onları yaratıcı yollar aramaya zorlarlar. Hizmetindekilerin sadakatini kazanmak daha iyidir çünkü o zaman kalpleriyle bağlanırlar.”

Bu inkâr edilemeyecek kadar mantıklı olduğu için kendimi onu başımla onaylarken buldum.

Harald ağır adımlarla yürümeye başladı, ifadesi ciddi ve soluk gri gözleri hiçbir şeyi görmüyormuş gibi düşüncelere dalmıştı. Sonunda önümde durdu. “Ne yapmak istiyorsun, Freya? Çünkü bana göre bu beladan başarıyla çıkabilmemizin tek yolu senin öncülüğün.”

Şok beni sardı, yeminim kadar kesin bir şekilde dilimi don-

durdu. Bjorn de aynı şaşkınlıktaydı ama kendini daha çabuk toparladı. “Kafanı mı vurdun, baba? Jarllar bir Skalandliyi takip etmez.”

“Seni ettiler,” dedi Harald. “Bu salonda diz çöküp seni ölüm ve vârisim olarak tanıdılar.”

“Bu farklı,” diye sert çıktı Bjorn. “Hayatımın çoğunu burada geçirmişt看. Hem ben bir...”

“Erkek misin?” Harald onun sözünü kestikten sonra aramızda gizli bir şaka varmış gibi bana alayla gülümsedi. “Hatırladığım kadarıyla sen o zamanlar on yedi yaşında bir çocuktun. Freya ise yetişkin bir kadın ve iki tanrıçanın kanma sahip, bu onu yaşayan en güçlü Kadersiz kılıyor. Bir ölümlünün tanrıya en yakın hali.”

Ağzım ekşidi, bu kadar yücelmiş olmaktan hiç hoşlanmamıştım çünkü zaten kendimi insanlıktan uzak hissediyordum.

“Baba...”

Harald eliyle onu susturdu. “Mantıklı olan bu. Ylva’nın rünleri Freya’nın, Snorri’nin kanından olmayan bir erkeğe hizmet etmemesini sağlıyor. *‘Bu kandan olmayan hiç kimseye hizmet etmeyeceğime yemin ederim.’*”

Kahkaha atıp ellerini birbirine vurdu. Bjorn’ün de beni kontrol edebileceğini anladığını düşünerek gerildim. Ancak Harald yalnızca, “Ylva hiç kimse ile erkekleri kastetmiş olmalı,” diye belirtti. “Ama Freya bir erkek değil, yani kendine hizmet edebilir, öyle değil mi?”

Bizden bir cevap beklemeden, “Saga’nın sözleri de açık,” diye ekledi. “*‘Kalkan kızı, sahte kralın kontrolünden kurtulup yeni kaderini örmediği sürece kaderleri kesindir.’* Bana göre bu, karanlık geleceğin Freya öncülük etmezse değişmeyeceğini gösteriyor. Kendini sahte kralın kontrolünden kurtaracak olan Freya olmalı. Bunu yapmasının tek yolu da Snorri’yi öldürmek.”

“Ya da Ylva’yı.”

Harald yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. “Ylva’yı öldürmenin bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Freya zaten Snorri’yi kral yaptı, o da Skaland’ın tüm bağlılığını onun adını kullanarak elinde tutuyor. Seninle tartışmamız hiçbir şey kazandırmaz. Freya önderlik etmeli, biz de dilimizi ısırp onu dinlemeliyiz.”

Bu tepki beklediğimden o kadar farklıydı ki, ne diyeceğimi bilemiyordum. Harald’ın kontrolüne karşı koymaya hazırlanmıştım, bana Nordeland’ın tüm gücünü hedeflerim için teslim etmesine değil. “Sen gerçekten, daha düne kadar köyünden birkaç saatten fazla uzaklaşmamış bir balıkçı karısı olan bir kadına, bana; savaşçıların, jarlların, halkın üzerindeki kontrolünü gönüllü olarak devredecek misin?”

“Eğer onları kurtarmak için gereken buysa, evet.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Ama ben liderlik hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ne başarmak istediğini biliyorsun,” dedi Harald. “Ve ben senin cephaneliğindeki bir aracım. Bilgeliğim senindir, Freya.”

“Bir araca indirgenmek seni rahatsız etmiyor mu?” diye mırıldandım. “Bu kadar... bu kadar... güçsüz olmak?”

“Güçsüz değilim,” diye karşılık verdi Harald. “Sadece gücümle ne yapacağım zaten biliniyor. Ama ben Kadersizlerle çevriliyim. Bu demektir ki, sen beni farklı davranmaya zorlayabilirsin. Benim ipliğimi erken kesebilir ya da başka bir desene dahil edebilirsin. Ben de bu belirsizliği, o kaosu keyifle karşılıyorum!”

Hem çılgın gülümsemesi hem de sözleri bana tuhaf geldi. Buna rağmen yalnızca, “Tanrıların çocuklarını çevrende toplamının sebebi bu mu?” diye sorabildim. “Bir tür büyülu topluluk kurma isteği mi?”

“Bu bir koleksiyon değil, Freya. Bir topluluk değil.” Susup

masadaki insanları işaret etti. “Onlar benim ailem. Kendi karnından bir çocuğa sahip olmak tanrıça Freyja’dan gelen bir nimettir ama bu kadar çok tanrı çocuğuna yuva sağlamak benim ayrıcalığım oldu.”

“Bunu tamamen iyi niyetinden mi yapıyorsun?” Kaşlarımın çatılmasını engellemeye çalıştım çünkü bana tüm kontrolü devredeceğine inanmıyordum. “Güçleri iktidara gelmeni, bir krallığı yönetmeni ve herkesten daha zengin olmanı sağladığı için değil yani?”

“Yaptığım şeylerin neredeyse tamamı aileme kendi hedeflerine ulaşmalarında yardım etmek içindir,” diye cevap verdi Harald. “Ya da onları korumak için. Güç bana bu iki şeyi yapma imkânı veriyor ve ben de asıl bundan mutlu oluyorum. Bjorn’e sorabilirsin.” Harald birden kahkaha attı. “Aslında sorma. Onun söylediklerinin tek kelimesine bile inanmazsın. Benim dudaklarımdan dökülenlere de inanmazsın. Öyleyse başkalarına sor. Kime istersen sor, Freya. Bana zorla güvenmeni sağlayamam. Bu kazanılması gereken bir şey, talep edilemez. Ama ben bunu kazanırken şundan emin ol ki, hedeflerimiz aynı. Karımın bu kadar derinden korktuğu karanlık geleceği parçalamak.”

Ona güvenmiyordum. Fakat güvensizliğimin nedeni bana öğretildiği gibi onu kötü adamdan başka biri olarak görmeyi reddetmem miydi, yoksa gerçekten kötü biri olmasından mıydı, emin değildim.

“İlk adımımız ne olacak?” diye sordu. “Saga bize biraz ipucu verdi ama elimizde hâlâ çok az bilgi var.”

Kendimi zorlayarak düşündüm. Yanaklarımın içi çok ısırmaktan yara olmuştu, ağzım kan tadıyla doluydu. “Guthrum’dan haber almamız gerek. Snorri’nin ne yaptığını öğrenmeliyiz. Şu anda elimizde Saga’nın kehanetinin verdiği avantaj

KEMİĞE OYULU LANET

var çünkü Snorri niyetinden habersiz olduğumuzu düşünüyor. Ancak savunmamızı çok açık biçimde hazırlamaya başlarsak, casuslarına kendimizi ele veririz.”

“Katılıyorum,” dedi Harald. “Guthrum’u bulması için bir ulak göndereceğim.”

“Jarllar savaş çağrına ne kadar hızlı döner?” diye sordum.

“Zaten savaş hazırlığındalar. Haber aldıktan bir iki gün içinde yelken açabilirler. Astrid mesajları hızla götürmesi için gönderilebilir.”

“Hermod’un çocuğu,” dedi usulca Bjorn. “Ayağı hızlıdır.”

Nordeland’in sırf birlik oldukları için ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. Diğer yandan Skaland daha büyük ve daha kalabalıktı. Yani Snorri de böyle bir birlik sağladıysa, benim halkım da dikkate alınması gereken bir güç haline gelmişti.

“Önce Astrid’in Guthrum’u bulmasını sağlayayım o zaman?” Onayıyla Harald hızla büyük salondan çıktı ve beni Bjorn’le baş başa bıraktı.

Bjorn kollarını kavuşturmuş, yüzünde belli belirsiz bir öfkeyle dikiliyordu.

“Ne?” dedim sertçe. “Planıma itirazın mı var?”

“Bu *senin* planın değil, Ateşten Doğan.” Öfkeyle başını salladı. “Görmüyor musun? Onun sana verdiği fikirleri yalnızca ona geri söyledin. Kimseye liderlik etmiyorsun, yönlendiriliyorsun.”

Yanaklarım aynı anda utanç ve öfkeyle kızardı. “Ondan akıl almamak aptallık olurdu. Yönetim hakkında ne biliyorum ki? Kaynaklarının ne kadarını kullanabileceğini, jarllarını ne kadar hızlı toplayabileceğini nereden bileyim? Nordeland’i savaşa sokarken siktiğimin Nordeland Kralı’ndan daha fazla şey bildiğimi iddia etmek aptallık olurdu.”

* İskandinav mitolojisinde Odin’in oğullarından biridir ve tanrıların ulaşı olarak bilinir. (ç.n.)

“Sen, dünyaya geldiğin andan beri birbirleriyle savaşmak isteyen iki adamın kuklasısın,” diye patladı Bjorn. “Harald, anneme yaptıklarından dolayı Snorri’den *nefret ediyor*. Onun takındığı medeniyet maskesi seni aldatmasın. Ölüm yetmez. Snorri’nin öyle bir şekilde yok edilmesini istiyor ki, lekesi onu bir sonraki âleme kadar takip etsin. Şimdiye kadar senin ölümünün bunu sağlayacağını düşünüyordu. Ama artık seni, Snorri’nin Valhalla şansını gerçekten yok etmek için kullanabileceğini görüyor. Çünkü sen onu Helheim’a gönderebilir ve son savaşını elinden alabilirsin.”

İçimde bir ürperti dolaştı. Harald’ın takıntısının farkında olmama rağmen Bjorn’ün sözleri bunu çok daha karanlık hissettirmişti. “Ne yapmamı isterdin? Bana henüz dile getirilmemiş hangi çözümü öneriyorsun?”

“Kaç,” dedi yumuşak bir sesle. “Tüm bunları arkanda bırak. Benim çözümüm bu.”

“Ama bu bir çözüm değil.” Ellerimi yumruk yaptım. “Burada olsam da olmasam da bu savaş benim *adımla* yapılıyor. Kaçmam bunu durdurmayacak. Kendi *lanet* kılıcıma düşmem bile durdurmaz. Hem kendimi kurtarmak için binlerce insanı ölüme terk etmeyi reddediyorum.”

“Belki işler oraya varmaz,” dedi dişlerini sıkarak. “Norde-land ve Skaland her zaman savaşmıştır. Tıpkı ikisinin her zaman Islund’la ve diğer uluslarla savaştığı gibi. Kuzey *savaşı*. Senin yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmez.”

“Onlar annenin öngördüğü türden savaşlar değildi.” Midem bulanırken hayalimde katliamın görüntüleri belirdi. “Onu duydun. Eğer sen kendi annen olan bir kâhine, Odin tarafından bahsedilen kehanetlere inanmıyorsan başka. Fakat inanıyorsan, bu tehdidin şimdiye kadarkinden büyük olduğunu kabul etmen gerekir.”

Bjorn çenesi gergin bir şekilde başka tarafa baktı.

Göğsümde bir sızı hissederken, “Çok değil, kısa bir süre önce günlerimi balık ayıklayarak geçiriyordum,” dedim kısık sesle. “Bir evi geçindirmeyi, sessiz bir yaşam sürmeyi her yönüyle biliyordum. Selvegr’in dedikodularını, halkımızın hikâyelerini biliyordum. Sonra tek bir anda kendimi hiç hazırlıklı olmadığım koşulların içinde buldum. Benden daha çok beceri ve bilgiye sahip insanların arasında kaldım. Hepsi de kanımdaki büyüü kendi hırsları için kullanmak istedi. Sınırlarımı biliyorum, Bjorn. Bu işlerin boyumu aştığının farkındayım. Yine de doğru olanı yapmaya *çalışıyorum*.”

Sesim çatladı, gözyaşlarımın kıyısında olduğumu bilerek derin bir nefes aldım. “Tüm hayatım boyunca bir savaşçı olmayı hayal ettim. Bir jarlın *drakkar*’ında denize açılıp şan şöhret kazanmayı istedim. Şimdi böyle bir hayatın ne getirdiğini biliyorum. Açılmış bağırsakların kokusunu, cesetlerin üzerinde dolaşan sineklerle dolu sahilleri gördüm. Kanla lekelenmiş altın çuvallarını, ölü adamların sakallarından kesilmiş halkaları gördüm. Gözleri bomboş çocukları, dünyaları bir anda ellerinden alınmış olanları. Bunlara sebep olmayı kim hayal eder? Ben neden hayal ettim?” Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, ne kadar hızlı kırpsam da durmadılar. “Tüm dünya bana saf, aptal veya budala dese de umurumda değil. En azından kalbimde biliyorum ki, bu kâbusun daha da beter bir gerçeğe dönüşmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum.”

“Freya...”

Elimi kaldırıp onu susturdum. “Bütün bunlarda yanımda savaşacağını söylüyorsun. Oysa gerçekten etrafımda aynısını yapacak savaşçılar var. Skade’le Tora gibiler en az senin kadar ölümcül ve kadersizler. Ama zaferimi garantiye almak, bu kâbusu önlemek için senin yapabileceğin tek şey var ve sen onu yapmayı reddediyorsun. Öyleyse asıl aptal kim?”

Gözyaşlarımı silerek ondan uzaklaştım ve körlemesine Harald'ın topluluğunun oturduğu masaya gittim.

Birkaçı bana baktı ancak çoğu sohbetlerine devam etti, önlerine yığılmış yemek ve içkilerle meşgullerdi. Steinunn ayrı oturmuştu, bir kadehten yudumluyor ve tıpkı Snorri'nin salonunda olduğu gibi sadece dinliyordu. Halsar'a uyum sağlayamamıştı ama buraya da ait değilmiş gibi görünüyordu. Ailesinin ölümünden sonra Harald'ın hizmetine girmiş, çok kısa sürede de beni bulma çabalarına destek olmak için Skaland'e gitmişti.

“Kılıcın nasıl?”

İrkildim, sonra demirci Gyda'nın yanına oturduğumu fark ettim. “Gayet iyi. Onunla bir *huldra* öldürdüm.”

“Ooo!” Kahkahalarla elini masaya vurdu ve diğerleri başlarını çevirdi. “Bir *huldra*! Elbette bizim Bjorn'ün cazibesine kapılmıştır.” Dirseğini masaya dayayıp bana eğildi ve yüksek sesle, “Onu almaya çalıştıkları üçüncü sefer bu,” diye fısıldadı. “Ona yakışıklı yüzünü saklaması için doğru dürüst bir sakal bırakmasını söyledim ama ya fazla kibirli ya da fazla aptal olduğu için dinlemedi.”

Yaratığın cazibesine nasıl karşı koyduğunu hatırlayarak yanaklarımı sildim. *Sadece onu istiyorum. Yalnızca Freya'yı.*

Bir anda içimi saran suçluluk duygusuyla omzumu çevirip baktığımda Bjorn'ün büyük salondan çıktığını gördüm. İç çekerek masadaki bir somundan ekmek koparıp ağzıma attım. Aç değildim ama kendimi meşgul etmek istiyordum. “Harald'ı ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Çocukluğumuzdan beri,” dedi Gyda ağzı doluyken. “Babası jarldı. O ve Harald hiçbir zaman anlaşamazlardı, ayrıca ihtiyar sık sık ağır elini konuştururdu. Sanırım Harald'ın güneyde yıllarca dolaşmak için Nordeland'i terk etmesinin sebe-

KEMİGE OYULU LANET

bi de buydu. Döndüğünde adam olmuştu, babasına karşı geldi. Onu meydanında öldürdü ve yüzünde babasının kanıyla farklı bir şekilde hükmedeceğine yemin etti.”

“Dediğini yaptı mı?”

Gyda omuz silkti. “Çoğunlukla.”

“Yani seni o kurtarmadı?”

Yüzünü buruşturdu, sonra büyük testiden kadehini tekrar doldurdu. “Harald jarl olduğunda ben yetişkin bir kadındım, kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Harald bana ödeme yapıyor, hatta becerilerimi başka yere götürmekle tehdit ettiğimde daha fazlasını ödemek zorunda. Kurtuluş duymak istiyorsan, etrafını saran genç köpeklere sor.”

Masadaki Kadersizleri gözden geçirdim ve ne demek istediğini anladım. Hiçbiri otuzunu geçmemişti, birkaçı benden bile küçüktü. “Güç için değilse onları neden kurtarıyor?”

Bu soruyu aslında kendime sormuştum ama Gyda omuz silkti. “Belki de kimse onu kurtarmadığı içindir.” Sonra masaya tekrar vurdu. “Kapatın çenenizi! Freya, Harald’a nasıl hizmet etmeye başladığınızı duymak ve onun değerini anlamak istiyor.”

Bana bakıp göz kırptı. “Öyle değil mi?”

Yanaklarım kızardı. “Evet.”

“Pekâlâ.” Masaya bir kez daha vurdu. “Troels sen başla. Freya’ya kardeşin Aksel’in sana neler yaptığını anlat. Steinunn, iyi dinle çünkü bu hikâyeler şarkıya dönüştürülse çok daha eğlenceli olur.”

BÖLÜM 22

BJORN

Günün geri kalanını boş yere harcadım ama güneş batarken kendimi Hrafnheim'ın surlarında buldum. Dirseklerimi mazgallara dayayıp köprülerin gece için yavaşça yukarı çekilişini izledim, zincirler yüksek sesle şakırdıyordu.

Çocukken Harald kulağımı güneydeki maceralarının hikâyeleriyle doldururdu. Gözün görebildiğinden daha uzağa uzanan şehirler, göğe değen kuleler ve devasa nehirleri aşan köprüleri anlatırdı. Bakırdan yapılmış büyük kubbeli tavanlara sahip saraylardan ve asla aşılamamış katmanlı surlarla çevrili kalelerden bahsederdi. Ancak beni en çok büyüleyen hep köprüler olmuştu. Onları kaldırıp indiren muhafız kulelerindeki mekanizmaları ve Harald'ın bu yapıları kopyalayabilmek için kullandığı çizimlerle dolu kâğıt tomarlarını büyülenerek öğrenmiştim. Üzerlerinde Harald'ın konuştuğu birçok garip yabancı dilde yazılar vardı. Bana güney halkının her şeyi yazıya döktü-

KEMİĞE OYULU LANET

günü, hatta içinde tüm bilinenlerin saklandığı ciltlenmiş kâğıtlarla dolu binaları olduğunu söylemişti.

Sözle anlatılabilecek şeyleri kâğıda döküp bir odaya kilitlemek bana garip gelmişti, yine de o yerleri görmeyi istemiştim. Bitmek bilmeyen yazların hüküm sürdüğü topraklarda yaşayanlar hakkında daha çok şey öğrenmeyi, dillerini ve adetlerini tanımayı istemiştim. Başka tanrıların diyarında yürümeyi, farklı büyüler görmeyi... Skaland'deki kaplıcaların yanında Freya'yı kollarımda tuttuğumda ve her şey mümkün görünürken onu bu hikâyelerdeki yerlere götürmeyi hayal etmiştim. O hiç yolculuk etme şansı bulmamıştı, bu yüzden mücevherlerden ve altından daha kıymetli bulacağı bir armağan gibi görünmüştü.

O gece oyalanmayı seçtiğim için bağırmak istiyordum. Hemen bir ticaret gemisi bulup erişilmez diyarlara açılmam gerekirdi. Kehanetten ve şiddetten uzak, insanların kendi geleceklerinin efendisi olduğu bir dünyada onun için bir hayat kurabilirdim.

Ancak görünüşe göre, Kadersizler bile kaderden kaçamıyordu.

Köprüler gümbürtüyle yerine oturdu. Batan güneşe son bir bakış attıktan sonra müziğin geldiği yöne doğru merdivenlerden indim. Hrafnheim başka yerler gibi asla karanlığa gömül-müyordu. Her kavşakta direklere asılmış fenerler vardı. Kahkaha ve sohbet sesleri evlerden taşıyordu. Bazıları yatmaya hazırlanırken diğerleri eğlenceler için büyük salona gidiyordu.

Harald eğlenceleri severdi ve insanların şarkı söyleyip gü-lerek dans edişlerini, hiç eskimesine izin vermediği likörlerden sarhoş olmalarını izleyerek oturduğunu biliyordum. Yalnız kal-maktan hoşlanmazdı. Çoğu kez onları sadece tahtındaki kürsü-den izlese de her zaman etrafında kalabalık isterdi. Nordeland'e ilk geldiğimde bu bana yorucu gelmişti. Annemin tercih ettiği yalnızlığa alışkındım ve Harald'a neden gece gece gürültüye

katlandığını sormuştum. “Onları böyle anlıyorum,” diye cevap vermişti. “Tıpkı köprü mekanizması gibi. Çalıştırabilmek için önce anlamam gerek.”

O zaman bana anlamlı gelmemiştir ama şimdi biliyordum ki, Harald’ın hükmünün gücünün anahtarı buydu. İnsanları anlamasıydı. Onların umutlarını, hayallerini, arzularını anlıyordu.

Korkularını anlıyordu.

Bir zamanlar buna hayran kalmıştım çünkü insanlara istediğini yaptırmak konusunda bu kadar usta olmasını sağlıyordu. Oysa şimdi Freya’nın onun cazibesine kapılışını izlemekten nefret ediyordum. Onu kaderini değiştirmesine yardım edecek kişi olarak görmeye başlamasından nefret ediyordum.

Büyük salonun kapıları ardına kadar açıktı, ocağın sıcaklığıyla birlikte en az yüz kişinin uğultusu üzerime aktı. Duman, et, ter ve bal likörü kokuyordu. Davullarla flütlerin, tepinip duran ayakların sesi kulakları sağır ediyordu.

Biri elime bir bardak şarap tutuşturdu ama kalabalığı tararken sadece küçük bir yudum aldım. Harald tahtında oturuyordu. Botunu diğer dizinin üzerine atmış, seyahatlerinden getirdiği özel bir bardaktan içki içiyordu. Şarabın da yabancı menşeli olduğu kesindi. Biri ocağa daha fazla odun attığında kıvılcımlar havaya saçıldı ve kirlere kadar yükselip duman deliğinden göğe çıkmadan önce kül olarak kayboldu. Bu bana Halsar’daki salonda, Gnut saldırdığında Freya’nın kirlere tırmanışını hatırlattı. Duman deliğinden çıkarak komşu binaya atlamış, çatıyı delip domuz ahırına düşmüştü.

Gözlerimi kırptırdığımda zihnimde onu öfkeli bir şekilde domuzlara bakarken saçları pislikle kaplanmış halde gördüğüm an canlandı. Şimdi olduğu gibi o zaman da kaçmak istememişti. Benim yarım kadardı ama cesareti iki katımdı.

Tanrılar aşkına, onu seviyordum.

İlk olarak Tora’yı fark ettim çünkü herkesten uzundu. Ka-

KEMİGE OYULU LANET

labalık çekilince yanında Freya'yı gördüm. Kızıl bir elbise giymişti, yakası ve manşetleri altın işlemeliydi. Rengi, solgun teninde kan gibi parlıyordu. İnce uzun vücuduna oturmuş, göğüslerini belirginleştirmişti. Saçları beline kadar dalgalar halinde dökülüyordu. Öyle soluk bir sarıydı ki, bazı ışıklarda neredeyse beyaz görünüyordu. Elinde bir kupa tutuyordu ama içmiyor, çevresindekileri sanki gördüklerine inanmak istemiyormuş gibi bakışlarla süzüyordu. Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirmişti. Gözleri merhametli bir şekilde kehribar rengindeydi, şömine ve meşalenin ışığı onları erimiş güneşlere dönüştürüyordu.

Çok güzeldi. Öyle acı verici bir güzellikti ki, benim için en başından beri umut yoktu.

“Sessizlik! Sessizlik!” Harald’ın sesi uğultuyu yardı ve herkes sustu. Steinunn tahtın yanına çıktı, altın kahverengi saçları başının etrafında taç gibi örülmüştü.

“Nordeland’in en güzel *skald*’ı, uzun bir aradan sonra evine döndü,” diye bağırdı Harald. “Ama bu gece, dönüşümüzün zaferini ve bizi karşılayan savaşı şarkısıyla anlatacak. Kadehlerinizi kaldırın!”

“Şeref!” diye haykırdı kalabalık. Kadehler birbirine çarptı, bal likörü dökülüp yerdeki su birikintilerine karıştı.

Freya’nın Steinunn’ın büyüünden hoşlanmadığını bildiğim için salondan çıkacağını düşünerek kendi içkimi bir kenara bıraktım. Bunun yerine, sakinleştirici bir nefes alıyormuş gibi göğsü hareket etti ve banklardan birine oturdu.

Harald kürsüden indi, Steinunn davulunu kaldırıp ritim tutmaya başladı. Sesi, sözsüz bir şarkı gibi yükseldi. Derin ve yankılı tınılar, sanki doğrudan yerin kendisinden doğuyordu. Kanındaki büyüünün ham gücüyle titreşiyor, damarlarımda ilkel bir çağrıyı uyandırıyor.

Savaşa çağrılıyormuşum gibiydi.

Sesi kelimelere dönüştüğünde gözlerimde fırtınalı denizler belirdi. Dalgaların tadı, gök gürültüsünün şiddetli yankısı, sanki tanrıların kendisi Nordeland kıyılarına varmamızı engellemek istiyordu. Derin bir nefes aldım, kalp atışıma odaklandım ve imgeler söndü.

Etrafımdaki herkes artık göremediğim görüntülere hayranlıkla bakıyordu. Steinunn'ın büyüü onları anlattığı hikâyenin içine taşıyor, sanki oradalarmış gibi hissettiriyordu. Dudaklarından hayret dolu sesler yükseldi. Kadınlar korku ve heyecanla eteklerini tutarken birkaç erkek içgüdüyle kemerlerindeki silahlara uzandı. Freya başı eğik dinliyordu, çenesindeki kaslar gerilmişti. Kendini izlediğini biliyordum.

Bense sadece kalbimin sesini dinledim, Steinunn'ın büyüüne kapılmadım.

Bu yüzden Harald'ın yavaşça kürsüden ayrılp büyük salon kapılarından çıkışını gördüm.

Tora'nın, Freya'nın yanında kaldığından emin olduktan sonra izleyicilerin arasından sessizce süzıldüm. Sadece Steinunn'ın şarkısının yarattığı görüntüleri gördüklerini biliyordum. Salonun boğucu sıcağından sonra gece havası serindi. Çam kokuyor, Skjoldfjell zirveleri arasındaki buzullardan esen rüzgârı taşıyordu. Harald'ın bir köşeyi dönüp kaybolduğunu gördüm. Hrafnheim'in yolları ve sokakları karmaşık bir ağ gibi olduğu için kolayca izini kaybedebilirdim, bu yüzden koşar adım ilerledim.

Kale sessizleşmişti, herkes ya uyuyordu ya da Steinunn'ın gösterisini görmek için salondaydı. Her adımında botlarımın sesi binaların duvarları arasında yankılanıyordu. Gizlenmeme gerek yoktu, yine de adımlarımı hafiflettim. Gözucuyla Hrafnheim'ı çevreleyen duvarlardaki rünlerin zaman zaman parladı-

ğını gördüm. Muhtemelen gün içinde içeri sızmış bir hastalığı kovuyorlardı ama aynı şeyi Rimstrom'un suları fazla yükseldiğinde de yaparlardı. Taşlara kazınmış her işaret, burada yaşayanları korumak için tasarlanmıştı.

Onları görmezlikten gelip Harald'ın adımlarını dinledim ve ses kesilince aniden durdum. Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için çevreme bakındım. Sonra köşeden kafamı uzattığımda Harald'la Skade'i gördüm. Başlarını birbirine eğmişlerdi. Rüzgâr sokaklarda uğulduyor, sözlerini bastırıyordu ama Skade, emir alıyormuş gibi başını sallıyordu. Yüzlerindeki yoğunluk bunun boş bir sohbet olmadığını gösteriyordu. Sonra rüzgâr durdu.

“Surlardaki nöbeti iki katına çıkar,” dedi Harald. “Freya’ya asla zarar gelmeyecek, anlaşıldı mı? O çok kıymetli ve eğer kıskançlığın yüzünden ona bir şey olmasına izin verirsen...”

“İzin vermem,” diye araya girdi Skade. “Ullr* üstüne yemin ederim ki, ona asla zarar gelmesine izin vermem.”

Harald'ın yüzü yumuşadı ve eğilip onu alnından öptü. “Sana güveniyorum, tatlı Skade'im. Şimdi git.”

Skade kolundaki gümüş bilekliği okşadı, ona bir kez gülümseyip sura doğru koşarak uzaklaştı.

Köşeden çıkarak Harald'a doğru yürüdüm. Gözlerini göğe dikmiş, derin düşüncelere dalmıştı. Varlığımı fark ettiğinde neredeyse yanına ulamıştım.

Şaşkınlıkla irkilirken saldırıya uğramış gibi hızla bir adım geri attı, ardından kendini topladı. “Bjom! Burada ne yapıyorsun?”

“Steinunn'ın miyavlamasına sabrım yok,” diye yanıtladım.

“Ona daha nazik davranmalısın.” Kaşlarını çatı. “Onun ailemize sen Skaland'e gittikten sonra katıldığını biliyorum ama iyi bir kadındır, çok acı çekti.”

* İskandinav mitolojisinde okçuluk tanrısıdır. (ç.n.)

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Beni gözetliyordu.”

“Benim emrimle. Eğer birine kızacaksan bana kız.” Başını yana eğdi. “Gerçi belki kızılıyorsundur. Aramızda bir uçurum olduğunu fark ettim, oğlum. Bunun tek sebebi ayrı geçen yıllar olamaz.”

Sessiz sorusuna cevap vermek yerine, “Neden karanlıkta sinsice dolaşıyorsun?” diye sordum.

Harald sustu, gözlerini yine yıldızlara dikti. Sonra iç çekti. “Annenin kehaneti, beni Freya’nın önünde itiraf ettiğimden daha çok kaygılandırıyor. Uzun yıllar boyunca, annenin öngörüsünün gerçekleşmemesi için savaştık. Ama tüm çabalarımıza rağmen baban şimdi Skaland’ın kralı ve gözünü bize dikti, bütün jarllar onun yanında. Korkarım ki, onu durduramayacağız ve kaderinin peşinde koşarken binlerce masum insan ölecek. Bu gece daha çok nöbetçi koydum ancak gerçekte onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bizi kurtarabilecek tek kişi, aynı zamanda hepimizi yok edebilecek olan o kadın.”

Sesinde alışılmadık bir hayal kırıklığı ve çaresizlik vardı.

“Kuzeydeki en büyük Kadersizler topluluğuna sahipsin, baba,” dedim usulca. “Her biri Norn’ların planını değiştirme kudretine sahip. Bu yükü sadece Freya’nın omuzlarına yükleme.”

“Ama annen...”

“Onun sözlerine fazla anlam yüklüyorsun,” diye sözünü kes tim. “Küçüklüğümde bana defalarca, insanın her adımını yönlendiren kehanetlerin ağırlığıyla yaşamaması gerektiğini söylerdi. Nordeland’e gelip de sen onun her sözünü kesin bir gerçek olarak kabul edene kadar bunu söylemeyi bırakmamıştı.”

Gözlerini kıstı. “Sadece annene saygısızlık etmiyorsun, Bjorn. Odin’e de saygısızlık ediyorsun. Valhalla hayali kurarken bu akıllıca değil.”

Bir zamanlar Valhalla’yı düşlerdim. Kıyamet gününde Yüce

KEMİĞE OYULU LANET

Baba için savaşmanın şanını hayal ederdim. Ancak artık bambaşka şeyleri düşlüyordum. “Onlara saygısızlık etmiyorum. Ben...”

Tam o sırada gökyüzünde bir ışık parladı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Alevli oklar Hrafnheim’ın büyü kalkmasına çarptı, duvarlara kazınmış semboller savunma sınanırken parladı.

Hrafnheim saldırı altındaydı.

FREYA

B elki de günümü hikâyeler dinleyerek harcamak, zaman geçirmenin en iyi yolu değildi. Yine de kendi halime bırakılıp saatlerce içinde bulunduğum durumu düşünmekten daha iyiydi.

Harald'ın sözde ailesinin her bir üyesi, onun hizmetine nasıl girdiğini anlatmıştı. Hepsi Bjorn ve Saga'nınki kadar dramatik değildi ama her biri Nordeland Kralı tarafından başkalarının suistimalinden kurtarılmıştı. Çoğu Nordelandliydi ama bazıları Skaland'den, Islund'dan ve kuzeydeki küçük ada uluslarından gelmişti. Farklı tanrı ve tanrıçalardan doğmuş çocuklardı, çoğunun büyüğü benim için hâlâ belirsizdi.

Hikâyeler farklıydı ama hepsinde inkâr edilemez bir ortaklık vardı, o da Harald'a duydukları sadakatti. Bu bana Harald'ın güven duygusunun bir yeminle zorla edinilemeyeceğini, kazanılması gerektiğini söylediğini hatırlattı. Belli ki, o bunu başarmıştı çünkü buradaki herkesin, onları en karanlık anların-

KEMİĞE OYULU LANET

dan kurtaran adam uğruna sonuna kadar savaşacağıma inancım tamdı.

Bu durum, bir gün ben de aynı şekilde hissedebilir miyim diye merak etmeme neden oldu.

Topluluktakiler hikâyelerini bitirdikten sonra dağıldı ve hizmetçiler büyük salonda ziyafet hazırlıklarına başladılar. Bana da bir elbise verdiler. Üzerine babamın kılıcını ve Gyda'nın deniz baltasını kuşandım ama kalkanımı bana tahsis edilen odada bıraktım. Ardından Tora'nın dikkatli gözleri eşliğinde büyük salonda dolaştım. Nordelandlilerle tanıştım ve hayatlarını, adetlerini dinledim.

Bjorn ortalıkta yoktu, içimdeki huzursuzluk giderek büyüyordu. Belki onu çok fazla zorlamıştım. Belki çizgiyi aşmıştım ve o da beni bırakıp Hrafnheim'dan gitmişti.

Bu yüzden büyük salona girdiğini gördüğümde rahatladım. Harald'ın, Steinunn'ı takdim eden sözleri kulağıma ancak uğultu gibi çarptı çünkü bütün dikkatimi çevremden ziyade Bjorn'e vermiştim.

“Şarkısını dinlemek istiyor musun?” diye sordu Tora. “Ben *skald* büyüsünden hiç hoşlanmam.”

“Evet.”

Steinunn'ın şarkısını dinlemek için salonda kalmamın kesin sebebini bilmiyordum. Onun büyüsüyle daha önce yaşadığım anlar bana hiç keyif vermemişti. Kendime, Harald'm da tıpkı Snorri gibi *skald*'ı halkını etkilemek için kullanacağını, bu yüzden de onlara vermek istediği bilgiyi anlamam gerektiğini söyledim. Oysa kalbimde asıl sebebin başka olduğunu biliyordum. Hel'in büyüsünü kullanırken kendimi onların gözünden görmek istiyordum. Belki bu şekilde, Snorri'ye karşı kullanmam gerektiğinde içimdeki korkuyu hafifletecek olumlu bir tarafını bulabilirdim.

Eğer gerçekten yapabilirsem.

Bjorn'ün yeminlerimin kontrolünü üstlenmeyi reddedişi yüzünden Snorri'ye karşı koyabileceğimden şüphe duyuyordum. Onun isteksizliği göğsümde yakıcı bir hayal kırıklığı yaratıyordu. Sebeplerini anlayabiliyordum ama onun bu pragmatizm eksikliği hiç de yardımcı değildi. Bu tek şeyi yapması, hepimizin kaderini daha iyi bir geleceğe çevirebilirdi ama Bjorn bunu yapmaya yanaşmıyordu.

Onun kontrolünü istemiyordum. *Hiçbir* erkeğin kontrolü altında olmak istemiyordum. Ancak Snorri'ye karşı savaşmak ve onu yok etmek için başka bir yol göremiyordum. En azından kabul etmeye hazır olduğum başka bir yol yoktu. Ylva'yla aramızda çatışmalar olmuştu ama bu yeminleri kendi isteğimle etmeyi seçtiğim gerçeğini göz ardı etmiyordum. Seçimlerimin bedelini o ödememeliydi.

Düşüncelerim Steinunn'ın davulunu kaldırmasıyla dağıldı. Yanımda oturan Tora cebinden yün parçaları çıkarıp kulaklarına tıkmaya başlamıştı.

“Eğer Steinunn'ın şarkısına kapılırsam seni koruyamam,” diye belirtti. Bir zamanlar beni öldürmeye çalışmış birinden koruma kabul etmek garipti. Fakat Tora'nın yüzünde sessiz bir hüznün vardı ve bu ifadesi söylediklerinde samimi olduğuna inanmamı sağlıyordu. Elini yanık izlerinin üzerinde gezdirdi, dudaklarından hafif bir iç çekiş çıktı. Sanki izlerin mucizevi şekilde yok olmasını umuyor ama her defasında hayal kırıklığına uğruyordu.

Steinunn önce sözsüz, ardından kelimelere dönen şarkısıyla hikâyeyi başlattı. Grindill'in surları gözümün önünde belirdi. Yüzümdeki perişan ifade, Snorri'nin meydan okuyan çığlığı, sonra benim surlardan atlayıp uçuşuma doğru koşuşum. Bir anlığına dikkatim dağıldı. Çünkü Steinunn, Tora'nın şimşeklerini, benim büyümden sekip köy halkına çarpan yıldırımları ve yerde yatan yanmış cesetleri atladı. Harald'ın emirlerini de göstermedi. Sanki kaçışım kendi isteğimmiş gibi görünüyordu.

KEMİĞE OYULU LANET

Parmaklarımı kulaklarıma tıkadım, onun şarkısını bastırdım ve görüntüler kayboldu. Dirseğimle Tora'ya dokunduğumda bana baktı. "Bazı bölümleri atlıyor," diye dudaklarımı oynattım. Thor'un çocuğu acı bir tebessümle karşılık verdi, sanki bu tür eksiltmeler ona hiç şaşırtıcı gelmiyordu.

Parmaklarımı kulaklarımdan çektim ve izlemeye devam ettim. Rahatsızlığım artıyordu çünkü Steinunn, Nordeland'e gelmeyi kendi isteğimmiş gibi gösteriyordu. Sanki Harald beni kaçırmamış da bana yardım etmişti. Islundlulara karşı savaşta da aynı şekildeydi. İsyanımı geçerek sadece kumsalda tek başıma savaştığım anı gösterdi. Dizlerimin üzerine çöküp Islundlulara lanet edişimi, sonra denizde yüzen cesetleri anlattı. Ancak *drakkar* sahile sürüklenirken çocukların korkuyla donmuş boş bakışlarından bahsetmedi. Yalnızca köylülerin kollarına atıldıkları yerleri anlattı.

Bana her zaman bir *skald*'ın şarkısının yalnızca gerçeği gösterdiği söylenmişti, oysa kısmi gerçeklerin önemli bir yalana dönüşebileceği açıktı.

Sesinin son notaları kırılganlığa yükselip kayboldu. Görüntüler de sesiyle birlikte yok oldu. Kalabalıktan tezahüratlar koptu, eller çırpıldı ve kadehler havaya kalktı. Ancak hiçbirisi Steinunn için değildi.

Benim içindi.

Kalabalığın tepkisiyle kasıldım, göğsümde bir sıkışma hissettim. Bana çocukları kurtardığım için teşekkür ediyorlardı. İkili üçlü gruplar halinde gelip omzuma dokunuyor, beni övüyorlardı. Onlara verdiğim cevaplar yalnızca refleks olmuştu, kulaklarımda uğuldayan gürültüden başka bir şey değildi. İçimdeki asıl his, onların beni korkulacak biri değil, bir kahraman ve koruyucu olarak görmesiydi.

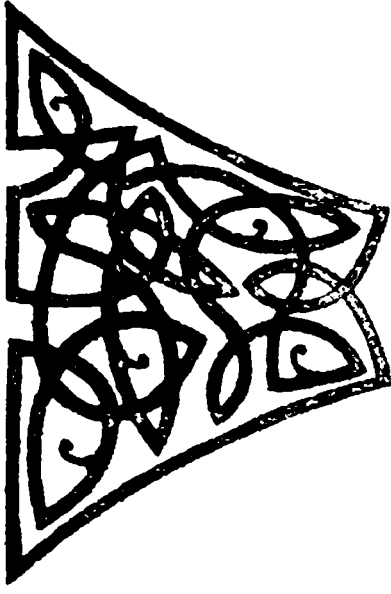
Beni iyilik yapan biri olarak görüyorlardı.

Bu durum, halkımın beni gördüğü halden çok farklıydı. Ak-

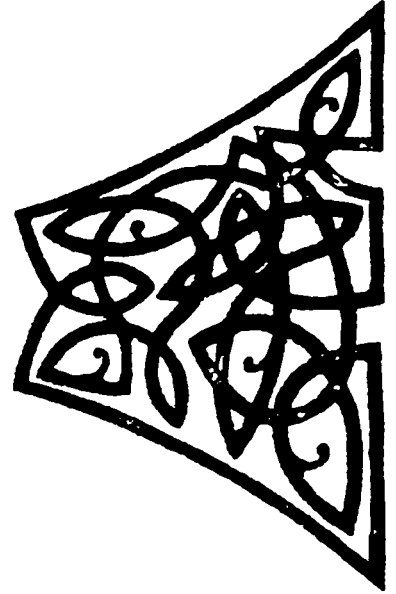
lım bunun Steinunn'ın sanatının bir manipölasyonu olduğunu biliyordu, yine de yaptıklarına dair kendimi daha iyi hissetmeyi reddedemedim.

O his bir anda söndü. Dışarıdan borazanlar çaldı, etrafımdaki herkes kasıldı.

“Tanrılar merhamet etsin!” diye çığlık attı Una. Troels'in kucağından neredeyse düşerek ayağa fırladı. “Skalandliler onun için geldi!”

BÖLÜM 24

BJORN

“**O** burada,” diye bağırdı Harald. Sesindeki panik yüzünden onu tokatlamak istedim. “Freya’ya ihtiyacımız var!”

“Snorri’nin burada olması imkânsız,” diye tısladım. “Bir ordu toplamak zaman alır ve kıyıdan Hrafnheim’a yürüyerek gelmeleri günler sürer!”

Diğer yandan kalenin saldırı altında olduğu inkâr edilemezdi. “Tora’yı ve diğerlerini getir!” Onu büyük salona doğru ittim. “Ama Freya’yı bırak! Zaten senin için savaşamaz!”

Harald yaşına rağmen hızlı bir koşuyla uzaklaştı. İçgüdüm beni Freya’ya gitmeye zorluyordu ama ayaklarım beni surlara götürdü. Ben bir Nordelandliydim ve halkımı savunma sözümün anlamı vardı.

Gözetleme kulelerinden borular çaldı. Hrafnheim bağırışlarla doldu, siviller kapılarından çıkıp üzerlerinden uçan okları

görünce çığlıklar kopardı. Ancak koruma ağını oluşturan tılsımlar onları durduruyordu. Rünler zarar görene kadar sokaktaki herkes güvendedi.

Bu düşünce kafamdan geçer geçmez, surlardan tılsımların delindiğine dair bir çığlık geldi. Bir an sonra uçları alevli oklar binaların üzerine düşmeye başladı, yangınlar çıkardı. Evlerinden panikle fırlayan insanlar, yangınlar yayılmadan önce söndürmek için kuyulara koşuyorlardı.

Ağlayan bir oğlan çocuğu yolun ortasında çömelmişti. Hızımı artırdım ve bir ok düşmeden önce onu kollarıma aldım. Ok kolumu sıyrıp tuniğimi tutuşturduğunda bir su birikintisine yuvarlandım. “Büyük salona koş,” diye bağırdım çocuğa. “Git! Çabuk.”

Nordelandli çocukların hep yaptığı gibi o da hiç tereddüt etmeden itaat etti.

Bense zıt yöne koşarak surlara giden basamakları üçer üçer çıktım. Skade hemen ortadaydı. Bir yandan savaşçılara su getirmeleri için emirler yağdırıyor, bir yandan da parlayan oklarını karanlığa fırlatıyordu.

“Rünleri kaplamışlar!” Gürültüye karşı kükredi. “Kanı yıkayıp temizlemeliyiz, yoksa bütün kaleyi yakacaklar!”

Surların üzerinden eğilirken duvardan aşağı akan kan ve kamlıları görünce dudaklarımdan bir küfür döküldü. Bir tılsımı gizlemişlerdi, koruma ağını yok etmek için yalnızca birine zarar vermenin yeterli olduğunu biliyordum. Omzumun yanından bir ok geçerken duvarın arkasına siper aldım.

“Onları vur!” diye bağırdım.

“Göremiyorum!” dedi Skade. “Çok karanlık, her ok attıklarında yer değiştiriyorlar!”

“Tyr!” Tanrının adını hırladığım anda baltam elimde belirdi. İki ok birden bana geldiğinde onları havada savurdum.

Birkaç adım geri çekildikten sonra ileri atılıp baltamı fırlattım. Havada dönerek Rimstrom’un karanlık akıntısının üzerinden uçtu ve karşı kıyıda toprağa saplandı.

KEMİĞE OYULU LANET

Daha parlak, diye fısıldadım ve baltamın alevleri canlandı. Kaleye saldıran adamların gölgelerini aydınlattı. “Skade!”

Çoktan yayını kaldırmıştı. Yeşil ok geceyi yarıp gölgelerden birinin göğsünü deldi ve yeniden elinde belirdi. Ancak saldırganlar çoktan kaçmaya başlamıştı. Karanlığa çekildiler. Oraya ulaşamıyorduk.

Tora avuçlarının arasında şimşekler çakarken arkamdaki basamakları patlattı. İşaret ettiğimde hiç tereddüt etmeden yıldırımını oraya gönderdi. Geceyi bir çığlık yardı ve sonra sessizlik oldu.

Ancak arkamızda kaos hâkimdi.

Birkaç çatının tamamı alevler içindeydi, Hrafnheim dumana boğulmuştu. Eğer yangın yayılırsa köprülerin indirilmesi gerekcek, insanlar kaçacak ama bu da karanlıkta pusuda bekleyen düşmanla yüzleşmek demek olacaktı.

“Gidin!” Skade savaşçılara bağırdı. “Su getirin. Yangını söndürün!”

Bir an tereddüt ettikten sonra Tora’yla birlikte koşmaya başladım.

Yağmur fiçilerinden su alırken, “Snorri mi?” diye sordu yanımda. “Onu gördün mü?”

Başımı iki yana salladım, midemi ekşiten ateşle hiçbir ilgisi olmayan bir tedirginlik hissettim. Bu işte bir gariplik vardı.

İkişer kova suyla alevlerin en yoğun olduğu yere koştuk. Boğucu dumana rağmen Harald en yakın evin çatısında elinde boya kabı ve fırçayla dikiliyordu. Çatının kamışlarına mühürler çiziyor, onları yanmaktan koruyordu. Öksürüyordu, boğuluyormuş gibiydi. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Su kovasını alevlere boşaltırken suçluluk içimi doldurdu. Eğer bu Snorri’nin saldırısıysa, Hrafnheim’ın aldığı her yara benim omuzlarımdaydı. Onu buraya benim kararlarım getirmişti.

Herkes birlikte çalışarak yangını söndürdü. Altı ev suya doymuş kül yığınınna döndü, sahipleri çaresizce eşyalarından kalanlara bakıyordu. Harald, şifacı öksürüğünü tedavi etmeye çalıştığında Volund'u eliyle uzaklaştırdı ve adama yanıkları olan kişilere bakmasını söyledi.

Her yerde acı, karanlık ve korku vardı. Ancak saldırı bitmişti ve rünler yeniden yerindeydi, bu yüzden büyük salona yöneldim.

Hiç kimse yoktu.

Yanımdan geçen bir savaşçıya, "Herkes nerede?" diye sordum.

"Liman," diye yanıtladı. "Salon yanar diye kaçtılar."

Mantıklı bir karardı, yine de limana doğru ilerlerken içimdeki huzursuzluk artıyordu. Hava kül kokuyor, sokaklar öksürük ve ağlamalarla çınılıyordu. Karanlık tepeden çöküyormuş gibiydi. İskele kalabalıktı. Zincir aşağı indirilmişti, insanlar kaçış hazırlığındaydı. Kalabalığı taradım, Freya'nın soluk sarı saçlarını aradım ama yoktu.

Korkum paniğe dönüşürken, "Freya!" diye haykırdım. "Freya!"

Tora karşıma çıkınca, "Freya nerede?" dedim sertçe. "Onu bulamıyorum."

"Onu büyük salonda bıraktım." Alnındaki teri sildi. "Burada bir yerde olmalı. Köprüler hâlâ kalkık."

Yangın söndürme çabaları artık Freya'yı aramaya yöneldi. Adı kasabada yankılanıyordu ve Harald kurtlarını da aramaya göndermişti. Ancak her geçen dakika onu kalenin bir köşesinde bulabileceğimize dair umudum azalıyordu.

Öksürükle iki büklüm bir halde, "Skoll ve Hati limana geldiğini söylüyor," dedi Harald.

"Ama burada değil!" Kara suları taradım, bakışlarım Rimst-rom'un azgın akıntısına kaydı.

"Saklanmış olabilir mi?" diye sordu Harald.

“Ateşten Doğan saklanmaz.” Ya suya düştüyse? Ya biri onu ittiyse? “Freya!”

O sırada Skade, kolundan tuttuğu yaşlı bir adamı sürükleyip kalabalığı yararak geldi. “Teknesinin kayıp olduğunu söylüyor. Fırsattan yararlanıp kaçmış olmalı.”

“Böyle bir şey yapmaz.” Freya’yla son konuşmamı çok iyi hatırlıyordum. Kaçmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ancak kurtlar da iskeledeydi ve gözleri Rimstrom’a sabitlenmişti.

“Tekneni kimin aldığını gördüm,” diye seslendi küçük bir ses. Saldırıda kurtarıp büyük salona gönderdiğim çocuktu. “Hastalık içindeki karısını taşıyan bir yabancıydı. Dumanın onu öldürdüğünü söyledi.”

Hayır.

“Bu bir saldırı değildi,” diye hırladı Harald. “Bir oyalamaydı.”

Midemde buz gibi bir korku birikti, kendime duyduğum öfke de aynı şiddette büyüdü çünkü bunu engelleyebilirdim. “Snorri, Freya’yı geri aldı.”

FREYA

“**N**e oluyor?” diye sordum Tora’ya. Çünkü Una bayılıp yere düşmüştü. “Neler oluyor?”

“Surda görev yapanlar saldırı işareti verdi.”

Kalbim hızlanırken midemde yavaş yavaş dehşet birikmeye başladı. “Snorri mi?”

“Tüm orduyu boğazdan geçirmesi için henüz çok erken,” dedi Tora kaşlarını çatarak.

“Kim o zaman?” Avuç içlerim terlemişti, elim kılıcımın kabzasına kapandı. “Islund mu? İntikam için mi geldiler?”

Tora başını salladı. Reddediyormuş gibi değildi, yalnızca şaşkındı. “Hiç kimse Hrafnheim’a saldırmaz.”

İtiraz etmek üzereyken Harald koşarak salona daldı. Onun içeride olmadığını bile fark etmemiştim. “Saldırı altındayız!” Gözleri panikle parlıyordu. “Hrafnheim’ı koruyan tılsımlar delindi. Savaşçılar surlara!”

KEMİĞE OYULU LANET

Nordelandliler tereddüt bile etmedi. Savaşabilecek olanlar büyük salondan dışarı fırladı. Geriye kalanlar -çoğunlukla yaşlılar ve çocuklar- sessizce bir araya toplandı.

“Tora, git Bjorn’ü bul. Surlarda olmalı,” dedi Harald yanıma gelirken. “Ateşle saldırıyorlar ve durdurulmazsa tüm Hrafnheim’ı yakacaklar.”

Tora koşarak salondan çıktı.

“Harald saldıran kim?” Kolunu yakalayıp gitmesini engellemeye çalıştım. “Snorri mi?”

“Bilmiyorum.” İfadesi kasvetliydi. “Ama sen surlardan uzak dur, Freya. Eğer Snorri dışarıdaysa yalnızca tek bir emirle senden Hrafnheim’daki herkese saldırmanı isteyebilir.”

Ellerim buz kesmişti. Bu nasıl oluyordu? Snorri buraya şimdiden nasıl gelmiş olabilirdi?

Sormaya fırsatım olmadı çünkü Harald çoktan halkını savunmak üzere büyük salondan fırlamıştı.

Kapıya doğru yürürken kimse beni durdurmadı. Dışarı çıkıp uzakta yanmakta olan çatılara baktım. Alevli katranla kaplı oklar gökyüzünden yağıyor, surlara en yakın evlere düşüyordu. Korku kalbime işledi çünkü bu yangının saz çatılar arasında nasıl hızla yayılacağını biliyordum. Halkı duman ve ateşten kurtarmak için, Harald’ın köprüleri indirmesi yalnızca an meselesiydi. Karşıda Skalandliler, Islundlular ya da kim olursa olsun, amaçları şiddetti.

Gece havası şimdiden boğucu bir dumanla dolmuştu. Rüzgâr yüzüme vurunca öksürdüm.

“Yalnızca batıdan saldırıyorlar,” dedi yanımdan bir ses. Başımı çevirdim, bir adam yalnızca birkaç adım yanımdaydı. Sakallı ve kaslıydı, çıplak kolları Fenrir tasvirleriyle kaplıydı. Eskiden savaşçı olduğu belliydi ama artık öyle değildi. Elinde yıpranmış bir değnek vardı, ağır aksak yürüyordu.

“Doğudaki tarafa gitmeliyiz,” diye homurdandı. “Yangınlardan uzak duralım.”

“Ya oradan da saldırırlarsa?” Ürperdim çünkü bunun bir strateji olduğuna dair içimde bir his vardı. “En iyisi limana gitmek. İnsanlar teknelerle kaçma şansına sahip olur.”

“Yeterince tekne yok.”

“O zaman yüzeriz,” dedim ancak sonra ayağındaki sakatlığı hatırlayıp irkildim. “Tekneler yüzemeyenlere kalır.”

Adam başını sallarken büyüyen alevlere bakıyordu. “Şimdi gitmeliyiz.” Salona geri dönmek için hareketlendiğinde sendeledi. Yere düşmek üzereyken hızlıca kolundan tuttum.

“Ben haber veririm. Sen limana yönel.”

Salona koşarak girdim. “Alevler çatılar boyunca yayılıyor,” diye bağırdım. “Liman tarafına gitmeliyiz. Yüzemeyenler teknelere binsin, alevler kontrol altına alınamazsa Rimstrom’a açılmaya hazır olsunlar.”

Birden Nordelandlilerin soğukkanlılığı çatladı. Çığlıklar yükseldi. Çocuklar dedelerine, ninelerine sarıldı. Yüzleri göz yaşlarıyla kaplıydı. Hepsi her şeylerini, hatta hayatlarını kaybetmek üzereydi.

Eğer dışarıda Snorri ve adamları varsa, bunu onların başına ben getirmiştım. Belki de Saga’nın gördüğü kehanet çoktan başlamıştı.

“Doğru söylüyor!” Steinunn’ın sesi gürültüyü bastırdı. “Liman tarafına gidin!”

Büyük salondaki kalabalık bir dalga gibi dışarı aktı ve çoğu acı verici bir yavaşlıkla hareket ettiği için seçimimin doğru olduğunu hissettim. Alevlerin büyümesini bekleseydik, topallayan adam da dahil olmak üzere hiçbiri kurtulamazdı.

“Üzgünüm,” dedi adam öksürükler arasında. “Daha hızlı gidemem, kalkan kızı. Sen çocuklarla önden git.”

Ben de artık öksürüyordum, duman ciğerlerimi ve gözleri-

mi yakıyordu. Halsar'da Gnut'un saldırdığı geceyi hatırladım. "Sana yardım edeyim."

Kolunu omzuma attığımda sırtım adamın ağırlığıyla sızladı. Yine de yardımımıla daha hızlı ilerleyebildi ve beni limana doğru kıvrımlı yollardan geçirdi.

Neredeyse limana ulaşmak üzereyken durdu. "Dinlenmiyorum," dedi öksürürken. Kemerinden su matarası çıkarıp bir yudum aldı ve bana uzattı. "Su."

Minnetle birkaç yudum içtim. İlk yudumlarda yalnızca kül ve duman tadı vardı ama dördüncü yudumda başka bir şey fark ettim. Acı ve iğrenç bir tat vardı.

Bedenim kasıldı.

Adamın gülümsemesi yavaşça kindar bir hal aldı. Değneğini fırlatıp doğruldu. "Kralın seni almaya geldi, Freya." Artık Skalandli aksanıyla konuşuyordu. "İyi uykular."

Dudaklarım aralandı, Hlin'i çağırmak istedim. Hel'i çağırmak istedim. Ancak dilim zihnimdeki çıgılıklara karşılık vermedi. Yavaşça dizlerimin bağı çözüldü. Adamın kolları beni yakalarken tüm dünya karardı.

BÖLÜM

26

BJORN

“S koll!” diye bağırdı Harald *drakkar*’ına atılırken.

“Hati! Buraya gelin!”

Aramaya katılan İsimsizler çoktan Harald’ın *drakkar*’ına tırmanmış, kürekleri hazırlamışlardı. Ben de gemiye atladım, Skade yanımdaydı. Halatlar çözüldü ve birkaç saniye içinde Rimstrom’un hırçın akıntısı bizi sürüklemeye başladı.

Ancak hızımıza rağmen bana hâlâ çok yavaş geliyordu.

Onu almışlardı. Freya’yı almışlardı.

“Çok önde olamazlar!” diye bağırdı Harald. “Kürek çekin!”

İsimsizler küreklerle tüm güçleriyle asıldı. Hrafnheim limanından uzaklaştıkça, taktıkları siyah başlıklar onları karanlığa karıştırdı.

Davulcu hızlı bir ritim tutuyordu ama gürültünün içinde bir şey duyamıyordum. Freya yardım için bağırırsa bile bilemezdim.

“Sessizlik!” diye bağırdım ve davulcunun eli davulun üzerinde durdu.

Rimstrom’un akıntısı bizi kaleden hızla uzaklaştırırken sessizlik çöktü. Yalnızca nehrin uğultusu, rüzgârın iniltileri ve küreklerin suya çarpma sesi duyuluyordu.

Teknenin önüne geçip yolu aydınlatması için Tyr’in adını mırıldanarak baltamı çağırdım. Rimstrom geniş ve derindi, etrafı iyi bilmeyen biri için tehlikeliydi. Keskin kayalar derinliklerden fırlıyordu ama dümenci onları kolaylıkla aşarak ilerliyordu.

Gözlerim önümdeki karanlığı taradı, ondan bir iz aradım.

Harald yanıma geldi. “Eğer Snorri bizzat buradaysa Freya’yı bize karşı bir tehdit haline getirmiş olabilir,” dedi alçak sesle. “Yeminle kontrolünü kullanarak iradesini çalmış olabilir.”

Dişlerimi sıktım. Eğer onu savaşa çağırıp bana hizmet etmesini sağlasaydım bu olmayabilirdi. “Freya’nın iradesi kendine aittir.”

“Öyle umalım.” Harald parmaklarını kaldırıp yumuşak bir ısıklık çaldı. Skoll ve Hati, İsimsizlerin arasından geçerek *drakkar*’ın kenarına geldi. Büyük patilerini tahtalara koydular, dilleri dışarı sarkıyordu.

“Düşmanlarımız Freya’yı elimizden aldı,” dedi Harald kurtlara. İkisi de kasıldı. Kürklerine çizilen rünler dilimizi anlamalarına izin veriyordu, bağlı oldukları kişi de babamdı.

Skoll dişlerini göstererek hırladı. Büyük dişleri baltamın ışığında parıldıyordu. Hati başını geriye eğip uludu, kurdun sesindeki öfke benimkini yansıtıyordu.

“Onu bulun,” diye emretti Harald.

Her iki kurt da geminin kenarından atladı ve kolaylıkla karşı kıyıya yüzdü. Birkaç saniye içinde rüzgârı koklayarak bizimle paralel olarak koşmaya başladılar.

“Snorri onu kontrol etmeye başladıysa ne yapacaksın?” diye sordu Harald.

“Snorri’yi öldüreceğim.” Kelimeler boğazımdan bir hırıltı gibi çıktı. “Hepsini öldüreceğim.”

Başını çok hafifçe sallarken bakışlarının Hrafnheim’a doğru kaydığını fark ettim. Snorri’nin Freya’yı kontrol etmesi halinde halkımızın tehlikede olabileceğinden korkuyordu.

“Onun ne yapabileceğini bilmiyor,” diye homurdandım. “Hel’in kanını bilmiyor.”

“Bu kadar emin olma.” Harald ellerini geminin baş figürünün yanlarına yasladı. “En kötüsüne hazırlıklı ol.”

En kötüsüne hazırlanamazdım. Bu onu sonsuza dek kaybetmek demektir.

Kıyıdaki kurtlardan biri uludu. Baltamı kaldırıp ışığını ileriye yaydım ve Skoll’un beyaz kürkünü aydınlattım. Nehir kıyısına çekilmiş küçük bir teknenin yanında duruyordu. Gövdesi parçalanmıştı, muhtemelen bir kayayla çarpışmıştı. Tereddütsüz suya atladım. Nehir buz gibiydi ama soğuk bana işlemedi, yüzerek kıyıya çıktım. Teknenin üzerine kapanarak ters çevirdim.

Boştu.

Hayır, boş değildi. Freya’nın kılıcı ve deniz baltası teknenin yanında çamura bulanmış halde duruyordu. Midemde korku kaynakken onları elime aldım. Eğer burada silahsız bırakıldıysa, bir şekilde onu etkisiz hale getirmişlerdi.

Skoll bana seslendi, ardından ormana doğru birkaç adım koşup durdu.

“Yaşıyor mu?” diye sordum ama kurt yalnızca bana baktı. O sırada Hati sudan fırladı, siyah kürkünü silkeleyerek yanımıza geldi.

“Onu bulun!” diye emrettim. Harald’ın *drakkar*’dan yükselen sesini görmezlikten gelerek kurtların peşinden karanlık ormana daldım.

FREYA

Aklım tuhaf rüyalarla doluydu. Karanlık ve alevler içindeydim. Erkek terinin kokusunu alıyordum, korkuyla dolu sesler duyuyordum.

“Uyan,” diye fısıldadı acı dolu bir ses.

Bilinç arayışım sonuçsuz kaldı, yeniden karanlığa gömüldüm. Burnuma yanan etin kokusu doldu.

“Uyan!”

Gözlerim aniden açıldı. Hayaletin yeşil gözleri bana bakıyordu, yüzü yanmış et parçalarıyla kaplıydı.

“Adın ateşte doğdu.” Arkasında közler savruluyordu. “Skaland kaderini kontrol edenin yönetimi altında birleşecek.” Sonra patlayarak küle dönüştü.

Gözlerimi kırptırdım. Rüyada mıydım, yoksa uyanık mıydım bilemiyordum. Vücudum yukarı aşağı zıplıyordu, karnıma gelen darbe acı vericiydi. Ağzımda kötü bir tat vardı. Şiddetli

bir kusmayla midemdeki her şeyi boşalttım. İğrenç tat boğazımı yaktı, keskin öksürükler göğsümü parçaladı. Beni taşıyan kişi homurdanarak yana fırlattı.

Çalıların içine düştüğümde dallar yüzümü çizince acıyla inledim.

“Uyandı,” diye tısladı içlerinden biri. Aksanı Skalandliydi. “Susturun! Susturun onu!”

Korku damarlarımdan akıyordu. Eteklerime dolanarak yana yuvarlandım, ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Hâlâ midem bulanıyordu. Başım dönerken kılıcıma uzandım ama kın boştu.

“Hlin,” diye hırıltıyla seslendim. Parmağıma yayılan büyü karanlığı aydınlattı.

Ve adamların yüzlerini ortaya çıkardı.

Sakat numarası yapan adamı hemen tanıdım. Üç yoldaşı bana yabancıydı. Ayrıca kaslı, silahlı ve savaşçıydılar.

Fakat ben de öyleydim.

Ayağa kalktım. “Büyük bir hata yaptınız.”

Büyümün ışığında korkuları açıldı ancak geri çekilmediler. “Seni kralına götüreceğiz,” dedi numara yapan. “Ulusuna sadakatini göster, bizimle tartışmadan gel.”

Onları Snorri’nin gönderdiğine dair kesin işaret etti. İçimde kalan tüm umut söndü. Saga’nın gördüğü gelecek, sandığımızdan çok daha hızlı yaklaşıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Sizinle hiçbir yere gitmeyeceğim. Skaland’e sadığım ama Snorri benim kralım değil. Şimdi gidin, hayatınızı bağışlayacağım.”

Silahsız olduğum için tehdit boş görünüyordu.

Oysa her silah çelikten yapılmazdı. Tehlike karşısında büyümü kullanmamak için ettiğim tüm yeminler sarsıldı. Hel’in adı ve gücü, korkumla birlikte dudaklarıma yükseliyordu.

Terlerinin kokusunu alıyordum. Yutkunurken boğazlarının

hareket edişini görüyordum. Fakat kaçmadılar, birbirlerine baktılar ve beni çembere almaya başladılar. Eğilip çalılıkta elime geçen ince bir dalı kavradım. Tek başına bir darbede kırılacak kadar zayıftı ama büyümle kapladım.

Artık silahsız değildim. Üstelik bana zarar veremeyeceklerine dair emirlere uymak zorundaydılar.

Tereddüt etmeyecektim.

Ruhlarını lanetlemek istemesem de onları öldürmekte sakinca görmüyordum. Nihai hükmü tanrılar verecekti. Beni hâlâ verdikleri şeyin etkisinde sanmaları için sendeleyerek güçsüz görünmeye çalıştım, sonra aniden saldırdım. Parlayan dalı adamın boynuna indirdim.

Çığlık atarak geriledi ama ben çoktan bana uzanan elleri yakalamak için dönmüştüm.

Parmakları büyümle çarpıştı, Hlin'in gücü onu fırlatırken kırılan kemiklerin çıtırtısı duyuldu.

Üçüncü adamın ağırlığı üzerime çöktüğünde, ciğerlerimdeki hava aniden boşaldı. Yüzüstü çamura düşerken dal elimden fırladı.

Kurtulmak için debelendim ama o iki katımdı. Nefes almaya çalışıyordum. Kalın elleri bileklerimi çiviledi, dizini sırtıma bastırdı.

“Sudan getir,” diye hırladı. “Yeniden içirelim.”

Bağırmaya çalıştım ama biri yüzümü çamura bastırdı.

Onları lanetle.

Hayır, diye çığlık attım içimden. Yapmayacağım!

Ancak nefes alamıyordum. Kollarımı arkaya büktüler, kaba ipler bileklerimi tenimi yırtarcasına sardı.

Onları bana ver.

Hayır!

Dünya panik ve karanlıkla dönüyormuş gibiydi. Adamların hoyrat elleri bedenime dokunurken Hel'in adı dudaklarıma yükseldi.

Kontrolü geri al.

Bunu yapmak istemiyordum. Gücünü kullanmak istemiyordum. Fakat onları alt etmenin başka yolu yoktu. Beni Snorri'ye geri götürürlerse, kaderimi değiştirme şansım sonsuza dek kaybolacaktı.

Biri çamura uzanıp burnumu sıktı, sonra diğerleri beni yan çevirdi. Nefes almak için çırpınırken ağzıma su döktüler ve boğuldum.

Onları lanetle.

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü, dudaklarımda Hel'in adı dolaşıyordu.

Sonra yüzüme kan sıçradı.

Bedenim titredi. Alev alev yanan balta, beni tutan adamın gözlerinin arasından çıkmıştı. Kafatası neredeyse ikiye ayrılmıştı.

Bjorn. Hel'in adını dudaklarımdan silip attı. "Bjorn buradayım!" diye bağırdım.

Adam bana bakıyordu, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Ardından öne devrilerek düştü.

Yanan bıçak aşağı inerken çığlık attım, tanıdık ve korkunç bir ısıydı. Yüzüme çarpmadan hemen önce kayboldu.

Adamın ikiye yarılmış kafatası yanıma düştü, bedeni ise beni yere çiviledi.

Toprak ağır adımlarla gümbürdedi. Kulaklarım kurtların hırıltısıyla ve erkeklerin bağırışlarıyla doldu.

Bedenimi altında kaldığım ölüden kurtarmaya uğraştım ama bileklerim bağlıydı. Ayağımı altıma alıp bütün gücümle kendimi savurdum, sonunda onu üzerimden attım. Dizlerimin üzerine çöktüm, ağzımdaki kan tadını tükürürken gölgeler kıpırdanıyordu.

Kurtlar adamlardan ikisini parçalarken çığlıkları keskin ve dayanılmaz şekilde yükseliyordu.

KEMİĞE OYULU LANET

Bjorn'ün tanıdık silueti son gölgenin üzerine çömelmişti. Yumruklarını tekrar tekrar indiriyordu ve darbeleriyle kemikler çıkırdıyordu.

“Bjorn.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Yutkundum ve bağırdım. “Bjorn, dur! O öldü.”

Birden hareketsiz kaldı, başını bana çevirdi. Karanlıktan yüzünü göremesem de öfkesi hissediliyordu.

“Freya?” Sesi boğuktu.

“Benim.”

Bir kalp atışı kadar kısa sürede kolları etrafımı sardı. Beni kendine çekti. Elleri bileklerimi buldu, ipleri çözdü. “Yaralandın mı?”

Snorri'nin beni geri almasına ne kadar yaklaştığını düşündükçe içim burkuldu. Hel'in adını haykırmaya ne kadar yaklaştığımı düşündükçe de öyle. “Hayır.”

Yalan gibi hissettirdi.

Yüzümü boynuna gömdüm. Ellerim giysisine yapıştı, ardından çıplak kollarını kavradı. Teninin sıcaklığı, soğuk avuçlarımı kavurdu. Kendime verdiğim sözü bozmaya ne kadar yaklaştığımı kelimelere dökmek istemedenden kollarına sıkıca sarıldım.

“Saldırı seni almak için bir oyundu.” Elleri sırtımdan saçlarıma kaydı. “Eğer seni ona götürebilselerdi...” Bjorn'ün sesi çatladı. “Özür dilerim, Ateşten Doğan.”

Özrü boynumda bir yük gibi hissettiriyor, beni aşağıya doğru çekiyordu çünkü önümüzde uzanan yolun ağırlığını hatırlatıyordu. Gideceğimiz yerleri, yapmak zorunda kalacaklarımızı düşündüm. İşin sonunda ikimizin kim olacağını merak ediyordum.

O sırada Skade ormana girdi, yayı orman zeminine ürkütücü bir ışık saçıyordu. Arkasından Harald da göründü. Nefes nefeseydi. “Freya? Yaralı mı?”

“İyiyim.” Bjorn'ün kollarından kurtularak ayağa kalktım,

dizlerimin titrediğini görmemelerini umuyordum. “Şu beni kandırdı.” Kafatası yarılmış adama işaret ettim. “Suyun içine bir şey katmış. İçince bilincimi kaybettim. Hrafnheim’den çok uzaklaşana kadar uyanamadım. Bana...” Sesim boğuklaştı ve zorlukla yutkundum. Hayaletin yüzünü hatırlıyordum ama bunun bir rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum. “Kralıma geri götürüleceğimi söylediler. Hiçbirini tanıımıyordum.”

“Snorri’nin Nordeland’de olup olmadığını söylediler mi?” diye sordu Harald.

Başımı iki yana salladım. “Ama bana Skaland’e ihanet ettiğimi söylediler.”

“O zaman çok az zamanımız kaldı.” Harald küfrederek bir taşı tekmeledi. “Bu yüzleri tanıyor musun, Skade?”

“Ne yüzleri?” diye karşılık verdi avcı soğuk bir tonla. “Bunun kafası ikiye yarılmış, bu et yığını tanınmaz. Şunlar ise...” Karanlıkta kurtların parçalama sesini işaret etti. “Artık evcil hayvanlarının midesinde.”

Bjorn ayağa kalktı, elinin tersiyle yüzünü sildiğinde arkasında kan lekeleri bıraktı. “Dövmeleri Skaland işi.” Sakat numarası yapanın kolunu kaldırdı, kendi dövmesiyle yan yana tuttu. “Düğüm desenlerinden belli.”

Onunla aynı fikirdeydim ama gözüm Fenrir dövmelerine takıldı. Bir şey tanıdık geliyordu. Hati yanıma gelip elimdeki kanı yalarken, “Sanki onu daha önce görmüş gibiyim,” diye mırıldandım.

Tiksintiyle adamın üstüne tükürerek, “Görmüşsündür,” dedi Skade. “Erkekler hep aynı şeyleri seçer. Bjorn’ün kışında da Fenrir vardır, orada görmüşsündür.”

Dışlerimi sıktım.

“Sen yalnızca kıskanıyorsun,” dedi Bjorn yeniden yüzünü silerken. Su olmadan kandan kurtulması mümkün gözüküyordu. “Dövme sanatçısı iğneleri çıkardığında bayıldığını çok

KEMİĞE OYULU LANET

net hatırlıyorum. Tenin, inek sütü kadar beyaz kalmaya mecbur, Skade.”

Skade ona sert bir bakış attı, yayının altın rengi ışığı gözlerine yansıyordu.

“Freya’ya söyledikleri, Snorri’nin bayrağı altında savaştıklarının yeterli kanıtıdır,” dedi Harald. “Onun burada olduğunu biliyor. Yakında bu başarısız girişimi de öğrenecek. Snorri aptal değil. Aynı oyunu iki kez denemez. Bir dahaki sefer güçle gelir. Guthrum ve Kaja yakında haber getirecek ama Skaland’in çok geçmeden boğaza açılacağına eminim.”

Gözlerini bana dikti. Bekliyordu. Bana tüm yetkiyi vererek her şeyi riske atmıştı. Şimdi benim bir felaket değil, bir kurtarıcı olabileceğime olan inancıyla bakıyordu.

Eteğimi sıktım. “Balta darbesinin inmesini beklemekten yorulдум. Şafakta Rimstrom boyunca yelken açıyoruz. Savaşı ona biz getireceğiz. Snorri’yi Hel’e göndermenin zamanı geldi.”

FREYA

Gecenin geri kalanı hazırlıklarla geçti. Kaja'nın gelişi işleri daha da telaşlı hale getirmişti. Pençelerinin arasında tuttuğu kırmızı cam boncuğu görünce, Harald ağır ağır banka oturdu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. Fakat kalbimin derinliklerinde cevabı zaten biliyordum. Sessizce boğazı geçip Snorri'nin kader ipini kesme umudumuz sona ermişti.

Savaş kapıya dayanmıştı.

Bjorn boncuğu eline alarak bunu doğruladı. "Skaland filosu toplanıyor. Kırmızı boncuk saldırının yaklaştığını gösterir."

Derin bir nefes aldım ama ciğerlerime hava dolmuyordu. Bütün gece boyunca tek umudum, boğazı gizlice geçip Snorri'ye yaklaşarak Hel'in gücüyle ruhunu almaktı. Tüm bunları kayıpsız bitirmekti. Boş bir umuttu, yine de buna sımsıkı tutunmuştum.

“Onun ruhunu ancak savaş meydanında alabilirim.” Gözlerimi, Harald’la birlikte kurduğumuz planı gösteren tahtadaki küçük figürlere diktim. “Jarllarına haber gönder, yelken açmak için hazır olun.”

“Öyle olacak,” dedi Nordeland’in kralı. Ardından Bjorn’le beni büyük salonda yalnız bıraktı.

Ormanda geçirdiğimiz birkaç kısa andan bu yana ilk kez yalnızdık. Harald’la yaptığımız planlar sırasında yanımızda bulunmuştu ama neredeyse hiç konuşmamıştı. Biliyordum, benim söylediklerimi tartıyor ve ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Hava giderek ağırlaşırken içimde bir umut kıvılcımı yandı. Belki de sonunda o tek adımı atacak, tereddütlerini bir kenara bırakacak ve bir zamanlar bana söz verdiği gibi arkamda duracaktı.

Fakat göz göze geldiğimizde, yeşil gözlerinde gördüğüm şey o umudun da boş olduğunu gösterdi.

“İki korkunç seçenek arasında bırakıldığını biliyorum, Freya,” diye konuşmaya başladı. “O anda seni korumak için harekete geçmemiş olmaktan pişmanım ama geçmişi geri getiremeyiz. Snorri ve Ylva seni zincirlediler, istemesem de o zinciri onların elinden alabilecek güce sahibim. İradeni ele geçirerek seni amaçları için kullanmasını engelleyebilirim.”

“Ama bunu yapmayacaksın,” dedim uzun açıklamalara gerek bırakmadan. Sadece kararı önemliydi.

“Yapmayacağım.” Dişlerinin arasından derin bir nefes verdi. “Daha önce yalan söyleyerek seni kandırdım, bu hayatımdaki en büyük pişmanlığım. Bu onunla aynı şeymiş gibi geliyor, hatta daha da beter. Ve bunu sana yapmayacağım.”

“*Benim için yapmayacaksın yani?*” Tırnaklarım avuçlarıma gömüldü. “Bunu erdemli bir karar gibi göstermeye çalışma, Bjorn. Bu bencilliğin en saf hali.”

Arkamı dönüp büyük salondan çıktım. Harald beni kapıda

karşıladı. Yüzüme bakınca hemen anladı. “Hâlâ reddediyor, değil mi?” İsteğim üzerine Bjorn, yemini Snorri’nin yaptığı gibi kullanabileceğini Harald’a anlatmıştı. Harald da onu buna zorlamıştı ama benim gibi o da Bjorn’ü ikna edememişti.

“Evet.” Bjorn’ün benim için bunu yapmayı reddetmesi, en büyük ihanetmiş gibi geliyordu.

Harald başını sertçe iki yana salladı. “Onu zorlayamayız. Seni kontrol etmeyi istemeli. Kalbinde, Snorri’ninkinden daha güçlü bir ateşle yanmalı çünkü eğer karşı karşıya gelirlerse bu, iradelerin çarpışması *olacak*.” Tereddüt ederek, “Snorri’ye karşı koyduğun tüm zamanlar var ya?” diye ekledi. “Bunu yapmanı sağlayan senin iraden değildi, Bjorn’ün iradesiydi. O olmadan Snorri’ye direnmen zor olacak.”

“Zor ama imkânsız değil.” Hizmetçilerden çantalarımı aldım, onlar uzaklaştığında fısıldadım. “Bunu benim planladığım gibi yapacağız, Harald. Filomuzla boğazda onları karşılayacağız. Snorri’yi gördüğüm an ruhunu annemin diyarına lanetleyeceğim. Şansımız yaver giderse, onun ölümüyle jarlların birliği dağılır. Dağılmazsa savaşçıların savaşacak. Hel’in gücünü onların üzerine kullanmayacağım. Anladın mı?”

“Anladım.” Harald, Skoll ve Hati’ye el çırttı ama kurtlar onu yok sayıp benim yanıma geldi. Hati elimdeki kanı yaladı. Harald kaşlarını çatarak, “Sana güveniyorum, Freya,” dedi yalnızca. “Ve vakti geldiğinde Nordeland de senin arkanda olacak. Oğlum olmasa bile.”

Rimstrom boyunca yolculuğumuz hızlı geçti. Nehir akıntısı bizi kıyıya sürüklüyor, Nordeland’in jarllarına ait gemiler Snorri’nin saldırısına karşı savunma için toplanıyordu. Gemide uyuyor, yalnızca birkaç kez durarak Harald’m yukarı kıyıdan

KEMİĞE OYULU LANET

gelen haberci ya da atlılardan rapor almasını sağlıyorduk. Herkes Harald'ın komuta ettiğine inanıyordu, oysa verilen her emir bana aitti. Harald benim kuklamdım fakat bu rol onu rahatsız etmiyormuş gibiydi.

Nordelandli sivillerin gözlerindeki korkuyu inkâr etmek mümkün değildi çünkü bu benim için acı verici bir şekilde tanıdıktı. Aynı korkuyu Skalandlilerin gözlerinde görmüştüm. Selvegr'e baskıncıların geldiği haberi ulaştığında kendi içimde de hissetmiştim. Büyüm açığa çıkmadan ve bu yola girmeden önce baskınların arkasında sadece *elde etme* isteği olduğunu düşünürdüm. Servet, köle, can... O zaman tek amaçlarının bu olduğunu sanıyordum. Şimdiyse bunların yalnızca jarl ve kraların savaşçılarını kışkırtmak için kullandığı araçlar olduğunu anlıyordum. Sonuçta zaferin bu liderlere asıl sunduğu, en çok arzuladıkları şeydi. *Güç*. Yeterince güç elde eden, tüm istediklerine sahip olabiliyordu.

"Uyarı kıyı boyunca yayıldı," dedi Astrid, Harald'a. İkili küçük bir köyün yanındaki nehir kıyısında duruyordu ve köylüler etraflarında toplanmıştı. "Skaland gemilerini gördükleri anda iç kesimlere kaçmaları gerektiğini biliyorlar."

"Yine de yapmayacaklar." Skade esneyip büyü okunu ellerinin arasında çevirdi. "Çocukları ve yaşlıları içeri yollarlar, geri kalanlar ise salonlarıyla mallarını korumak için ayakta kalır. Savaşır ve ölürlər. Çocuklarla yaşlılar da kış geldiğinde bakacak kimse kalmadığından onların ardından gider."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Harald, Skade'e karanlık bir bakış attı. "Buna izin veremeyeceğiz." Sesini yükselterek bağırdı. "Nordeland'i saldırıdan koruyacağız! Skaland ordusunu Kuzey Boğazı'nda karşılayıp geri püskürteceğiz ya da dalgaların altında boğulmaya mahkûm edeceğiz!"

Kalabalık tezahüratla karşılık verdi. Hepsi, Harald'ın onları

koruma sözünü tutacağına kalpten inanıyordu. Bu tür bir sadakat sözle değil, yalnızca eylemle kazanılırdı. Hâlâ ona bütünüyle güvenmiyordum ama artık Harald'ın iyi bir kral olduğunu inkâr etmek giderek zorlaşıyordu. Halkın arasında dolaştı. Erkeklerin omuzlarını sıvazlayıp kadınlara iltifat etti, çocuklara güldü ve bebekleri kucakladı.

Steinunn onu izlerken gözleri yaşla parlıyordu.

“Onun bu sözlerini duymak zor olmalı,” dedim sessizce. “Sonuçta senin ailen korunmadı.”

“Aksine.” *Skald*'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. “Harald benim yaşadıklarımı kalbine kazıdı. O günden bu yana halkını korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Elbette kusursuz değil ve hâlâ zaman zaman saldırılar oluyor ama Nordeland'den daha güvenli bir yer olduğunu sanmıyorum. Her gün Snorri ve onun baskıncıları yüzünden kaybettiklerimin acısını hissediyorum. Fakat kocamın, oğlumun ve köyümdeki herkesin ölümü en azından bir fayda sağladı. Ben de bunun bir parçası oldum çünkü Harald bana ailem gibi değer veriyor. Bu da ailemi kaybetmenin acısını asla unutmamamı sağlıyor.”

“Üzgünüm, Steinunn.” Gözlerim yere kaydı. Bu sözleri çok önce söylemem gerekirdi. “Aileni kaybettiğini anlattığında sana söylediklerim zalimceydi. Pişmanım.”

“Kullanılmıştın, Freya. Geriye baktığımda öfkenin bana değil, yaşadığın duruma yöneldiğini görebiliyorum. Ben de sana karşı kelimelerimde gereğinden fazla serttim.” Steinunn, Rimstrom'un sularına uzanıp parmaklarını hafifçe akıntıda gezdirdi. “Harald da kusurlu, bütün erkekler gibi. Ama Nordeland'le Skaland arasındaki kan davası bizden çok daha eski. İki halk birbirinden çok fazla şey aldı. Yine de Snorri'nin hırsı sıradan baskınların ve klan kavgalarının ötesinde. O savaş pe-

KEMİĞE OYULU LANET

şinde, kaderini inkâr etmeye çalışan Harald'dan intikam almak istiyor. Ve ben, halkıma bu acıyı yaşatmamak için ne gerekiyorsa yaparım.”

Drakkar'ın yan tarafına sabitlenmiş gümüş kalkanımın kenarıyla oynadım. Zorunlu olarak planımı gizli tutmuştuk ve bu durum da yeminlerim kadar beni sessiz kalmaya zorluyordu. Gözucuyla Bjorn'ün geminin en uzak kısmında oturduğunu gördüm. Konuşmamıştık. Eğer onu ardımda bırakmak kılıcımı bırakmak gibi olmasaydı, sırf ondan uzak olmak için giderdim. Çünkü ona her baktığımda hissettiğim tek şey öfkeydi.

Harald köylülerle vedalaştı ve *drakkar*'a geri döndü.

“Snorri'yi durduracağız,” dedi Steinunn'la bana. “Bunu başardığımızda, iki ulusun arasında ilk kez gerçek bir barış şansı olacak. Nordeland ve Skaland, daha önce hiç olmadığı gibi birleşebilecek.”

Uğruna savaşmaya değer bir nedendi. Eğer kaderim iki ulusun ipliklerini birbirine dolamaksa, dokumak istediğim halı barış olmalıydı. “Kıyıya ne kadar kaldı?”

“Birkaç saat,” diye yanıtladı Harald. “Ama fazla oyalanmamamız gerek. Senin de söylediğin gibi, Freya. Savaşı denizde tutabilirsek, bedel yalnızca savaşmaya gelenlerden alınır.”

Kaygı midemde zehir gibi birikti. Bu kendi stratejim olmasına rağmen boğazda çıkacak bir savaş düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Okların, kılıçların ve yumrukların tehdidinin yanı sıra, bir de gemiden düşme veya batma tehlikesi vardı. Denizde kaybolmak, parçalanmış tahtalara tutunarak kurtuluş şansı olmadan sürüklenme düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu. Gerçi ok ve kılıçlara karşı koruması amacıyla giydiğim zincir zırhımla muhtemelen doğrudan dalgaların altına çekilip boğulurdum.

“Denizde nasıl savaşılır?” diye sordum Harald'a. Planımız savaştan kaçınmak üzerine kurulmuş olsa da bu ihtimal ortadan kalkmamıştı.

“Amaca bağlıdır.” Skoll’un ensesini kaşdı ancak kurt çekilerek büyük kafasını dizime dayadı. Kaçırıldığım gecedan beri kurtlar sürekli yanımdaydı. “Genellikle amaç mümkün olduğunca çok gemi ele geçirmektir. Bu yüzden düşman gemilerine çıkar, herkesi öldürür ya da en azından suya düşürürüz. Skaland gemilerini almak bana gelecekte avantaj sağlardı. Fakat bu durumda onları ateş ve yıldırımla batırmayı deneyeceğimizi düşünüyorum. Denizin işi bitirmesine izin vereceğiz. Yeterince kayıp verdiklerinde geri çekilmelerini umabiliriz.”

“Umarım neredeyse hiç savaş olmayacak,” dedim sessizce. “Kaja bana Snorri’nin yerini gösterdiğinde, Hel’in büyüünü çağıracağım.”

Harald, Steinunn’ın Skade ile sohbete daldığından emin olduktan sonra bana döndü. “Snorri, amacımızın o olduğunu biliyor olmalı. Senin, ettiğın yeminden kurtulmak istediğini de elbette anlıyordur. Üstelik Snorri aptal değildir. Kendini mutlaka filosuyla çevreleyecektir.”

“Eğer ona ulaşmak için savaşmak zorunda kalırsak, Hlin’in büyüünü çağırarak gemimizi koruyacağım.” Grindill’e saldırdığımızda herkesi korumanın ne kadar zor olduğunu hatırlamama rağmen kendimden emin bir şekilde konuşmuştum. Tek bir hatam, yoldaşlarımı korumamı engellemiş ve onların hayatlarına mal olmuştu. “Gemimize binemeyecekler ve benim onu görebileceğim kadar yaklaşmamız yeterli olacak.”

“Onu görmek şart mı? Yoksa yakınında olman yeterli mi?”

“Hel’in büyüünü odak olmadan serbest bıraktığımda ne olduğunu gördün. Yakınındaki herkes köklerle çekiliyor. Snorri’yi gözlerimin önünde tutmalıyım ki, yalnızca onun Hel’e gitmesini sağlayayım.”

“Bjorn’ün yanında kalmasını öneririm.” Harald, Steinunn’ın hâlâ dinlemediğinden emin olarak dikkatle baktı. “Eğer yemin-

lerin zincirlerinden kurtulamazsan, kontrolün sende olmadığını söyleyebileceğin tek kişi o olacak.”

Bjorn bu konuda bir şeyler yapabilecek tek kişiydi ama Harald konuşmaya devam ederken bu sözleri içimde tuttum.

“Planın çökerse, geri çekilme seçeneğimiz olacak. Seni savaşın dışına çıkarırız,” dedi Harald. “Savaşçılarım ve Kadersizler, onlar geri çekilene dek savaşır.”

Boğazı kırmızıya boyayacak kanlı bir savaş olurdu.

“Ben sana güveniyorum, Freya,” diye ekledi Harald. “İkimiz de hayatları korumak istiyoruz. Kılıç yerine akılla kazanalım.”

Harald’ın sesi güven doluydu, yine de ürperdim. Ne yaparsak yapalım, nasıl savaş verirsek verelim, birçok kişinin öleceğinden emindim. *Drakkar* sessizliğe gömüldü, sadece küreklerin suyu yarışı duyuluyordu. İsimsizler, hızımıza destek olmak için var gücüyle çekiyordu.

Başımı geminin kenarına yaslayarak uykuya daldıktan bir süre sonra deniz kokusu, martıların çığlıkları ve Nordeland kıyılarına vuran dalgaların uğultusuyla uyandım. Nehrin kıvrımını dönünce kalbim sıkıştı. Kuzey Boğazı’nın amansız grisi karşımızdaydı. Üzerinde her boydan gemi yüzüyordu. Nordeland’in hazırlıklı olduğunu biliyordum ama Harald’ın bu kadar kısa sürede, bu kadar büyük bir kuvvet toplaması beni yine de şaşkına çevirmişti. Ulusun her daim savaşa çağrılmaya hazır olması gerektiği açıktı.

Nehir ağzına vardığımızda gemimiz karaya oturdu. Harald hızla atladı ve kıyıda bekleyen kalabalığa doğru ilerledi. Tora ile Skade ona eşlik ederken Bjorn yanımda kaldı.

“Nordeland jarlları,” diye açıkladı. “Hepsi Harald’a diz çöktü ve bağlılık yemini etti.”

“Ne kadar çoklar,” diye fısıldadım. En az bir düzine kadar insan vardı. Hepsi Harald’ın yaklaşan olaylarla ilgili açıklama-

sını dinliyordu. Ardından tüm gözler bana döndü. Savaş alanındaki rolüm sonunda açıklanmıştı.

Harald'ın beni sınırlayan şeylerden de bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Acaba Snorri'nin beni onlara karşı kışkırtıp hepsini öldürmem için zorlayabileceğini onlara söylemiş miydi? Yüzlerindeki kendinden emin ifadeye bakılırsa, bunları anlattığını sanmıyordum.

Üzerimde kanat sesleri çırpındı, Kaja'yı görünce gülümse-dim. Yükselttiğim koluma kondu, pençeleri bileğimdeki deri zırha saplandı. Guthrum kıyıdan bize yaklaşırken elini kaldırarak selam verdi.

Harald jarllara son birkaç talimat verdikten sonra birçoğu kumsala çekilmiş gemilerine yöneldi. Guthrum'u fark edince hızlandı ve onunla aynı anda yanımıza ulaştı.

"Snorri sefere çıktı," dedi Guthrum. "Grindill'e zamanında ulaşabilen tüm Skaland jarlları onunla birlikte. Freya'yı kurtarmaya gittiklerine inanıyorlar. Snorri, onları senin hem Freya'yı hem de Bjorn'ü kaçırdığına ve onu kullanarak Skaland'ın kralı olacağına ikna etti. Bu düşünceyle kudurmuş durumdalar ve kana susamış halde geliyorlar."

"Eski dostumun dili her zaman kuvvetliydi," diye homurdandı Harald alçak sesle. "Sahillerimize ulaşmaları ne kadar sürer?"

"Bu rüzgârlarla geceye varırlar." Guthrum başını eğdi ve Kaja'nın sarı bakışlarıyla göz göze geldi. "Snorri, siyah ve yeşil bayrağı altında kendi *drakkar*'ında."

"Ya Ylva?" diye sordu Bjorn.

Guthrum sessizce kuşuyla konuşuyormuş gibi başını tekrar eğdi. "Kaja, onun Skaland'de güçlü muhafızlarla kaldığını söylüyor."

"O kadar da güçlü olamazlar çünkü en iyilerini savaşa götürmek zorunda kalacak," dedi Bjorn. "Baba, bir gemiyi filonun

arkasından gönder ve Ylva'yı al. Freya'yı özgür bırakmak için bir daha böyle bir fırsatımız olmayabilir."

Guthrum'un kaşlarından biri merakla kalksa da açıklama istemedi. Harald bakışlarını bana çevirdi "Bunu ister misin?"

"Evet," diye yanıtladım. "Ama Ylva'ya mecbur kalmadıkça zarar verilmeyecek."

Planım başarısız olmadıkça.

"Güvendiğim bir jarla emirleri ileteceğim," dedi Harald. "Emrinle denize açılacağız, Freya. Planlandığı gibi Tora, Skade, Guthrum ve Bjorn benimle birlikte seninle aynı gemide olacaklar. Küreklerde İsimsizlerin gücü kullanılacak. Geri kalan Kadersizler ise savaş çıkması halinde jarlların arasına dağılacak."

"Öyle olsun." Boğazım acı verici bir şekilde kupkuruydu.

Kılıç kemerini düzeltirken, "Gün batmadan her şey bitmiş olacak," diye ekledi Harald. Ardından hâlâ bir arada olan jarlların bulunduğu ağaçlığa yöneldi. Skade ve Tora onu gölge gibi izliyordu.

Kılıcımın kabzasıyla oynadım, savaşçılar ve İsimsizler gerekli malzemeleri gemilere yüklerken kendimi daha fazlasını yapmam gerekiyormuş gibi hissettim. *Bu plan işlemezse kaç tanesi ölecekti? Bunu düşünmeden edemiyordum. Snorri'nin güç hırsı uğruna kaç Skalandli can verecekti?*

"Bunu yapmadan önce Ylva'yı öldürmeyi denememek hata," dedi Bjorn.

Başımı çevirdiğimde kumsalda oturduğunu gördüm. Elinde dalgaların sürüklediği küçük bir tahta parçasını tutuyordu. Onu tekrar tekrar çeviriyordu. "Skade karşısına çıkarsa hızlı ve temiz bir ölüm olur. Sonra sen Snorri'yi bir kılıçla öldürebilirsin, Hel'in gücünü kullanmana gerek kalmaz."

"Harald onu almak için birini gönderiyor," diye mırıldandım. "Konuşmayı sen de duydun."

“Almak için, öldürmek için değil.” Elindeki tahta parçasını kuma fırlattı. “Onu öldürmek istememeni anlıyorum. Ylva’nın ölümü hak etmediğini düşünüyorsun. Ama kararlarımızı ahlaka bırakmanın zamanı değil. Yanlış bir adım yüzünden yüzlerce kişi ölebilir ve senin yeminlerin Snorri’ye lanet okumana engel olabilir. Ylva ölürse hiçbir belirsizlik kalmaz.”

“Öldürelim ya da öldürmeyelim, çok fark etmez,” diye tersledim. “Snorri şimdiye kadar boğazı yarılamıştır. Ne öneriyorsun? Onu oturtup sevgili eşini öldürmemizi beklemesini mi isteyelim?”

“Müzakere edebiliriz. Skade’e zaman kazandırmak için açık denizde oyalayabiliriz.” Ayağa kalktı. “Snorri o kadar da düşkün değil. İstedikini müzakereyle alabilecekse, sayısız hayatı gözden çıkarmaz. Ylva’dan kurtulana kadar beyaz bayrak çekmek ve vakit kazanmak denemeye değer.”

“Kötü niyetle müzakere mi?”

“Evet. Onurunu kararlarına karıştırma, Freya. Onur seni yalnızca mezara götürür.”

Cevap vermediğimde, “Onu öldürmeyeceksen, en azından Skade ya da Tora’ya uzaktan Snorri’yi öldürmeyi denemeleri için izin ver,” diye ekledi.

“Annen bunun benim elimden olması gerektiğini söyledi. Sen Yüce Baba’ya güvenmiyorsun ama ben güveniyorum. Harald da öyle.”

Bjorn yüzünü buruşturdu. “Bu plan delilik. Harald’ın neden kabul ettiğini anlamıyorum. Snorri’yi öldürmenin daha kolay, daha temiz yolları var.”

“Freya olmalı.”

İrkilerek döndüm. Saga bize doğru geliyordu. Bu kez uzun elbiseleri yoktu, pantolon ve tunik giymişti. Siyah saçları örülmüştü, belinde bir hançer asılıydı.

“Yüce Baba böyle söylüyor,” dedi Saga. “Gördüm, Bjorn. Neden hâlâ itiraz ediyorsun?”

“Çünkü mantıksız!” diye bağırdı Bjorn. Öfkesi bir adım geri çekilmeme neden oldu. “Snorri’den kurtulmanın sayısız daha iyi yolu varken senin gördüğün bir görüntü yüzünden en akılsızca yolu seçiyoruz!” Kumu tekmeledi. “Seni dinlemeyip onu çoktan öldürmeliydim. Tanrılar biliyor, *siktiğimin en kolay* işiydi! Ama sana kulak verdim, şimdi de hiç kimseye mantıklı gelmeyen bir stratejiyi izliyorum!”

“Tam olarak ne söylüyorsun, Bjorn?” diye sordu Saga. “Yüce Baba’yı *yalancılık*la mı suçluyorsun? Yoksa yalnızca onun bilgeliğini mi inkâr ediyorsun?”

“Bunun bilgelik gibi hissettirmediğini söylüyorum.” Sıktağı çenesinin kasları bronzlaşmış teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. “Sanki birilerinin eğlencesi için oynanan bir oyunun parçalarıyız. Yaptığımız her şey büyük bir şaka gibi. İstedığınız anlamı çıkarın.”

“Kutsala saygısızlık!” Saga onu tokatlamak istiyormuşçasına elini kaldırdı. “Kendi oğlumun Odin’e karşı konuştuğuna inanamıyorum. Sadece Valhalla’daki yerini tehlikeye atmıyor, Freya’yı da Yüce Baba’nın rehberliğinden döndürerek herkesin hayatını riske atıyorsun.”

“Ben onu bu delilikten döndürmeye çalışıyorum. *Hepinizi* delilikten döndürmeye çalışıyorum!”

“Belki Bjorn kısmen haklıdır.” Tartışma büyümeden araya girdim. “Belki bu gerçekten tanrıların oyunudur. Eğlenmek için uydurdukları bir danstır. Bu sadece dans etmemiz *gerektiği* anlamına gelir, aksi takdirde onları kızdırma riskini alırız.”

“Bunu kim kesin olarak bilebilir ki?” Saga kollarını kavuşturdu. “Benim bildiğim tek şey, Yüce Baba’nın bana bugüne dek hiç yalan söylemediği.”

“İstediginizi yapın.” Bjorn kollarını kavuşturdu, annesinin

öfkesine kendi bakışıyla karşılık verdi. “Ben söyleyeceğimi söyledim.”

Gerilim dayanılmazdı. Ortamı yumuşatmak için, “Saga, neden buradasın?” diye sordum.

“Sizinle denize açılmaya karar verdim.”

“Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum,” diye homurdandı Bjorn. Ben de aynı fikirdeydim. “Sen bir savaşçı değilsin. Öylesine atılmış bir okla bile Snorri yıllar önce başaramadığını tamamlayabilir.”

“İpim Freya’ninkine bağlı,” diye yanıtladı. “Bu işi sonuna kadar görmeliyim.”

Savaşçılarla dolu sahilde Nordeland Kralı’nı arayarak, “Harald asla izin vermez,” dedi Bjorn. “Senin hayatına çok değer veriyor.”

Saga gözlerini kıstı. “Ne yapacağıma ve nereye gideceğime Harald karar veremez. Sizinle yelken açma kararına uyacak. Üstelik senin sandığın kadar çaresiz değilim, oğlum.”

Bjorn başını göğe çevirdi. Ancak sinirinin ardında, onu koruyamayacağına dair taşıdığı korkuyu sezdim. Açıkça desteklemediği bir plan yüzünden annesinin hayatını kaybedeceğine dair bir korkuydu.

“Başka bir şey gördün mü?” diye sordum. “Bu savaşı kazanmamıza yardım edecek bir şey?”

“Hayır,” dedi Saga. “Bu da hiçbir şeyin değişmediği anlamına geliyor. Ama bugün kazanırsak, Yüce Baba bana uğruna savaştığımız gelecekte bir parça gösterecektir.” Dudakları kıvrıldı. “Bu bile oyunun ödülü olsa gerek. Şimdi izninizle, kocamı bulup işlerin nasıl yürüyeceğini anlatacağım.” Sözlerinin ardından Harald’ın gittiği yöne doğru ilerledi.

Savaşçılar uzun gemileri ve büyük *drakkar*’ları kumsaldan çekip daha çok geminin beklediği derin sulara sürüyordu. Güneş denizin üzerinde parlıyor, altın bir ışık gemilerin kıvrımlı

başlarını aydınlatıyordu. Çoğunun baş kısmı vahşi figürlerle oyulmuştu. Her türden silah, dalgalarla yükselip alçalan gemilerin üzerinde yansıma yapıyordu ve yanlara asılmış kalkanların her biri Nordeland'in mavisine boyanmıştı. Olağanüstü büyüklükte bir filo, yüzlerce, hatta binlerce Nordelandli savaşa hazırdı. Gözlerim onları aşip boğaza yöneldi ve imkânsız olduğunu bilsem de Skaland filosunu görebildiğimi hayal ettim. Aynı büyüklükte ve tehlikeyle üstümüze doğru geliyorlardı. Gözlerimi kııptım, dalgalar bir anda kana bulandı. Köpükler arasında cesetler yüzüyor, silahlar ağır ağır denizin dibine batıyordu.

“Bunu hâlâ durdurabilirsin,” dedi Bjorn. “Sadece...”

“Beni yalnızca ona yeterince yaklaştır, gerisini ben bitireyim,” diye kestim sözünü. “Başka bir rolün varmış gibi davranma.”

Bjorn başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. Aramızda öfke yüklü bir sessizlik uzadı. Bu sırada Harald yüzünde kasvetli bir ifadeyle yanımıza yaklaştı. “Anlaşılan Saga istediğini elde etmiş,” diye belirttim.

Sanki tüm suç Bjorn’ünmüş gibi ona bakarak, “Annen nasıl olacağını açıkça söyledi,” dedi Harald. “Hoşuma gitmiyor ama Saga beni hiç yanıltmadı.”

Gözlerini kapattı, sanki sakinlik arıyordu. Ardından devam etti. “Ben Skade ve kurtlarımla başka bir *drakkar*’da olacağım. Tora sizin yanınızda kalacak. Yıldırımları diğer gemilere karşı büyük bir avantaj. Ben...” Susup başını iki yana salladı. “İçgüdüsel olarak strateji yapmak istiyorum ama Saga her kararın sana ait olması gerektiğini düşünüyor, Freya. O yüzden şunu söyleyeceğim. Nordeland senin arkanda. Seni yüzüstü bırakmayacağız. Şimdi gidiyorum, yoksa yolunu etkileme ve her şeyi mahvetme riskim var. Bjorn, anneni koru.”

Bizi bırakarak uzaklaştı. Yanımda yalnızca Bjorn ve Tora

kaldı. Tora denize dönüktü, yüzünde kasvetli bir ifade vardı ancak ne düşündüğüne dair hiçbir şey söylemedi. Harald'ın köleleriyle çevrili *drakkar*'ına yürüdük. İsimsizler her zamanki siyah giysileriyle, yüzlerini örten başlıklarla sessizce çalışıyorlardı. Silahlı değillerdi ve gelecekten korkuyorlarsa da hiçbiri bunu belli etmiyordu. Harald'ın mavi zemin üzerine beyaz kurt işlemeli sancağı indirildi. Onu alıp götüren çocuğun hangi gemiye taşıdığını göremedim. Sonra İsimsizler gemiyi yumuşak dalgaların üzerine itti.

Saga da bize katıldı. Üzerinde artık zincir zırh vardı. Harald'ınki olduğunu fark ettim. Demek ki, Nordeland'in Kralı onun güvenliği için kendi hayatını riske atmayı göze almıştı. “Ne kadar oyalanırsak Snorri o kadar yaklaşır. Eğer bu kıyıya ayak basarsa, gördüğüm her şey gerçekleşir.”

“Şimdi yola çıkıyoruz.” Olabildiğince kendinden emin bir şekilde konuşmaya çalıştım, ardından suya girip *drakkar*'a tırmandım. İsimsizler dalgaların arasından daha derin sulara doğru kürek çekti ve mavi çizgili yelkeni açtık. Filo da aynı şekilde yaptı. Hep birlikte boğazı aşarak Skaland'e doğru ilerlemeye başladık. Kaja önde uçuyordu.

Açık sulara ilerledikçe sessizlik önce dakikalar, sonra saatlerce sürdü. Bir ara bunun bir aldatmaca olabileceği aklıma düştü. Belki Skaland gerçekten saldırmaya hazırlanmıyordu ve tüm bunlar beni Nordeland için savaşmaya zorlamak adına kurgulanmıştı.

O anda, “Filoyu görüyorum,” diye duyurdu Saga.

Kalp atışlarım hızlanırken ona katıldım. Gördüğüm manzara nefesimi kesti. Ufkun her yanını gemiler kaplamıştı. Onlarca geminin, Snorri'ye kral olarak bağlılık yemini eden tüm klanları yansıtan rengârenk yelkenleri vardı. Ortada ise Snorri'nin kendi gemileri toplanmıştı, siyah ve yeşil sancaklar yükseklerde dalgalanıyordu.

KEMİĞE OYULU LANET

“Sayımız az,” dedi Bjorn. “Çatışmaya girersek, Nordeland’in yenilme ihtimali var.”

Arkamı dönüp Harald’ın filosuna baktım. Büyük bir güçtü ama Skaland çok daha kalabalıktı ve bu sayı üstünlüğü demekti. Yine de Nordelandlilerin yüzlerinde kararlılık vardı. Bu savaşçılar sonuna kadar savaşacaklardı ve Snorri’nin aksine, Harald’ın hizmetinde büyümlü silahlarla donanmış birçok Kadersiz vardı. Onları çeşitli ülkelerden toplamak için harcadığı onca yıl, ben onları hayal kırıklığına uğrattıysam Nordeland’in kurtuluşu olabilirdi. Fakat iş o noktaya gelirse, bu en kanlı zaferlerden biri olacaktı.

“Guthrum,” diye seslendim. “Snorri’nin gemisini bulmamız gerekiyor.”

“Kaja arıyor,” diye cevap verdi. Gözleri kuşunkiyle aynı sarıya dönünce ürperdim. “İşte. Buldu.” Gözleri tekrar kahverengiye döndü. Elini kaldırıp gözüne siper ettiğinde, “Ortada,” diye işaret etti.

Görmem uzun sürdü ama sonunda Kaja’nın gölgesini gördüm. Snorri’nin yeşil ve siyah sancağı altında bir Skaland gemisinin üzerinde daireler çiziyordu. Yaklaştıkça tanıdık figür başı seçilir oldu.

Yükselen korkuyu yutarak, “Burada,” diye fısıldadım. Her şey şimdiye dek uzak gelmişti ama Snorri neredeyse görüş alanıma girmişken yapmam gerekenin ağırlığı beni ezmeye başlamıştı.

“Beni ona yeterince yaklaştıran.” Arkama baktım, planladığımız gibi filonun yelkenleri indirilmişti, bu bize öne geçme fırsatı tanıyordu. “Onu görmem gerekiyor.”

Dümandeki İsimsiz bana cevap vermedi ama *drakkar* Snorri’nin gemisine yöneldi. Saga önden kalkıp direğin yanına oturdu. Başlığını yüzüne çekti, sonra bana cesaret verici bir ifadeyle başını salladı.

Şimdi Skalandliler de yelkenleri indiriyor, kürekleri suya salıyor ve daha sıkı bir düzene geçiyorlardı. İsimsizler de aynısını yaptı, davulcu coşkulu bir tempo tutturdu. Arkada Harald'ın filosu geride kalmıştı. Geminin önüne geçtim ve bir deniz sandığının üstüne çıkıp Skalandlilerin görebileceği şekilde durdum. Bjorn hemen yanımdaydı. Umudum, Snorri'nin beni ele geçirme arzusuyla savaşçılarına bana zarar vermemeleri emrini vermiş olmasıydı. Ancak yanılmış olabilirdim. Bu yüzden sol elimde gümüş kalkanımı tuttum, büyüm çoktan üstünde parlıyordu.

“Nerede?” Yüzleri taradım, Snorri'nin yüzünü ararken Skaland filosu etrafımızı sarıyordu. “Guthrum, nerede?”

Gözlerini gölgelemek için elini kaldırdı. “Siperliği olan bir miğfer takıyor.”

Bakışlarım sonunda sakallı bir adama kilitlendi. Yüzünün üst kısmı bir miğferle örtülmüştü. Emirler veriyor, parmağı bizim yönümüzü işaret ediyordu. Bjorn, Tyr'in adını mırıldandı ve baltası alev aldı.

“Sakin,” dedim kime söylediğimden emin olmadan. “Paniğe neden olmak istemiyoruz.”

“Çevremiz sarıldı, Ateşten Doğan,” diye karşılık verdi. “Ne olursa olsun buradan sağ çıkmak istiyorsan, savaşmak zorundayız.”

Snorri kollarını sallıyor, *drakkar*'ındaki savaşçılara silahlarını indirmeleri için işaret ediyordu.

“Ne sanıyor?” Birden öfkem kabardı çünkü Snorri sanki beni kurtarıyormuş gibi davranıyordu. “Gerçekten beni sağ salim alacağını mı düşünüyor? Onun kontrolünde yaşamayı kabul edeceğimi mi sanıyor? Harald'ın beni... öylece teslim ettiğini mi sanıyor?”

“Tam olarak böyle düşünüyor, Freya,” dedi Saga buz gibi bir sesle. “Bitir bu işi!”

“Seni lanetliyorum, Snorri!” diye haykırdım. Hel’in gücünü bedenimde hissederken parmağımı ona doğrulttum. “Ruhunu Helheim’a lanetliyorum!”

Deniz titredi, sarsıldı. Ancak hiçbir kök derinliklerden fışkırmadı. Hiçbir şey olmadı.

Neden işe yaramıyordu?

“Daha da yaklaşın!” diye bağırdı Saga. “Onu Hel’in diyarına senin gönderdiğini bilmesi gerek!”

İçimde bir şey bunların yanlış olduğunu söylüyordu. Midemde korku birikti çünkü etrafımız tamamen sarılmıştı. Skalandli gemiler o kadar yakındı ki, savaşçıların yüzlerindeki kararlı ifadelerini görebiliyordum. Silahları ellerindeydi ama kimse yayını kaldırmıyordu, sadece izliyorlardı.

“Bjorn, daha da yaklaşırsak Snorri’nin sesini de duyabilirim. Beni ele geçirebilir. Bir şey doğru değil. Lanetim neden işe yaramadı?”

“Belki de yemin yüzünden.” Başını sertçe salladı. “Geri çekilmemiz gerek.”

Mideme bir ağırlık indi. Başarısız olmuştum ve şimdi bizi acı bir savaş bekliyordu.

Bjorn, İsimsizlere seslendi. “Geri dönün. Rotayı çevirin!”

Ancak Harald’ın köleleri emre uymadan önce liman tarafımıza yaklaşan gemilerden birinden tanıdık bir ses bağırdı. “Freya, silahını indir! Ben buradayım!”

Snorri’nin tanıdık sesi kalbimi sarsarken başım bayrağı olmayan yaklaşan *drakkar*’a doğru döndü. Bir savaşçı miğferini çıkardı. İçinden koyu kahverengi, griye çalan saçlar ve fazlasıyla bildiğim bir yüz çıktı. Mide bulantısı içimi sararken gözlerim Snorri’ninkilerle kilitlendi. Diğer gemi ve Snorri’ymiş gibi davranan savaşçı onu bize yaklaştırmak için bir oyalamaydı.

“Silahını indir!” diye tekrarladı. Sesi tüm bedenimde yankılandı.

Ve bir anda bütün planım dağıldı.

BÖLÜM 29

BJORN

Babamın sesi kulaklarımı doldurdu ve baltamı fırlatmaya hazır halde döndüm.
Fakat artık çok geçti.

“Yere yat!”

Freya yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu, ardından geminin zeminine dizlerinin üstüne çöktü.

“Onun üzerinde kontrolü var,” diye bağırdım. “Tora, batır onları!”

Tora ellerini kaldırdı, parmaklarının arasında şimşekler çaktı ancak yıldırımını Snorri’nin gemisine göndermeden önce Freya hareket etti.

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde Tora’ya atıldı, acı dolu bir çığlık dudaklarından koparken şimşeği üzerine aldı.

“Freya!” diye bağırarak yanına diz çöktüm. Su birikintisinin

içinde kıvranıyordu, dişleri acıdan kenetlenmişti ama yaşıyordu. Tora da yanında sersemlemiş haldeydi.

“Ona zarar verme,” diye hıçkırdı Freya. “Ona zarar verme!”

“Bjorn, gemiye çıkıyorlar!” diye bağırdı Guthrum. “Ne yapacağız?”

Freya, Tora’nın bileklerinden birini yakaladı ve şimşegini çağdırmaması için ellerini Hlin’in büyüyle kapladı. “Hayır!”

Tora kurtulmak için çırpındı. “Bjorn ne yapacağız!”

“Olduğun yerde kal!” diye bağırdım ona, ardından *drakkar*’ın bordasına tutunup kendimi yukarı çektim. Üç gemi neredeyse bizim gemimize çıkacak kadar yakındı. “Filosunu batırın!” diye bağıran Snorri’yi duyacak kadar yakındı. “Nordeland yaptıklarının bedelini ödesin ama Harald’ı bana canlı getirin!”

Sözleri filo boyunca yangın gibi yayıldı. Bir kükreyişle kürek çekmeye başladılar. Skade, Troels, Astrid ve diğer Kadersizler yanımızda olsa bile halkımın bu savaşı kazanamayabileceğini biliyordum. Gözlerimde annemin gördüğü kehanet belirdi. Binlerce ceset dalgaların üstünde, Skalandliler ise yoluna devam ederek tüm Nordeland’i kana boğuyordu.

“Bjorn, durdur onu!” diye çığlık attı annem. Freya’nın yanında dizlerinin üstündeydi “Snorri’yi durdur!”

“Tyr!” diye hırladım. Baltam avucumda parlarken Snorri’nin *drakkar*’ı bizimkine çarptı.

“Freya!” Snorri kenara tırmanarak bağırdı. “Freya, buradayız! Özgürsün!”

“Geri dur!” diye bağırdığımda göz göze geldik.

“Ne yapıyorsun, Bjorn?” diye sordu. “Silahını indir! Kurtuldun ama seni ele geçirdikleri için tüm Nordeland yanacak!”

Baltamı kaldırdım, fırlatmaya hazırdım. Onu tek seferde sonsuza kadar susturmaya hazırdım. Annemin kehaneti Hel’e gidebilirdi. Ancak Freya, gemi bir dalganın üzerinden geçerken bana çarptı.

Sendeledim, neredeyse düşüyordum. Freya'yı yakmadan yakalayabilmek için baltamı bıraktım.

Annem hâlâ *drakkar*'da yerde, Snorri'nin gözünden saklanıyordu. "Durdur onu," dedi tekrar. "Onu durdurmak için Freya'yı kullanmalısın."

"Hayır!" Dengemi geri kazandım. Skalandliler Nordeland filosuna hücum ediyordu, Skade'in oku her defasında parlıyordu. "Yapmayacağım!"

"Freya!" diye bağırdı Snorri. "Bana gel! Bu gemiye çık!"

Freya kollarını belime doladı, tüm bedeni onun buyruğuna direnmenin çabasıyla titriyordu. "Beni almasına izin verme!"

Tora yıldırımını başka bir *drakkar*'a gönderdi ama gemi sadece parlak mavi ışıkla parladı, tahtadaki rünler en güçlü şekilde ışıldadı.

"Tılsımlı!" Tora bana döndü. "Ylva gemileri koruma rünleriyle mühürlemiş!"

"Tyr!" Tanrının adını haykırdım ve baltamı fırlattım. Bir geminin tahtasına saplandı ama alevler tutuşmadı. Küfredip baltamı geri çağırarak bir adama doğru attım.

Göğsüne saplandığında çığlığı yarıda kesildi.

Tora birbiri ardına yıldırımlar gönderdiğinde, yanık etin keskin kokusu havayı doldurdu. Skalandliler gemimize akın ediyordu.

"Freya, Thor'un çocuğunu durdur!" diye bağırdı Snorri. "Öldür onu!"

Freya kılıcını çekti ama bileğini yakaladım. Onu tutarken etrafımızdan tırmanan bitmek bilmez savaşçılara karşı savaştım.

"Bjorn!" Guthrum'un sarı parlayan gözleri bana çevrildi. "Gemilerimizi batırıyorlar! Astrid'in gemisi batıyor!"

"Bjorn, Freya'yı kontrol et!" Annem çığlık atıyordu. "Snorri'nin onu geri almasına izin verme!"

KEMİĞE OYULU LANET

“Savaş, Freya!” Snorri gürledi. “Skaland için savaş!”

Freya’yı tutmak için tüm gücümle çabalıyordum. Burnundan kan akıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Snorri’nin iradesine karşı savaşırken yüzünde çaresizlik vardı.

“Bjorn, yardım et,” diye bağırdı Guthrum. “Freya yardım...”

Yalvarışları, denize düşüp Snorri’nin gemisinin gövdesinin altında kaybolmasıyla kesintiye uğradı. Freya çığlık attı ve sesindeki keder kalbimi parçalarken bir Skalandli daha öldürdüm. Gök gürledi ve şimşek çaktı, gözlerim sürekli filolara dönüyordu.

Yükselen dumana bakıyordum.

Gemi direkleri dalgaların altına gömülüyordu.

“Bjorn, onu kullan!” diye haykırdı annem. “Nordeland’i koru! Kalkan kızını kontrol et!”

Freya aniden elimden kurtuldu ve kol halkası elimde kaldı. Kalkanını kapıp Tora’ya doğru ilerledi.

Drakkar’ında olduğu yerden, “Thor’un çocuğunu öldür, Freya!” diye bağırdı Snorri. “Skaland için intikam al!”

“Bjorn!” diye bağırdı annem. “Oluyor! Kehanetim gerçekleşiyor!”

“Freya, dur!” Emrim ağzımdan neredeyse düşünmeden çıktı ama o anında durdu. Kalkanını indirirken gözlerime baktı. “Ona zarar verme.”

Baltam elimde alev alev yanıyordu. Snorri’nin kafasını uçurmayı her şeyden çok istiyordum. Ancak bunu denersem Freya harekete geçebilirdi. Ayrıca arka tarafta Nordeland filosu savaşı kaybediyordu.

“Söz vermiştin.” Annem ayaklarıma sarıldı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Onları korumaya yemin etmiştin. Onun kaderini değiştirmesine yardım etmeye yemin etmiştin.”

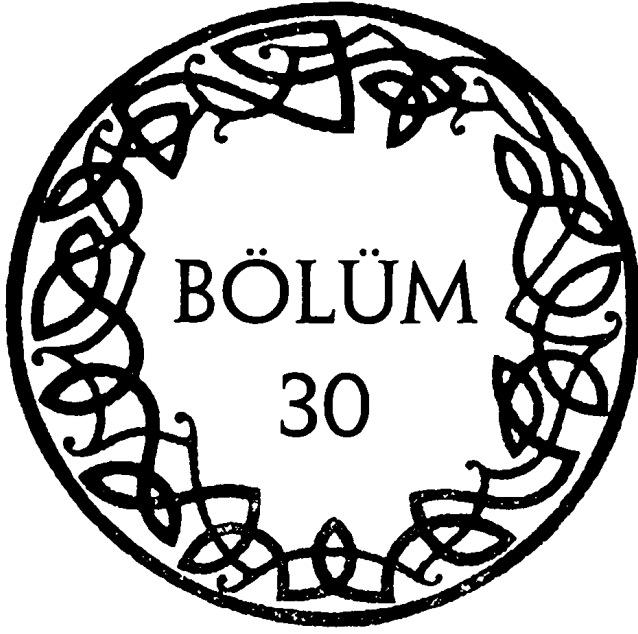
Snorri’yi öldürmek bu katliamı durdurmuyacaktı. Artık bu onun da ötesindeydi.

“Bjorn, hayır!” diye çığlık attı Freya. “Bjorn, yapma!”

Sesindeki korku midemi bulandırdı. Ancak planlarımız parpara olmuştı ve deniz kanla kıpkırmızıydı.

Kaderimizi değiştirmek zorundaydım.

Kehribar rengi gözlerine bakarak, “Freya, seni Nordeland için savaşmaya çağırıyorum,” diye emrettim. “Nordeland’e saldırın herkesi Hel’e göndermeni emrediyorum.”

FREYA

Kafatasım dev bir elin avuçları arasında eziliyormuş gibi hissediyordum. Bjorn'ün iradesi öyle bir kuvvetle üzerime çökmüştü ki, zihnimde başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

“Hel,” diye fısıldadım. “Bana gücünü ver.”

“Skaland filosunu yok et!” diye haykırdı Saga. Fakat bütün gürültü ve kaos arka plana çekildi. Gözlerim uzaktaki savaşa kilitlenmişti.

Kendi halkıma zarar vermek istemiyordum.

Gücümü kullanmak istemiyordum.

Ancak itaat etmeye yemin etmiştim, bu yüzden Bjorn'ün emrine boyun eğmekten başka çarem yoktu.

Büyü damarlarımda deli gibi aktı. Vahşi, yakıcı ve amansızdı. Sesim yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. “Karşımdaki her Skalandli savaşçıyı Hel'in diyarına lanetliyorum.”

Gemiler şiddetle sarsıldı, büyük *drakkar*'lar bir çocuğun leğendeki oyuncakları gibi sağa sola savruldu. Dalgalar güverteleri aşarak savaşçıları denize sürüklerken havayı çığlıklar doldurdu.

Hemen sonra denizin derinliklerinden kara kökler fışkırdı.

Skalandlilerin beline dolandılar ve onları aşağıya, dipsiz karanlığa çektiler. Düzine düzine, şaşmaz bir isabetle Norde-land'e zarar vermek isteyen herkesi yakalayarak annemin ilahi diyarına sürüklediler.

Deniz kaynıyor, *drakkar*'ımız deli gibi dönüyordu. Bjorn beni yakalayıp güverteye bastırdı. Tora da aynısını yaptı ve şok edici bir şekilde, Snorri bile bizim *drakkar*'ımıza atlayarak bileğimi tuttu. "Ne yaptın, Freya?" diye yalvardı. "Neye dönüş-tün sen?"

Üzerimizde köklerden örülmüş bir girdap yükseliyor, savaşçıların çığlıkları göğü dolduruyordu. O korkunç manzaranın gölgesi altındaydık. Çığlık çığlığa bağırdım çünkü onların beline dolanan kökler hepsini aşağıya çekiyordu. Ancak Snorri'ye dokunmuyordu. Onu büyümle koruyor, ona uzanan her kökü geri püskürtüyordum.

Dalgalar gemimizi oraya buraya savuruyor, uçurum gibi derin yarıklar açıyor ve *drakkar*'ı devirmeye çalışıyordu.

Bir anda nasıl çıkmışlarsa öyle aniden, kökler geri çekildi. Deniz duruldu. Sessizlik çöktü. Dünya sanki nefesini tutmuştu.

Snorri'nin elinden kurtulup ellerimin ve dizlerimin üzerine yükseldim. Bjorn de aynı şekilde doğruldu. Yanağındaki kesikten kan sızıyordu, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *Drakkar* sarsılınca ikimiz de irkildik. Kenardan aşağıya baktığımda, küçük bir adanın sahiline vardığımızı fark ettim.

Çevremizde sadece dalgalarla sallanan boş gemiler vardı. Hepsi bomboştu.

Çünkü görüş alanımdaki her Skalandlinin ruhunu Helheim'a göndermiştim.

Hepsini. Snorri hariç. En çok onu göndermek istesem de hâlâ yaşıyor ve nefes alıyordu.

Bjorn'ün elinden sıyrıldım ve sendeleyerek kumsala indim, dizlerimin üzerine çöküp kustum. Kumda ayaklarının çıtırtısını belirsiz bir şekilde duydum. Birinin sahile fırlatılmasının sesi, acı dolu bir iniltiyle birlikte geldi.

“Ne yaptın sen?” diye sordu Snorri.

Ağzımı silip yana döndüm. Snorri sırtüstü yatıyordu, Bjorn'ün botu göğsüne bastırılmıştı. Tora hemen arkasında duruyor, şakağındaki yaradan kan süzülüyordu. İsimsizler gemide ifadesizce bekliyordu. Saga'nın nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum.

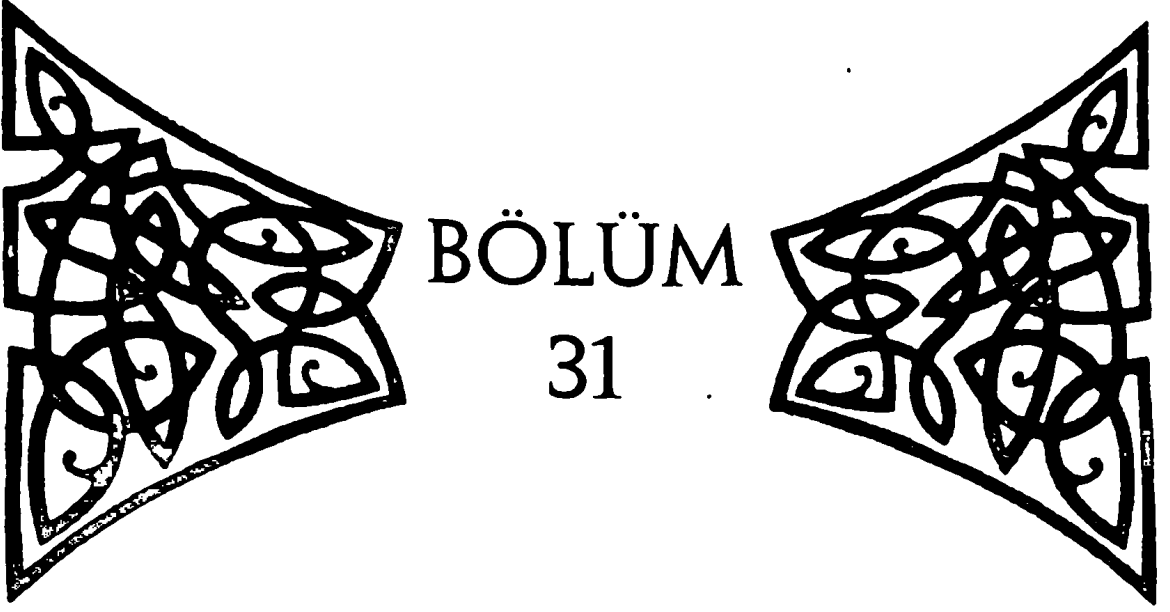
“Ne yaptın sen?” diye bağırdı tekrar.

Ben ne *yapmıştım*?

Zırh veya silah taşımayanların bedenleri dalgaların üstüne çıkıyordu. Düzine düzine. Yüzlerce.

Gerçek olmuştu.

Kaderi değiştirememiştim. Saga'nın gördüğü her şey eksiksiz gerçekleşmişti ve ben ağlıyordum.

BJORN

Ölülerin denizine arkamı döndüm. Yaptıklarımı kabullenmeye hazır değildim. Freya'ya yaptırdıklarımı kabullenmeye hazır değildim.

Halkımı korumak için hayatımın aşkını bir silah gibi kullanmış, Valhalla'yı hak eden sayısız ruhu Helheim'a mahkûm etmiştim. Tüm bunlara önümdeki adam neden olmuştu. Hepsinin kendi kaderini her şeyden daha çok umursaması yüzündendi.

“Bunu sen yaptın!” diye Snorri'ye bağırdım. “Bitmek bilmeyen taç hırsıyla hepimizin başına bu felaketi sen getirdin. Her bir ölü savaşçı, senin doymak bilmez sikik hırsının ayaklarının dibine yığılmalı!”

Snorri ayağımın altından sıyrılıp kendini güçlkle kıyıya sürükledi. Kalkmaya yeltendiğinde üzerine atılarak onu tekrar

yere serdim. Dizleriyle elleri üzerinde, boğazın ortasındaki bu çamur ve kum şeridinde zar zor varlığını sürdüren birkaç cılız ağacın arasından geçti ama kaçıışı yoktu.

Freya'dan iyice uzaklaştığımızda kaburgalarına bir tekme atarak onu ters çevirdim. Botumu göğsüne bastırıp üzerine eğildim. “Hayalini kurduğun kadar belki başardın ama ömrü kısa olacak.”

Gözlerinden yaşlar süzülürken, “Neden?” diye haykırdı Snorri. “Neden ailene sırt çevirdin? Niye klanına ihanet ettin? Harald sana ne yalanlar söyledi de buna inandın?”

“Yalan söyleyen sensin, Snorri!” diye kükredim. “Hâlâ yalan söylüyorsun. Annemi emrini yerine getirmediği için öldürmeye kalktın. Kendi sikik gözlerimle gördüm seni!”

“Öyle bir şey yapmadım!” diye inledi saçlarını yolarken. “Annenin kulübesini yanmış halde buldum. Onun cesedini gördüm ancak seni bulamadım. Seni kaçıranları aradım. Seni geri almak için Harald’a karşı savaşa girdim. Ve şimdi ona sadık olduğunu görüyorum. Onun bana karşı kullandığı silahsın. Annene zarar verenin ben olduğuma seni inandırmak için ne tür bir büyü kullandığını bilmiyorum ama tüm değerlerim üzerine yemin ederim ki, o ben değildim! Onun ölümüne senin sandığından çok daha fazla üzuldüm.”

“Yalan!” Ağırlığımı üzerine verdim ve topuğumu göğsündeki zincir zırha bastırdım. “Seni yıllar önce öldürmediğim için hata ettim ve bunu şimdi telafi edeceğim.”

“Bjorn, hayır!” Freya sahilden koşup ağaçların arasına daldı. “Dur!”

“Buna karışma, Freya!” Onu zaten yeterince yaralamıştım. Bu benim işim olacaktı, hiçbir suç onun üstüne kalmayacaktı. “Sahile geri dön.”

Kolumdan yakaladı. “Bjorn, yapma. Lütfen!”

Onu yalvarmaya iten, bağlı olduğu yemindi. Bu da öfkemi daha da ateşledi.

Tora yaklaştığında çaresizlik içinde, “Freya’yı tut,” diye emrettim. “Onu bu işten uzaklaştır.”

“Bjorn, hayır!” Freya kollarımı çekiştirdi, o sırada Tora bileklerini yakalayıp onu yere devirdi. “Dur!” diye direndi Freya. Ancak Tora ondan güçlüydü ve kolayca bileklerini bastırdı. Ona bunu yapmak zoruma gitse de yakında özgür kalacaktı.

Tek umudum buna değmesiydi.

“Harald ne söylediye hepsi yalan,” diye yalvardı Snorri. Kaburgalarına bir tekme daha savurduğumda acıyla inledi. “Annemi sevdim. Seni sevdim. Hâlâ seviyorum. Çünkü biliyorum ki, bu gördüğüm şeylerin hepsi Nordeland’ın oyunundan ibaret!”

Baltamı çağırdım, işi bitirmeye ve onu sonsuza dek susturmaya hazırdım.

Ancak annemin sesi elimdeki baltayı durdurdu. “Yeter artık, Snorri. Gerçek ortaya çıktı. Bjorn bırak onu.”

İsteksizce ayağımı çektim ama baltam hâlâ yanıyordu.

Snorri güçlükle dizlerinin üstüne kalktı. “Saga?” diye fısıldadı. “Bu... bu nasıl olabilir? Cesedini kendi gözlerimle görmüştüm.”

Saga’nın ağzı küçümsemeye büküldü. “Hangi bahtsızın cesedini yakıp bana aitmiş gibi gösterdin, bilmem. Ama ben değildim. O gece oğlumla birlikte alevlerden kurtuldum ve tek gerçek dostuma sığındım. O günden bu yana Harald bana hak ettiğim intikamı vermek için savaştı.”

Snorri’nin gözleri dehşetle büyüdü. “Saga... Benim yapmadığımı biliyorsun. Sen...”

Yumruklarını sıkarak, “Yeter!” diye sözünü kesti Saga. “Kendi gözlerimle gördüm. Bjorn de gördü.”

KEMİĞE OYULU LANET

“Bjorn!” diye yalvardı Freya. Fakat Tora, onun yüzünü çamura bastırıp sesini kısıtı.

“Suçların için ölme vaktin geldi, Snorri,” dedi Saga. “Çektiğim tüm acılar için adalet zamanı.”

Snorri korkuyla ona baktı. “Bu benim için gördüğün kader değil.”

Saga başını yana eğdi, yeşil gözleri hiç görmediğim bir acımasızlıkla parlıyordu. “Ben yalnızca kalkan kızının kaderini elinde tutanın, Skaland’i birleştireceğini söyledim. Ve öyle oldu, Snorri. Klanları Freya’nın adıyla birleştirdin, kendini kral yaptın. Fakat sözlerimde tacı ne kadar taşıyacağınla ilgili hiçbir şey yoktu. Bjorn, ona meydan oku.”

FREYA

Yüzümü çamurdan kaldırıp nefes aldım, tam o sırada Snorri'nin gözleri Saga'dan bana kaydı. "Freya, yardım et. Bana yardım etmelisin. Beni onun yalanlarından kurtarmalısın. Saga yalan söylüyor!" Bjorn onun kolunu yakaladı ve Saga'nın işaretlediği rün çemberine doğru sürükledi. "Saga yalan söylüyor!"

Bunu durdurma isteği artık yalnızca bir sızı değil, tenim boyunca yanan bir ateşti. Öyle şiddetli bir acıyla bağırdım ki, bedenim sağa sola savruldu. Saçlarım diplerinden koparken Tora'nın elinden kurtuldum. Ayağa fırladığım anda sırtıma bir darbe indi, bedenimden şimşek gibi bir akım geçti.

Sersemlemiş halde toprağa düştüm. Saga'nın rün çemberini kapatarak Snorri ile Bjorn'ü içine hapsetmesini izledim. Tora sırtıma bastırıp bileklerimi kavrarken, "Dur," diye fısıldadım. "Durun."

KEMİĞE OYULU LANET

Kurtulamıyordum. Hlin'in büyüsünü de çağıramıyordum çünkü ellerim toprağa bastırılmıştı. Yine de Hel'in büyüsü bu kadar kolay engellenemezdi. Kökleri tanrı kanı taşıyanları Helheim'a çekmese de onları oyalamaya yeterdi, belki kaçmamı sağlardı. "Sana lanet ediyorum, Saga!" diye haykırdım. "Seni Helheim'a lanetliyorum!"

Gücüm damarlarımda coştı, ilahi annemi yardıma çağırdım ancak toprak kımıldamadı. Yüzeyden hiçbir kök fışkırmadı.

Ve başarısızlığımın içinde bedenim yanıp kavruldu.

"Kalk!" Bjorn, kendini toprağa bırakan Snorri'ye tekme savurdu. "En azından onurunla öl, seni yalancı piç!"

Snorri başını kaldırdı. "Oğluma kılıç kaldırmam. Nedenini bilmiyorum ama annen seni kandırıyor. Beni öldürecekse öldür ancak bunda onur yok. Sen bilmesen de tanrılar gerçeği biliyor."

"Bjorn onu dinleme." Saga rünlerin dışındaydı, elleri yumruktu ve yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Öldür onu. Bu dehşeti sonsuza dek bitir!"

"Bjorn, hayır!" diye bağırmaya çalıştım. Ancak Tora eldivenini ağzıma tıkmıştı, sesim boğuk çıkıyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Tora. "Üzgünüm, Freya. Ama böyle olması gerekiyor."

"O sana yalan söylüyor!" dedi Snorri. "Odin onun yalanlarını biliyor, onu karşılamayacak! Saga lanetli!"

"Kalk!" Bjorn kılıcını tekmeyle önüne fırlattı. "Adam gibi dövüş!"

Snorri silahı görmezlikten gelirken ayağa kalktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Seninle dövüşmeyeceğim, oğlum. Güvenmen için her türlü sebebin olan birinin seni aldattığını biliyorum. Seni bunun için incitmeyeceğim. Beni öldürmek istiyorsan öldür ama bunun adalet olmadığını bil."

"Hayır!" Ağzımda eldivenle bağırmaya ve dilimle ondan

kurtulmaya çalıştım. Ancak Tora'nın eli ağzımı sıkıca kapatmıştı, vücudum en saf haliyle acı çekiyordu.

“Öldür onu,” dedi Saga tükürürcesine. “Sustur.”

“Dövüş!” Bjorn'ün baltası duygularının şiddetiyle alev aldı. “Benimle dövüş, baba!”

“Hayır.” Snorri çenesini kaldırdı, kolları yanlarında gevşekti. “Bu dövüşte onur yok. Reddediyorum.”

Bjorn'ün kontrolden çıktığını hissettim ve bu, kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Kolunu geniş bir yay çizerek savurdu, alevli balta Snorri'nin göğsüne derinlemesine saplandı.

Snorri sendeledi. Baltayı göğsünden çekip çıkardığında geride simsiyah, içten içe kaynayan bir boşluk bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktü, Bjorn ise silahını kaldırarak öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandı.

“Hayır,” diye hırladı Saga. “Bırak yavaşça ölsün.”

O an Tora beni serbest bıraktı.

Nedenini sorgulamadan ayağa fırladım, kalkanımı kaptım ve aradaki mesafeyi hızla aşarak kendimi Snorri'nin üzerine attım. “Dur!”

Bjorn tereddüt ederken baltası ortadan kayboldu. “O artık öldü, Freya. Bundan sağ çıkamaz.”

Snorri'nin yaşama şansı olmadığını biliyordum. Yine de damarlarımda, korumak için yemin ettiğim kana karşı hissettiğim tehdit o kadar yakıcıydı ki, nefes alamıyordum.

Ellerimi yarasına bastırdım, yanık etin elim altında çıtırdamasıyla öğürdüm. Snorri acıyla inledi. “Yapma. Lütfen yapma.”

“Yapma! Lütfen yapma!” Saga onun sesini taklit etti, ardından kahkahaya boğuldu.

Rün çemberinin etrafında seke seke dolaşmaya başladı, gece karası saç örgüleri sırtına çarpıyordu.

“Anne, yeter.” Bjorn onu aynı benim gibi huzursuz bir bakışla izliyordu.

Saga aldırış etmeden zıplamaya devam etti ama kahkahasının tonu değişmeye başlamıştı. Derinleşti, yabancılaştı ama bana çok tanıdık gelen bir sese dönüştü. Vahşi ve zalimdi.

Bu Saga’nın kahkahası değildi.

Harald’ındı.

İçimi dehşet kapladı çünkü Saga’nın dudaklarından yükselen o ses Harald’a aitti.

“Bu ne saçmalık?” diye fısıldadı Bjorn. Saga’nın yüzü titreyip bulanıklaştı. Bedeni bozuldu, yeniden şekil alarak Norde-land Kralı’na dönüştü.

“Loki’nin çocuğu!” Snorri kan tükürürken inledi. “Bir şekil değiştirici. Bir düzenbaz.”

Harald kahkaha attı ve sesi gittikçe çığırından çıkmış bir hal aldı. Küçük bir çocuk gibi ellerini birbirine çırpı, hâlâ rünlerin etrafında zıplamaya devam ediyordu. “Bu anı uzun zamandır bekliyordum,” dedi en sonunda neşesi dinince. “Ve hayal ettiğimden de mükemmeldi!”

Talepkâr bir şekilde, “Annem nerede?” diye sordu Bjorn. “Ona ne yaptın?”

Harald kıkırdadı, tavırları bugüne dek gördüğümde bambaşkaydı ama her şey içimde bunun onun gerçek yüzü olduğunu haykırıyordu. Kandırılmışım.

“Saga’nın çoğu, rüzgârdaki külden başka bir şey değil artık,” dedi Harald dudaklarında çılgın bir sırıtışla. “Son nefesini vermeden önce kemiklerini nereye gömdüğünü Snorri’ye sorabilirsin. Çok zamanın kalmadı gerçi.”

Tanrılar aşkına.

Harald bunca zamandır Saga gibi davranıyordu. Bjorn’ün annesi kılığındaydı. Onu yalanlarla ve sahte duygularla kandırmıştı.

Tıpkı beni de kandırdığı gibi. O canavarla saunada baş başa oturmuş, kalbimi açmıştı. Midem bulanmaya başladı. Bjorn için bu ihanet daha da korkunçtu.

“Seni öldüreceğim,” diye tısladı Bjorn. Baltası elinde belirdi ve Harald’a atıldı. Fakat görünmez bir bariyere çarpıp sendeledi.

Göğsüm korkuyla sıkıştı. Kılıcımı çekip elimi kaldırarak öne yürüdüm. Kaygılarım doğruydu, benim de avucum görünmez duvara çarptı.

“Ah, aptal kız,” diye güldü Harald. “Koşa koşu kendi tuzağına düşüyorsun, rünlere bakmayı akıl bile etmedin. Zaten onları anlayacak kadar zeki de değilsin. Cahil bir balıkçının karısından başka ne olabilirsin ki?” Gözlerini göğe çevirdi. “Sana değerliyim gibi davranmak, yıllarca Saga’yı taklit etmekten bile daha zordu.”

Boğazıma bin bir lanet dizilse de hepsini yuttum ve gözlerimi Tora’ya çevirdim. Thor’un çocuğu bariyerin dışında omuzları düşmüş, bakışları donuk bir şekilde duruyordu. “Tora, bize yardım et.”

“Edemem,” diye fısıldadı. “Üzgünüm, Freya.”

“O da diğer aptal kızlardan biriydi.” Harald ona baktı. “Vermemesi gereken sözleri hızla verdi.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi Tora dişlerinin arasından.

Fakat Harald sadece alaycı bir nefes verdi. “Nefret edilmek, sevmekten daha fazla güç verir. İster sev ister nefret et, yine de bana hizmet ediyorsun, Tora. Şimdi sus.”

Tora’nın çenesi duyulabilir bir çıt sesiyle kapandı, Harald’ın her emrine boyun eğmeye mecbur kalmıştı.

Tuzağa düşmüştük.

Arkamda Snorri zorlukla küfürler savuruyordu. “Kaderini çalmak benim için bir zevkti, eski dostum,” dedi Harald. “Helheim’a vardığında üvey kız kardeşime selamlarımı ilet. Hoşgörüsü için teşekkür ettiğimi de söyle.”

KEMİĞE OYULU LANET

Üvey kardeş mi? O an hatırladım. Hel, Loki'nin kızıydı. Bu yüzden kökler Harald'a dokunmamıştı.

Ve biliyordum ki şimdi onu lanetlemeye kalksam, Hel çağrıma karşılık vermeyecekti.

Bariyerden dönüp Snorri'nin yanına koştum, kılıcını avucuna bıraktım. "Pisliğin tekisin ve yaptıkların için senden nefret ediyorum. Ama bir korkak değilsin. Odin seni Valhalla'ya kabul etsin, sadece sana haddini bildirmek için bile olsa."

Snorri kabzayı kavrarken gözlerini bana dikti. "Kanı... koru..."

Gözlerindeki ışığın sönüşünü izlerken, "Ya koruyacağım ya da bunu denerken öleceğim," diye söz verdim. Altımdaki toprak titredi, kalbimde öfke kabardı. Ellerimi toprağa bastırıp fısıldadım. "Hel, bana gücünü ver."

Gücün sıcaklığı damarlarıma doldu. Dişlerimi sıkarak, "Onu alamayacaksın," dedim zorlukla.

Çok tanıdık bir öfke üzerime çöktü, ilahi annem istediğinin elinden alınmasına karşı çok öfkelenmişti. Yine de onunla savaştım. "Hayır."

Yer sarsıldı, Snorri'nin bedeni titreyerek yükseldi. Tımaklarımı ıslak toprağa daha da fazla geçirdim. "Hayır."

Yer sakinleşti.

"Etkileyici," dedi Harald. "Ama sonuçta hiçbir önemi yok. Kaderini ben kontrol ediyorum, Freya. Çok yakında tüm Skaland'e hükmedeceğim."

Düşün, diye emrettim kendime. *Bir çıkış yolu bul.*

Bjorn'ün kükreyerek saldırıya geçmesiyle aklımdaki bütün düşünceler silindi. Baltasını tekrar tekrar bariyere vuruyordu, uğultusu kulakları sağır edercesine yüksekti ancak her seferinde büyü onu geri savurdu.

Harald başını geriye atıp güldü. Bu kahkaha Bjorn'ü daha da öfkelenlendirmişti. Kendini tılsımlara attı, büyüye yumrukları-

nı geçirirken kelimelerle ifade edilemeyen bir öfkeyle bağırdı. Harald sadece yaklaştı ve Bjorn'den birkaç santim uzaklıkta durdu. Bjorn'ün öfkesini izlerken gözleri parlıyordu, verdiği acıdan aldığı zevk midemi bulandırdı.

“Yeter.” Öfkesinin içinde Bjorn beni duymuyordu. Ayağa fırladım. “Bjorn, yeter! İsteddiği de bu!”

Yalnızca Harald'ın kahkahasını duyuyormuş gibiydi. Onun kendine zarar vermesini engellemek için çaresizce, büyüünün onu geri fırlatmasını bekledim. Sonra kollarımı boynuna doladım ve bütün gücümle kendime çektim.

Bjorn sırtüstü üzerime düştü, ağırlığı ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Yine de ona sarılmayı bırakmadım, soluğum kesilirken bile fısıldayabildim. “İsteddiği... bu... zaten.”

Bjorn kollarımda titriyordu. “Onu öldürdü. Onu öldürdü.”

“Saga'yı ben öldürmedim, Bjorn,” dedi Harald. “Sen öldürdün. Onu diri diri yakan ateşi sen başlattın.”

“Sus!” diye haykırdım Harald'a. “Yeterince zarar vermedin mi?”

“Asla yetmez.” Harald tüm dişlerini göstererek sırttı. “İnsanların kendi kendini mahvedişini izlemekten hiç bıkmam.”

“Onu incitiyordun.” Bjorn'ün gözlerinden yaşlar süzülüyordu, yumrukları yarılmış ve kan içindeydi. “Snorri kılığına girmiştin, onu inciten sendin. Ona tehditler savuran sendin. Neden? Senin bir düzenbaz olduğunu bildiği için mi?”

“Hayır, bilmiyordu.” Harald başını yana eğdi, o korkunç sırtıtışı hâlâ yüzündeydi.

“Peki neden? O senin dostundu.”

“Evet. Sadece bir dosttu.” Harald'ın gülüşü nihayet soldu. “İşte yanlış buydu. Snorri'yi bana tercih etti. Amacım, onunla olan bağıyı koparıp bana kendi iradesiyle gelmesini sağlamaktı. Sonra onu öldürerek komplomun temel taşı yapma planlarımı mahvettin.” Eğlence yerini nefrete bıraktı. “Seni ölüme terk

KEMİĞE OYULU LANET

etmeyi düşündüm ancak bu bana fazla kolay bir son gibi geldi. Her şeyini kaybetmeliydin. Snorri de öyle. Ve Tyr'in ateşi de planlarım için küçümsenmeyecek bir katkıydı. Böylece seni Nordeland'e getirdim ve oradan öyle bir oyun büyüdü ki. Baştan sona keyifliydi ama en güzeli daha yaşanmadı."

Harald'ın acımasızlığının derinliğini tarif edecek kelime bulamıyordum. Yalnızca kollarımı Bjorn'ün etrafında sıkıca kenetledim, gücüm ona geçsin diye dua ettim.

"Ne istiyorsun?" dedim sertçe. "Bütün bunların amacı ne? Güç mü?"

Alayla sıırıttı. "Beni tek bir amaca indirgeyebilirmişsin gibi, seni aptal kız. Benim hedeflerimin sınırı yok. Asıl zevk, etrafımdakileri kendi davuluma göre oynatmak. Hem de bunu yaparken bana hayranlık duymalarını sağlamak."

"Beni kaçıranlar İsimsizlerdi, değil mi?" Beni manipüle ettiği sayısız yöntemler yerine oturmaya başlamıştı. "Snorri değildi. Tehdidin gerçek ve yakın olduğuna beni inandırmak için kendi kölelerini kurban ettin. Aslında tehdit yoktu. Snorri Nordeland'e fetih için değil, bizi kurtarmak için geldiğine inanıyordu."

Harald kıkırdadı, ben olanları anladıkça dehşetimin artışını zevkle izliyordu. Oyunu nasıl da incelikle kurmuştu.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım.

Harald'ın ifadesi sertleşti ama parmağını Tora'ya doğru köpek çağırırmış gibi şıklatmakla yetindi. "Gel."

Tora ona doğru yürüdü, her adımıyla iradesine karşı koymaya çalıştığı belliydi. Ancak Harald'ın bağladığı büyü, direnemeyeceği kadar güçlüydü. "Evet, kralım."

Harald eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Tora başını salladı, ardından avuçlarından yıldırımlar fıskırdı. Şimşek toprağa çarparak Snorri'nin bedenini havaya savurdu.

Toprak ve taş üzerime yağarken soluksuz kaldım. Bjorn'ün

gözleri ise Snorri'nin artık bariyerin dışında, dumanlar tüten cesedine dikilmişti.

“Onları öldür,” dedi Harald. “İşlevlerini yerine getirdiler. Artık sadece yükler.”

“Üzgünüm,” dedi Tora. Elleri çoktan kıvılcımlar saçmaya başlamıştı.

“Hlin.” Kalkanımı kaldırdım. “Bana gücünü ver.”

Büyü kalkanımı gümüş ışıkla kapladı, Tora'nın yıldırımını tam o anda çarpıp geri sekti. Neredeyse Harald'ı vuruyordu, o ise küfrederek yana kaçtı.

Yeni bir şimşek Tora'nın avuçları arasında doğdu. Gözlerinde bir plan parlıyordu ama Harald da bunu fark etmişti. “Tora, dur!”

Tora yüzünü buruşturdu, ışık söndü. Harald ona bir tokat attı. “Bir daha sınırlarını zorlarsan ölürsün,” diye hırladı. “İtaat et.”

“Evet, kralım,” dedi Tora dişlerinin arasından. “Tekrar deneyememi ister misiniz?”

“Hayır. Bu oyunu daha önce oynadık.” Harald'ın gözleri kurnazlıkla parlıyordu. Ne istediğini anlamıştım. Bizi bekleyen kaderin yavaş ve acı verici bir ölüm olacağını biliyordum.

“Bizi öldürmek mi istiyorsun?” diye bağırdım. “O halde gel de kendin yap, Harald. Yoksa korkak mısın?”

Sadece güldü. “Ben böyle şeylere kanmam, Freya. Özellikle de tanık yokken.”

“Tanrılar izliyor,” diye tısladım. “Onlar senin korkaklığını görüyor.”

“Ya da zekâmı.” Omzunu silkti. “Kimse burada olduğunuzu bilmiyor. Yiyeceğiniz ve sığınacak yeriniz yok. Soğuktan olmasa bile açlıktan ölürsünüz, sonra da üvey kız kardeşim sizi Helheim'da karşılar. Çünkü bu, Valhalla'ya girmeye layık bir ölüm değil.” Parmağını kıvırdı. “Tora, cesedi al ve İsimsizlerimi hazırla. Filoya döneceğiz. Skaland, kralını bekliyor.”

KEMİĞE OYULU LANET

Tora'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu ama emre itaatsizlik edemedi. Snorri'nin cesedini omzuna atıp Harald'la birlikte uzaklaştı.

“Korkak!” diye haykırdım. “Sen sikik bir korkaksın, Harald!”

Aldığım tek cevap, soğuk rüzgârın üzerinde yankılanan kahkahası oldu.

Ve sonra... sessizlik.

FREYA

Büyümü kalkanımın üzerinde tutmaya devam ederek gözlerimle etrafımızı taradım. Harald'm ağaçların arasında gizlice dolaşması veya Tora'nın bana arkadan yıldırımla saldırması hiç de imkânsız değildi. Ya da daha beteri, uykunun beni savunmasız bıraktığı bir anda saldırabilirdi.

"Bjom," diye fısıldadım elini kavrayarak. "Bu tılsımları aşmanın bir yolunu bulmalıyız. Kaçmalıyız."

Cevap vermedi. Bakışlarımı ağaçlardan ayırıp ona çevirdiğimde yüreğim sızladı. Gözleri, Snorri'nin bedeninden kalan kan lekelerine kilitlenmişti. Dudaklarım teselli edecek sözlerle aralandı. Onun suçu olmadığını, Harald'ın herkesi kandırdığını söylemek istedim. Ancak hiçbir şey söyleyemedim. Ne faydası olacaktı ki? Bjorn yıllarını babası olarak gördüğü bir adamın emri altında geçirmişti, o adam ise sonunda onu mahvetmekten başka bir şey yapmamıştı. Yanlışlıkla annesinin ölümüne sebep

olmuştu, babasının ölümünü ise bir manipülasyonla gerçekleştirmişti. Kendi halkına ve ailesine karşı savaşması için kandırılmıştı. Yaptığı her seçim sonsuz yalanlar üzerine kurulmuştu. “Biliyorum,” diye fısıldadım. “Bunun...”

“Bilmiyorsun.”

Benden uzaklaştığında irkildim. “Yakınımda kal. Geri dönebilirler.”

“Dönmeyecekler. Zaten buna gerek yok.” Diz çöktü. “Bizi burada açlığa terk etmek, her gün senin ölümüne sebep olduğum gerçeğiyle yüzleşmem anlamına geliyor, Ateşten Doğan. Tüm bunların en acı tarafı da bu.”

Göğsüm daraldı. Böyle bir acıyı hayal etmek bile zordu. İnsanın tüm hayatının bir anda parçalanması. Ona uzandığımda elini kaldırarak beni durdurdu.

“Yapma. Şu an bana dokunmanı kaldıramam. Benim yüzümden öleceksin. Bana vermeni hak edebileceğim tek şey nefret.”

“Senden nefret etmiyorum.” Acısını kendi içimde hissedebiliyordum. “Seni sev...”

“Yapma!” diye bağırdı avuçlarını gözlerine bastırarak. “Sakın söyleme, Freya. Bu kâbusun, senin öfkeni dindiren şey olmasına izin verme. Acımak, affetmekle aynı şey değildir. Şu an ikisini de istemiyorum.”

Elimi yavaşça indirdim. Kalbim böyle bir anda affedilmenin tadının ne kadar acı olacağını anlıyordu. Yere kapanıp ağlamak istedim çünkü hiç bu kadar yenilmiş, kandırılmış ve umutsuz hissetmemiştim. Ancak yapmadım. Nefes aldığım sürece Harald’ın kazanmasına izin vermeyecektim. “Eğer affımı istiyorsan, kışının üstünde oturup kendine acımak yerine buradan çıkış yolunu bul, Bjorn.”

Gözlerini bir anda bana çevirdi. İçindeki öfke, az önceki donuk bakıştan çok daha iyiydi. “Benim için değerli olan her

şeyi mahvettim. Mahvetmemem gereken her şeyi. Başka nasıl hissedeyim?”

Ayağa kalktım, üstümü düzelterek çevreyi süzdüm. “Bir şey yapman gerekiyormuş gibi hisset.”

“Ne yapayım?” Baltası elinde belirdi, sonra fırlattı. Alevler kıvılcımlar saçarken havada döndü. Bariyerden sekip geri gelmek yerine, uzaktaki bir ağaca saplandı. “Yapabileceğim bir şey yok!”

“Bence öyle değil.” Ağacın yanmış kabuğuna baktım. “Öfke nöbetin işe yaradı.”

Bjorn kaşlarını çattı. “Bu öfke nöbeti değildi. Çocuklar öfke nöbeti geçirir.”

“Erkekler de öyle.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ama bu öfkeni bağışlıyorum çünkü farkında olmadan bize bir çözüm sundun.”

“Sen beni delirteceksin, kadın.”

Omuz silktim. “Şansımız varsa umarım uzun yıllar delirtirim. Şimdi o ağacı tekrar vur ve yak. Çok geç olmadan bir balıkçı fark eder, araştırır ve bizi bağlayan rünleri siler. O zaman serbest kalır, intikam için Harald’ın peşine düşeriz.” Ona yan gözle bakarak, “Tabii ağacı tekrar vurabilirsen,” diye ekledim. “Mesafe epey uzak.”

“Bir kez vurmadım mı?”

“Ağaç sadece senin öfke krizinle karşılaşma talihsizliğini yaşadı. Kasıtlı yapabileceğini sanmıyorum.”

Sinirle nefes vererek baltasını çağırdı. Ağaca bir süre baktıktan sonra birkaç adım koşup fırlattı. Baltası alev içinde döne döne uçtu.

Ve ağacın yanından geçerek bir kayaya çarpıp patladı.

Dizime vurarak güldüm. “Iskaladın.”

“Hayatının o ağaca vurma becerime bağlı olduğu bir anda, başarısızlığımdan bu kadar keyif alman tuhaf, Ateşten Doğan.”

KEMİĞE OYULU LANET

“Fazla kibirlisin, bu da çekici değil,” diye yanıtladım. “Barışsızlık sana biraz tevazu katıyor ve böylesi daha hoş. Eğer son saatlerimi bu çorak adada geçireceksem, yanımda yakışıklı bir adam olsun isterim.”

“Anladım.” Bjorn başını sallayıp elinde yeniden beliren baltasını kaldırdı. Yavaşça nefes vererek hızlı adımlarla ilerledi ve baltayı tekrar fırlattı.

Yine ıskaladı.

Ona yandan bir bakış attım, dişlerimin arasından ıslık çalıp ardından göz kırptım.

“Sen yaşayan en sinir bozucu kadınsın,” diye hırladı Bjorn. Baltasını yeniden fırlattı. Balta alevler çatırdarken havada dönüp ağacın gövdesine saplandı.

Nefesimi tuttum, ikimiz de konuşmadık. O anda Tyr’in ateşi ağacı sardı. Kızıl alev, turuncuya, sarıya ve maviye dönerek yukarı doğru yayıldı ve ağacın tamamını yuttu.

“İyi iş,” diye nefes aldım. “Ama çok övünme. Yoksa arzumun alevlerini bir kova buz gibi suyla söndürmüş olursun.”

Bjorn alçak bir kahkaha attı. “Aklımın ucundan bile geçmez.”

Sessizlik içinde ağacın kül olmasını izledik. Ancak kimse gelmedi.

“Bir tane daha vuracağım,” diye mırıldandı Bjorn. Çemberin çevresinde dolaşıp benzer mesafedeki bir ağacı seçti.

Baltasını hedeflerken sessiz kaldım. Rüzgâr yükselmişti, iliklerime kadar üşüyordum. Giysilerim savaşa uygundu ama bir isim bile hak etmeyen bu küçücük adada saatlerce kalmak için değildi. Bjorn ilk denemede ağacı vurup tutuşturdu, sonra bana dönerek kaşlarını çatı.

“Zincir zırhını çıkar. Seni daha da üşütüyor.”

Kemerimi çözüp ağır halkalı zırhı başımdan geçirdim ve bir kenara bıraktım. Ağırlığından kurtulmak rahatlatırsa da üşümemi hafifletmedi. Ellerimi koltuk altına soktum.

“Al,” dedi Bjorn baltasını önüme koyarken. “Ama ellelemeye çalış.” Kendi zırhını da çıkarıp benimkinin yanına attı.

Hafifçe gülümseyip topuklarımın üstüne oturdum, kışımı kuru tutmaya çalışırken ellerimi baltanın ateşinde ısıttım. Bjorn çevreyi adımlıyordu. Ağaçların boyunu, mesafelerini hesaplıyormuş gibiydi. Snorri’nin bıraktığı kızıl lekelerden bilerek uzak duruyordu. Bu sessizlikten daha iyiydi. Umutsuzluktan da iyiydi. Planın işe yarayıp yaramayacağına dair en ufak fikrim yoktu ancak en azından deniyorduk. Şu anda tutunmaya değer tek şey buydu.

Kendi kaderimizi kendimiz örecektik ve o kaderin, isimsiz bir kayanın üstünde ölüme dönüşmesine izin vermeyecektim.

Fakat ikinci ağaç da kül olduğunda hâlâ kimse gelmemişti.

Boş midemin gurultusunu görmezlikten geldim ve baltasının ısıyla kalkanımda erittiğim kardan biraz su içtim. “Sırada hangisi var?”

“Şu.” Bjorn yanımdan geçerken çenesiyle uzaktaki bir ağacı gösterdi. Baltası elinde yeniden belirdi. Gözüm ufukta, batmakta olan güneşe takıldı. Üşüyordum ve daha da kötü olacaktı. Ayağa kalktım, kanımı hareketlendirmek için çemberin çevresinde yürümeye başladım. Her seferinde Bjorn’ün küfrünü duydukça süreci izlemeye cesaret edemedim.

Tak.

Rahat bir nefes aldım. Başımı çevirince baltanın kalın gövdeye saplandığını gördüm, ağaç diğerlerinden daha uzak ama uzun süre yanacak kadar büyüktü.

Bjorn bana döndü. “Donuyorsun.”

“İyiyim.” Tam olarak doğru değildi, kıyafetlerim kar suyundan sıırılsıklamdı ve rüzgâr tüm kışı üstümüze taşıyordu. Yine de onu kaygılandırmak istemedim. “Ama gönüllü olduğun için teşekkürler.”

“Ne için?” Gözlerini kıstı.

Cevap vermesine fırsat tanımadan kemerini çözdüm, tuniğini kaldırıp buz kesmiş ellerimi karnına bastırdım. Sert kaslarına dokunduğumda irkildi. “Böyle bir şeye gönüllü olmamıştım.”

Ardından sözlerini boşa çıkararak kollarını bana doladı, beni sımsıkı kendine çekti. Ellerim sırtına kaydı ve sıcaklığı soğuğu kırmaktan fazlasını yaptı. Başımı göğsüne yasladım, ayaklarımın yanına düşen baltasının ısını bacaklarımın arkasında hissettim. “Sana bir şey söylemeliyim.”

“Bugün fazlasıyla şey duydum, Freya.”

Başımı sallayarak kabul ettim, yine de sözümü tamamladım. “İsimsizlerin Snorri’nin adamları kılığına girip beni kaçırdığı gün, bana ilaç verdiler. Fakat beni hayalet uyandırdı,” diye anlattım. “Kadın bana, *‘Adın ateşte doğdu. Skaland kaderini kontrol edenin yönetimi altında birleşecek’* dedi.”

“Kadın.”

Yanaklarımın içini ısırđım. “Gözleri seninkilerle aynı yeşildi, Bjorn. Snorri onun Saga olduğuna inanıyordu ve ben... sanırım haklıydı.”

“Yani onu ateşimle öldürmekle kalmadım, hâlâ yanıyor.”

Tüm bedeni gerildi, sözlerim onu incitse de söylemek zorundaydım. “Annen bana yardım etmeye çalışıyor. Benim hakkımdaki ilk kehanet onun gördüğü tek şeydi. Karanlık ve ölüm dolu bütün hikâyeler seni manipüle etmek için Harald’ın uydurmasıydı. Ve beni de. Hepsi yalandı. Skaland’ın birleşmesini istemiyor çünkü bu, şu anda zayıf olan ülkeyi güçlendirecek ve zayıflığın manipüle edilmesi daha kolaydır. Kendisine rakip olabilecek herkesi önlemek amacıyla hayatım boyunca kaderimi değiştirmeye çalıştı. Bence annen ona karşı savaşmak adına iki dünya arasında kaldı. Harald’ın kazanmasını engellemek için acı çekiyor ve sırf bu nedenle bile pes edemeyiz.”

“Ya çoktan kazanmışsa?”

Gözleri yanan ağaca kilitlenmişti ancak onu gerçekten gör-

düğünü sanmıyordum. “Hâlâ yaşıyoruz. Bizi öldürmek istedi ama yapmadı. Bu yüzden bunu kullanmalıyız. Kaçmalı ve onu durdurmalıyız. Nordeland’e ve Skaland’e onun asıl yüzünü gösterebiliriz.”

“Harald çok seviliyor, Freya. Bu dediğin o kadar kolay değil.”

“Biliyorum. Ama o sevginin ne kadarı yalan üzerine kurulu?” Cevap vermediğinde, “Tora’nın kendi rızasıyla ona hizmet etmediği çok açık,” diye ekledim. “Benim tahminim, gerçeği öğrendi ve Harald onu bağladı. Ya diğerlerini de Tora gibi bağladıysa?”

“Kaçmayı başarsak bile bunu nasıl kanıtlarız? Bizim sözü-müze karşı onun sözü. Yanında ise bütün bir ordu ve onlarca Kadersiz var.”

Derin bir nefes verdim. “Oraya kadar düşünmedim elbette. O yüzden özgürlüğümüze kavuştuğumuzda ne yapacağımızı sormayı bırak da önceliğin kaçmak olduğunu hatırla.”

“Planlarının başlangıçları her zaman muhteşem, Ateşten Doğan. Ama bu planların ortaları ve sonlarında ölümün eşiğinden döndüğüm için soru sormamak zor oluyor.”

“Soracağın soru, neden eleştiri yerine öneri sunarak daha yardımcı olmadığın olmalı. Benim bir planım var, senin ise yok. Bu da planımı seninkinden üstün kılıyor.”

Yanağımın altında göğsünün titrediğini hissettim, sessizce gülüyordu. “Bu bir meydan okuma mı?”

“Evet.” Gülümsedim. “Bir fikir bulduğunda haber ver. Ben de seninkini, benimkine yaptığın gibi en ince ayrıntısına kadar sorgulayacağım.”

“Öyleyse biraz düşünmeliyim.” Eli sırtımdan kaydı ve beni kollarına aldı. Ardından yere oturarak beni de dizlerinin arasına yerleştirdi. Göğsüne yaslanıp bedeninden yayılan ısıyı memnuniyetle karşıladım.

KEMİĞE OYULU LANET

Aramızda hâlâ bir engel varmış gibi hissetmemek isterdim ancak bunun böyle olduğunu inkâr edemezdim. Ondan istediğim bir şey vardı.

Uzun süren sessizlikten sonra Bjorn konuştu. “Özür dileirim, Freya. Sana gerçeği söylemeliydim ama korktum. Sadece gerçeği öğrenince ne yapacağından değil, seni kaybetmekten korktum.”

Bu itirafla birlikte öfkemin son kırıntıları da dağıldı, aramızdaki duvar onunla birlikte yıkıldı. Çünkü sonunda bana yalanlarının sebebini açıklamıştı. *Gerçek sebebini*. “Seni affediyorum.”

Bir an sessiz kaldı. “Neden?”

“Çünkü çok yakışıklısın.” Başımı omzundan kaldırıp karanlıkta gözlerine baktım. Parmak uçlarımla sakallı yanağım takip ettim. “Baldur’un sana kanından biraz vermediğine emin misin?”

“Birçok şeyi açıklardı.” Gülümsedi, sonra yüzünü çevirerek yaralı avucumu öptü. Tenimde his yoktu ama o dokunuşu iliklerime kadar hissettim.

Bedenimi döndürüp bacaklarımı beline dolarken, “Özellikle de kibrini,” diye fısıldadım. “Daha önce söylediğim yalandı. Kibrin seni daha fazla istememe neden oluyor.”

“Bunu aklımda tutarım.”

Gözlerimi devirdim. “Şimdiden sözlerimden pişmanım.”

Elleri belimi kavradı, sırtımda yukarı aşağı gezindi ve içimde soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir titreme hissi uyandırdı. Bana doğru eğilirken dudaklarım aralandı, beni öpeceğini düşündüm. Fakat yalnızca, “Hâlâ soruma cevap vermedin,” diye fısıldadı.

Elleri üzerimdeyken düşünmek zordu. Tek istediğim ona yaklaşmakken daha da zordu. Onunla yeniden bir olmak istiyordum çünkü ondan ayrı kaldığım her an boşluk gibiydi.

“Sana ait olduğuma, senin de bana ait olacağına söz verdin. Valhalla’nın eşiğini geçene kadar arkamda olacağını söyledin ve beni birçok şekilde kırsan da bu sözlerini hiç bozmadın.” Başının arkasını kavradım ve ipeksi saçlarının tenimi okşamasını hissettim. “Beni incittin ama affedilmeyi hak ettin. Bunu inkâr etmek sadece acıyı daha da kötüleştirir. Seni affetmek, beni acıdan özgür kılıyor. Seni kendim için affediyorum.”

Beni kucağına çekerek, “Seni seviyorum, Ateşten Doğan,” diye fısıldadı. Kadınlığım sert karnına baskı uyguluyordu. “Seni gördüğüm ilk andan beri senin için savaştım. Ve Valhalla’ya gidene dek de savaşacağım.”

“Seninim.” Başımı kaldırıp onu öptüm. “Kader beni nereye götürürse götürsün, senin olacağım.”

Dudakları benimkileri ele geçirdiğinde artık sözlere yer kalmadı. Sadece onun tadı, teninin tenime değmesi ve aramızdaki arzuyla beslenerek daha da büyüyen ateş vardı.

Dili dilime değdi, dişlerimiz birbirine çarparken nefessizlikten başım döndü. Fakat umurumda değildi, tek istediğim oydu. Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırmak istiyordum. Bana dokunmasını, beni öperken sahiplenmesini ve tanrılar adına, tekrar içimde olmasını istiyordum.

Kemerimi çözerek bir kenara attım, ardından tuniğimin eteklerini yakalayıp başımdan yukarı çektim.

“Donacaksın,” diye homurdandı boynuma doğru. Yakıcı izler bırakan dudaklarını köprücük kemiğime indirdi.

“Isıt beni,” dedim nefes nefese. Dizlerimin üstünde kalktım, sol mememi öptüğünde inledim. Meme ucumu dudaklarının arasına aldığı anda içimden bir titreme geçerken başım geriye düştü. Gözlerim gece göğündeki yıldızlara, sayısız gümüş parıltıya kilitlendi ve dünya yok oldu. Umurumda olan tek şey dudaklarının göğsümde bıraktığı histi. İhtiyaçtan kıvrana kadar beni yalamaya, emmeye ve ısırma devam etti.

Doldurulmaya ihtiyacım vardı.

Kucağına oturdum ve sertliğini altımda hissettiğimde içimdeki yangın iyice büyüdü. Hırçın ellerimle tuniğini yırtarcasına çıkardım. Boynunu öperken dişlerimle tenine izler bıraktım. Ellerim sırtında ve omuzlarında gezindi. Her kas sertti, dokunduğumda teni ateş gibi yanıyordu. Çıplak vücudumda ellerini hissedebiliyordum ama tüm dikkatimi ona dokunmaya vermiştim. Her zaman benim olan ve her zaman benim olacak olanı geri kazanıyordum. Çünkü aramıza girmeye çalışan herkesi öldürürdüm.

Bjorn yüzümü elleriyle kavradı. Beni öperken dudaklarını bastırdı ve dilini dilime sürdü. Sonra geri çekilip gözlerimin içine baktı. Baltasının alevi yüzünde dans ediyor, onu vahşi kılıyordu. “Çok güzelsin, Ateşte Doğan. Damarlarında akan tarıca kanlarını bile utandırıyorsun.”

Toprağın altında bir titreme olduğunda, Bjorn karanlık bir kahkaha attı. Bir eli yanağımdan boynuma kayıp beni sabitlerken diğeriyle savaş örgülerimin bağlarını çözdü. Parmakları saçlarımı çözdükçe inliyor, kendimi ona bastırarak kıvranıyordum. Rüzgâr uğulduyordu ama hissetmiyordum, bedenim bütününüyle sıcaktı. Kaslı kollarındaki dövmeleri takip eden ellerim onu çıplak bırakmak için aşağıya inmeyi arzuluyordu ancak boynumdaki tutuşu beni yerimde tuttu.

“Beni becer,” diye fısıldadım. Saçlarım gevşeyip göğüslerimin üzerine düşerken ürperdim. “Beni tüm benliğimle almanı istiyorum.”

“Zaten niyetim o,” diye mırıldandı son örgüyü çözerken. “Her şekilde.”

Boynumu bıraktı, daha ona dokunamadan kalçalarımдан kavrayıp beni ayağa kaldırdı. Yukarıdan ona baktım. Gergin tenini, dövmelerle kaplı bedenini izledim. Pantolonumu bacaklarımдан yavaşça aşağı kaydırırken altdudağımı dişlerimin arasına aldım.

Kıyafetlerimi bir kenara attığında ben de ayakkabılarımı çıkardım. Önünde tamamen çıplaktım. Göbeğime bir öpücük kondurdu, sonra dirseğine yaslanıp beni baştan aşağı süzerken sertliğini özgür bıraktı. Bakışlarını benden çekmeden kendini okşamaya başladı. Tanrı ateşinin ışığında, saçlarım rüzgârda dağılmış haldeyken ve yüzümde hâlâ savaşın izleriyle nasıl göründüğümü hayal edebiliyordum.

“Kimsenin gelmemesine sevindim,” dedi gözleri kararırken. Bu bakışı ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. “Seni böyle görmek uğruna ölünür.” Ardından sertliğini bırakıp parmağıyla beni çağırdı. “İzin ver, sana sahip olayım, Freya.”

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde eğilerek dilimi sertliği boyunca gezdim. Dudaklarından kopan inlemeyle haz aldım. Bir anda beni yakalayıp kaldırdığında başı yere yaslanmış, dizlerim ise yüzünün iki yanına gelmişti. Dirsekleriyle bacaklarımı açarken derin bir nefes aldım. Nefesini ıslaklığımın üzerinde hissediyordum.

Tüm bedenim sıcak ve soğuk arasında titriyordu, beklentinin ağırlığıyla sarsılıyordum. Bacaklarımı iyice açıp beni yüzüne iyice yaklaştırdı. Nefesim düzensizleşmişti çünkü onun aldığı her nefes en mahrem yerimde iz bırakıyordu. Parmakları çıplak bacaklarımı yukarı aşağı okşadı. Çılgılık atma dürtüsüyle mücadele ettim, rahatlamazsam içimden dışıma doğru yanıp kül olacaktım.

Ardından dili yukarıya kaydı, en hassas noktada oyalanarak fısıldadı. “Benim için boşal, Ateşten Doğan. Sen yıldızlara adımları haykırırken tadını almak istiyorum.”

Bacaklarım ağrıyana kadar dizlerimi ayırdı ve beni tüketti.

Zevk çılgılığım rüzgâra karışıp denizin vahşi sularına sürüklendi. Dili içimde, hemen sonra klitorisimdeyken tüm bedenimi ele geçirdi. Her dil darbesi, her dokunuşu beni doruğa taşıyordu.

Bir şeye tutunmak için çaresizce tırnaklarımı bacaklarıma, göğüslerime geçirdim. Uyluklarımın arasındaki sızı o kadar şiddetliydi ki bedenim titriyordu.

Arzunun dalgası büyük bir güçle vurduğunda bağırdım, adını haykırdım. Yaşamla ölümün kıyısında olduğumu hissediyordum. Belki de öyleydim. Nefes alamayacak hale gelene kadar dalgalar tekrar tekrar içimden geçti.

Kalçalarımı geri çekip üzerine yığıldım. Rüzgârla buz kesmiş tenimde onun sıcaklığını hissetmek neredeyse acı veriyordu. Kalbi kulağımın altında çarpıyordu, kolları beni sardığında rahatladım. Ancak altımdaki sertliği hâlâ yanmakta olan arzu mu yeniden alevlendirdi.

Doğrulup ona vahşi bir şekilde gülümsedim ve dudaklarımla göğsünden aşağı süzöldüm. Sert karın kaslarını öperek aşağı inerken nefes alışları bana keyif veriyordu. En sonunda dudaklarım sertliğini buldu. Dilimi etrafında dolaştırıp inlediğinde gülümsedim. Ardından sertliğini ağızıma aldım. Kalm ve uzun du ama olabildiğince derinlere aldım, tuzlu tadı dilimdeyken ellerim teninde geziniyordu.

“Freya,” diye inledi. “Çok arsız bir ağzın var.”

Gözlerimi yukarı çevirip ona baktıktan sonra dişlerimi nazikçe ucuna sürttüm. Sırtı yay gibi gerilirken, “Bu konuda ne yapacaksın?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey.” Parmakları saçlarıma dolandı. “Sende değiştirmek istediğim hiçbir şey yok.”

İçimi arzudan farklı bir sıcaklık doldurdu çünkü kusurlu bir kadın olduğumu biliyordum. İyi olmayan yanlarımın farkındaydım. Ancak Bjorn beni olduğum gibi seviyordu. Benden başka birine dönüşmemi istemiyordu. Diğer birçok insanın yaptığı gibi beni şekillendirmeye çalışmıyordu.

Aynı şeyleri onun için hissettiğimi bilmesini istedim. Her şeye rağmen, iyi ve kötü, onu olduğu gibi sevdiğimi anlatmak istedim. Onu olduğu gibi istiyordum.

Bunu ona gösterdim.

Sertliğini tekrar boğazımın derinliklerine kadar aldım. Tadını çıkarıp zevk alarak parmaklarımla vücudunun sert hatlarını keşfettim. Ellerimi yaralarıyla dövmelelerinde gezdirdim. O benimdi ve artık sonsuza kadar ayrılmayacaktık. Valhalla'ya gidene dek, sonrasında da her ne varsa orada birlikte olacaktık.

“Freya,” diye inledi. Yaklaştığını hissediyordum ama kendini bırakmadı. Beni kollarına çekip dudaklarını benimkilere bastırdı, diliyle dilimi okşadı. “Sen benimsin, Ateşten Doğan,” diye hırladı. “Ve seni tüm benliğimle alacağım.”

Beni çevirdiğinde kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum. Bjorn de arkamdaydı. Saçlarımı sırtıma doğru çekince tüm vücudum titredi. Rüzgâr sertleşmiş meme uçlarımı okşarken parmaklarım yere gömüldü.

“O kadar mükemmelsin ki,” diye fısıldadı. Büyük elleri kalçalarımı kavradı ve başparmaklarını kıkımın kıvrımlarına bastırdı. Beni kendine doğru çekti, dizleri dizlerimin iki yanındayken sertliği bana yasladı. “Büyünü kullan, Freya. Seni bana ait kıldığım bu halini görmek istiyorum.”

“Hlin,” diye fısıldadım. “Bana gücünü ver.”

Büyü damarlarımdan akarak ellerimden toprağa döküldü, gümüş ışık etrafa yayıldı. Vücudum sıvı ateş gibiydi. En mahrem yerlerimi görebildiğini bilmek nefesimi kesiyordu çünkü onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onunla birleşmek istiyordum.

Bjorn'ün parmakları kalçalarıma daha da sıkı gömüldü, beni kendine çekti ve o an dudaklarımdan bir inilti koptu. İçime doğru yavaş yavaş kaydı, bedenimin alabileceği en son noktaya kadar gitti.

“Benimsin,” diye fısıldadı. Eli kalçamın üzerinden öne geldi, parmağı klitorisimde daireler çizdiğinde dudaklarımdan titrek bir ses çıktı.

KEMİĞE OYULU LANET

İçimde zevk dalgaları çoktan yükselmeye başlamıştı. Eriyen kar bedenimden aşağı yavaşça süzülüyor, tenimde bıraktığı soğuk içimdeki ateşle birleşiyordu. Büyüm kalbimle aynı ritimde atıyordu. Gümüş ışık hapsoldüğümüz tılsım duvarlarından yukarı tırmanıyor, göğe doğru uzanıyordu.

Bjorn kendini çekip tekrar içime girdi ve ritmini bulduğunda inledim. Kollarım bedenimin ağırlığını taşımakta zorlanıyordu ama tanrılar şahidim olsun, daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum. Bu yüzden ona doğru geri bastırdım, onu daha derine aldım.

Parmakları hareketlerine eşlik ediyor, klitorisimdeki dokunuşlarıyla beni doruğun eşiğine sürüklüyordu. Zevk dalgası bir barajın ardında biriken nehir gibiydi, patlamak üzereydi. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor, gözlerim yalnızca o gümüş ışıkla doluyordu. Sanki boğuluyordum ama artık nefes almak bile gereksizdi.

Vuruşları sertleşti, içindeki çaresiz ihtiyaç kontrolümü paramparça etti. Çığlık atarak teslim oldum. Bjorn de doruğa ulaşırken adımı haykırdı. Kolunu kalçama doladı, içime bir kez daha girerken bedenim geriye doğru gerildi.

Zevk beni ele geçirirken nefes nefese kaldım. Gücüm kayboldu, vücudum gevşedi.

“Freya.” Bjorn’un kolu gövdem boyunca yukarı kaydı, beni kaldırıp sırtımı göğsüne bastırdı. Büyümün ışığı söndü. Hâlâ içimdeydi, hâlâ titriyordu ve karanlık bizi kadife gibi sardığında ezici hislere karşı titredim. “Seni seviyorum.”

Başımı ona çevirdiğimde şakağım sakallarına değdi. Fısıldayarak karşılık verdim. “Kalbim senin.”

Zaman durmuş gibiydi.

Çevremizde sadece karın sessiz düşüşü, uzaktaki ağaçlarda uğuldayan rüzgâr ve denizin uğultusu vardı. Sonunda bir araya geldiğimiz bu an, sonsuza kadar sürsün istedim.

DANIELLE L. JENSEN

Ancak soğuk derinleştikçe rüzgâr artık tenimi okşamıyor,
bıçak gibi kesiyordu. Gerçek, bir fırtına gibi üzerimize çöktü.

Yalnızdık. Buraya hapsolmuştuk.

Kalplerimizi yeniden birbirine bağlayan bu yer, belki de onların son kez attığı yer olacaktı.

FREYA

Safakla birlikte artık Bjorn'ün sıcaklığı bile beni ısıtmaya yetmiyordu. İkimiz de eriyen kardan sıırıslıkladık ve hiçbir kurtuluş işareti görünmüyordu.

Onun gövdesine sokularak titrerken, *Gündüz olunca her şey daha iyi olacak*, diye tekrarlayıp durdum kendi kendime. Ayak parmaklarımda his kalmamıştı, ellerimse ancak koltuk altıma kısıtırarak korunabiliyordu. Ancak güneş yükseldiğinde koşullarımızda hiçbir değişiklik yoktu.

Bizi hapseden rünler doğaya karşı koyuyordu. Bjorn'ün baltasıyla erittiğim kar suyunu üzerlerine döktüm ama su yalnızca akıp gitti. Dokunuşa bağlı büyüm de fayda etmiyordu. Bjorn'ün baltası bariyerin içinden geçebiliyordu ancak çizilmiş rünleri bozamıyordu.

Kolunu görünmez duvara yaslayarak, “Rün büyüsü konusunda Harald kadar bilgili kimseyi tanımadım,” dedi Bjorn.

Gözlerini yanıımızdaki yanmış ağaçların kalıntılarına dikmişti. “Ne de onun kadar ince hesap yapan birini.”

“Bizi sağ bırakmayı planlamamıştı. Yine de buradayız.” Baltasının üzerinde ellerimi ısıttım. “Demek ki yanılabiliyor. Her şeyi öngöremez.”

Fakat zihnimi zorlasam da hiçbir çözüm bulamıyordum. İçimde biriken hayal kırıklığıyla bir şeyler yapmak, en azından denemek için ayağı fırladım. “Yardım edin!” diye bağırdım. “Buradayız!”

“Nefesini boşa harcama, Ateşten Doğan,” dedi Bjorn. “Bizi duyacak kimse yok.”

Onu hiçe sayarak yumruklarımı sıktım ve bir kez daha bağırdım. “Yardım edin! Buradayız! Yardım edin!”

“Eh,” dedi bir kadın sesi ardımdan. “Ne ilginç bir durum.”

Bağırmamla alay ettiğı için Bjorn’un azarlamak üzere hızla arkamı döndüm ama tüm sözler dudaklarıma takıldı.

Çünkü karşımda, buz şelaleleri gibi parıldayan gözleriyle Ylva duruyordu.

Savaşçı giysileri içindeydi, kızıl kahverengi saçları savaş örgülerine tutturulmuştu. Ragnar ve iki yanında oklarını bize çevirmiş birkaç savaşçıyla birlikte duruyordu.

Baltasını almak için eğilirken, “Tavadan çıkıp ateşe düşmek tam olarak budur işte, Freya,” dedi Bjorn. Alevli bıçağını avucuna vurdu. “Ylva.”

“Onursuz hain.” Ylva yere tükürdü.

“Ylva, sadece dinle...”

“Sen de ondan farklı değilsin, sadakatsiz sürtük.” Elini kaldırdı. “Öldürün. Snorri burada değil.”

Elimi bariyere vurup hapishanemizi büyüyle kapladım ve birkaç ok sektiğinde yüzümü buruşturdum.

Ylva küçümseyerek güldü. “Nasıl olsa buraya hapisler, bırakın yavaşça ölsünler. Bu tılsımlar son nefeslerine kadar dayanır. Hadi, aramaya devam etmeliyiz.”

“Ylva, bekle!” Sesimdeki çaresizliği engelleyemedim. “Harald, Skaland’e saldırmaya ve kral olmaya hazırlanıyor.”

“Bu yeni bir şey değil, Freya,” diye yanıtladı. “Neden onunla savaştığımızı sanıyorsun? İnancını korusaydın, onları geri püskürtebilirdik ama sen bu herifin koynunda vakit geçirmekle meşguldün.”

“Bunun tek çözüm olduğunu düşündüğüm için kaçtım. Sonra Harald beni tutsak aldı.”

“İkinizden biri *tutsak* kelimesinin anlamını biliyor mu?” Ylva bakışlarını ikimiz arasında gezdirdi. “Bildığınızı sanmıyorum. Aradığınız kelime dalkavuktur. Uşak. Köle.” Dudakları kıvrıldı. “Siz Harald’m esiri değil, onun köpeğisiniz.”

“Bizi buraya Harald hapsetti!” Panik sesime sinmişti çünkü gelebilecek herkes içinde Ylva en kötü ihtimaldi. “Ylva, Harald bizi aldattı! O...”

Ancak çoktan uzaklaşmıştı, hatta bizi duyamayacak kadar ilerlemişti.

Çaresizlik içinde ve kimin peşinde olduğunu bilerek, “Snorri öldü!” diye bağırdım.

Ylva dondu.

“Freya, aklını mı kaçırdın?” diye tısladı Bjorn ama onu hiç saydım. Ylva yavaş adımlarla geri dönüyordu.

“Bundan emin misin?” Sesi titriyordu, çenesi de öyle. Hiçbir zaman dostum olmamasına rağmen yaşadığı acıya karşı suçluluk hissettim. Ayrıca durumun daha da kötüye gideceğini biliyordum.

“Evet.” Zorla yutkundum, gözlerim karda dağılmış kan izlerine kaydı. “Harald cesedini aldı. Ylva, o Loki’nin çocuğu. Bir şekil değiştirici. Bunca yıl Saga’nın yüzünü, sesini kullanarak

onu canlıymış gibi gösterdi. Snorri'nin onu öldürmeye çalıştığını ama Saga'yı kendisinin kurtardığını herkese söyleyip bu yalanı sürdürdü.”

Ylva sendeledi. “Kocamı ne pahasına olursa olsun koruyacaktın,” diye fısıldadı. Harald'ın gerçek kimliğini duymuş gibi görünmüyordu. “Yemin etmiştin.”

“Denedim, Ylva. Gerçekten denedim.” Bariyere yaslandım, büyüm hâlâ ışıldıyordu. “Harald bizi kandırdı. Ve eminim bu oyunlarının sonu değil. Onun gerçek yüzünü ortaya çıkarmalıyız, böylece savaşçıları ona sırt çevirsin.”

Buz mavisi gözleri yaşla doldu. “Onuruyla mı öldü?”

Sanki söylediklerimi hiç duymuyordu. Ya da artık hiçbir şey umurunda değildi. “Ylva, Harald senin halkının kendisine kral olarak yemin etmesini istiyor. Sen Halsar'ın leydisisin ve onları korumaya yemin ettin. Bizi dışarı çıkar, sana yardım edelim.”

“Artık öyle değilim çünkü kocam öldü. Skaland'ın kralı öldü.” Dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından korkunç bir ağıt koptu. Ragnar omzuna elini koymak için öne çıktı ama o eli itti ve Snorri'nin adını haykırdı.

“Ylva, Leif nerede?” Bjorn yanıma gelmişti. “Kardeşim nerede?”

“Ona böyle deme!” Ylva başını kaldırdı, şişmiş gözleri aniden öfkeyle parladı. “Ailene ihanet ettin, artık onun kardeşi değilsin!”

“Buna karar verecek olan sen değilsin. Kendisi,” dedi Bjorn. “Ama Snorri'nin vârisi olarak, Harald durdurulmazsa tehlikeye girecek olan onun mirasıdır.”

“Miras zaten kayboldu,” diye karşılık verdi. “Çünkü Harald'ın kuvvetleri çarpışmadan sonra doğrudan Skaland'e yelken açtı. Gemileri yanımdan geçti, o sırada kendi filomuzun peşindeydim ve Harald'ın boğazda Snorri'nin gemilerini atlatıldığını sandım. Snorri'yi bulup savaşçılarımızı geri getirebilir-

sem, Nordeland'i durdurma şansım olur diye düşündüm. Ama savaşı görmüş bir balıkçı teknesi bize Skaland savaşçılarının denizde kaybolduğunu söyledi. Siyah kökler tarafından dalgaların altına çekilmişler." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Senin yüzünden, Hel'in çocuğu. Bunu inkâr etmeye kalkma çünkü gücün, yakın zamanda Nordeland'de bulunan her ticaret gemisinin dilinde. Senin gibi bir yaratığı serbest bırakmayı düşünmek için deli olmam gerekir."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Artık Harald'ın Nordeland'deki varlığını neden saklamadığını anlıyordum. Büyümü saklamaya çalışmamış, aksine herkesin öğrenmesini istemişti. Beni Snorri'nin ordusunu yok etmek için kullandığında, Skaland'ın suçlu olduğumu bilmesi için elinden geleni yapmıştı.

"Leif Grindill'de. Harald'ın kaçınılmaz hedefi de orasıdır," dedi Ylva. "Harald onu henüz öldürmediyse ya da zindana atmadıysa bile bu yalnızca an meselesidir."

Bjorn küfredip yumruğunu bariyere indirdi. Benim zihnim ise o sırada hızla çalışıyordu.

"Leif'in iadesi için bizi pazarlık kozu yap."

Ylva donakaldı.

"Harald ölmemizi istiyor," diye devam ettim. "Onun planında üzerimize düşen görevi yerine getirdik, şimdiyse en büyük yüküüz. Çünkü onun gerçekte kim olduğunu biliyoruz. Bizi öldüremediği için açlıktan ölmeye terk etti. Buradan çıkmamızı sağla, sonra Leif karşılığında takas et. Harald'ı biz öldürür, Snorri'nin intikamını alırız."

"Neden size güveneyim?" diye sordu Ylva. "Söylediklerinize neden inanayım? Bunu beni yakalamak ve Harald'a karşı son direnişi yok etmek için bir tuzak olmadığını nereden bileyim? Çünkü senin sözünün hiçbir değeri yok, Freya."

"Peki ya anılarımın?"

Ylva cevap vermedi.

“Anıları yakalayıp başkalarıyla paylaşmaya yarayan rünleri hatırlıyorum. Onları kullanarak burada olanları hafızama mühürlileyebilirim. Sen izler, kendin hüküm verirsin.”

Karanlık gözlerinde kasvetli bir bakışla, “Ona güvenme,” dedi Ragnar. “Harald için savaşıyorlar. Bu bir oyun, ley...”

Ylva bir elini kaldırarak onu susturdu. Uzunca bir süre denizin ve rüzgârın sesinden başka bir şey duymadık. En sonunda, “Snorri’nin öldüğünü gördün mü?” diye sordu.

Çene kaslarım gerildi. Bu büyük bir riskti. “Evet.”

“Her şeyi görmek istiyorum. Sonra karar vereceğim.”

Kalkanımı sıkıca tutarak Bjorn’e baktım.

“Yap. Denediğini görecek.”

Aynı zamanda Bjorn’ün, Snorri’yi öldürdüğünü de görecekti. Bjorn kandırılmış olsa bile bu durumun, onu Ylva’nın gözünde mazur göstereceğini sanmıyordum. Yine de başka seçeneğimiz yoktu.

İç çekerek büyümü kullanmayı bıraktım. Bariyeri kaplayan gümüş ışık sönüp gitti. Dizlerimin üzerine çöktüm.

“İlk rünü çizerken hafızana ilk anı koy ve yaşananları sırasıyla zihninden geçir, son rünle bitir,” dedi Ylva. “Ve dikkat et çünkü bu büyüyle anıyı yalnızca bir kez yakalayabilirsin.”

Başımı salladım, zihnime adaya ilk adım attığım anı getirdim ve rünleri çizmeye başladım. Her şeyi hatırlamaya çalışırken gözlerim yandı. Harald ve Tora’nın gözden kayboluşuyla son rünü çizdim.

“Hapishanenizin diğer ucuna geç,” dedi ve sonra çenesini Bjorn’e salladı. “Sen de.”

Sözünü dinledik. Ylva dışarıda kendi işaretlerini toprağa kazıdı, bir elini üzerlerine bastırdı. “Beni mühürlerin tuzağına düşmekten koruyacak,” diye açıkladı Ragnar’a. Yine de Ragnar kolunu sıkıca tuttu, onu geri çekmeye hazırды.

Zırhını kuşanırken, “Beni asla affetmeyecek, etmemeli de,”

dedi Bjorn alçak sesle. “Ama senin suçsuz olduğunu görecek. Eğer sadece seni serbest bırakırsa, git.”

“Seni burada bırakmayacağım.”

“Bırakacaksın. Ylva’yla plan yap, kardeşimi kurtar. Sonra geri gelip beni çıkarırsın.”

Bjorn’ü burada ölüme terk etmeye hiç niyetim yoktu ama tartışma için zaman kalmamıştı. Ylva elini uzatıp rünlerin üzerine koydu. Zihnine anılarım dolarken bütün bedeni gerildi. Nefes almakta zorlanıyordum.

“Saga?” diye fısıldadı Ylva. Ardından başını sallayarak, “Hayır, lütfen hayır,” diye inledi.

Yüzündeki duyguları izlerken boş midem suçlulukla kaynadı. Gözleri bir sağa bir sola kayıyordu, sanki zaman durmuştu. En sonunda avucunun altındaki rünler kül oldu. Ylva elini çekti ve eriyen karın içine sertçe oturdu.

“Leydim?” Ragnar omzunu kavradı. “Ne yapmamızı emre dersin?”

Ylva cevap vermedi, sadece bakakaldı. Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü Snorri’nin ölümünü izlemek onu mahvetmiş olabilirdi. *Ya benim hamlem başarısız olduysa?*

Sonra dikleşti ve bu hali, bir duvarın taş taş yeniden inşa edildiğini izlemeye benziyordu. Tekrar sağlamlaşana kadar doğruldu. Ayağa kalktı. “Söyledikleri doğru. Harald, Loki’nin çocuğu. İsteddiği kişinin yüzünü ve sesini alabiliyor. Bir düzenbaz, herkesi kendi davulunun sesine uydurarak oynatmaktan zevk alan bir sahtekâr. Ve kim olduğu ortaya çıkarılmalı.”

Ylva derin bir nefes aldı, gözlerini Bjorn’e dikti. “Harald’ın kafana soktuğu yanlış inançların seni bu eyleme ittiğini biliyorum, yine de babanı öldürdüğün için seni affedemiyorum. O hayatımın aşkıydı ve kalbimin bir parçası onunla birlikte öldü.”

Sadece beni salıp Bjorn’ü bırakmaması ihtimali karşısında gerilerek bir plan aradım.

O sırada Ylva devam etti. “Yine de Snorri seni korumaya çalışırken öldü. Seni affetti. Harald’m senin ölümünle zafer kazanmasına izin vererek onu küçük düşürmeyeceğim, Bjorn. Ama hayatın karşılığında, ömrünü babanın intikamını almaya adayacağına dair sözünü istiyorum.”

“Söz veriyorum.”

Ylva sertçe başını salladı, ardından yavaş adımlarla etrafımızdaki çemberi dolaşarak Harald’ın rünlerini kendi işaretleriyle kapladı. Siyah dumanlar eşliğinde rünler yok oldu. Sonra bize işaret etti. “Gelin.”

Rahat bir nefes verdim. Bundan sonrası kolay olmayacaktı ama en azından Kuzey Boğazı’nın ortasında ıssız bir adada açlıktan ve soğuktan ölmeyecektik.

“Sizi tılsımların arasından çekip çıkarmam gerekiyor.” Ylva elini uzattı. “Harald’ın büyüğü karmaşık, tamamen yok edemedim.”

Elimi uzatmak üzereyken duraksadım. Snorri’nin ölümünün intikamı olarak Bjorn’ü içeride bırakmasına hiç şaşırırmazdım. “Bjorn sen önden git. Ona güvenmiyorum.”

Bjorn baltasını alevlendirip diğer eliyle Ylva’nın elini tuttu. Ylva onu çekip çıkardığında, Bjorn hemen elini geri çekti. “Şimdi, Freya.”

Ylva bana uzandı. Ancak Bjorn’ün arkasında Ragnar ağır bir sopa kaldırmıştı. “Bjorn!” diye bağırdım. “Arkana bak!”

Uyarım çok geçti. Ağır odun kafasına çarptı ve Bjorn birden yere düştü. Çığlık atarak fırladım ama bariyer hâlâ yerindeydi.

Ragnar ve iki savaşçı Bjorn’ün üzerine atıldı, bileklerini arkadan bağladılar.

“Seni gerçekten salacağımı mı sandın, Hel’in çocuğu?” Ylva geriye çekildi. “Senin gibi birine yaşama hakkı tanınmaz. Yüce Baba’ya katılmayı hak edenlerin ruhlarını, tanrıça annenin Helheim’ına lanetliyorsun.”

KEMİĞE OYULU LANET

Bjorn kıpırdanmaya başlamıştı, bilinci geri dönüyordu. Ylva ona baktı. “Onu Leif karşılığında takas edeceğim. Belki verdiği sözü tutar ve Harald’ı öldürür. Hatta bunu zamanında başarır-sa, açlıktan ölmeden seni kurtarmaya gelebilir. Ya da kaderin, onursuz bir ölümle annenin diyarına gitmektir.”

Çıglık atarak yumruklarımı bariyere vurdum. Bjorn’ün göz-leri açıldı, adamlar onu sürüklerken deli gibi çırpındı. Ağzına tıkılan bez sözlerini boğuyordu ama ben ne dediğini anladım. *Yapma. Onun adını çağırma. Seni kurtaracağım.*

“Bjorn!” diye haykırdım. Ancak asıl bağışlamak istediğim isim Hel’di. Ylva’yı ve savaşçılarını Helheim’a lanetleyip özgürlüğümü almak istedim. Bjorn’ün yeşil gözleri dilimi tutmam için yalvarıyordu. Beni başka türlü kurtaracağına inanmam için yalvarıyordu. Üstelik şu an bile o lanetli yemin, hâlâ beni itaat etmeye zorluyordu.

Yumruklarımı vurmaktan eklemelerim yara olmuştu. Ylva iç çekti. “Saga’nın kehanetine göre büyük işler başaracağına inanmıştım. Oysa yaptığım tek şey yıkım. Elveda, Freya.”

Bjorn’ü sürükleyip götürürlerken dizlerimin üzerine çöktüm ve hıçkırarak ağladım. Onun için. Kendim için. Harald’ın oyununa kurban giden herkes için ağladım.

Yorgunluk beni yere serdiğinde en kurn köşeye kıvrıldım. Bu geceyi atlatma şansım yoktu. Donarak ölecektim, cesedim rünlerin çemberinde sonsuza dek hapsolacaktı.

Bulutlar yoğunlaşırken güneş gökyüzünde solgun bir iz haline geldi, rüzgâr keskinleşti.

Ölmek istemiyordum. Pes etmek istemiyordum. Fakat çıkış yolu yoktu.

Gözlerimden yaşlar aktı, titremelerim acı verici hale gelmişti. Artık uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Sesimi Bjorn'e taşımasını umarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadım rüzgâra. "Savaşmaya devam et. Onun kazanmasına izin verme."

Valhalla'da buluşacağımızı söylemek istiyordum ama Ylva haklıydı. Bu bir savaşçının ölümü değildi. Bir daha Bjorn'ün yüzünü göremeyeceğim, dokunuşunu hissedemeyeceğim ve sesini duyamayacağım gerçeği kalbimi paramparça etti.

Sonra alacakaranlığı dolduran hafif bir çıtırtı duydum. Rüzgâr ve deniz sesinden daha yüksekti. Duman kokusu ciğerlerime doldu. Gözlerimi araladığımda bana doğru yürüyen gölgeli bir figür gördüm, ardında közler ve kül bırakıyordu.

Hayalet.

Hayır... Kim olduğunu biliyordum. Snorri en başından beri haklıydı. "Saga?"

Bjorn'ün annesi bariyerin içinden geçti, önümde diz çöktü. Yeşil gözleri içten içe yanıyormuş gibiydi. Görünüşü hâlâ korkunçtu. Yanmış, kömürleşmiş bedeni damarlarıyla kemiklerini açığa vuruyordu. Bunu Harald yapmıştı, onu kulübesinde canlı canlı yanmaya terk etmişti ve Saga ölümünde bile hâlâ o acıyı çekiyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Beni kandırdı."

Saga'nın kemikli parmakları yanağımı sardı. Dokunuşundan iğrenmek yerine yüzümü ona yasladım. Onda teselli buldum.

"Buraya hapsoldüm. Ylva, Bjorn'ü Leif için takas edecek. Harald ya onu öldürecek ya da Tora gibi kendine bağlayacak. Benim ise yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona yardım edemem." Başımı kaldırdım, birden aklıma gelen düşünceyi dile getirdim. "Beni bağlayan rünleri kaldırabilir misin?"

"Hayır." Sesi her zamanki gibi sert ve acı doluydu, yanmış ses tellerinden zorla çıkan her kelime işkence gibiydi. "Yapamam."

Saga yanmış elini yanağımdan çekip sağ elimi açtı, avucum-

KEMİĞE OYULU LANET

daki dövme­yi ortaya çıkardı. Hel'in işaretiydi ama tanınmaz haldeydi. “Tamamen ölümlü değilsin. Onun laneti seni özgür kılacak.”

Ardından kayboldu.

Uyuşmuş bedenimi doğrulttum, avucumdaki yaralı dövme­ye baktım. Delilik gibi geliyordu ancak başka seçeneğim yoktu. Hiçbir şey yapmadan ölmektense, yaşamaya çalışırken ölmek daha iyiydi.

“Hel, bana gücünü ver.” Büyü içime akarken zincir zırhımı giydim. Kılıç kemerimi düzeltip kalkanımı sırtıma taktım. Cesaretimi toplayarak, “Kendimi Helheim yoluna lanetliyorum,” diye fısıldadım.

Yer sarsılmaya başladı.

FREYA

Kara ve korkunç kökler yerden fişkirirken korku damarlarımı doldurdu. Kollarımı ve bacaklarımı sardılar ama direnmedim. Çırpınmadım. Aşağıya sürüklenirken kendimi onlara bıraktım.

Canlı canlı gömülüyormuşum gibi toprak yüzüme bastırıldığı an paniklemeye başladım. Nefes almak için çırpınarak kökleri tırmaladım. Yukarı çıkmaya çalıştığımda amansız bir güçle beni aşağıya çektiler.

Bu bir kaçış değildi. Ölümdü.

Göğsüm hava ihtiyacından yanıyordu, ağzımı topraktan arındırmak amacıyla bir elimi kaldırmaya çalıştım ancak kollarım kıpırdamıyordu.

Hata yapmıştım. *Tanrılar*, çok büyük bir hata yapmıştım.

Sonra birden düşmeye başladım.

Sırtım bir köke çarpmadan hemen önce nefes almayı başar-

dım. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimden hava tekrar boşaldı. Ağzım acıyla açıldı ama ses çıkmadı. Bedenim kararmış köklerin ağına çarpa çarpa yuvarlanırken durmadan düşmeye devam ettim.

En sonunda taş zemine çakıldım, çarpmanın şiddeti gözlerimde yıldızlar uçurdu. Kalkanım yanımda gürültüyle yere düştü.

İnleyerek yan döndüm. Tek istediğim ciğerlerime hava çekebilmek, neredeyse vücudumun her yerine yayılmış acıyı biraz olsun hafifletmekti.

Sonra adım sesleri duydum ve gözlerimi açtığımda hemen yanımda dikilen ayakları fark ettim. Hâlâ dönmekte olan görüşüm ayak bileklerinden yukarı, sonra eteğe ve ondan daha da yukarıya tırmandı. En sonunda tanıdığım bir yüze ulaştı. Bu yüzü Harald'ın takındığını görmüştüm "Saga?"

Bjorn'ün annesi gülümseyerek yanıma oturdu. "Buraya tırmanarak inilir, düşerek değil."

Dirseğimin üzerinde doğrulmaya çalışırken, "Bir dahaki sefere," diye hırıltıyla karşılık verdim. Donmuş, hırpalanmış bacaklarımı hareket ettirmek bile büyük bir çabaydı. O an etrafıma baktım, taş bir yol üzerindeydik. Çevremizde yalnızca karanlık ve sis vardı, yukarıda...

Düştüğüm kökler ağına bakarken, "Yggdrasil*," dedim nefesim kesilerek. "Helheim'dayım."

"Hayır," dedi Saga. "Diyarlar arasındasın, Freya. Helheim yolundasın. Ölümlü ruhların geçtiği bir yol bu. Ama senin damarlarında tanrı kanı var, bu yüzden bedenle gelebildin. Yine de Helheim'ın altın kapılarından girme çünkü orası yalnızca ölülerindir. Sen hâlâ yaşıyorsun."

Elimdeki kan sızıntısını silerken yaşadığımı kabul etmek zorunda kaldım. "Peki sen nasıl buradasın, Saga?"

* İskandinav mitolojisinde dokuz diyarı birbirine bağladığına inanılan mitolojik ağaçtır. (ç.n.)

“Çünkü kaderim seninkiyle düğümlü. Diyarlar arasındaki yollarda yürüyorum. Ölümlüler diyarına adım atabilirim ama bunun bir bedeli var. Her seferinde son nefesimi verdiğim halimle olmak zorundayım.”

Yanmıştı, hâlâ *yanıyordu*. Çekmek zorunda kaldığı acı yüzünden midem düğümlendi. “Hiç özgür olacak mısın?”

“Kendi kaderimi göremem,” diye cevap verdi. “Sadece seninkinin parçalarını görüyorum, onlar da sürekli değişiyor. Şu anda, hilekârın seçimlerine kapılmış durumdasın ve herkesin geleceğini belirleyen de o. Bizi özgürleştirmek için onun ipliğini kesmelisin.”

Söylemesi kolaydı ama Harald’ı öldürmek hiç kolay olmayacaktı. O, ölümlülerin en kurnazıydı. “Üzgünüm. Seni taklit etmek için takındığı maskeyi göremedim.”

Geriye dönüp baktığımda, Harald’m Saga kılığına girmiş halinin bir kurmaca olduğu çok açıktı. Çünkü fazla kusursuzdu. Güzelliği insana özgü olmaktan çıkmıştı, oysa önümde oturan kadın yaşanmış bir hayatın izlerini taşıyordu. Öldürüldüğünde gençti ama ellerinde küçük kesikler, çenesinde başka bir yara izi vardı. Yanaklarında ve göz kenarlarında gülümseme çizgileri belirliyordu. Yaşamış, gülmüş ve sevmiş bir kadındı, Harald’m hatırladığı mermerden bir heykel değildi. Bu da bana onun Saga’yı hiç gerçekten tanımadığını, kalbini sevmediğini, yalnızca onun bedenine ve kanındaki büyüye sahip olmayı arzuladığını düşündürdü.

“Birçoklarını kandırdı.”

“Seni de kandırdı mı?”

“Bir süreliğine,” diye cevap verdi Saga, ardından iç çekti. “Harald özünde zalim birisi sayılmaz, başkalarının acısı onun amacı değildir. Bu yüzden Nordeland uzun süre boyunca gelişti. Halkın onu kral olarak sevmesinin nedeni de budur. Onu harekete geçiren başkalarını manipüle, kontrol ve alt etme ar-

zusudur. Acı yalnızca bunun sonucu. Ama her şeyden çok, sevmek ve hayranlık görmek ister. Yaptığı eylemlerin neredeyse tamamı bu amaç içindir. Onun geleceğine dair birçok kehanet gördüm. Ancak hepsi sürekli değişiyor ve birbiriyle çelişiyordu, bana asla soyunu açıklamadı. Defalarca beni Nordeland'e katılmaya ikna etmeye çalıştı ama her seferinde reddettim. Kim olduğunu bilmesem de içindeki başkalarını yönlendirme isteğini görüyordum. Bu tüm erkeklerde tehlikeli bir özelliktir ancak tanrıların çocuklarında çok daha kötüdür. Çünkü onlar kaderi değiştirme gücüne sahiptir.”

“Bu yüzden mi seni öldürdü?” Tek bildiğim Harald'm bana söyledikleriydi ve onların da yalan olup olmadığından emin değildim.

Saga'nın yeşil gözleri uzaklara daldı. “Ölümüm kasıtsızdı, Freya. Genişleyen grubuna katılmayı reddedişimin Snorri yüzünden olduğunu düşündü. Bu yüzden Snorri'nin beni tehdit ettiği izlenimini vererek sadakatimi kendine çevirmeyi planladı. Yangın bir kazaydı ve her ne kadar aksini iddia etse de bence Bjorn'ü yanma alıp onu bir Eir çocuğuna şifa bulması için götürmesinin nedeni suçluluk duygusuydu. Fakat oğlumu bir araç olarak kullanabileceğini fark ettiğinde bu duygu kayboldu ve doğası yeniden galip geldi.”

“Harald'ı nasıl durdurabilirim?” diye sordum. “Onu öldürmeme yetecek kadar nasıl yaklaşacağım? Hel'in büyüğü Kadersizlere zarar vermiyor ve ona dokunmuyor bile.”

“Loki, Hel'in babası,” dedi Saga omuz silkerek. “Ama onu korku mu, yoksa sadakat mi yönlendiriyor? Bunu Hel'e sormalısın.”

Kanım dondu ve sislerin içine baktım, ölüm tanrıçasının ortaya çıkacağından neredeyse emindim. Ancak sadece karanlık ve sis vardı.

Üstelik Saga soruma cevap vermemişti.

“Ne yapacağımı gördün mü?” diye sordum. “Onu nasıl durdurabileceğimi görüyor musun?”

“Hayır,” dedi Saga. “Yalnızca başarısız olduğunu ve öldüğünü gördüm. Harald’ın hem Skaland’in hem Nordeland’in kralı olarak taç giydiğini gördüm.”

Midem kasılırken dilim kelime üretemez hale geldi.

“Ama kaderini değiştirebilirsin.” Saga ellerimi tuttu. “Bjorn’ü kurtarma gücün var. Skaland’i ve kendini kurtarabilirsin.” Kökleri işaret etti. “Düşüğün yolun aksine tırman, o zaman adadaki çemberin uzağında bir yere çıkacaksın. Bundan sonrasını ise kendin belirlemelisin.”

Ayağa kalkarak karmaşık köklere baktım. Tırmanmayı hiç istemesem de bunu nasıl başarabileceğimi düşünürken bir hava akımı üstümden geçti. Bir devin iç çekişine benziyordu. Arkama dönüp sisli yola baktım. “Bu yol Helheim’a mı gidiyor?”

“Evet. Fakat yalnızca ölümler onun eşliğini geçer ve bir daha geri dönmezler. Hel kendisine ait olanı bırakmayı sevmez.”

“Biliyorum.” Hel’in sesini kafamın içinde yeterince duymuştum, onun... *sahipleniciliğini* hissetmiştim. Bu iyi ya da kötü, bana miras kalmış bir özellikti.

“Tırman, Freya,” diye uyardı Saga. “Ylva oğlumu kendi evladı için takas etmeye niyetli. Hilekârın oğlum için hazırlayacağı kaderden korkuyorum. Tek kurtuluşu sensin.”

Valhalla’nın eşliğini geçene kadar arkanda olacağım, Ateş-ten Doğan.

Bjorn’ün sesi düşüncelerimde yankılandı, bunu hiç söylememiş olsam da kalbim ona aynı sözü vermişti.

Sızlayan bedenim titredi, ruhumun her içgüdüğü beni ona gitmeye zorluyordu. Harald’ın yaratacağı korkunç kaderden onu korumalıydım çünkü sadece ölümle kurtulamayacağını biliyordum. Bir kökü tutmak için elimi kaldırdım. *Onu kurtar,* diye fısıldadı kalbim. *Biliyorsun ki o senin için gelirdi.*

KEMİĞE OYULU LANET

Onunla bir geleceğin hayalleri zihnimi doldurdu, bu hayatın ötesinde mutlu olabileceğimiz bir yaşamın hayalini gördüm. Tanrılar aşkına, bu hayatı o kadar çok istiyordum ki, nefes almak bile acı veriyordu.

“Kendi kaderimi öreceğim,” diye fısıldadım. Ardından kökü bıraktım ve kalkanımı aldım.

“Freya?”

Çoktan koşmaya başlamıştım. Sislerin içine doğru, yol boyunca ilerledim. Saga’nın ölümler diyarına çekilmekten korktuğu için peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Daha da hızlı koştum. Botlarımın darbesi karanlık taşların üzerinde yankılanıyor, kalkanım sırtımda sekip duruyordu. Sis dört bir yandan üzerime çöküyordu. İçlerinden sesler yükseliyor, hayvansı boğazlardan gelen homurtular ve pençelerin tırmalamaları, damarlarımda korku oluşturunuyordu.

Hava toprak ve nem kokuyordu. Yukarıda Yggdrasil’in kökleri hareket ediyordu. Ancak bunun ağacın canlı olmasından mı, yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamıyordum.

Ya da birinden.

Büyük bir nehir görünce kayarak durdum. Suyu siyahtı ve dibi yoktu. Akan suyun sesi yerine, derinliklerinde çelik çeliğe çarpıyormuş gibi bitmeyen bir savaşın yankısı vardı. Üzerinde altınla parıldayan koyu taşlardan bir köprü uzanıyordu. Karşı tarafta ise altından bir duvar göğe doğru yükseliyordu. Duvarın ortasında, açılması için devlerin ellerini gerektirecek ikiz kapılar vardı. Önlerinde ise ayı büyüklüğünde siyah bir köpek duruyordu, gözleri parıltıyla bana kilitlenmişti.

Garmr.*

Yaratık buraya ait olmadığımı hissederek alçak bir hırıltı çıkardı. Sonuçta ben yaşayanlardandım, burası ise ölümler içindi.

* İskandinav mitolojisinde Hel’in kapısının koruyucusu olarak bilinen kurttur. (ç.n.)

Köprüye adım attığımda, karanlık kürkünden damlayan kızıl damlaları görünce sertçe yutkundum.

“Ben Erik’in kızı Freya’yım,” dedim sözlerimi anlayıp anlamadığını bilmeden. “Hlin’in ve Hel’in çocuğuyum. İlahi annemle konuşmak istiyorum.”

Dudakları gerildi, elim kadar uzun dişlerini gösterdi ve yeniden hırladı.

Kalkanıma uzandım ama sonra vazgeçtim. “Hel, bana gücünü ver,” diye fısıldadım.

Yakıcı bir sıcaklıkla büyü içimde kaynamaya başladığında, köpek durdu ve kızıl bakışlarını bana dikti. Bakışı büyük ihtimalle benimkine benziyordu. Öne eğilip kokladı, ben de yerimde kalmak için bütün irademi kullandım. Nefesi bir haftalık ceset gibi kokuyordu ama kış rüzgârı kadar soğuktu.

Sonra başını eğdi ve köprünün kenarına çekildi.

Derin bir nefes alarak karşıya geçtim, ardından durdum. Gözlerim Hel’in salonuna açılan kapılara kilitlendi. Yalnızca ölümler girebilirdi ve içeri giren bir daha geri dönmezdi. Aslında en iyisi burada kalmaktı.

Görmezlikten gelineceğimi bekleyerek, “İlahi annemle konuşmak istiyorum!” diye haykırdım. Oysa sözlerim dudaklarımdan çıkar çıkmaz kapılar aralandı. Tek görebildiğim, kapıların arkasında ne olduğunu gizleyen bir sis duvarıydı ve içinden bir dev çıktı.

Sersemlemiş bir şekilde geri adım attım, gözlerim devin vücudundan yukarı doğru kaydı. Fakat dev adım attıkça küçülmeye başladı. Benim boyuma eşit hale gelene kadar küçüldü. Yine de görünüşü insana ait değildi. Sıska ve kamburdu. Yüzünün yarısı güzeldi, altın sarısı saçları gür bukleler halinde beline kadar iniyordu. Diğer yarısı ise... bir çürüğün morumsu rengi gibi donmuş etin maviye çalan tonuydu. O kadar çökmüştü ki, altında kafatasının şeklini görebiliyordum. Saçları grinin en koyu tonunda, incecik tutamlar halinde sarkıyordu.

KEMİĞE OYULU LANET

Yarı canlı, yarı ölüydü. *Ölüm tanrıçası*.

“Kızım.”

Sesi kuru yaprakların arasında sürünen yılanların sesine benziyordu, korkunçtu. Dizlerimin üstüne çöktüm. “Anne.”

“Burası yaşayanlar için bir yer değil.”

“Ben senin kanındanım,” diye karşı çıktım. “Burası benim de yerim.”

Buz gibi soğuk parmakları çeneme dokundu ve yüzümü kaldırarak bakışlarıyla buluşturdu. Gözlerinden biri mavi, diğeri ise süt beyazdı. Düşündüğüm gibi kırmızı değildi ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. “Yardıma ihtiyacım var.”

Başını hafifçe yana eğdi.

“Nordelandli Harald’ı yenmem gerek. Fakat ruhunu senin diyarına göndermeye çalıştığımda onu almıyorsun. Neden? Loki’nin çocuğu olduğu için mi?”

“Kader tarafından bağlanmamış ruhlar, öyle kolayca alınmaz. Bunu yapmak, kardeşlerimin öfkesini üzerime çeker ve bunu haklı bir neden olmadan yapmam.”

“Peki ama en azından diğerlerinde kökler çıkıyor. Onun için denemiyorsun bile. Loki’nin intikam alacağından mı korkuyorsun?”

“Korkmak mı?” Hel alaycı bir gülümsemeye sırttı. Dişlerini görünce irkildim. Yarısı bembeyazken, yarısı çürümüşü.

Vücudumdaki tüm içgüdüler kaçmam gerektiğini haykırırsa da yerimde kaldım. “O zaman neden? Harald’ı öz kızına tercih mi ediyorsun? Onun kendi kanını alt etmesini mi istiyorsun? Beni çoktan aptal yerine koydu. Öldürmeye çalıştı. Hapsetti. Bunların hepsini onun kim olduğunu bana söyleyerek engelliyebilirdin.”

“Hapis değilsin.”

Dişlerimi sıktım, öfkem korkumun üstüne çıkmaya başlamıştı çünkü bana doğrudan cevap vermiyordu. “Onun ruhunu istemiyor musun?”

Hel eğilip nefesini verdi, ceset kokusu üzerime yayıldı. “Evet, Freya. İstiyorum.”

“O zaman neden onu öldürmeme yardım etmiyorsun!” Sözlerim bir çığlık gibi çıktı ve bana daha da yaklaştığında hemen pişman oldum. Ölü tarafındaki saçları elime süründü, sanki mezar solucanları tenimin üstünde kıvrılıyormuş gibi hissettirmişti.

“Sana ölüm üzerinde güç verdim,” diye tısladı. “Valhalla’ya gidecek olanları titreten bir güç. Kendi kaderini öreceksin, kızım.”

Ve sonra kayboldu.

Kollarımı sıkıca kendime dolayarak olduğum yerde büzüldüm, nefesim hırıltılı bir hale geldi. Vücudum titriyor, midem bulantıyla yanıyordu. Buraya boşuna gelmiştim. Ben buradayken Bjorn’e neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

O sırada kolumda sıcak bir dil gezindi.

Çığlık atıp yana devrildim, kalkanım yere çarptı. Beni yalayan Garmr’dı. Şimdi de yanımda dikilmiş bana bakıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. “Bir çözümün var mı?”

Koca burnunu koluma sürttü, ardından dev başını çevirerek nehirden çıkan gölgeli şekilleri izledi. Helheim’in açık kapılarına doğru yürüyorlardı. Gerisinde ne olduğunu sis gizliyordu.

“Geri dönmeliyim,” dedim köpeğe. “Bjorn’e yardım etmeliyim.”

Adını söylerken sesim çatladı çünkü onu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Yine de denemek zorundaydım. Ayağa kalkıp köprüden geri yürümeye çalıştım. Garmr önüme geçti.

“Bırak geçeyim!” diye çıkıştım. Etrafından dolaşmaya çalıştığımda yine yolumu kesti. “Bjorn’ün bana ihtiyacı var!”

Bjorn.

Donup kaldım. Adını söylemek zihnimde Baldur’un hikâyesini canlandırmıştı. Baldur, Loki’nin oyunları ile Helheim’a

gönderilmişti. Hel dünyanın tamamı ağlarsa Baldur'u salacağını söylemişti. Bu olmamıştı ama sonuçta teklif yapılmıştı.

Hel'in Helheim'dan ruhları salma gücü vardı.

Sana ölüm üzerinde güç verdim. Valhalla'ya gidecek olanları titreten bir güç. Kendi kaderini öreceksin, kızım.

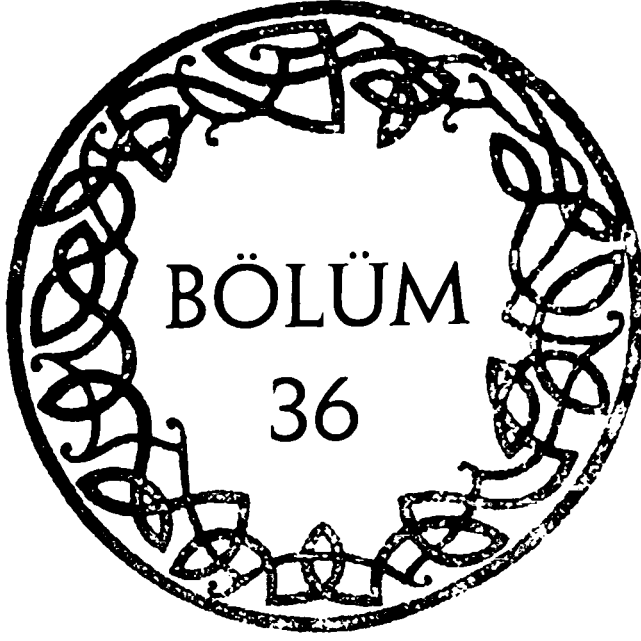
Yavaşça dönüp kapıların bir başka ruh için açılmasını ve ruhun dönen siste kayboluşunu izledim. Çok değil, kısa süre önce yüzlerce Skalandliyi o kapılardan göndermiştim. Oysa bunu hak etmemişlerdi. Onlar Valhalla'yı hak eden savaşçılardı.

Kapılar yavaşça kapanmaya başladı.

Hel bana gücünü vermişti. Tüm gücünü. Ancak bende onun sahip olmadığı bir şey vardı.

Derin bir nefes alıp kapılara doğru fırladım ve aralıktan içeri daldım.

Ardımdan gürültüyle kapandılar.

FREYA

Soğuktu.

En sert geçen kışlardan bile soğuktu. Nefesim yoğun bulutlar halinde dudaklarımdan çıkıyordu. Ayağa kalkarken ellerim çoktan sızlamaya başlamıştı. Başlığımı başıma çektim, ellerimi koltuk altına soktum ama hiçbir faydası olmadı.

Ne de olsa bu, ölümün soğuguydu.

Etrafımda yalnızca sis ve karanlık vardı. Sol elimi kaldırıp Hlin'in büyüyle kapladım, gümüş ışık bana bir tüneli gösterdi. Az önce takip ettiğim ruhu görünce aceleyle arkasından koştum, kalkanım sırtımda zıplıyordu. Ruh yaşlıydı, saçları bembeyazdı. Omzuna dokunduğumda beni hissetmemiş gibiydi.

“Merhaba,” diye seslendim. “Beni duyuyor musun?” Hiçbir tepki vermedi. Yüzünde boş bir ifadeyle yürümeye devam etti.

“Belki de hata ettim,” diye homurdandım ve koşmaya baş-

ladım. Bitmek bilmeyen tünellerde ilerledim. Genç ve yaşlı onlarca ruhun yanından geçtim ama hiçbiri dönüp bana bakmadı.

Koştukça soğuk içime daha derin işliyordu, ölüyor olabileceğim bile aklıma geldi. Ölülerin salonuna girerek sadece yeni bir kader elde etmekle kalmamış, aynı zamanda umduğum hiçbir şeyi başaramayan onursuz bir kader de elde etmiştim. Harald bütün kuzeye hükmederken ben sonsuza kadar Helheim'ın karanlık ve sisli koridorlarında yürüyecektim.

Daha hızlı, diye emrettim kendime. Daha hızlı koş.

Tünelde hızla ilerlerken botlarım ses çıkarmıyordu, ruhlardan kaçınıyordum. Sonra gözlerim önümdeki geniş omuzlu bir adama takıldı. Kürk ve zincir zırh giymişti. Belinde kılıç, elinde kalkan vardı. Yanından geçtiğim diğer ruhlara hiç benzemiyordu.

Bir savaşçıydı.

Ayrıca kalkanındaki yeşil ve siyah boyadan, bir Skalandli olduğu belliydi.

Hızlanıp kolunu yakaladım. Onu durdurmaya çalışırken, “Beni duyuyor musun?” diye sordum. “Dinle!”

Ancak beni bir tüymüşüm gibi peşinde sürükleyerek yürümeye devam etti.

Küfredip bir sonraki savaşçıya, sonra bir başkasma koştum. Birinin beni görmesini umuyordum. Fakat hepsi yürümeyi sürdürdü. Bir rüyanın içinde gibiydiler. Ya da hiçliğin. Bilmiyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımda donuyor, soğuk bedenimi ağırlaştırıyordu. Gyda'nın büyüü sayesinde kalkanım tüy kadar hafifti ama sırtımda bir örs gibi hissediliyordu.

Kumar oynamıştım ve kaybetmiştim. Herkes kaybetmişti.

Umutsuzlukla bir savaşçıya daha atıldım. Hlin'in büyüü tanıdık sakallı bir yüzü aydınlattı.

Kardeşimin yüzüydü.

Boğazda yapılan savaştaydı.

Kendi öz kanımdı ve ben onu öldürmüştüm.

Dizlerimin üzerine çöküp bağışlamasını dilemek istedim ama bunun yerine ona seslendim. “Geir? Kardeşim, beni duyuyor musun?”

Durmadı, umursamadan beni geçerek tünelde yürümeye devam etti.

Damarlarımda öfke kaynadı ve Hel’in büyüsü de onunla birlikte yükseldi. “Geir, bana bak!” diye haykırdım.

Kardeşim aniden durdu. Yavaşça gözlerini kırptı, ardından bakışları bana yöneldi. “Freya?”

“Evet, benim!” Omuzlarını tutup tanıdık kehribar gözlerine baktım. “Çok özür dilerim.”

“Neredeyiz?” Çevresine baktı, yüzünde endişe büyüyordu. “Burası neresi?”

“Helheim.”

Endişe korkuya döndü. “Helheim mı? O zaman ben... biz...”

“Öldük. Yani sen öldün. Buradan çıkamazsam ben de öleceğim.”

“Savaştaydık,” diye fısıldadı. “Elimde kılıcım vardı. Bu kadarı hak edecek ne yaptım?”

“Hiçbir şey.” Çenem titredi. “Benim hatam. Seni... buraya ben gönderdim. Snorri’nin filosundaki herkesle birlikte. Damarlarımda Hel’in büyüsü var.”

Bakışları sertleşti. “Neden? Neden kendi halkını bu kadere lanetledin?”

Bilinçle bağım zayıflıyordu, ellerim ayaklarım tamamen hissizleşmişti. “Uzun bir hikâye, kardeşim. Bu benim hatam. Ama bunu düzeltebileceğime inanıyorum.”

“Bizi tekrar hayata döndürerek mi?”

“Size Valhalla için bir şans vererek.” Gücüm tükeniyor, ba-

şım dönüyordu. “Sizi Helheim’den çıkarabileceğimi düşünüyorum. Hepinizi. Skaland’i kurtarmak ve Yüce Baba’nın yanına gitmek için savaşma şansı verebilirim. Ama bunun için savaşçıları uykularından uyandırmama yardım etmen gerek.”

Geir savaşçılara bakarken gözleri kısıldı. Sonra ellerimi tuttu. Soğuk ve sert olsa da aramızdaki bağı hissettim. Ruhunu buraya ben göndermiştim. Demek ki onun ruhu anneme değil, bana aitti. Tıpkı Helheim’a lanetlediğim tüm Skalandli savaşçıları gibi. “Durun.”

Yürümeye devam ettiler. Kardeşimin elini sıkıca tutarken içime yöneldim. Kanımdaki gücü çağırdım ve Hel’in adını mırıldandım. Sonra bağırdım. “Durun!”

Çevremizdeki savaşçıların hepsi birden durdu. Sanki uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıtlar, şaşkınlıkları hızla dehşete dönüştü.

Onları uyandırdığım için sevinçle dolmuştum ama bu kısa sürdü. Çünkü Hel, kendi diyarındaki güç kıpırtısını hissetmişti ve uzaktan dev adımlarının gümbürtüsü duyuldu.

“Gitmemiz gerek,” diye fısıldadım. “Kapılara geri dönmeliyiz.”

“Şu an hepiniz Helheim’dasınız!” Geir’in sesi tüneli inletti. “Valhalla için bir şans daha istiyorsanız, şimdi beni takip edin!”

Dizlerim çözüldüğünde kardeşim beni yakaladı ve kalkanımı omzuna atarak koşmaya başladı. Sisler arasında, hâlâ boş bakışlarla yürüyen ruhların arasından hızla geçti.

Kalbim zayıflıyordu. Her nefes bir mücadeleydi. Bu yer ölümler içindi ve Hel’in kanı damarlarımda aksa bile ölümlü bedenim burada uzun süre dayanamazdı. “Çabuk,” diye inledim. “Geir, daha hızlı olmalısın!”

İleride, sislerin içinde altın kapılar parıldıyordu. Ancak kapalıydılar.

Açılın, diye diledim. Aralık belirip genişlerken kalbim hızlandı.

Kurtulacaktık.

Fakat daha bu düşünce aklımdan geçer geçmez kalbim tekledi. Sonra tamamen durdu.

“Geir,” diye fısıldadım son nefesimle. Görüşüm karardı, yaşam elimden kayıyordu.

Geir açılan aralıktan atıldı.

Kendimi nefes nefese, Garmr’ın pençelerinin yanında buldum. Kalbim göğsümde yeniden atmaya başlamıştı.

İnledim, ayağa kalkacak gücü bulmaya çalıştım. Hayattaydım ama her yanımda ağrıyordu.

“Freya!”

Başımı kaldırdım. Geir, kapıların diğer tarafından bana bakıyordu. Arkasında bütün Skalandliler toplanmıştı. “Geçemiyoruz.” Kalkanımı bana fırlattı, metalin taşa çarpması yankılandı. “Kapılar kapanıyor!”

Ayrıca ilahi annem geliyordu.

Ayağa kalktım. “Hel’in gücünü çağırıyorum!” Damarlarımda sıcaklık dolaştı, büyü tüm bedenimi doldurdu. Hel gücünü çağırdığımı hissedince adımlarını hızlandırdı. Gittikçe artan korkumu görmezden geldim. “Ben Freya, Ateşten Doğan, Hel’in kızı ve ölümün efendisiyim!” diye haykırdım. “Ruhlarınız benim büyümlle Helheim’a gönderildi ve sizi özgür bırakacak olan da benim büyüml! Kral Harald’a karşı benimle savaşın. Bu hileyle değil, onurla kazanılacak bir savaş olacak. Skaland adına, Snorri’nin gururuyla yere serilmiş olan yurdunuz için savaşın! Şimdi tek başlarına kalan aileniz için savaşın! Bana katılırsanız, zaferden sonra ruhlarınızı Yüce Baba’nın huzuruna sunacağım! Valhalla için savaşın!”

Hiç kimse tereddüt etmedi. Yalnızca uğultulu bir, “Ateşten Doğan!” kükremesi yükseldi. Kas ve çelikten bir sel gibi Helheim kapılarından akıp gittiler.

Hel’in bu hileme karşı öfkeyle attığı çığlık acımasız ve korkunçtu. Ancak bana kendi kanından bir damla vermişti. Onunla

gelen gücü, beni öldürmeden geri alamazdı.

“Koşun!” diye bağırdım savaşçılara. Kalkanımı alıp saflarına katıldım ve köprüden geçerek karanlıkta dolambaçlı yoldan aşağı doğru ilerledik. “Köklere tırmanın!”

Skalandliler, Yggdrasil’in kara köklerine atıldılar. Birçoğunun yüzü tanıdıktı, hepsi benim yüzümden ölmüştü. Ancak şimdi onlara yeni bir şan fırsatı vermiştim ve hepsi kabul etmişti.

Yüksek bir köke sıçrayıp yakaladım, kendimi ağ gibi örülmüş dalların içine çektim. Kökler tahtaya benzese de çelik kadar sertti. Tırmanırken saçlarımı ve giysilerimi yakalayıp çekiyordu ancak durmak ölüm anlamına geliyordu, arkamda Hel de köklere uzanıyordu.

Savaşçıları yerlerinden koparıp şiddetle nehre fırlatırken çığlıklar havayı doldurdu. Düşenler su altında kayboldular. Onlara ne olacağını bilmiyordum, sorgulamaya da vaktim yoktu çünkü annemin artık kırmızılaşmış gözleri bana dikilmişti. “Kötü çocuk!” diye haykırdı. “Hlin kalbini benden çaldı!”

“Kalbim bana ait,” diye karşılık verdim. “Kaderim de öyle!”

Pençe gibi tırnakları olan devasa eli bana uzandı. Bir köke sıkıca tutundum, kalkanımı sırtımdan aldım ve Hlin’in verdiği gücü çağırdım. Gümüş ışık kalkanın üzerinde parladı ve Hel’in ceset mavisi derisi kalkanıma çarptı.

Çarpışmanın gümbürtüsü göğü inletti. Yggdrasil sarsılırken Hel geriye savruldu. Köklerden düşerek salonunun kapısının önüne sağır edici bir gürültüyle çarptı. Ben de düşmek üzereyken Geir kolumdan yakaladı. Kardeşimin elinde sallanırken gözlerim annemle buluştu. Buz gibi bir öfkeyle bakıyordu. “Nidhogg*!” diye kükredi. “Yakala onları!”

Köklerin arasından bir tıslama yankılandı ve kulağımı bir yılan dili gibi gıdıkladı. “Hain kız,” fısıldıyordu sanki. “Etini

* İskandinav mitolojisinde Yggdrasill’in köklerini yiyen bir ejderhadır. (ç.n.)

tatmak isterim.”

Kardeşıme baktım. “Tırman, Freya,” diye fısıldadı beni yukarı çekerken. “Tırman!”

Korku bana güç verdi. Kalkanımı tekrar omzuma asıp köklerin arasında tırmanmaya devam ettim. Aralıklardan sıyrılarak yukarıya doğru ilerledim.

Fakat bir şey yaklaşıyordu. Devasa bir şeydi. Karanlıkta sürünüyordu.

Bir çığlık havayı yardı, hemen ardından kemiklerin korkunç bir sesle kırılması geldi. Sonra bir başka çığlık duyuldu, ardından bir diğeri sustu.

Eğer bir şey yapmazsam, kurtardığım bütün savaşçılar daha beteriyle yok olacaktı. Görmediğim bir şeyle savaşıyordum.

Elimi kalın bir köke bastırdım, büyümü onun damarlarına gönderdim ve gümüş ışığın karanlığı yararak etrafa yayılmasını sağladım.

Bir parçam keşke yapmasaydım diye düşündü çünkü etrafımızı dev bir sürüngen sarmıştı. Pulları o kadar koyu maviydi ki, sanki büyümün ışığını yutuyordu. Vücudunu hareket ettirdiğinde, pençeleri Yggdrasil’in köklerinden parçalar koparıp aşağıdaki karanlığa düşürdü.

“Hain kadın,” diye tısladı. Kocaman kafasını bana çevirip zehirli sarı gözleriyle baktı. Beni bir bütün olarak yutabilecek ağzım açarak sıra sıra iğne gibi keskin dişlerini gösterdi. “Hırsız kadın.”

“Ben hırsız değilim!” diye bağırdım. “Ruhlarını sahiplen-dim. Onlar benim, istediğimi yaparım!”

Nidhogg kafasını yana eğdi, düşünüyormuş gibiydi. “Yalan. Ölümün tek efendisi vardır,” diye tısladı. “Hel hırsız olduğunu söylüyor.”

“Yalan söyleyen o.” Nidhogg’u oyalarken savaşçılara tırmanmaya devam etmeleri için işaret ettim. “Kendi kanını bana

verdi. Bu da demektir ki gücü bana ait.”

“İki kanın çocuğu,” diye cevap verdi. “Etini çiğnemek isterim. Onursuz, hain kadın.”

“Deneyebilirsin. Ama beni öldürmeye çalışanların listesi uzun ve hepsi de başarısız oldu.”

“Ben öldürmekten söz etmedim,” diye karşılık verdi. Yılan gibi ağzının bir gülümsemeyle kıvrıldığına yemin edebilirdim.

İçgüdülerim beni uyarınca Nidhogg’un kara zehrini tükürmesinden hemen önce kalkanımı kavradım. Zehrin çoğu büyümden sekip geri döndü ama değdiği yerde Yggdrasil’in köklerini tıslayarak yaktı.

Ağaç inlediğinde çığlık attım çünkü birkaç damla bacağıma sıçramış, pantolonumu delip geçmişti. Tenim yanıyordu.

Yeniden zehir püskürttüğünde tüm bedenimi kalkanın arkasına gizlemek için çırpındım. Neredeyse düşüyordum, bacağım acı içindeydi. Yukarıdaki savaşçılar zirveye ulaştıklarını haykırıyor, tırmanmam için beni çağırıyorlardı. Nidhogg bana hiç rahat vermiyordu. Etrafımda dönüp durarak siyah zehrini püskürtüyordu. Kökler etrafımda parçalanıyordu.

“Gidin!” diye haykırdım. “Buradan kurtulun!”

Sürüngen güldü. Daha da kıvrılarak kökleri parçaladı ve düşen parçalar üzerime çarptı.

Düşün, Freya, diye kendime bağırdım. Savaşmak zorundasın!

Ancak bu yaratığa karşı ne yapabilirdim ki? Benden bin kat büyüktü. Ölümlü dünyanın ötesine ait bir varlıktı ve *öldürülebileceğinden* bile emin değildim. Kendi zehri bile ona zarar vermiyor, siyah sıvı pullarından kayıp gidiyordu.

“Sonsuza dek seni elimde tutacağım,” diye tısladı sürüngen. “Seni defalarca, defalarca, defalarca bağirtacağım!”

Yine zehir saçtı ve kalkanımın arkasına saklanırken gözlerinin kapalı olduğunu fark ettim.

Zayıf noktası.

Kalkanımı omzuma astım, kalm köklerin arasına tırmandım. Ardından sıkışıp kalmış gibi davranarak aşağıya doğru inmeye başladım.

Nidhogg kıkırdadı. “Bir ağa yakalandın, küçük hain.”

Aşağıdan kıvrılarak gelişini izlerken dudaklarımdan dökülen korku dolu sesler sahte değildi.

“Belki seni gerçekten yerim,” diye fısıldadı. “Etini tüketir, ruhunu elimde tutarım.”

Kalkanımı çıkarıp Hlin’in büyüsünü çağırdım ve ardmdan kılıcımı çektim. Gyda’nın rünleri kılıcın üzerinde parladı. Nidhogg tekrar zehir püskürttüğünde, siyah sıvı kökleri eriterek aşağıya yağdı. Kendi üzerine döküldü. Kalkanımın arkasından eğilip bakınca gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Kara yağmurdan korunmaya çalışıyordu.

Bu yüzden beni fark etmedi.

Köklerin yıkıntıları arasından kocaman kafasına doğru atlarken çığlık atmamak için nefesimi tuttum.

Ardından tok bir sesle, Gyda’nın büyüsüyle güçlendirilmiş kılıcım, göz kapağından geçerek kafatasına saplandı.

Nidhogg acıyla haykırdı. Kafasını sağa sola savurup beni fırlattı. Çığlık çığlığa düştüğüm sırada, biri beni kollarımın altından yakaladı.

“Seni yakaladın,” diye bağırdı Geir. “Tırman!”

Umutsuzca itaat ettim, büyüm ağaç köklerinin ölümlü dünyaya uzandığı yeri aydınlatıyordu. Geir dünyaya tırmandı ve kayboldu. Fakat benim için o kadar kolay değildi. Parmaklarım nemli toprağa gömülüyor, kayalar ve çakıllar etrafımda düşerken yukarı çıkmaya çalışıyordum.

Hava yoktu.

Canlı canlı gömülmüştüm. Mezardan çıkmak için kazıyordum ancak gücüm tükeniyordu. Toprağı, taşı ve kumu kazarak

KEMİĞE OYULU LANET

daha yukarı ulaşmaya, ölümlü dünyaya çıkmaya çalışıyordum.

Göğsüm acı içindeydi, zehirle yanmış bacaklarımın ağrısını bile bastırıyordu. Ciğerlerimde hava olsaydı haykırdım. Bu kadar yaklaşmışken kendi kazdığım mezarda ölecek olmanın hayal kırıklığıyla çığlık çığlığa bağırdım.

Sonra kemikli parmaklar bileğimi kavradı ve beni yukarı çekti.

Kafam ıslak kumları yararak dışarı çıktı. Yosun saçlarıma, yüzüme yapıştı ve başımı kaldırdığımda Saga'nın yanık yüzünü gördüm. Fakat rüzgârla savrulan köz ve kül gibi hemen yok oldu.

Sırtüstü yuvarlanıp kum tükürdüm. Tekrar tekrar nefes alırken gözlerim güneşe kilitlenmişti. Parmaklarımın ucuna vuran soğuk deniz suyunun farkındaydım. Bu da Ylva'nın rün hapis-hanesinden kurtulduğum anlamına geliyordu. Ancak bacaklarım hâlâ zehirden dolayı yanıyordu.

Dirseğime dayanarak doğruldum ve hayatta kalmış olmanın sevinci, aynı *siktiğimin* adasında olduğumu fark edince uçup gitti.

Hâlâ tutsaktım. Yalnızdım.

Zehrin yıkanması için denize doğru yuvarlandım, tuzlu su yaralarımı sızlattığında irkildim. Bir avuç kum alıp dalgalara fırlattım ve acımı bastıran bir öfke çığlığıyla haykırdım.

Başaramamıştım, hiçbir şeyi değiştirememiştim.

Ardından bir davul sesi kulaklarıma ulaştı.

Başımı öyle sert kaldırdım ki, boynumdan bir çıtırtı geldi. Ne olduğunu anlamak için boğaza baktım. Davul ritmine göre küreklerini dalgalara daldırıp çıkaran üç büyük *drakkar*, bana doğru geliyordu. Yelkenleri yeşil ve siyahtı.

Ylva'nın gemilerden birinde olduğuna emin olarak geri çekildim. Tılsımlarından kaçtığımı hissetmiş olmalıydı ve işimi bitirmeye gelmişti.

Kalkanımı kavrayıp üzerine büyümü çağırdım, ardından kumla kaplı kılıcımı çektim. Savaşmadan düşmeyecektim.

Ancak gemiler yaklaşırken dalgaların arasında bir hareket fark ettim. Köpük ve kum nedeniyle göremiyordum.

Sonra suyun içinden kafalar çıktı. Bazıları miğferli, bazıları çıplak başlıydı. Zırhlarına, kalkanlarına ve silahlarına yosun yapışmıştı. Denizden yürüyerek bana yaklaşıyorlardı. Yeşilimsi gri derileri, savaşın ya da denizin parçaladığı bedenleriyle hepsi ölümün izlerini taşıyordu. Fakat onları tanıyordum. Hel'den kurtardığım ruhlardı. Son bir kez Valhalla için savaşmak üzere bedenlerine dönmüşlerdi.

Denizden ve gemilerden yüzlerce kişi bana doğru yürüyordu. Yüzleri kasvetliydi, gözleri zehirli *yeşilin* parıltısıyla yanıyordu...

Draug.

“Siktir,” diye fısıldadım. Ne ile beslendiklerini biliyordum ve kilometrelerce çevrede yaşayan tek insan bendim.

Skalandli *draug*’lar etrafımı sardı, gemilerden atlayanlar kıyıya çıktı. Hepsi ölümler ordusuna katıldı. Çoğu benim lanetimle ölmüş yüzlerce savaşçı karşısında kalbim korkudan hızlandı.

Silahlarını kalkanlarına, yumruklarını göğüslerine vurdu. İnsana benzemeyen çılgınlıkları göğü doldurdu. Sonra safları açıldı ve kendi yüzüm kadar tanıdık bir yüz önüme geldi. *Kardeşim*. Solgun, kan çekilmiş yanakları parçalanmıştı. Gözleri artık kehribar değildi, ölümlerin zehirli yeşiliyle parlıyordu.

“Freya.” Geir’in sesi taş üzerinde sürüklenen çiviler gibiydi. “Kardeşim.”

“Geir.” Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Onu böyle görmek, ölümünü geri dönülmez kılıyordu. Yeğenim babasını tanımayacak, Ingrid tek başına mücadele edecekti. Hiçbir büyü bunu geri alamazdı. “Ben çok...”

Elini kaldırıp sözümü kesti. “Savaşa giderken ölümün ka-

derimiz olabileceğini biliyorduk, Freya. Ve öyle oldu. Bize bir kez daha savaşma şansı verdin. Hilebaz kralın ordusuna karşı, geride bıraktığımız ailelerimizi korumak ve Yüce Baba'nın salonunda bir yer kazanmak için savaşacağız. Helheim'da verdiğin söze sadık kalacak mısın?"

"Sözümde duracağım." Göğsüm sıkıştı. "Benimle birlikte savaşacak mısın, kardeşim?"

"Hayır," diye cevap verdiğinde kalbim tekledi. "Ama izinden geleceğim."

"Bağlılığını hak etmiyorum." Harald'a kandığım için ölüme neden olduğum tüm kadın ve erkeklere baktım. "Size liderlik etme onuruna sahip değilim."

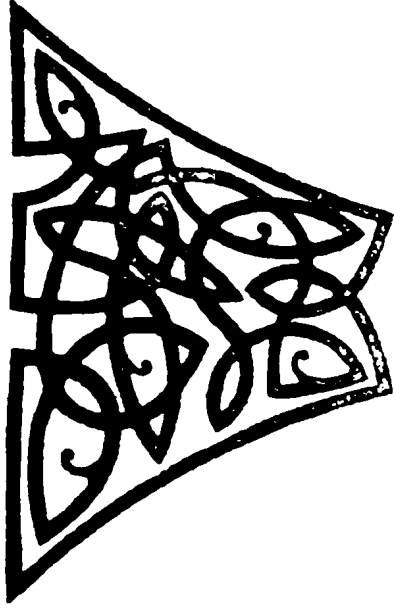
"Sen hilekârdan kaçtın. Hel'i alt ettin. Nidhogg'u yendin!" Geir bağırmaya başladı. "Saygımızı kazandın, kalkan kızı. Bu yüzden seni takip etmeyi seçiyoruz çünkü kaderimizi zaferle ve Valhalla'yla sen öğreceksin!"

Skalandli *draug*'lar silahlarını kalkanlarına, yumruklarını göğüslerine vurdu. Doğal olmayan sesleri tek bir ismi haykıırıyordu.

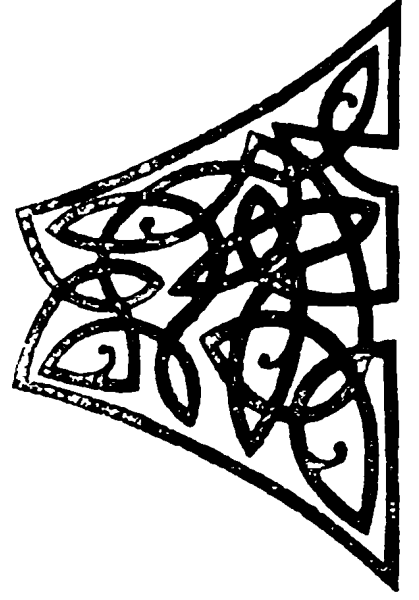
Freya.

Bir düzine farklı klana ait ölmüş Skalandli savaşçılar karşımda birleşmişti. Saga'nın kehanetini ilk duyduğumda hayal ettiğim gelecek ve ihtişam bu değildi. Fakat bu anı kendi ellerimle örmüştüm.

Kalkanımı kaldırdım, büyüm üzerinde parlıyordu. "Tüm Skaland için savaşa!" diye haykırdım.

BÖLÜM 37

BJORN

Bakışlarım dümendeki Ragnar'ın yanında oturan Ylva'daydı. "Bu işe yaramayacak," dedim usulca. *Drakkar*'ına ilk bindiğimizde bir süre ağlamıştı. Şimdi de kasvetli bir sessizlik içinde oturuyor, boş bakışlarla boğazın dalgalarını izliyordu. "Harald sırrını bildiğini anlayacak ve hepimizi öldürecek. Bundan daha akıllısın, Ylva."

"Harald'ın oğlumu elinde tutması çok muhtemel." Bana bakmadan konuşmaya başladı. "Onun hayatını hileyle ve oyunlarla riske atmam. Harald seni onunla değiş tokuş edecektir çünkü sen daha değerlisin. Seni öldürmesi ya da kendine bağlaması umurunda değil. Leif'i alacağım ve bu adamlarla birlikte yelken açıp uzağa gideceğim. Bizi kaygılandırmayacak kadar uzağa."

"Skaland'i Harald'ın yönetimine mi bırakacaksın? Loki'nin çocuğuna?" diye sordum. "Grindill'de sana bağlılık yemini etmiş olanları, korunman karşılığında terk mi edeceksin?"

“Evet. Oğlumun hayatı için gerekirse her şeyi yaparım.” Sertçe yutkundu. “Yeminlerini Snorri’ye ettiler. Onları koruyacak kişi olduğuna inandıkları Snorri’ydi. Ama o artık ölü.” Gözlerini kırptı. “*Sen öldürdün.*”

Yaptıklarımın hatırlatılmasına gerek yoktu, yine de onun buna ihtiyaç duymasını anlıyordum. Ylva, Freya’nın anıları aracılığıyla yaptıklarımı görmüştü. Babamın benimle dövüşmeyi reddedişini, buna rağmen onu öldürüşümü izlemişti. Nefretini hak ediyordum ve bu beraberinde ne getirirse getirsin kabullenmiştim. Fakat ben de ona aynı nefretle bakıyordum çünkü Freya’mı terk etmiş, o adada tek başına donarak ölüme bırakmıştı. Bağlı ellerime alev çağırıp *drakkar*’ı ateşe vermememin tek sebebi ne adaya yüzerek dönebilecek ne de bütün mürettebatı öldürürsem bu gemiyi tek başıma sürebilecek olmamdı.

Freya hem suya hem zekâya sahipti. Bir süre hayatta kalırdı. Ben de buradan kurtulup ona dönecektim. Ancak içimde bir şüphe oluşmaya başlamıştı. Freya, Hel’in gücünü çağırarak Ylva’yı durduracakken onu engellemekle hata mı etmiştim? Kendimi fazla abartmış olabilir miydim? Ve şimdi bunun bedelini Freya mı ödeyecekti?

Ancak büyüünü kullanmanın ona nasıl yük olduğunu görmüştüm. Birilerini bir kez daha lanetlemenin, sadece taşıdığı suçluluk duygusunu katlayacağını biliyordum. O an bana gerekli gibi gelmemişti çünkü kendimi kurtaracağımdan emin dim.

Sadece birkaç saat geçti, diye hatırlattım kendime. Yine de Freya’nın yalnız ve savunmasız kalmasını düşünmeden edemiyordum. Her zaman korkunç şekilde üşüyordu. Titreyerek hayatta kalmaya çalıştığını hayal etmek, Tyr’in ateşini avucumda alevlendiriyordu.

Yeter, diye hırladım içimden. *Düşünmeden hareket etmen onu kurtarmayacak.*

Kollarımdaki ağrıyı hafifletmek için hareket ettim. “Seni serbest bırakmayacak,” diye mırıldandım. Ragnar ellerimi öyle sıkı bağlamıştı ki, parmaklarımın hissi kayboluyordu. “Harald, Grindill’i ele geçirip Leif’i esir aldıysa, onu bir nedenden dolayı hayatta tutacaktır. Oğlunu aramaya çıkacağını biliyor, böylece tuzağına düşeceğini de. Bir hamlede, Skaland jarllarını birbirine bağlayan son zinciri de kıracak ve kendini kral ilan edecek. Daha akıllı düşün.”

Ylva’nın yüzünden bir damla yaş süzüldü.

Öfkem üzerindeki tüm kontrolümü kaybederek, “Kardeşimi öldürteceksin!” diye bağırdım. “Kederin kararlarına yön veriyor ve bu kararlar yanlış! Snorri öldü. Onu ben öldürdüm. İkimiz de bu gerçeğin pençesinden kurtulamayız ama buna saplanıp kalmak kimseye fayda etmez.”

“Kes sesini!” diye kükredi Ragnar. Kaburgalarımın indirdiği sert tekme, zaten taşıdığım morlukların üzerine bir yenisini eklerken dişlerimi sıktım. Babama sadık kalmıştı ve Ylva’nın gördüklerini görmemiş olsa da onun da kederi ağırdı.

“Haklı olduğumu biliyorsun!” Aynı şekilde bağırarak karşılık verdim. “Her konuda Ylva’ya öğüt verip destek olmak senin görevin ama onun bile bile ölüme yelken açmasına izin veriyorsun!”

“Ne yapmamı istersin, Bjorn?” Ylva ayağa fırladı, gemi bir dalgaya vurunca neredeyse düşüyordu. “Nasıl bir çözüm sunuyorsun?”

“Onunla savaş! Geri dön ve Freya’yı o hapisten çıkaralım, birlikte onu yenebiliriz!”

“Dünyaya ölümü salmamı mı istiyorsun?” Ylva tiksintiyle alay etti. “Tabii ki sunduğun çözüm bu olur. Freya, ona gözünü diktiğin andan itibaren aletin aracılığıyla seni kontrol ediyor. Yüzlerce savaşçıyı öldürdü. Hatta daha da kötüsü, onları öldürmekle kalmadı, ruhlarını da Helheim’a mahkûm etti. O

ruhlar, görkemli son savaşta Yüce Baba'nın saflarına katılabildi. Freya bir *canavar*. Yaşamasına izin verilmemesi gereken bir lanet."

O savaşçıları öldüren Freya'nın büyüsyüdü ancak bunu yapmaya zorlayan bendim. Yine de Ylva'nın bundan etkilenmeyeceğini biliyordum. "O bir canavar değil! Harald onu kandırdı, bu yüzden hepsinin kanı Harald'ın ellerinde. Ama Harald'ı cezalandırmak senin umurunda değil."

"Freya ölüm tanrıçasının kızı! Hel'in çocuğu!"

"Aynı zamanda Hlin'in de çocuğu!" Avucumda yeniden ateş parlarken Tyr'in adını zihnimden silmeye zorladım ve alev söndü. "Harald ondan korkuyor, bu yüzden ölmesini istedi. Eğer onu kontrol etmenin bir yolunu bulabileceğine inansaydı, yalanlarını sürdürürdü. Onu başka şekillerde bağlamaya çalışırdı. Ama sen, onu yok edebilecek ve bunun için en çok nedene sahip olan tek kişiyi, sırf korktuğundan dolayı mahkûm ettin."

Ylva elini savurarak beni geçiştirdi. "Sözlerinin bir anlamı yok, Bjorn. Yalnızca sevgilinin hayatını kurtarmak için konuşuyorsun."

"Bu haksız olduğum anlamına gelmez!"

"Onu sustur, Ragnar," dedi Ylva. "Artık bu onursuz mahlukun ölümün, hayatı için yaptığı pazarlığı dinlemek istemiyorum."

"Korkaksın!" diye hırladım. "Skaland'in geleceğine bilgelikle değil, korkuyla karar veriyorsun."

Ragnar pis bir bez parçasını ağzıma tikiştirip başımın etrafından geçirerek bağladı. Zaten artık konuşmamın bir önemi yoktu. Dünyadaki tüm uyarıları ve mantığı haykırsam da beni duymayacaklardı. Tek düşündüğümün Freya olduğuna inanıyorlardı.

Haklılardı.

Onun hayatından daha değerli hiçbir şey yoktu. Onu özgür

görmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Ylva yanıliyordu çünkü Freya'nın kalbini biliyordum. Hayatım boyunca başkalarının iyiliğini bu kadar önemseyen, üstelik çoğunlukla kendi zararına olan birini hiç tanımamıştım. Bu yüzden ona *canavar* denmesi içimi kaynattı. Ylva'ya gerçek bir canavarın neye benzediğini göstermek istedim.

Yak ipleri, diye haykırdı öfkem. Hepsini öldür!

Bunu yapabilirdim. İpler alev aldığında derim yanacaktı ama daha kötü acılara da dayanmıştım. *Drakkar*'da otuz savaşçı vardı. Yeterince hızlı olursam çoğunu öldürür, geri kalanları gemiyi çevirmeye zorlayabilirdim. Sessizce gemiyi sürebilmeleri için kaçını sağ bırakmam gerektiğini hesapladım.

“Leydim!” diye bir ses yükseldi. “Torne göründü! Harald'ın iki gemisi iskelede!”

Yalnızca ikisi mi buradaydı?

Bu düşünceyi bir kenara ittirdim çünkü köy görünüyorsa kıyıya yüzebileceğim kadar yaklaştığımız. Tek yapmam gereken ormana kaçmak, gece çökünce bir balıkçı teknesi çalmak olurdu. O zaman ona geri dönebilirdim.

Dayan, Freya, diye içimden geçirdim. Sana geri döneceğim.

“Beyaz bir bez kaldırın ki barış için geldiğimizi bilsinler,” diye emretti Ylva.

Ragnar emri yerine getirmek üzere hareketlendi. O meşgulken Tyr'in adını fısıldadım. Sağ elimde baltam alevle parladı. Daha yanmıyordu ama onu iplerin üstüne bastırınca gerçek ateş tutuştu. İpler yanarken bileklerim ve kollarım acıyla kavruldu, sırtımdaki zincir zırhın metali ısındı.

Gözlerimi Ylva'dan ayırmadım, hâlâ köye bakıyordu.

Hadi. Yanan iplere karşı direnirken ateşin artmasını istedim. Yan.

Ylva'nın burun delikleri aniden genişledi ve dikkati bana döndü. “Ragnar!”

KEMİĞE OYULU LANET

Kollarımı hızla çektim ve kararmış ipler gövdeye düştü. Ayağa fırlayarak zincir zırhımı başımdan çekip çıkardım. Ragnar elinde baltayla üstüme atladığında zırhı fırlattım. Ağır parça yüzüne çarparak onu geriye sendeletti. Bana gereken alan açılmıştı.

Bir sıranın üstüne çıktım, kalkanların arasından *drakkar* kenarına bir ayağımı bastım. Köy yakındı, iskelede koşuşturan savaşçılar görünüyordu ama benim gözlerim boş sahil şeridine kilitlenmişti.

Derin bir nefes alıp dalmaya hazırlandığım sırada omzuma bir acı saplandı. Tanıdık ve korkunç yeşil bir ok, sağ omzumdan geçmişti. Yavaşça başımı kaldırdım, iskelenin ucunda Skade duruyordu. Omzumdan kaybolan ve bir kez daha eline geçen oku yayma takarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Gözleri acı vaat ederken oku tekrar fırlattı.

“Tyr,” diye inledim. Kan kolumdan aşağı akıyordu, baltam avucumda belirdi. Ancak kolumu kaldıramadım. Omzumun parçalanmış kasları emir dinlemiyordu.

Bileğime, ardından uyluğuma bir acı daha saplandı. Skade’in oku kolumu bacağıma çivilemişti. Elim açıldı, balta suya çarparak düştü ve batarken parıldadı.

Sendeleyip geriye doğru devrildim. Sırtımın bir oturağa çarpmasıyla yana savruldu. Yuvarlanarak ayağa kalktım ama Ragnar’ın ağırlığı göğsüme bindi. Sadece o değil, küreklerini bırakmış bütün savaşçılar üstüme çullandı.

“Onu öldürmeyin!” diye bağırdı Ylva. “Ölüsü işimize yaramaz!”

Skade beni gerçekten öldürmek isteseydi, şimdiye çoktan ölmüştüm.

Sol elimle baltamı kaldırdım, bıçağının inişiyle birlikte kulaqlarımı acı çığlıkları doldurdu. Ancak çok fazlaydılar ve omzumdan akan her kan damlasıyla gücüm azalıyordu.

Bağlanıp yere bastırıldığımda göğsümde pişmanlık birikti. Daha önce kaçmayı denemeliydim. Hepsini öldürüp tek başıma yelken açmanın bir yolunu bulmalıyım. Hatta yüzerek geri dönmeye çalışmalıyım çünkü en azından o zaman bir şansım olurdu.

Şimdiyse *siktiğimin* bütün şansı kaybolmuştu.

Skalandliler beni tekrar kalın iplerle bağladılar, sert lifler yanmış kollarımı daha da acıttı. Başımı geminin gövdesinde biriken suya bastırdılar. Ylva omzumdaki yarayı bezlerle sararken savaşçılara acele etmelerini emrediyordu. “Ölürse onu takas edemeyiz!”

Drakkar rıhtıma çarparak durduğunda dünya bulanıklaşıp netleşiyordu.

“Anlaşma yapmaya geldik!” diye bağırdı Ylva. “Harald’la takas için görüşmeye geldik. Bjorn karşılığında oğlum Leif!”

“Leif’in hayatta olduğunu sana düşündüren ne?” dedi Skade. Ylva hafifçe hıçkırdığında Skade güldü. “Şaka yapıyorum. Oğlun hayatta ve sağ, Ylva.”

Bir an sonra başımın yanında gemiye ağır birinin atladığını duydum. “Takas diyorsun, öyle mi? Bütün bunlar göz önüne alındığında ilginç bir konuşma olacak.”

Sonra kulağıma sıcak bir nefes değdi. “Yaşama direncin beni hep şaşırtıyor, Bjorn,” diye fısıldadı Skade. “Ama sanırım o adada Hel’in çocuğuyla ölmediğine pişman olacaksın.”

Ağızımdaki bez beni susturdu. Başımı çevirerek Skade’in bakışlarıyla buluştum ve ona ölüm vaat ettim. Sadece gülümseyip tekrar doğruldu. “Leif kalede güvende. Seni ona götüreceğim, Ylva. Kralın seni görmeyi çok istediğinden eminim.”

Bu bir tuzak, diye bağırdım bezin arkasından ama kimse beni umursamadı. Ragnar beni ayağa kaldırdı.

“Tüm muhafızlarını getir,” dedi Skade. “Sonuçta hepimiz dostuz.”

Neler oluyordu?

KEMİĞE OYULU LANET

Artık Ragnar'la boğuşmayı bırakıp etrafıma bakındım. Torne'un tuzlu deniz esintisi, saz çatılı tahta kulübeler arasında balık ve yosun kokusunu taşıyordu. Balıkçılar avlarını boşaltıyor, martılar çığlık çığlığa bağıyordu. Sesler, arabasındaki malları herkese göstermeye çalışan gür sesli bir kadının bağırışlarıyla neredeyse boğuluyordu.

Her şey sanki hiç değişmemiş gibiydi. Belki de insanlar kime bağlılık yemini ettiklerini, kime vergi verdiklerini umursamıyordu. Yine de içgüdülerim kabardı, bir şeylerin yanlış olduğuna dair huzursuzluk tüm bedenimi sardı.

Baltamı çağırmamı engellemek için Skade'in emriyle ellerime zincir sardılar, ardından bir araba getirildi. Ragnar beni içine itip yanıma oturdu. Kılıcın ucu kasıklarına batıyordu. "Bir şey denersen seni hadım ederim, hain."

Bu tehdide kayıtsızlığımı gösterecek düzinelerce yol aklıma geldi. Ancak Grindill'e varana dek kalan mesafe, onu bu çılgınlıktan vazgeçirmem için son şanstı. Kale duvarlarının içine girene kadar başka fırsatım olmayacaktı.

At yürümeye başlayınca araba yanlara sallandı. Skalandlilerin ağır adımları her iki yandan eşlik ediyordu. Arabanın tahtaları arasından Ylva'yı görebiliyordum, dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. Skade ise umursamaz bir edayla gülümsüyor, keyifle el kol hareketleri yapıyordu.

Ragnar kımıldandı, kılıcının ucu acıyla daha derine battı. Başımı çevirdiğimde onun Torne'a baktığını gördüm, çatılmış kaşlarının arasındaki kırıksıklıklar derinleşmişti. O da hissetmişti.

Bir şeyler yanılttı.

Araba bir tümseğe çarptığında ağızımdaki bezin arkasında inledim. Skade yüzünden vücudumda oluşan yaralardan kan akıyordu. Ayrıca kendi yaktığım ipler yüzünden bileklerim ve kollarım su toplamıştı. Hayatta kalabilirdim, evet ama hayatta kalmak yetmezdi. Freya'ya dönmem gerekiyordu.

Ya da biri benim için dönmeliydi.

Yanağımı arabanın tahtasına sürttüm ve ağızımdaki bağı çektim.

Kılıcı kasıklarına iyice bastırdı ancak kumaşı tükürüp Ragnar'ın bakışlarını yakalayarak fısıldadım. "Yanlış giden bir şeyler var. Snorri'nin Grindill'i tamamen savunmasız bıraktığına inanmıyorum. Ama Harald nasıl oldu da Torne ve Grindill'i hiç savaşmadan aldı?"

Ragnar'ın gümüşe çalan sakalının altındaki çenesi kasıldı. Benden hoşlanmamasıyla haklı olmam arasında gidip geliyordu. "Teslim olmuş olabilirler. Leif dövüşerek kazanamayacaklarını bilirdi."

"Teslim olanların halini bilirsin, Ragnar. Başlarına ne geleceğini görmek için beklerler. Torne'daki insanlar sana öyle mi göründü?"

Skade kaşlarını çatarak arabanın arkasına baktığında sustum.

Grindill'e yaklaştıkça eğim artıyor, arabayı çevreleyen kadın ve erkeklerin solukları ağırlaşıyordu.

"Bu Ylva'nın planladığı gibi gitmeyecek," diye fısıldadım. "Harald sizi bırakmaz. Bildiğiniz her şey onun tüm oyunlarını riske atıyor. Gerçeği bilen biri bunun dışında kalmalı. Birimizin hayatta kalması gerek."

"Gönüllü olduğumu varsayıyorum?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yaralıyım. Bu sen olmalısın."

"Ylva'yı bırakmam."

"Ölürsen ona yardım edemezsin," diye tısladım. "Kaç. Gerçeği yay, yardım getir. Ona yardım etmenin tek yolu bu."

"Yani Freya'ya mı?" Başını iki yana salladı. "Çoktan donup ölmüştür. Bırak artık, Bjorn."

Göğsüm acıyla sıkıştı, ruhumun her zerresi Freya'nın ben-

den kopmadığını haykırıyordu. Aksi olsaydı bilirdim. Hisse-
derdim. Kalbim Ateşten Doğan'ımın savaşmaya devam ettiğini
bağırıyordu. "Ölmedi."

Ragnar sinirli bir nefes vererek kılıcını kasıklarımından çekti.
Ayağa kalkıp gözlerini ilerideki kaleye dikti. Manzarayı süzü-
yordu. Benden yirmi yaş büyüktü, savaş için doğup büyümüş-
tü. Ylva'nın hata yaptığını biliyordu. Mesele, onu kurtarmak
için ona karşı gelip gelmeyeceğiydi.

"Skade!" diye aniden seslendi. "Bu herif yarın ölü ama ben
işerken başında birinin durması gerek. Buraya gel, olur mu?"

Skade omuz silkip arabanın arkasına atladı. Ragnar da or-
mana doğru uzaklaştı.

Elinde yeşil ışıkla parlayan ok belirdi, Skade tırnaklarını
ucuyla törpülemeye başladı. "Ona geri dönüp öldüğünden emin
olacağımı söyledim," diye konuşmaya başladı. "Ucu açık iş
bırakmak Harald'a göre değildir. Ylva, Freya'yı bıraktığınızda
hâlâ yaşadığını ama hapsoldüğünü söyledi. Seni öldürdükten
sonra umarım o sürtüğün işini bitirmeme izin verir."

Tuzağına düşmek yerine, başımı eğdim. "Ne olduğunu bili-
yorsun, değil mi? Loki'nin çocuğu."

Vahşi bakışlarla sırtıttı. "Bunu hep biliyordum. Harald bana
güvenir. Gerekli olanı yapacağımı, susacağımı bilir. Onca yıl
seni gözdesiymiş gibi gösterirken sinirlerimi yıprattı ama hep
biliyordum. Ben onun kızıyım. Vârisiyim. Kanıyım. Sen sade-
ce bizim kullanacağımız bir şeydin."

"Sana ne vaat etti?"

"Güç." Oku avucuna vurdu. "Zenginlik. İtibar. Ve seni gör-
düğünde umarım ölümünü bana hediye eder."

"Peki Ylva?"

Başını sağa sola salladı. "Ah, Ylva'yı diri istiyor. Ona hâlâ
ihtiyacı var." Gözlerimi kıstığımda Skade sırtıttı. "Şansın varsa,
ölmeden önce planının güzelliğini görecektir kadar vaktin olur."

Eğilerek ağızındaki bağı tekrar kapattı. “Ama fazla kalp atışın yok. Geldik.”

Araba kapılardan içeri girdi. Grindill’de yaşayanların çoğu Halsar’dan geldiği için Ylva’yı görünce tezahüratlar yükseldi. At durduğunda Skade bağlanmış bileklerimi kavrayarak kalktı. “Kalk. Kral bekliyor.”

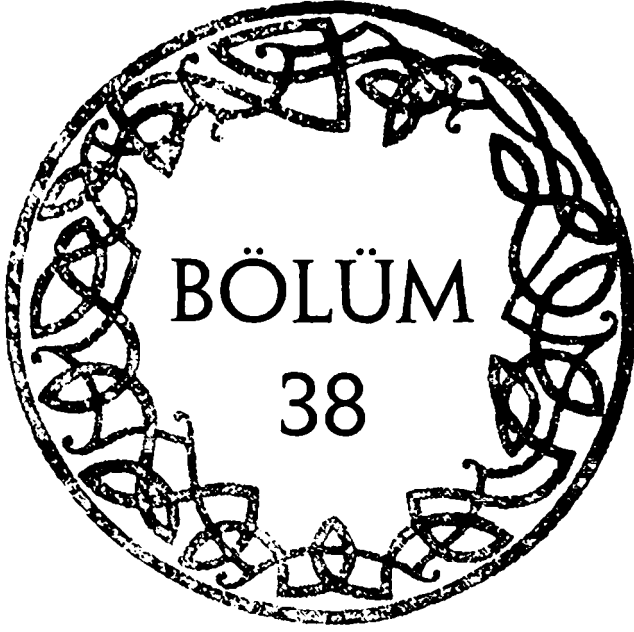
Dizlerim titredi ama Skade beni sürüklerken ayakta kaldım. Beni gören Skalandliler yüzlerini buruşturdu. Büyük salona girerken birkaç kişi, “Hain!” diye bağırdı. Ylva’nın ise savaşçıları yanında yürüyordu ama Ragnar ortalıkta yoktu. Skade beni öne ittiğinde dizlerimin üstüne düştüm. Ardından kapıyı sürgüledi. “Kral birazdan burada olacak.” Ylva’nın kolunu tutup onu kürsüdeki kürklü koltuklardan birine oturttu.

Neler oluyordu?

Ylva huzursuzca kıpırdandı, gözleri bir an bana kaydı. “Skade, oğlum nerede?”

“Kralın yanında.” Skade’in gülümsemesi deliliğin eşliğindeydi. Elini kulağına tuttu. “Sanırım geliyorlar.”

Arka taraftan Leif’in tanıdık kahkahası geldi, sonra kardeşim görüldü. Ancak yalnız değildi. Leif’in yanında, ince omzuna kaslı kolunu atmış, sağlıklı ve dimdik yürüyen kişi Snorri’ydi.

FREYA

Drakkar beyaz köpüklü dalgaların üzerinde kayıyordu. Rüzgâr yelkenleri öyle dolduruyordu ki, sanki tanrıların kendisi bizi ileriye itiyordu. Gemiler ölü savaşçılarla doluydu. Sayıları korkutucu, görüntüleri dehşet vericiydi. Ne yazık ki kokuları da öyleydi.

Dümende, yanımda Geir duruyordu. Zihni ve ruhu eskisi gibiydi ama bedeni için aynı şey söylenemezdi. Her saat daha da çürümüş görünüyordu. Fjalltindr'in altındaki tünellerde *draug*'larla dövüştüğümünden, bunun gücünü etkilemeyeceğini biliyordum ama görmek yine de tiksindiriciydi.

"Yani Harald'ın planı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun?" diye sordu ağabeyim. Sarı saçından bir tutamı geriye ittiğinde, telleri kökünden koptu ve rüzgârla uçup gitti. Midemin kasılmasını engellemek için kendimi zorladım.

"Nordeland'i Snorri'nin istilasından savunduğumuza ina-

nıyordum,” diye cevap verdim. “Onu yenmeyi amaçladığımızı ve işin bu kadarla kalacağını düşünüyordum. Meğer Harald, Snorri’yi alt ettikten sonra tüm Skaland’i diz çöktürüp kendini kral ilan etmeyi planlıyormuş.” Son cümlem farkında olmadan fazlasıyla alaycı çıkmıştı.

Geir burun kıvırdı, yaşayanlara özgü alışkanlıklarını sürdürdüğünü defalarca görmüştüm. Nefes de alıyordu. “Ve Grindill’in çoktan Harald’ın eline geçtiğini varsayarsak Ylva, Bjorn’ü verip Leif’i almak mı istiyor?”

Başımı salladım. Ylva’nın benden önde olduğunun farkındaydım. Bjorn asla çaresiz değildi ama Ylva ve savaşçıları onun büyüüne aşınaydı. Onu hafife almazlardı. Ya her şey çoktan bittiyse? Ya Bjorn, Harald’ın elindeyse? Ellerim titremeye başladı çünkü eğer öyleyse...

Bu düşünceyi tamamlamak istemiyordum. Bjorn’süz bir hayat hayal edemiyordum. Hem mantıklı olan Harald’ın, Tora’yı yaptığı gibi Bjorn’ü bağlamaya çalışmasıydı. Ölüm kesindi ancak Tora’nınki gibi bir yaşam, Harald’a sonsuz eğlence sunardı. Bjorn hayatta olduğu sürece de umut vardı.

“Freya?”

Uzun süre sessiz kalmış olduğumu fark edip irkildim. “Bence Harald, değiş tokuşu kabul edecek ama bu Leif’i uzun vadede kurtarmayacak. Harald, Bjorn’ün, Loki’nin çocuğu olduğunu Ylva’ya söylediğini varsayacak ve gerçeği bildiğine inandığı hiç kimsenin serbestçe dolaşmasına izin vermez. Ya onları bağlar ya da öldürür.”

“Onursuz sahtekâr,” diye tısladı Geir. Sesi tüylerimi diken diken etti.

“Evet ama öyle olduğunu bilmek bize ne yapacağını da gösteriyor. Bence insanları diz çöktürmek için doğrudan zorbalığa ve şiddete başvurmayacak. Hile kullanacak.” Denizi izlerken kaşlarımı çattım. “Bu onun için bir oyun, Geir. Loki’nin hikâ-

yelerindeki gibi Harald da insanları yönlendirmek, kandırmak ve ipleri çekip onları asla yapmayacakları şeyleri yapmaya zorlamak istiyor. Ona zevk veren şey güce sahip olmak değil, o gücü elde etme süreci. Şiddete ancak köşeye sıkıştığında, biri onu öfkeliendirdiğinde veya sıkıldığında başvurur.”

“Ona bir seçenek bırakmayacağız,” dedi Geir. “Onu bulup üstüne bir veba gibi çökeceğiz çünkü biz ölümlü insanların silahlarıyla yaralanamayız.”

“Fakat etrafı kendisine sadık Kadersizlerle çevrili,” diye hatırlattım. Ona bu yeni yenilmezliğini anlattığıma pişman olmuşum. Ölüm bile kardeşimin gösteriş merakını azaltmamıştı. Tam aksine, daha da artmıştı. “Skade’in okları ya da Tora’nın şimşegi seni vurursa sonun gelir.”

Kardeşim cevap vermedi ancak sözlerim bazı Skalandli ölülerinin kulaklarına ulaşmış olmalıydı, başlarını bize çevirdiler.

“Akıllı davranmalıyız. Nordelandliler, hizmet ettikleri adamın gerçek yüzünü bilmiyor. Harald’a ulaşmak için ardımızda ölümlerden oluşan bir ova bırakmak istemiyorum. Ona hizmet eden Kadersizlere gerçeği göstermenin bir yolunu bulmalıyız. Onların desteği olmadan Harald bence kaçır, savaşmaz.”

“Bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Sana inanacaklarına dair bir neden yok. Ayrıca Harald inkâr edecektir.”

Ylva anıları yakalayan rün büyüsünün, aynı anı için yalnızca bir kez işe yarayacağını söylemişti ve ben o hakkımı kullanmıştım. Bu yüzden bu yönteme başvuramazdık. “Steinunn.” Aklimda bir süredir dönüp duran fikir sonunda şekillendi. “Adada olanları anlatacağım, o da bunu şarkıya dökcek. Dinleyen herkes Harald’ın Saga’nın kılığında kendi suretine dönüşünü görecek. Kendi ağzından dökülen aldatmacalarını işitecek.”

“Bunları umursayacaklarını varsayıyorsun,” dedi Geir. “Harald, baskınlardan elde edilen ganimetle onların hayatlarını iyi hale getirdi. Sahtekârlığı onlara yarar sağladı.”

Yanaklarımın içini ısırp başımı iki yana salladım. “Norde-land’deki Kadersizlerin bazılarıyla tanıştım. Çoğu iyi insan. Loki’nin çocuğuna hizmet etmeyi seçtiklerine inanmak istemiyorum.”

“Belki.” Geir omuz silkti. “Asıl soru, bunu nasıl kanıtlayacağın. Harald, yaşadığını ve kaçtığını fark ettiği anda tüm çabasını seni susturmaya harcayacak.” Eliyle savaşçıları gösterdi. “Biz de sana bağlıyız. Sana hizmet etmeye yemin ettiğimiz için bu âlemde varız. Sen ölürsen ruhlarımızın bedenimizi terk edeceğini düşünüyorum. Böylece Harald yeniden zafer kazanır. O zaman da sadık Kadersizlerini bolca ödüllendirecek. Onların gözünde kandırdığı tek kişiler sen ve Bjorn’sün. Neden umursasınlar ki?”

Skaland kıyısı ufukta belirmeye başlamıştı ama bu manzara bana sevinç değil, giderek artan bir huzursuzluk veriyordu. Harald’ın Kadersizlerine gerçeği gösterebilmenin yeterli olacağını sanmıştım. Ellerim zaten kana bulanmışken bu savaşı daha fazla can almadan kazanabileceğime inanmak istemişim.

“En iyisi savaşmak,” dedi Geir. “Harald’ı ve ona sadık olan herkesi öldürmek. Temiz bir zaferle Skaland güvende olur. Senin ölümler ordun var, bizleri Kadersizlerin saldırılarından koruyabilirsin. Kazanabilirsin.”

Kardeşimin dedikleri mantıklıydı. Geçmişte savaşlar hep böyle kazanılmıştı. Yine de Harald’ın ordusunun tamamının kandırılmış olduğunu bilirken bu bana doğru gelmiyordu. Böylesi zafer değil katliam olurdu. Kehanette arkamda on binlerce ölü bırakacağıma dair sözün Harald’ın uydurması, Saga’nın görüsü olmadığını biliyordum. Ancak Geir’in yolunu seçmek, bunu gerçeğe dönüştürmektir.

Midemde yükselen ekşiliği bastırmak için konuyu değiştirdim. “Ingrid nerede? İyi mi?”

“Selvegr’de. İyi, yani ben yola çıktığımda öyleydi. Çocuğumuzun erkek olduğuna emin.”

KEMİĞE OYULU LANET

Başımı salladım. Acaba ağabeyimin ruhuna, asla eve dönemeyeceği ve ailesini bir daha göremeyeceği gerçeği işlemiş miydi?

Uzayan sessizliği bölen Geir oldu. “Grindill’de Ragnar kılıcı boğazıma dayadığında bu bir oyundu. Ingrid hiçbir zaman tehdit altında değildi. Snorri için savaşmayı sürdürmeni sağlamak içindi. Yerimi kazanabilmek için onunla yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı. Üzgünüm, Freya. Sadece bunun için değil, bir şeyler elde etmek adına sırtına bastığım her an için.”

Gözlerime yaşlar doldu. “Ben de seni öldürdüğüm için üzgünüm.”

Geir güldü. Kulağa garip ve korkunç gelse de kalbim o sesi duyunca güçlendi. “Öyleyse ikimiz de birbirimize son bir iyilik yapma fırsatı bulduğumuza şükre delim.”

Kıyıya yaklaşırken sessizce ayakta durduk. Tanıdık dağlar ve fiyortlar görünüyordu ama Harald’ın filosundan ya da Ylva’nın gemisinden iz yoktu. Gözümün kenarında gökte bir hareket gördüm, sonra bir kuş *drakkar*’ın kenarına kondu.

“Kaja,” diye nefes aldım ve midemde keder birikti. Guthrum’u kaybetmenin onun için ne kadar büyük bir darbe olduğunu hayal edebiliyordum.

Geir bana bakınca ona açıkladım. “Harald’ın Kadersizlerinden birinin kuşu. Yani *öyleydi*. Savaşta denize düştü. Guthrum iyi bir adamdı.” En azından *çoğunlukla* iyiydi.

Kaja aniden bana doğru uçtu.

Küfrederek yana atıldım. Biraz uzaklaşarak süzüldü, sonra yeniden üzerime uçmaya başladı. Geir onu savuşturmak için hamle yaptığında kolunu yakaladım. “Hayır! Bak!”

Parmağımla işaret ettiğim yöne baktı, uzakta bir dal yığını suyun üzerinde sürükleniyordu.

“Bizi ona yönlendirmeye çalışıyor. Rotayı değiştir.”

Geir emri verdi. Dümendeki adam yönü kırarken diğerleri

de hızı kesmek için yelkeni indirdi. Yaklaştıkça, kuru bir ağacın dallarına yığılmış bir adamın silüetini seçtim.

“Guthrum!” diye bağırdım. “Guthrum, beni duyuyor musun?”

Adam kıpırdamadı. Ölü mü, baygın mı anlamak zordu. Ancak Kaja hâlâ onun üzerinde dönüp duruyordu ve başka kimse için bunu yapmazdı.

“Guthrum!”

Drakkar’ın dalgaları kütüğe çarptığında Guthrum’un bedeni daldan kayıp suyun altına gömüldü. Kemerimi çözerek kılıcımı çıkardım. Zincir zırhımı başımdan çekip Geir’in ellerine bıraktım ve denize atladım.

Su buz gibiydi ama bacaklarımdaki zehir yanıklarını delip geçmesine aldırmadım. Dibe dalarak Guthrum’un hareketsiz bedenine ulaştım. Kollarımı onun altına geçirip güçlü tekmelemlerle yukarı çıktım. Göğsüm havaya muhtaç bir şekilde yanıyordu. Yüzeye ulaştığımda, Geir kolundan tutup onu gemiye çekti. Diğer *draug*’lar da beni güverteye çıkardı. Yere yığılırken, “Yaşıyor mu?” diye inledim.

“Zar zor.” Geir, Guthrum’un solgun bedenini bir parça bezle sardı. “Bunca zamandır suda kalmış olmalı. Hâlâ yaşıyor olması inanılmaz.”

“Güçlüdür.” Bir tulum su alıp yanına oturdum. Başını kaldırarak ağzına birkaç damla damlattım. Guthrum yuttu, öksürdü ve gözlerini açtı. “Freya?”

“Evet, benim.”

Fakat daha cümlemi bitirmeden gözleri devrildi, tekrar bayıldı. İç çekip üstünü sıkıca sardım ve titreyerek ayağa kalktım.

“Harald’ın birliğinden biri mi?” Geir kolunu omzuma attı ama deniz kadar soğuk olduğu için ondan sıyrıldım.

“Evet. Harald onu çocukken kötü koşullardan kurtarmış. Sadıktır.”

KEMİĞE OYULU LANET

“O zaman hayatta kalırsa, gerçeğin sadakatlerini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için ilk sınav olacak.” Elimi sıktı. “Değişmezse zor bir karar vermek zorunda kalacaksın, kardeşim.”

“Guthrum’u öldürmeyeceğim.” Elimi çekerek uzaklaştım. “Gerekirse bu iş bitene kadar bağlarım ama öldürmem.”

Geir omuz silkti, belli ki düşüncelerimin değişeceğine inanıyordu. Ancak ben öldürmekten bıkmıştım. Aradığım tek ölüm Harald’ın ölümüydü. Sessizce kıyıya doğru ilerlerken hâlâ Harald’ın filosundan iz yoktu.

“Snorri’nin cesedini Harald’ın aldığını söylemiştin,” dedi Geir aniden. “Neden biliyor musun?”

“Öldüğünü kanıtlamak için diye düşünüyorum. Onu Bjorn’ün öldürdüğünün kanıtı çünkü baltasının izi belli olur.” Zihnimde o an canlandı. Baltanın etine saplandığında çıkan o tok ses, kan ve etin cızırtısı, koku... “Her ne sebepleyse iyi bir şey olmayacağı kesin.”

Gemiler kumlu sahile yaklaşırken gözlerimi Skaland kıyısına diktim. Ağaç yapraklarının sonbahara dönmeye başladığını fark ettim. Kızıllar, turuncular ve sarılar, çamların yeşilleriyle karışıyordu. İçimde ansızın bir özlem kabardı. Sağ sulara girince yelkenler indirildi, yerlerini kürekler aldı. *Draug* davulcusunun ritmik vuruşları kalbime işledi. Sonra gemi kumsala oturdu.

Atlayıp ıslak kumdan bir avuç aldım, Skaland’de ilk adımlarımı atarken parmaklarımın arasından su süzüldü.

Kaderini kontrol et.

Derin bir nefes alarak orduma döndüm. Evet, ölülerdi ama her biri bir Skalandliydi. “Burası bizim yurdumuz,” diye seslendim. “Topraklarımız. Ailemiz. Onlar bilmeseler de tehlike içindeler. O hilekârın planlarını öğrenmeli, sonra da onu yenmek için kendi planımızı yapmalıyız.”

Ağabeyim ve başka *draug*, hâlâ baygın olan Guthrum'u gemiden çıkarıp sahilde küçük bir ateş yakılan yere taşıyordu. Peşlerinden gittim, başlarının üzerinde dönen Kaja'ya bakarak sıcaklığın ve suyun onu kendine getirmesini umdum. Ancak bundan da çok, Guthrum'un beni dinlemesi için tanrılara dua ettim. Bana inanmalıydı çünkü yaşayanlardan biri yanımda olmalıydı.

Üstelik Kadersizlerden biri olması, daha da iyi olurdu.

Geir, *draug*'lara keşif yaptırmak için emirler veriyordu ama yaşayanların onları görür görmez kaçacağı gerçeği kimsenin gözünden kaçmamıştı. Daha sağlam bir bilgi kaynağına ihtiyacımız vardı.

Ateşe odun ekledim, sonra Guthrum'u kucağıma çekerek başını dizlerime yasladım. Dikkatle ağzına birkaç damla daha su damlattım. Bedeninin ısınmasını bekledim. Yüzü solgundu, dağınık saçları ve sakalıyla diğer *draug*'lardan farksız görünüyordu. Yine de göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyor, kalbi parmaklarımın altında güçlü atıyordu.

Kaja bir kütüğün üstüne kondu, sarı gözlerini ona dikti. "Onu uyandırabilir misin?" diye sordum. "İçip yiyebilmesi için uyanık olması gerek, yoksa daha da güçten düşecek."

Başını yana eğdi, sonra Guthrum'un göğsüne konup sakallından tüyler yolmaya başladı.

"Kes şunu!" diyerek onu ittim. Tam o anda Guthrum kımıldadı, gözlerini açtı. Bir süre odaklanamadı. "Freya?" diye seslendi.

"Evet, benim. İçebilir misin?"

Başını salladı. Onu biraz daha kaldırıp birkaç yudum daha içirdim. Sonra iç çekerek kollarımda tekrar bayıldı.

"Siktir!" Ölümün kıyısındaki bir adamdan beklentiye girmem haksızlıktı, biliyordum ama Guthrum ve Kaja benim için çok değerli birer araçtı. Harald'ın ne yaptığını, Bjorn'ün nerede

olduğunu öğrenebilirlerdi. Onun uyuduğu her an, Bjorn'ü sağ kurtarma ihtimalim azalıyormuş gibi hissediyordum.

Guthrum'u yere bırakıp üstünü iyice örttüm. Kaja göğsüne atladı ve herhangi bir hayvanın görebileceğinden daha fazlasını gören tuhaf gözleriyle beni izledi.

Geir'e doğru ilerlerken yorgunluk kalbimi ağırlaştırıyordu. "Bir gelişme var mı?" diye sordu ağabeyim.

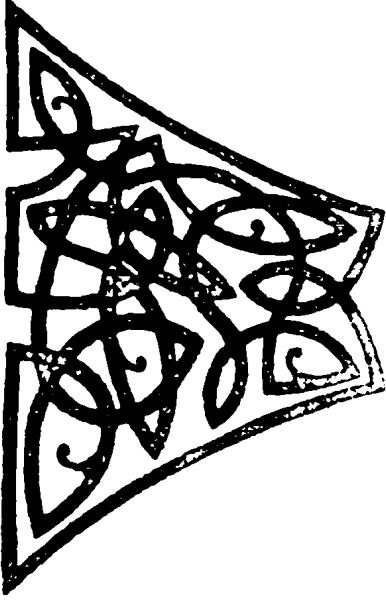
"Biraz kendine geldi." Ayağımla kumları eşelerken gözlerim küçük filom olan *drakkar*'a kaydı. "Korkuyorum, Geir. Ya Ylva çoktan Leif'e karşılık Bjorn'ü verdiyse? Harald ya..."

"Düşünme." Kardeşim omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Harald akıllı. Bjorn'ü, senin hâlâ yaşadığını düşünüyorsa, öylece öldürmez. Bjorn'ün sana karşı kullanılabileceğini bilir. En azından buna güven. Sahil boyunca bilgi toplamak için savaşçılar gönderdim. Umarım ısınıp dinlenince Guthrum ayılır, sana yardımcı olur."

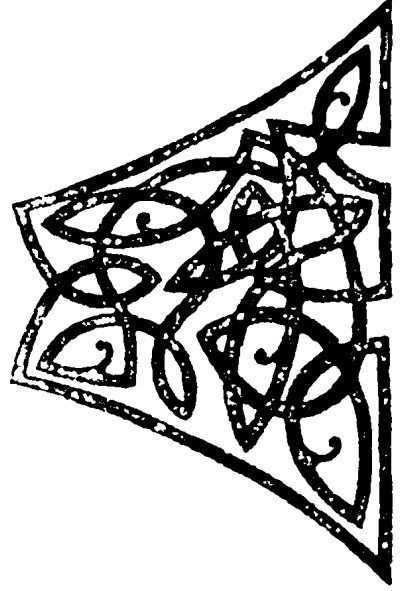
"Bunun o kadar kolay olacağını sanmıyorum. O, Harald'a sadık. Gerçeği önüne koysam bile ona karşı gelmeye ikna olacağından emin değilim. Guthrum'un... canavarlara özel bir saygısı var." Kollarımı ovarken ateşe doğru dönmek için adım attım.

Ancak olduğum yerde donakaldım.

Çünkü Guthrum yoktu.

BÖLÜM 39

BJORN

Karşımda Snorri duruyordu. Fakat babam değildi çünkü onun benim yüzümden aldığı yaralarla öldüğünü görmüştüm.

Harald.

“Anne!” Leif öne atılıp kollarını Ylva’ya doladı. Kocası kılgına girmiş adama bakarken Ylva’nın yüzü korkunç bir gri tonuna bürünmüştü.

“Neden boğaza açılmaya karar verdin? Babamla denizde kaybolduğundan korktuk. Hel’in çocuğunun lanetine yakalanmış olabileceğini düşündük,” dedi Leif. “*Drakkar*’ının görüldüğü haberi geldiğinde hissettiğim rahatlama...” Titrek bir nefes verdi. “Güvende olduğun için çok mutluyum.”

“İyiym,” diye fısıldadı Ylva. “Çok iyiym.”

Babamın sesini kusursuz taklit ederek, “İyi olduğunu söylemişim,” dedi Harald. “Njord bile annenin yoluna çıkmaya cesaret edemez. Ama görüyorum ki, bize bir de ödül getirmiş.”

Skade beni öne itti.

Leif başını çevirince beni gördü. “Hain!” Kemerindeki kılıca uzandı ancak Snorri kılığına girmiş Harald kolunu yakaladı.

“Ağabeyin benim meselem, Leif. İhanetinin cezası zamanı gelince verilecek.” Harald, Leif’i arka kapıya doğru itti. “Şimdi git. Hainin yakalandığını herkese duyur.”

“Ragnar, onunla git...” Ylva’nın titreyen sesi yarıda kaldı, odadaki şaşkın savaşçıları süzerken Ragnar’ın kaybolduğunu fark etmişti.

Sessizce küfrettim. Ragnar’ın kaçtığını anlayan Skade kaşlarını çattı. Daha önce yola çıkmış olmasını diledim.

Leif bir an tereddüt ettikten sonra emre uydu. Yanımdan geçerken yüzüme tükürdü. “Benim kardeşim değilsin. Sen bir hainsin. Hel çocuğunun kölesisin. Hak ettiğin tek şey kan karlı.”

İrkildim. Öfkesini hak ettiğime şüphe yoktu, yine de sözleri hançer gibi saplanmıştı.

“Leif, git,” dedi Harald-Snorri yorgunca. “Ben bu pis meseleyle uğraşırken sen yerime geçmelisin.”

Kardeşim öfkeyle arka kapıya yöneldi, çıkarken Tora’nın yanından geçti.

Tora’nın gözleri beni görünce dehşetle açıldı. O sırada Harald-Snorri, “Tora, arka kapının güvenli olduğundan emin ol,” diye ona seslendi. “Bu konuşmanın dinlenmesini istemem.”

Tora hiç tereddüt etmeden itaat etti ama gözlerindeki nefret kıvılcımını görmüştüm. Onları böyle görmek, yıllardır aralarındaki bu gerginliğin farkında olmadığımı mı, yoksa bu çatışmanın yeni mi olduğunu sorgulamama neden oldu. Bu sorunun cevabını asla öğrenemeyebilirdim. Bildiğim tek şey, Harald’ın Tora üzerindeki kontrolünü kırmanın bir yolu varsa, Tora’nın müttefik olacağıydı. Üstelik tehlikeli bir müttefik olacaktı.

* Vikinglerin bir idam şeklidir. (ç.n.)

Ylva titriyordu. Parmağını Harald'a doğrultarak, "Sen benim kocam değilsin, Loki'nin çocuğu!" diye haykırdı. "Sen bir hilekârsın!"

Harald-Snorri iç çekti. "İşi bitirmememin bedeli bu."

"Öldürün onu," diye çığlık attı Ylva. Skalandli savaşçılar kılıçlarını çekti.

Harald-Snorri yalnızca elini salladı. "Skade hallet şunu, lütfen."

Ellerim ve ağzım bağlıydı, ayrıca kanamam vardı. Bu yüzden yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Skade'in yayı ellerinde belirdi. Yeşil işaret odada spiral çizerken boğazları birer birer deldi. Savaşçıların hepsi yerde çırpınarak can verdi.

Harald-Snorri, Ylva'nın çığlıklarını susturmak için elini ağzına bastırdı. Skade'in kanlı işi bittiğinde, Harald ağzını Ylva'nın kulağına yaklaştırdı. "Uslu dur, yoksa Leif'i gözlerinin önünde doğrarım. Anlaşıldı mı?"

Ylva başını yukarı aşağı salladı. Harald yanağına bir öpücük kondurduktan sonra elini çekti. Ylva sendeledi, bir kez öğürdü ama hemen toparlandı. Snorri kılığındaki Harald ondan uzaklaşırken tıpkı daha önce olduğu gibi derisi balmumu gibi eridi. Şekil ve renk değiştirerek yeniden Harald oldu.

Bir hareketlenme gözüme çarptı. Skoll ve Hati gölgelerden çıkıp Harald'ın yanına geldiler. Harald kürklerini okşayarak sadakatlerini garanti altına alan kafalarına boyanmış işaretlerin üzerinde parmağını gezdirdi.

"İşte bu yüzden insanları öldürmek nadiren en iyi çözümdür." Cesetleri işaret etti. "Temizlemesi hep çok zor olur. Tora, bunu yok edecek bir çözüm bul."

"Atıkları nehre taşıyan kanalizasyonlar var," dedi Tora. "Cesetler şelaleden düştükten sonra tanınmaz hale gelecek ve geriye kalanlar denize gidecek."

"Bunu hallet," diye emretti Harald. "Sonra kanı temizleyin. Burada hiç kimse yokmuş gibi olsun."

KEMİĞE OYULU LANET

Ylva ölüme götürdüğü savaşçıların yüzlerine bakarken, “Çoğunun Grindill’de ailesi var,” diye fısıldadı. “Sorular sorulacak.”

Harald, Hati’nin kafasını okşadı. “O sorulara cevap verip şüpheyi uzaklaştıracak olan sensin.” Parmağıyla kurdun kürküne boyanmış işaretleri tekrar izledi. Bu onun gerginliğini ele veren tikiydi. “Aldatmaca, sevgili Ylva. Leif’in yaşamını korumak ve kendi yerini sağlamlaştırmak için yapacağın şey bu. Grindill’in leydisi, kralın karısı, Skaland’in sorgusuz güvendiği kraliçe olacaksın. Snorri’nin hükmünü sen yaşatacaksın.”

“Senin hükmünü demek istiyorsun,” diye mırıldandı Ylva. Bakışları cesetleri kanallara taşıyan Tora’daydı.

Harald adadaki gibi tuhaf bir sesle kıkırdadı, sonra eliyle ağzını kapattı. “Evet, öyle. Ama Skaland, Snorri’yle Harald’ın ittifak kurduğuna inanacak. Skaland’in savaşçılarını lanetleyen, Saga’yı öldüren ve ardından Nordeland’in savaşçılarına yönelen Hel-çocuğunu öldürdükten sonra yeniden dost olan düşmanlar. Keşke daha önce birleşseydik, belki de savaşçıların hepsi hâlâ yaşıyor olurdu.”

Dişlerimi sıktım. Gerçeği kanıtlayacak yol yoktu, bunu gören herkes artık ölüydü. Harald’ın bakışları bana döndü. “Gerçi hikâyenin bir kısmında sorunumuz olabilir. Söyle bakalım, Freya hayatta mı?”

Ylva cevap vermeyince, “Onu bıraktığın yerde hâlâ tutsak olduğunu söylediler,” dedi Skade. “Seve seve gidip işini bitiririm, baba. Okum hedefini ıskalamaz.”

“Evet, ıskalamaz,” dedi Harald. “Ama gözlerin için aynı şeyi söyleyemem. Ragnar nerede?”

Skade’in yanakları kızardı. “İşemesi gerektiğini söyledi. Büyük ihtimalle Grindill’dedir.”

“Büyük *ihtimalle* mi? Ragnar, Hel’in çocuğunun nerede hapsedildiğini biliyor. Daha başka şeyleri de. ‘Büyük ihtimalle’

yeterli mi?” Sesi şiddetli bir hırıltıyla çıktı ve Skade’c o kadar güçlü bir tokat attı ki, kız yere düşerken ağzımdaki bezi ısırdım. “Adamın Ragnar nerede?” diye bu kez Ylva’ya kükredi. “Ona ne emir verdin?”

“Bilmiyorum,” dedi Ylva. “Benim emrimle ayrılmadı.”

Harald’ın şiddete kaydığını görerek boğazımdan bir öksürük çıkardım. Hiddetli bakışlarını bana çevirdi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzımdaki bağı söktü. Sonra bana da tokat attı. “Nerede?”

“Siktir git.” Ayaklarının önüne tükürdüm.

Harald eğilip omzumdaki sargıyı açtı ve Skade’in okuyla açılan deliğe parmaklarını soktu. Dünyam acıyla dönüyor olsa da çılgılığımı bastırdım ve gözlerimin önündeki yıldızlar kaybolduğunda kendimi yerde yan yatarken buldum.

“Çok öngörülebilirsin, Bjorn,” dedi Harald. Üzerime eğilmişti. “Sevdiğin kişilere sadakatin seni kandırmayı kolaylaştırıyor. Ragnar’ı tek bir yere göndermiş olabilirsin, o da sevgilini kurtarmaya.”

Arkasını döndüğünde gülmeye başladım ve ağzımdan kan aktı. “Ona gerçeği yaymasını söyledim, Loki’nin çocuğu. Gördüğü herkese Snorri’nin öldüğünü, Nordelandli Harald’ın onu taklit ettiğini fısıldamasını söyledim. Köy dedikoducularına, balıkçıların eşlerine ve bilgi satan yetimlere ulaşmasını istedim. Karşılaştığı her yabancı tüccarla denizciye birer bardak içki ısmarlayıp yüzler takan, yalanlarla hükmeden kralın hikâyesini anlatmasını söyledim. Düzenbazların kralı, yalanların kralı Harald... Ve yakında, bahse girerim, hiçbir şeyin kralı olmayacaksın.”

Umutsuz bir yalandı ama tek istediğim Freya’yı bıraktığım ada dışında her yeri aramalarıydı. Ragnar onun tek şansıydı.

“Masallar uyduruyor,” diye tükürdü Skade. “Freya’yı kurtarma şansını asla feda etmez. Beni gönder, baba, Ragnar’a tuzak kurayım.”

“Ragnar, Freya’yı serbest bırakmaz,” dedi Ylva. Onun gerçekten buna inandığından emin değildim. Belki de yalnızca savaşçısına zaman kazandırmaya çalışıyordu. “Onun hepimize ne kadar tehlike oluşturduğunu biliyor.”

“Ateşten Doğan *gerçekten* tehlikeli.” Bacaklarımı kendime doğru çektim, göğsümden ve sırtımdan kan akmasına rağmen ayağa kalkmayı başardım. “Üstelik kurnazlaşmaya da başladı. Ölümün kızını kolayca yenebileceğini mi sanıyorsun, hilekâr? Onu öldürmeliydin.”

“Tılsımları Freya’nın hayatına bağladım,” dedi Ylva. “O nefes aldığı sürece dayanacaklar. O canavar asla özgür olmayacak.”

Alayla güldüm. “Ölüm, Hel’in kızının intikamını durdurur mu sanıyorsun?”

Sözlerim blöftü ancak salon bir anda sessizleşti.

“Tanrılar aşkına.” Ylva dehşet içinde elini ağzına götürdü ama bunun sahte olduğuna emindim çünkü o kolayca sarsılan bir kadın değildi.

“Ne?” diye sordu Harald. “Ne demek istiyorsun, kadın?”

“Rün büyüü yalnızca yaşayanlar üzerinde güç sahibidir. Freya ölürse tılsımlar onu tutmaz.”

“Freya’nın özgür kalmış olabileceğini mi söylüyorsun?” diye sordu Harald. “Öldüğünü ama... aynı zamanda yaşadığını? Kadersiz bir *draug* gibi? Ya da başka bir şey?”

“Bilmiyorum!” Ylva’nın yüzünden yaşlar süzüldü. “Hel’in ona verdiği güçlerin sınırını bilmiyorum. Büyü konusunda sen benden daha çok şey biliyorsun. Kaçmış olabileceğine inanıyor musun?”

Harald’ın parmakları seğirdi. Yüzü boş bir maske gibi olsa

da hangi tehdidin daha büyük olduğunu tartarken içinde kaynayan gerginliği hissedebiliyordum. Ragnar'ın sırrını yaymasını engellemek ile Freya'nın artık bir tehdit olmamasını sağlamak arasında kalmıştı.

“Ragnar'ı bulacaksın,” diye hırladı Skade'e. “Onu sustur. Sonra adaya git, Hel'in çocuğunu öldür ve cesedini yak. Skoll ve Hati'yi de al, yürü!”

Dudaklarındaki kanı silip çıkarken, “Tamam, baba,” dedi Skade. Hızla yanından geçtiğinde, Tora onun küçük düşmesinden aldığı zevki gizlemedi. Ancak Harald da fark etmişti. “Kapıyı arkandan kilitletiğinden emin ol, Tora. Aksi takdirde ortadan kaldırman gereken ceset sayısı artacak.”

“Pekâlâ, kralım.” Tora bir cesedi omzuna aldı, kanlı ayak izleri bırakarak Skade ve kurtların ardından gitti.

Ragnar'ın işi zordu. Skade her zaman avını yakalardı. Ancak en azından Freya'ya zaman kazandırmıştı. Hem daha da önemlisi, Harald'ın kontrolü elinde tutamadığını ve planlarının paramparça olduğunu ortaya çıkarmıştı. Hayatı boyunca sakladığı, tüm planlarının dayandığı sır artık tüm dünyaya yayılacaktı. Eğer bir şey biliyorsam, o da onu kontrolünü kaybetmekten daha fazla öfkeliendiren bir şeyin olmadığıydı.

“Sanırım hırsın becerilerini aştı, *baba*. Kimsenin görmediği, inzivaya çekilmiş bir kadının hayatını taklit etmekle, bir kralın yerine geçmek bambaşka bir şey. Planların kötü dokunmuş bir halı gibi sökülüyor ve senin kendi kaderin üzerindeki hâkimiyetin de çözülüyor.”

Harald bana tekrar vurduğunda kan tükürüp güldüm. “Annem olarak fazla zaman geçirdin, Harald. Yaşlı bir kadın gibi vuruyorsun.”

Belinden bıçağını çekti. “Artık işime yaramıyorsun. Tıpkı annen gibi.” Vahşi bir şekilde güldü. “Senin başlattığın yangında nasıl bağırarak öldüğünü hâlâ hatırlıyorum. Hızlı bir ölüm

değildi. Ama yavaş ölümlerden keyif almanın tehlikesini öğrendim.”

Birinden bu kadar çok nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum ve bu, kendi hayatım için duyabileceğim her türlü korkuyu bastırdı.

Bıçağını kaldırdı. “Helheim’a vardığında annene selamını ilet.”

O an Ylva bileğini yakaladı. “Bekle. O hâlâ işe yarar.”

Harald konuşmaya devam etmesi için başını ona çevirdi.

“Eğer Hel’in çocuğu kaçtıysa, onu yakalayıp öldürmeliyiz. Bjorn’ü yem olarak kullan, Harald. Freya kesinlikle onun için gelecektir.”

“Senin bilgeliğine güvenmiyorum, Ylva.” Harald kollarını kavuşturdu. “Ve tersini yapmayı düşünüyorum.”

Tora salona geri dönüp ceset toplamaya devam ederken kimse ona dikkat etmiyordu ama onun her şeyi dinlediğini biliyordum.

“Bjorn kocamı öldürdü.” Ylva’nın yüzünden bir damla yaş süzüldü. “Onu soğukkanlılıkla öldürdü. Onu en çok ben öldürmek isterim ama oğlum pahasına değil. Yaptığım her şey Leif’in iyiliği için, bu da kalp meselelerini bir kenara bırakıp soğuk mantığı ön plana çıkarmam gerektiği anlamına geliyor. Skaland’i yönetmek için bana ihtiyacın var. Beni yanında tutmak için Leif’in iyi olması gerekiyor. Başarının oğlumun başarısı olacağına inanıyorum.” Zorlukla yutkundu. “Eğer Freya ölüm dışında bir yolla kaçtıysa, Leif onu kontrol edebilir. Onun kanına bağlı.”

Çenemi sıktım. Snorri ölmüş olsa da yeminlerin yükü Freya’nın omuzlarında duruyordu.

Harald tatmin olmadı. Ylva’nın boğazına bıçağı bastırdı. “Beni iyi dinle, kadın. Bana ihanet edersen oğlun ölür. Kötü, yavaş ve onursuz bir ölüm olur. Anladın mı?”

“Evet, lordum.” Ylva başını eğdi. “Bjorn’ün ölümünü bir gösteriye dönüştürmeni öneririm. Eylemlerinden zarar gören herkesin şahit olacağı bir hainin ölümü. Eğer Freya özgürse, onu kurtarmaya gelecektir ve biz de onu yakalarız. Tuzağımızı kurmak, Bjorn’ü işkencelere dayanacak kadar güçlü tutmak için birkaç güne ihtiyacımız var.”

Ylva bana zaman kazandırıyordu. Freya’ya da. Snorri’ye yaptıklarımı affetmemişti ama Freya’nın bizim tek kurtuluş umudumuz olduğunu anlamıştı. Ylva son derece pragmatik biriydi ve kararlarında hata yaptığını biliyordu. Ancak pişmanlığı Leif’i riske atmaya yetmiyordu, bu yüzden bana verebileceği tek şey zamandı.

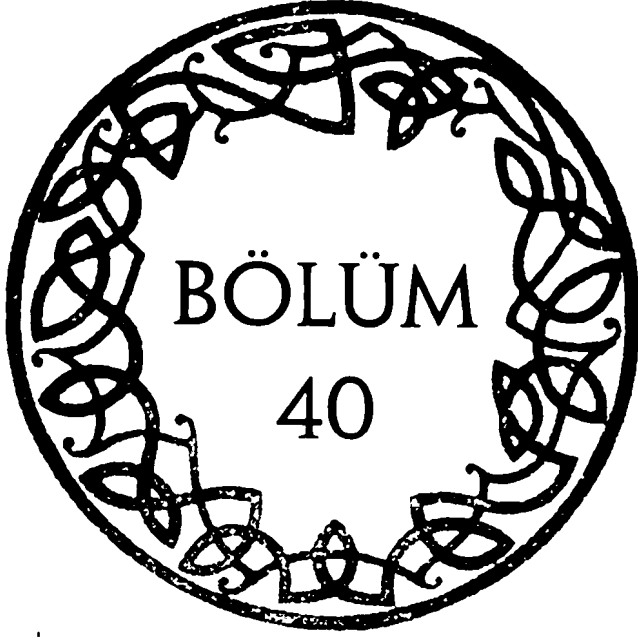
Harald sessiz kaldı, düşünüyordu. Sonra yüzü balmumu gibi eriyerek yeniden Snorri’ye dönüştü. Bıçağını indirip Ylva’yı dudaklarından öptü. “Eski rakibimin seni neden değerli gördüğünü şimdi anlıyorum, Ylva. İyi bir kraliçe olacaksın.”

Kendimi zorlayarak bakışlarımı kaçırmadım.

“Evet, kralım.” Çenesindeki kasların sıkılması dışında Ylva’nın yüzünde hiçbir duygu yoktu. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Snorri kılığındaki Harald, “Tora, Bjorn’ü Volund’a götür. Kanamasını durdursun. Onu gözetiminde tutacaksın ve kaçmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaksın,” diye emretti. “Hadi, eşim. Skaland’e planlarımızı ilan edelim. Skaland ile Nordeland’in birleşmesini, ikisine de ihanet eden adamı idam ederek kutlamaktan daha iyi bir yol var mı?”

Savaşmaya devam et, Ateşten Doğan, diye fısıldadım. Sonra gücüm tükendi ve dünya karardı.

FREYA

Skalandli *draug*, hâlâ alışamadığım o tuhaf ölü sesiyle, “Harald’ın filosundan da savaşçılarından da iz yok, kalkan kızı,” diye hırıltıyla seslendi. “Ne de Jord’un çocuğundan ya da kuşundan.”

Guthrum’u yakalayamamış olmaları beni şaşırtmadı. Uygarlıktan çok vahşi doğaya ait bir adamdı ve onu bulmanın tek yolu ölü olmasıydı. Ne kadar kolay kaçtığını düşündükçe kendime kızıyordum. Onun kaçamayacak kadar hasta olduğuna inanmakla kalmamış, kaçmak isteyeceğini de düşünmemiştim. Hata etmiştim çünkü belli ki Kaja ona yeterince şey anlatmıştı ve Guthrum en doğru yolun kaçmak olduğuna karar vermişti. Harald’a gideceğinden hiç şüphem yoktu. Bu da düşmanımın çok yakında benim kaçtığımı ve kendi ordum olduğunu öğreneceği anlamına geliyordu.

“Kıyı boyunca Torne’a doğru ilerleyeceğiz,” dedi Geir.

“Ylva, Harald’ın hedefinin Grindill olduğu konusunda haklıysa gemileri Torne’dadır.”

Başımı sallarken kalkanımı omzuma astım. Kıyı boyunca yol alıyorduk, ordum ölülerden oluştuğu için köylerle temastan kaçınmak zorundaydık. Yoksa bizi kurtuluş yerine tehdit sanabilirdi. Ancak şimdiye kadar Harald’ın filosunun saldırısına dair hiçbir iz yoktu. Birçok *draug*, bunun Ylva’nın yanıldığını ve Harald’ın Nordeland’e döndüğünü kanıtladığını düşünüyor-du ama ben hiç sanmıyordum. Bu yalnızca onun planlarını savaşla değil, hileyle yürüttüğü anlamına geliyordu.

Geir yanıma geldiğinde, “Tanrılar adına, çok kötü kokuyorsun,” diye homurdandım “Harald’a gelişimizi haber verecek tek şey kokun olacak.”

Başını kaşıdı. “Bunun için kendinden başkasını suçlama,” diye karşılık verdi. Bir zamanlar gür olan sarı saçlarının çoğu dökülmüş, saç derisinde kel yamalar bırakmıştı. Sakalı ise hâlâ kalındı, üzerindeki halkalar güneşte parlıyordu. Ordumun hepsi çürüyordu, bedenleri her saat daha da bozuluyordu. Hareket kabiliyetlerini engellemiyor gibi görünse de akıllarını etkileyeceğini biliyordum. Onlara yaptığım sonsuza dek sürmeyecekti, Harald’ı yenmek için vaktim sınırlıydı.

Drakkar’ın ucuna tırmanıp ufku taradım. Kürekler dalgalara gömülüyor, bizi Torne’a doğru çekiyordu. Selvegr’in bulunduğu fiyortun ağzından geçtik, bir zamanlar evim dediğim köy oradaydı.

“Onu gördün mü?” diye sessizce sordum. Geir, Ingrid’in babasının yanında güvende olduğundan emin olmak için gitmişti.

“Evet.” Elleri geminin kenarını öyle bir sıktı ki, griye çalan derisi gerildi. “İyi.”

Yanaklarımın içini ısırdım. “Peki... konuştun mu?”

Başını iki yana salladı. “Onu korkutmak istemedim.” Parlayan yeşil gözleriyle ellerine baktı. “Beni böyle değil, olduğum gibi hatırlaması daha iyi.”

Bir yanım ona hak veriyordu. Sevdiğin kişiyi ölümsüz, çürümüş ve korkunç bir halde görmek, onunla ilgili son anın olmamalıydı. Yine de bir başka yanım, veda etme şansı elde etmenin buna değer olup olmayacağını merak ediyordu. Son bir an ve bununla birlikte gelen kapanış...

Ben Bjorn'le bunu yaşayamamıştım.

Gözlerim yandığında ellerimi yüzüme bastırdım. Onun ölmüş olabileceğini düşünmek bile kendime öfke duymama yetiyordu. Yas ve korku içimi kemiriyordu, kalplerimizin yeniden birleşip sonra ebediyen koparılması çok zalim bir kader olurdu.

“Sonsuza dek değil,” diye hırladım kendi kendime. Geir şaşkınca bakınca başımı salladım. “Onun kalbini biliyorsun, Geir. Hangi kararı verdiysen doğru olan odur.”

“Ingrid’e onu sevdiğimi söyler misin?” Gözleri benimkine kilitlendi, insani olmaktan uzaklardı ama içlerinde keder vardı. “Savaş bittiğinde ona iyi bakacak mısın?”

Başımla onayladıktan sonra zorla gülümsedim. “Çocuğun büyüdüğünde, ona Hel’in elinden kurtulup büyük bir savaş kazandığını ve Odin’in salonunda yerini aldığını anlatacağım. *Skald*’lar nesiller boyu bu hikâyeyi söyleyecek ve çocuğun senin adını taşımakla onurlanacak.”

Geir kaşlarını çatı. Yanlış bir şey söylediğimden korktum ama dikkatini başka bir şey çekmişti. Sahilde iki binici at sürüyordu, biri diğerini kovalıyordu. Yüzlerini seçmek için çok uzaktı ancak elimi siper ettiğimde, arkadaki kadın doğruldu. Elinde ışıldayan yay ve ok belirdi. İki yanında Skoll ve Hati koşuyordu.

“Skade!” diye hırladım. “Kıyıya yönelin!”

Geir emri verdi, kürekçiler hızlandı. Tam o anda Skade yayını çekti. Yeşil ok havada uçup öndeki ata saplandı. Hayvan yere yıkılırken binici havada taklalar atarak düştü. Kumların üzerinde yuvarlandıktan sonra ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

“Ragnar!” diye bağırdı bir savaşçım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Skade onun peşindeyse, bu Ylva’nın Bjorn’ü oğluyla değiştirme planının istediği gibi gitmediği anlamına geliyordu. “Daha hızlı!” diye bağırdım. “Okçular, vurun onu!”

Drakkar’ın davulları Skade’in dikkatini çekti. Beni tanıdığı anda gözleri büyüdü.

Kalkanıma büyü çağırırken, “Dene bakalım, katil sürtüğ,” diye fısıldadım. Ancak o yayını bana değil, Ragnar’ın sırtına çevirdi. Ragnar, Bjorn’e ne olduğunu bilen tek kişiydi. “Öldürün onu!”

Okçularım oklarını fırlattı ancak hiçbirisi hedefe yaklaşamadı. Öfkeyle haykırdım, Skade’in yayı bıraktığını gördüm. Yeşil ışık Ragnar’ın sırtına saplandı. Ragnar yere düşüp yuvarlandı, ardından hareketsiz kaldı.

Drakkar sahile oturunca savaşçılarım Skade’in peşinden gitti. Ben de kılıcımı çekip onlara katıldım. Hel’in adı dudaklarıma geldi ama bunun boşa olduğunu biliyordum. Ölüm tanrıçası, tanrıları öfkeliendirecek bir sebep olmadıkça bir Kadersiz’in canını almazdı. Şu anki durum öfkesini çekecek kadar büyük bir sebep değildi. Skade atının üzerinde hızla bizden uzaklaştı. Omzunun üzerinden bakıp Skoll ve Hati’yi çağırdı ama kurtlar sahilde kaldılar. Gözleri benim üzerimdeydi.

“Geir,” diye bağırdım. “Birileri onu takip etsin. Bizi Harald’a götürecekt!”

Başıyla onayladı, emirlerini verdi ama Ragnar’ın yerde yatan bedenine koşarken onu zar zor işittim. İki savaşçım yanına çöküp onu çevirmişti. Kum tenine yapışmıştı, köprücük kemiğinin altındaki yaradan kan sızıyordu.

Fakat yaşıyordu.

Kahverengi gözleri benden çevremdeki ölü savaşçılara kay-

di, çoğunu iyi tanıyordu. “Hel’in çocuğu,” diye fısıldadı. “Ne yaptın sen?”

“Skaland’i birleştirdim. Bu savaşçılar aileleri için ve Valhalla’da bir şans daha kazanmak için savaşıyor. Neler olduğunu anlat.” Yanına diz çökerek, “Harald size saldırdı mı?” diye sordum. Kendimi durduramadan ekledim. “Bjorn nerede? Yaşıyor mu?”

“Grindill’de,” dedi Ragnar dişlerinin arasından. “Yaşıyor ama yaralı. Onun sayesinde kaçtım.”

Midem kasıldı ve korkudan kusmak istedim. “Harald’ın elinde mi?”

Ragnar başını iki yana salladı, nefesi hızlı ve yavaştı. Sonu yakındı. “Snorri.”

“Snorri öldü,” diye çıkıştım. “Son nefesini vermesini izledim.”

“Herkes yaşadığını söylüyor. Snorri, Harald’la ittifak yapmış ve ortak bir düşmana karşı birleşmişler.” Dudaklarından kan aktı. “O düşman sensin.”

Küfrettim. Harald’m planını görüyordum çünkü hiç şüphem yoktu ki, ikisini de oynayan oydu. “O adam Snorri değil, onun gibi davranan hilekâr Harald.”

“Belki öyle ama herkes Snorri olduğuna inanıyor. Skaland’in savaşçılarını lanetledikten sonra Nordeland filosuna da aynı şeyi yapmaya kalktığını ancak Harald ve Snorri’nin zekâsı sayesinde öldüğünü söylüyorlar,” diye fısıldadı. “Birliğin kutlanması için haber yayılmış. Steinunn yaptıklarının şarkısını söyleyecek ve Bjorn idam edilecekmiş. Hain sevgilin kan kartalıyla öldürülecek.”

Başım dönmeye başlamıştı. Korku boğazımı sıkıyordu. “Ne zaman?”

“Yakında.” Ragnar’ın dudaklarından daha fazla kan geldi. “Ylva yaşıyor. Leif de. Onları kurtar. Kendini kurtar. Kurtar...”

Son sözlerini söyleyemeden göğsü durdu.

“Vakti geldiğinde Odin’in salonunda görüşürüz, kardeşim,” diye mırıldandı Geir. Kendi kılıcının kabzasını Ragnar’ın eline bastırıldığını gördüm. “Benim için bir fıçı hazır et.”

Kanlı kuma oturdum. “Yakında...” Cümlemi tamamlamadım. Bjorn’ün en korkunç şekilde idam edileceğini tekrarlayamadım.

“Snorri’nin öldüğünden emin misin, kız kardeşim?” diye sordu Geir. “Çünkü Loki’nin çocuğu da olsa Harald aynı anda iki adam olamaz.”

“Olmasına gerek yok.” Ayağa kalktım. “Ylva yanında. Snorri kadar güçlü ve etkili. Halk onu seviyor, güveniyor. Kimse-nin aklında Snorri’nin sağ olduğuna dair şüphe olmaz. Leif’in hayatı tehdit altındayken Ylva, Harald’m dediğini yapacaktır.” Kumu tekmeleyerek, “Siktir!” diye bağırdım.

“Çok bir şey değişmedi,” dedi Geir. “Grindill’e çabucak ulaşırız. Kaleyi de biliyoruz. Harald’ın elinden almak kolay olur.”

“Grindill’in surlarını kim savunacak sanıyorsun?” diye hırladım. “Sadece Nordelandliler değil. Kendi halkımızla savaşmak zorundayız. Arkadaşlarımız. Ailemiz. Harald beni herkesin ortak düşmanı yaptı. Bana karşı var güçleriyle savaşacaklar. Tanrılar.” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Çok akıllı. Acımasızca kurnaz. Sahip olduğumuz avantajın hepsi kayboldu. Guthrum’un ona katılıp katılmadığını bilmiyoruz ama Skade kesinlikle ona benim özgür olduğumu bildirecek. Bir ordum olduğunu, onun için geldiğimi söyleyecek.”

“Ya hizmetindeki diğer Kadersizler?” diye sordu Geir. “Tora’nın onun kim olduğunu bildiğini ama sadakatinin büyü ya da yeminle zorlandığını söyledin. Belki ikisi birden. Guthrum bilmiyor olabilir, kuşunun gördüklerine bağlı. Peki ya diğerleri?”

“Tahminime göre Skade her şeyi biliyordur. Ama diğerlerinin bildiğini sanmıyorum çünkü o zaman sırtı yayılırdı. Mecburen bilgiyi olabildiğince gizli tutmuştur.”

“Birliğinden kimler Loki’nin çocuğu olduğunu öğrenirse ona sırtını döner?”

“Bilmiyorum.” Yanlarında geçirdiğim zamanı düşündüm. “Harald büyüsünü onlara zarar vermek için kullanmadı. Bazılarının, onun yönetimi altında refah içinde yaşamalarını sağlayan büyü gücünü bir avantaj olarak görmesi mümkündür.”

“Öyleyse tek yol, kendi halkımızı ona karşı çevirmek. Harald’ın yıllardır yaptığı baskınlardan herkes zarar gördü. Snorri’yle ittifak kurması bunu silmez,” dedi Geir. “Gerçeği onlara göstermenin bir yolunu bulmalıyız.”

Ancak bu Harald, Snorri ve Ylva’nın karşısında, Hel’in çocuğunun ve *draug* ordusunun sözüne kalacağı anlamına geliyordu. Hiç kimse bize inanmazdı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, umutsuzca düşünmeye çalıştım.

“*Freya*,” dedi Geir sessizce. “Dikkat et.”

Gözlerim birden açılınca Skoll ve Hati’nin yaklaştığını görüp gerildim.

Kurtlar Skade’le dönmemişti.

Skoll yanıma geldi, elimi yaladı. Hati de arka ayakları üzerinde oturmuş, dili dışarıda soluk soluğa dinleniyordu.

Elimi Skoll’un kürkünde gezdirirken başlarındaki rünlerin soluklaştığını fark ettim. “Siz de onun kontrolündesiniz, değil mi?” dedim yumuşakça. “Asla evcil hayvan olmamalıydınız.”

Casusluk yapma risklerini göze alamazdım, ayrıca bu hayvanlar özgür olmayı hak ediyorlardı.

Tasmalarını çıkardım, sonra belimden Gyda’nın hançerini çekip kafalarındaki boyalı tüyleri dikkatle kestim. İşim biter bitmez Skoll elimden sıyrıldı, kuma koştu. Hati’ye de aynısını yaptım, o da kardeşinin peşinden gitti. “Özgür olun,” diye seslendim. “Bağlı olmanın ne demek olduğunu biliyorum.” Ylva hayatta olduğu için ben de hâlâ kendi yeminlerimle bağlıydım. Bunun bana nasıl bir acı getireceğini bilmiyordum.

Kurtlar ağaçlara doğru koşarken aklıma bir fikir geldi.

“Ragnar, Steinunn’ın Grindill’de olduğunu söyledi. Değilse bile Bjorn’ün idamıyla birlikte yapılacak gösteri için yakında orada olacaktır. Eğer o adada olanları şarkıya dökerse, herkes Harald’ın gerçek kimliğini görecek.”

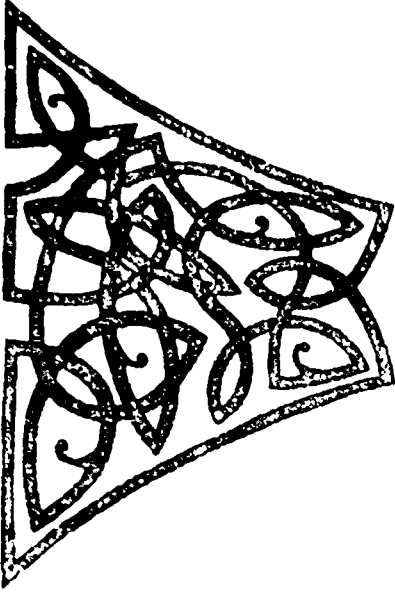
“Yani Grindill’e gidip *skald*’ı mı yakalayacağız?”

“Evet ama bunu Harald’ın haberi olmadan nasıl yapacağız?” Kumda yürümeye başladım. “Harald geldiğimizi biliyor olacak. Grindill’in kapılarından gizlice girmek mümkün değil. Kaleye başka bir giriş de yok.”

“Bir yolu var.” Geir dudaklarını büzerek düşündü. “Şehrin atık kanalları Torne nehrine açılıyor. Açığı bulup içeri sürünmemiz yeterli.”

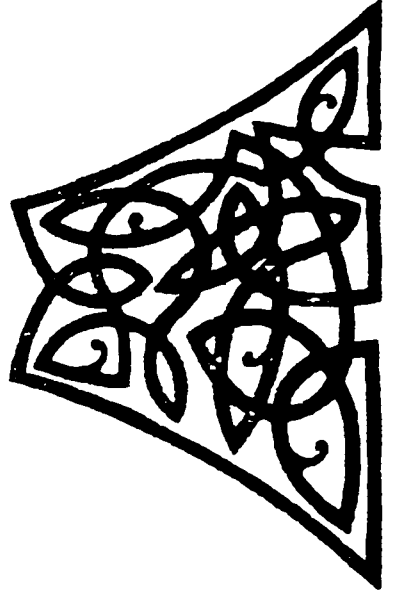
Alaycı bir nefes verdim. “Peki kimse fark etmeden o açıklıkları nasıl bulacağız? Nehir hızlı ve derin. Bir yanlış adımda şelaleden düşeriz. İnan bana bu yaşamak isteyeceğin bir şey değil.”

“Akıntının yukarısına halatlar kurabiliriz. Gece yaparız. Nasılına gelince...” Geir omuz silkti. “Şansına nefes almak zorunda olmayan bir ordun var.”

BÖLÜM

41

BJORN

Küflü samanların üstünde yüzüstü uyandığımda burnuma pislik ve sidik kokusu doldu. Gözümü araladım, yüzümün hemen önünde parmaklıklar vardı. Grindill'in zindanlarından birindeydim.

“Bir şey içmek ister misin?”

Başımı çevirdiğimde Tora'yı gördüm. Taburenin üzerinde oturuyordu, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. Yüzü kederli, gözleri donuktu.

“Evet.” Ağzımda leş gibi bir tat vardı. Bedenim ise daha da beter hissediyordu. “Ne kadar zamandır baygınım?”

“O kadar uzun ki, uyanmayacaksın sandım.”

Bir kovaya daldırdığı kepçeyi parmaklıkların arasından uzattı. Kendimi oturmaya zorlarken kepçeyi aldım. Açgözlülükle içtim. O kadar susamıştım ki, tanrıların özü gibi gelmişti.

“Volund seni toparladı,” dedi Tora kepçeyi yeniden doldu-

rukten. “Aşağı yukarı. Aslında Harald ölmeni istiyordu ama Ylva ikna etti.”

Suyu bitirip, “Harald herkese ne anlattı?” diye sordum. “Konuşabiliyor musun?”

“Her saat değişiyor.” Başını öfkeyle salladığında sarı örgüleri yana savruldu. “Çok fazla hamle, çok fazla oyuncu. Hepsini kontrol edemiyor. Ama herkes, senin ve Freya’nın Norde-land ve Skaland ordularını bir araya getirip hepsini Helheim’a göndermeye çalıştığınızı sanıyor. Tanrıların müdahalesi sayesinde, onun yalnızca Skalandlileri öldürmekle sınırlı kaldığına inanıyorlar. Herkese kendisiyle Snorri arasındaki çaresiz bir ittifak sonucunda, Freya’nın öldürüldüğünü ve senin yakalandığını söyledi. Ama Freya, Skade ona ulaşmadan önce kaçarsa, bu hikâyeyi nasıl çevirecek bilmiyorum.”

Kötü ihtimalleri görmezlikten geldim. Skade’in Freya’yı bulabileceğini düşünmek midemi bulandırıyordu. “Neden iki ulusun ordusunu öldürmek isteyelim ki?”

“Freya, Hel’in çocuğu. Valhalla’ya layık ruhları annesi için çalmak istiyor. Sen de onun emrine boyun eğen âşık bir aptalsın.” Tora omuz silkti. “Steinunn, Freya’nın en kötü halini göstererek sesi kısılana kadar şarkı söyledi. Kızıl gözlerle, öfkenin vücut bulmuş haliyle, Yggdrasil’in köklerini buyruğuna almış halde. Onu canavar olarak görmeleri kolay. Ve kimse, bir canavarın *neden* kötü şeyler yaptığını sorgulamaz. Sana gelirsek, herkes senin yalnızca aletinin peşinde olduğunu söylüyor.”

Yüzümü buruşturdum. Hayatımda yaptığım her şeyin tek motivasyonunun Freya’nın bacaklarının arasına girmek olduğunu sanmalarından bıkmıştım.

“Harald görüldüğü kadar kontrol sahibi değil. Ancak sen ve Freya öldüğünde her şey kolaylaşacak. İki ulusu sıkıca eline alacak, sonra yeni bir oyun bulacak. Bu onun doğası.” Yere tükürdü. “Loki.”

“Ne zamandan beri biliyorsun?” diye sordum.

“Bir yıldan biraz fazla oldu.” Tora tırnaklarını yoluyordu, etrafı kanamıştı. “Saga’ya bazı sorular sormak istedim ve yanına gitmek için ondan izin almadım. Bir hafta önce Saga’yı gördüğünü iddia etmesine rağmen kulübeye vardığımda orada kimsenin yaşamadığı açıktı. Beni karşılayan haftalarca birikmiş toz ve fare pisliğiydi. Hiç yiyecek yoktu. Patika kapanmıştı. Aslında Saga’nın öldüğünü ve Harald’ın kendi nedenleriyle onun hâlâ hayatta olduğunu iddia ettiğini düşünmüştüm.”

“Gerçekten çok uzak değilmişsin.” Annemin yüzünün eriyip Harald’m biçimini almasını hatırlarken irkildim.

“Skade’e keşfettiğim şeyi anlatarak hata yaptım,” diye devam etti Tora. “Endişeleniyormuş gibi yaptı ama ardından şüphelerimi Harald’a söyledi. O andan sonra beni kendi iradesine bağlamaya başladı.” Dudakları titredi. “Köylerden birinde bir sevgilim vardı. Beni görmeye Hrafnheim’a geldi. O gece birlikte içtik, seviştik. İçkilerimizi yudumlarken kız arkadaşım hayat boyu birbirimize bağlı kalmamız gerektiğini söyledi. Yeminlerden daha derin bir söz vermek istedi. Onu o kadar çok seviyordum ki, tereddüt etmedim. Kanla rünler çizdi, ben de ona ant içtim. Her şekilde kendimi ona bağladım. Ama sıra ona geldiğinde gülmeye başladı.”

İçtiğim su boğazıma yükseldi, anlattığı hikâye midemi altüst etmişti.

“Gülmeye devam ederken yüzü erimeye başladı.” Tora gözyaşlarını engellemek için dişlerini sıktı. “Çılgılık atmaya başladığımda, ‘Sus!’ diye hırladı. Ve sustum çünkü ona itaat edeceğime yemin etmişim. Ardından Harald’ın şekline girdiğini gördüm. O anda anladım. Ne olduğunu anladım. Sevgilim Tove ile değil, onunla sevişmişim. Tove için değil, Harald için yemin etmişim. Ve o gülmeye devam etti çünkü en çok zevk aldığı şey planlarının sonuç vermesi.”

“Üzgünüm, Tora.” Sözlerim, yaşadığı kâbusun yanında çok yetersizdi. Ancak hissettiği dehşeti fazlasıyla iyi biliyordum.

“Her kurtuluş yolu bulduğumda bana yeni bir yemin ettirdi. Onun iradesine öyle bağlandım ki, bazen izni olmadan nefes bile alamıyormuş gibi hissediyorum. Üstelik bana yaptırdığı şeyler...” Gözlerinden yaşlar aktı. “İsimsizlerinden biri gibiyim. İradesine bağılıyım. Tüm karanlık işlerini yapmaya mahkûmum. Ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda onu hayattan çok seviyorum çünkü bana sevgilimin yüzüyle görüldüğünde ona ant içtim. Ve onu ömrümün sonuna dek seveceğim.”

Tora hayatımın çoğunda kız kardeşim gibiydi ve babam dediğim adamın ona bunları yapmış olduğunu bilmek beni deliye döndürmüştü. “Peki bana şimdi bunları nasıl anlatabiliyorsun?”

“Çünkü sırlarını saklayacağıma dair yemin ettim ama soyu ve büyüğü hakkındaki gerçeği zaten sana kendisi açıkladı.” Yumruklarını sıktı. “En büyük zaafı bu. Her zaman manipüle ettiklerinin onun kim olduğunu, oyunları kendisinin kurduğunu bilmesini istiyor. Onun için en tatlı an budur. Bir de Snorri’ye, sana ve Freya’ya o adada yaptıklarını izlerken duyduğu... zevki görmek...” Susup derin bir nefes aldı. “Kısacası, hayatının en büyük zevklerinden biriydi.”

Artık birçok şey anlam kazanıyordu. Hep neden Snorri’yi öldürüp işi bitirmediğimizi sorgulamıştım. *Annemin* sözde kehanetleri, öngörülleri ve bunun neden mümkün olmadığına dair görüşleri, Harald’ın yalanları olarak ortaya çıkmıştı. Ölüm ona ne intikam ne de tatmin sağlıyordu. Annemin kılığına girmiş halde beni nasıl kolayca oyuna getirdiğini hatırlamak midemi bulandırıyor.

“Saga’nın Freya için verdiği tek kehanet ilkiydi,” diye devam etti Tora sessizce. “Skaland’i, kaderini kontrol eden kişinin altında birleştireceği. Geri kalan her şey Harald’ın seni ve en sonunda Freya’yı kandırmak için uydurduğu yalanlardı.”

KEMİĞE OYULU LANET

Harald, Freya'ya kaderinin bir canavara dönüşmek olduğuna inandırmıştı.

Hayır. Onu buna inandıran bendim.

Başımı dizlerime yasladım. Freya'yı kaderinin bir felaket olduğuna ve arkasında binlerce ölü bırakacağına ben inandırmıştım. Ondan korkulacağına, kaderinin karanlıkla örülü olduğuna inanmasını sağlamıştım. Manipüle edilmiş olmam bu gerçeği değiştirmiyordu. Boğazda olanlar ve ölen her Skalandli, benim seçimlerim yüzündendi çünkü Freya'nın bir gün canavara dönüşeceğine yalnızca o değil, ben de inanmıştım.

“Freya'ya yardım edebilir misin?” diye sordum. “Skade’i durdurabilir misin?”

“Hayır.” Tora iç çekti. “Skade’i yakalamak mümkün olsa bile emir çok açıktı. Seni bu hücrede tutmam gerekiyor, kendi hayatım pahasına bile olsa. Ama bil ki, eğer beni öldürüp kaçabilirsen son nefesimde sana teşekkür ederim. Çünkü bu yaşamak değil, kardeşim.”

O sırada kanat sesleri duyduk ve şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Kaja karşı hücrenin parmaklıklarındaydı. Tora konması için kolunu uzatırken, “Burada ne işin var, Kaja?” diye sordu.

Göğsüm sıkıştı. “Guthrum yaşıyor mu?” Onun *drakkar*’dan düşüp bir başka geminin altına sürüklendiğini görmüştüm. Hayatta kalma ihtimali zayıftı.

“Sanmıyorum.” Tora kuşun tüylerini usulca okşadı. “Ama yaşıyorsa, Harald’a kendini göstermedi. En azından bildiğim kadarıyla.”

Guthrum denizden kurtulup Harald’ın emriyle saklanıyor olabilirdi. Belki Kaja'yı casus olarak yollamıştı. Eğer öyleyse, kuş neden bize kendini göstermişti? Guthrum asla bağlı olduğu hayvanı riske atmazdı. Bu kadar dar bir yere girmesi, Kaja için

tehlikeliydi. Başka ihtimalse Guthrum'un ölmüş olmasıydı, kuş sadece tanıdık yüzlerin yanına geliyordu. Ancak Kaja'nın gözlerindeki o tuhaf zekâ pırıltısı bana başka bir şey söylüyordu.

Geriye tek seçenek kalıyordu. Guthrum, Kaja'yı bana kendi iradesiyle göndermişti. Bu da dostumun hâlâ kazanılabilecek bir müttefik olabileceği anlamına geliyordu.

"Seni öldürmeyeceğim, Tora. Ama bu, dövüşmeden boyun eğeceğim anlamına gelmez."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana planlarını anlatma. Harald'ı korumakla yükümlüyüm. Ondan sır saklamayacağıma yemin ettim."

O sözleri, karşısında sevdiği kadın olduğuna inanarak vermişti. Harald'ın o yeminleri kirletmiş olması öfkemi körükledi. Volund'un az çok iyileştirdiği yaralarımın acısını hiçe sayıp ayağa kalktım. "Kuşu bana ver."

Tora, Kaja'yı parmaklıkların arasından uzattı. Kuş kanat çırparak dizime kondu.

Ellerim ve bileklerim arkamda zincirlerle bağlıyken rahat etmek imkânsızdı. Ancak bir omzumu soğuk duvarlara yaslayıp kuşun altın rengi gözlerine baktım. Guthrum'un o gözlerden bana bakıyor olması için dua ettim. "Selam, eski dostum," diye fısıldadım. "Sana anlatmam gereken bir hikâye var. Sonra da yardımına ihtiyacım olacak."

FREYA

Gece tamamen bastırana dek bekledik, ardından Grindill'in surları görününceye kadar Torne nehri boyunca sessizce ilerledik. Kalın ip bir ağaca bağlanmış, diğer ucu da iri yapılı bir savaşçının beline dolanmıştı. Adam suyun dibinde kalmasını sağlayan ağır bir taşla nehre girdi. Diğerleri ipi salarak onu aşağıya, kalenin temeline kadar yönlendirdi.

Ağaçların arasında volta atıyordum, geçen her dakika bir ömür gibi uzuyordu. Savaşçının kalenin altındaki tünelin girişini bulmasını beklemek işkenceydi.

“İşte işaret,” dedi Geir ipi bırakırken. “İki uzun çekiş, ardından üç kısa. İçeri girdi.” Seçtiği savaşçılara işaret etti. “Gidin!”

Savaşçılar derinlere doğru ilerlediler ve ipi kullanarak kendilerini akıntıya bıraktılar.

“Sıra bizde.” Geir beline başka bir ip bağladı, ucunu bana

uzattı. “Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin, Freya? Steinunn’la ben de konuşabilirim.”

“Büyüsünün işe yaraması için hikâyeyi benden dinlemesi gerek.” İpi belime bağlayıp düğümleri iki kez kontrol ettim. “Merak etme. Sadece beni bırakma.”

Geir kendi düğümlerini bir kez daha kontrol etti, sonra ana ipi kavradı. “Gidelim.”

Suyun soğuğu tenimi ısırdı. Nehre girerken başka bir *draug* bana iri bir dal parçası uzattı. “Eğil ve dalların arkasında kal,” diye belirtti kadın. “Surlardaki devriyeler suyu gözlüyor.”

Başımı sertçe salladım, dişlerim birbirine vuruyordu. “Beni görmelerine izin vermeyeceğim.”

Geir suya daldı ve ben de o ipi sertçe çekene kadar yerimde bekledim. Ardımdan kendimi suya bıraktım, akıntının beni alıp götürmesine izin verdim. Bir an içinde Geir’i geçtim, aramızdaki ip gerginleşti. Dallara tutunarak akıntıya karşı çırpındım. Surlardaki nöbetçilerin dallardan birinin diğerlerinden daha yavaş hareket ettiğini fark etmemeleri için tanrılara dua ettim.

Sadece burnum suyun üstünde kalacak şekilde iyice suya girdim. Surlar meşalelerle aydınlıktı. Nehre bakan tarafta en az yedi savaşçı saydım, hepsi tetikteydi. İçlerinden birinin gözü dal parçasına takıldığında, kalbim ağzıma geldi. Ancak sonra dikkati uzaklara kaydı. Diğer *draug*’lar dikkat dağıtmak için ateş yakmıştı.

Duvarın yanından süzülerek geçtim. Dallar artık beni gölgelemeye yetmiyordu.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Derin bir nefes alıp dalı bıraktım, suyun altına gömüldüm.

Her yanımda karanlık ve buz kesmişti. Belime bağlı ip olmasa, akıntı beni sürükleyip yokluğa savururdu.

Kendimi Geir’e doğru çektim. Beklediğimden daha fazla çaba harcamam gerekmişti.

KEMİĞE OYULU LANET

Nefes alma ihtiyacım her geçen saniye artıyordu, dalışımı yanlış zamanladığım için paniğim de öyle.

Sonra sert bir şeye çarptım.

Geir.

Kollarını yoklayarak beni tünel girişine götürecek ipi buldum ve hızla kendimi ona doğru çektim.

Göğsüm yanıyordu, içgüdülerim yüzeye geri çıkmamı haykırıyordu.

Fakat bunu yaparsam görünürdüm. Duvardan atılan tek bir okla kaderim sona erebilirdi.

Çaresizce kendimi çekmeye çalışırken ip avuçlarımı kesiyordu. Karanlık daha da yoğunlaşıyor, akıntı azalıyordu.

Tüneldeydim.

Ancak tünel tamamen su altındaydı ve enkazla doluydu.

Daha hızlı gitmeliydim. Hava almalıydim.

Hızlanmaya çalışırken kardeşimle aramıza bağlanmış ip bir anda beni geri çekti.

Panikle düğümleri çözmeye çalıştım.

Hava. Hava. Havaya ihtiyacım vardı.

Düğümler açıldı. Yarı yüzer yarı sürünür şekilde tünelde ilerledim. Göğsüm kasılıyor, ciğerlerim yanıyordu.

Sonra bir çift el bileklerimi kavrayıp beni yukarıya çekti.

Başım su yüzeyine çıktığında derin bir nefes aldım. İlk birkaç nefesimde tek hissettiğim rahatlamaıydı. Hemen ardından pislik ve sidik kokusu burnuma doldu. Kusacak gibi oldum. Büyümü çağırdım, yumruğumu onunla kaplayıp tüneli aydınlattım.

Ve etrafımı gördüm. Ölüler.

Draug değillerdi, bunlar Ylva'nın yanındaki savaşçılardı. Çılgılık atmamak için elimi ısırđım. Etrafımda ölüler yüzüyor, soğuk uzuvları vücuduma çarpıyordu. Görmeyen gözleriyle bana bakıyorlardı.

Geir suyun altından çıktı. Etrafa baktı ve sonra kolumdan tutup beni ilerletti. En azından artık sadece pis suda ilerliyorduk.

“Cesetlerin nehre gideceğini sanmış olmalılar. Şelaleden denize... Ama kimse tüneli temizlemediği için enkaza takılmışlar,” diye fısıldadı. “Ve bu, bizim için kanıt. Onun Snorri olmadığını anlatabiliriz. Sonuçta Snorri kendi adamlarını neden öldürsün ki?”

Başımı sallayıp sessizce devam ettim. Tünel kıvrıldı, sonra dikeyleşti. Yukarıdan ışık sızıyor, kahkahalar ve sesler geliyordu.

“Büyük salon,” dedi Geir. “Uykularına çekilene kadar bekleyeceğiz, sonra tırmanıp Steinunn’ı bulacağız.”

Çaresizce bulmak istediğim kişi Bjorn’dü ama muhtemelen korunuyordu. Onu kurtarırsam Harald bizim sızdığımızı anlardı, ayrıca idam sırasında toplanan herkese sırrını açıklamak için kurduğum plan mahvolurdu. Harald’ı yenmek için Bjorn’ün hayatını tehlikeye atıyordum ve bu kalbime saplanan bir bıçak gibi hissettiriyordu. Ancak Bjorn hiç tereddüt etmeden bunu yapmamı söylerdi.

Sessizce durup bağırışları ve kahkahaları dinledik. Hizmetçiler yukarıdan lağım döktükçe onları dinlemeye ara veriyorduk. Karanlık sayesinde üzerimize ne geldiğini görememek teselliydi.

Sonra tanıdık bir ses duydum.

“İntikam alacağımıza söz vermiştin, Harald.” Steinunn’ın sesi titriyordu. “Ailemi katleden Snorri’nin acı çekeceğine söz vermiştin. Oysa onunla ittifak kurmuşsun. Şimdi acı çekmek bir yana, Ylva’nın odasında şarap ve zevk içinde. Daha da kötüsü, bana kalkan kızının öldüğünü söyledin. Oysa Skade, Freya’nın hâlâ yaşadığını, üstelik ölümler ordusuyla Skaland’e döndüğünü ortaya çıkardı!”

Geir'in kolunu yakaladım, içimde ani bir heyecan yükseldi. Eğer aralarında anlaşmazlık varsa, işim çok daha kolay olacaktı.

“Onun nasıl hayatta kaldığını ben de Snorri de bilmiyoruz,” dedi Harald. Yaşananlarla söylediği yalanları birleştirmekte zorlandığını anlayabiliyordum. “Boğazın ortasında bir adada büyüyle hapsedilmişti. Ne barınak vardı ne yiyecek. Yanına yaklaşmaya kalkan herkes Helheim’a sürüklenme riski taşıyordu. Doğanın onu kısa sürede öldüreceğinden emindik. Hâlâ yaşıyor olmasına benden daha çok şaşırın yoktur.”

“Peki ya Snorri'yle ittifakın? *Ona* da mı bu kadar şaşıırıyorsunuz?” Steinunn'ın sesi zehir yüklüydü. Harald sessiz kaldı.

“Tatlı Steinunn, bunun sana acı verdiğini biliyorum,” dedi en sonunda. “Snorri'nin hâlâ ayakta olması kalbine hançer saplıyor, farkındayım. Ama inan, hak ettiği sona çok yakında ulaşacak.”

“Bunun bir oyun olduğunu mu söylüyorsun?”

“Elbette bir oyun,” dedi Harald yatıştırıcı bir tonda. “Benim için olduğu kadar Snorri için de. Freya savaşçıların çoğunu Helheim'a gönderdi. Bu yüzden Snorri'nin de ortak düşmanımız Hel çocuğu yüzünden birleşmiş dostlar olduğumuzu kabul etmekten başka seçeneği yok. Sevdiklerime verdiği zararlar için onu yatağında öldürmekten daha çok hoşuma gidecek bir şey olamaz. Ama bu Nordeland ve Skaland arasındaki çatışmayı alevlendirecektir. Daha fazla savaş, şiddet ve daha fazla parçalanmış aile... Bunu ne sen istersin ne de ben. Bu yüzden kendi yaralarımı bir kenara bırakıp uluslar arasında barış kurmaya çalışıyorum. Sonra Snorri'ye hak ettiği karşılığı vereceğim.”

“Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum.” Steinunn ağlamaya başlamıştı. “Onunla aynı odada olmak bile midemi bulandırıyor. Bunun bitmesini istiyorum.”

Harald iç çekti. “Biliyorum. Ama aynı zamanda gücünün

de farkındayım. Eğer şimdi şiddete başvurursak, senin çektiğin acıyı başkaları da çekecek. Skaland ve Nordeland, Freya'nın sebep olduğu dehşetten sonra iyileşmek zorunda. Bu yüzden kurnazlığa yönelmeliyiz."

Yaklaşan ayak sesleriyle ikisi de sustu. Sesler uzaklaşınca Harald, "Gel seni yatağına götürüyüm, Steinunn. Dinlenmelisin. Sana ihtiyacım var, hep olduğu gibi," dedi yumuşak bir tonda. "Bana olan inancını kaybetme."

"Güçlü duracağım," diye mırıldandı Steinunn. "Beni asla yarı yolda bırakmadın, kralım. Hiçbir zaman."

İkili uzaklaştığında kardeşimin kolunu bıraktım. "Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Onun Loki'nin çocuğu olduğundan, iki rolü de oynadığından haberi yok."

Yukarıdaki eğlence düşkünlerinin içip kendilerinden geçerek uykuya dalmasını beklemek sonsuzluk gibi gelmişti. Fakat sonunda, şafak sökmeden hemen önce büyük salon sessizleşti.

Geir belimden kavrayıp beni yukarı kaldırdı. Ayaklarımla omuzlarına çıkarak açıklığın kenarına tutundum ve kendimi yukarı çektim. Ellerim terden kaygandı, doğrulurken dizlerimden ses geldiğinde irkildim.

Geir zıplarken bileğini tuttum, avucumun altında deri yırtılınca öğürerek tendon ve kemiği kavradım ama o zerre aldırış etmedi. Çıktığında savaşçılarına sessizce emir verdi, sorun olmadığı sürece yerlerinden kıpırdamayacaklardı. Sonra ikimiz de pelerinlerimizi giyip başlıklarımızı çektik. Yalnızca kimliklerimizi değil, lağımlarda üstümüze sinmiş kokuyu da saklamayı umuyorduk.

Geir koluma girdi, ikimiz de sanki sarhoşmuşuz gibi sendeleyerek yürüdük. Salon sessizdi, sadece uzak odalardan gelen sevişme sesleri duyuluyordu. "Odası nerede biliyor musun?" diye fısıldadı ağabeyim.

Başımı sallayıp bizi yukarı kata yönlendirdim. Grindill çoğu

büyük salondan farklıydı. Bolca taştan inşa edilmiş, devasa bir yapıydı. Merdivenlerden çıktım, bir zamanlar benim odam olan kapının önünden geçtim. Ancak Steinunn'ın odasına varmadan, koridorun ucundaki kapı açıldı.

Düşünmeden Geir'i kendime çektim, sırtımı duvara yasladım. Ellerini belime koydu, başlığı benimkine değdi. Keşfedilme korkusundan yarı ölü olmasaydım, kendi kardeşimle böyle davranmak zorunda kaldığım için utançtan ölürdüm. Yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta çürüyor olması da durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

İki çift ayak sesi yaklaşırken Ylva'nın sesi duyuldu. “Yarın daha fazla jarl gelecek, lordum. Herkes savaşçıların kaybından Ateş El ve Hel çocuğunu sorumlu tutuyor. En azından birinin uygun bir şekilde cezalandırılmasını görmekten zevk duyacaklar.”

Dişlerimi sıktım. Ylva'nın kendi canını kurtarmak için ne kadar hızlı taraf değiştirdiğini görmek öfkemin göğsümde kabarmasına yetti.

Ardından Snorri'nin sesi geldi. “Yolculuklarının karşılığını alacaklar. Ama Leif'e daha sıkı sahip çıkmalısın. Zindana girmeye çalışıyor, Bjorn'ün yanına gitmesini istemiyorum.”

“İhanetinden dolayı öfkeli ve kırgın. Cevap istiyor. Ona söylenenlerle tatmin olmadı.” Ylva bir süre sustuktan sonra, “Onları ayrı tutarım,” diye ekledi.

“Öyle yap.”

Adımlar yaklaşırken Snorri'nin sesi yankılandı. “Sevişecek başka yer bulun, sizi aptallar!”

“Yağmur yağıyor, lordum,” diye homurdandı Geir. Sesinin garip tınısı fark edilir diye yüzümü buruşturdum.

“Git, gece boyunca onun altında dur,” dedi Snorri. “Belki üzerindeki pisliği yıkar. Kendi kışını yıkamadığın belli.”

Adımlar uzaklaştı, merdivenlerden aşağı indiler. Konuşmaları artık duyulmuyordu.

“Snorri’ydi,” diye fısıldadı Geir. “Bu gerçekten *Snorri*’ydi.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Harald’dı. Ama artık onun aldatmadaki ustalığını anlıyorsundur.”

Kardeşimin kolunu yakaladım, onu koridor boyunca Steinunn’ın odasına sürükledim. Aynı odayı kullanması için tanrı-lara dua ediyordum. Kapıyı aralayıp sessiz adımlarla içeri gir-diğimde Geir de arkamdan gelerek kapıyı kapattı.

Oda zifiri karanlıktı. Gölgelere bakarken yatağa doğru iler-ledim. Gözlerim alışana dek bekledim, postların arasında kimse yoktu. Elimi yatağa uzattım, gözlerim beni yanıltmıyordu.

Kesinlikle boştu. Ancak hâlâ sıcaktı.

Hata ettiğimi fark edip hızla döndüm. Kapı açıldı ve kori-dordaki lambaların ışığında ince bir siluet belirdi. Üzerine atıl-dım ama Steinunn benden hızlıydı.

Neyse ki, Geir ondan da hızlıydı. Şans mıydı, yoksa doğa-üstü bir hız mıydı bilmiyorum ama *skald*’ın ağzını eliyle kapa-tırken belinden onu yakaladı. Hızla kapıyı arkamızdan çekerek bir ışık yaktım. Steinunn, Geir’in kollarında çırpınıp tekmeledi. Çıplak topuklarıyla onun bacaklarına vuruyordu.

“Konuşmak için geldim ve beni dinlemeni istiyorum,” diye başladım. “Ve inan bana, kardeşimi ısırmaya çalışmayı bırak-malısın çünkü umduğundan daha büyük bir ısırik alabilirsin.”

Steinunn bana baktı, sonra gözlerini Geir’e çevirdi. Hemen panik içinde tekrar çırpınmaya başladı. Fjalltindr’in altındaki tünellerde beni ve Bjorn’ü takip ettiği için *draug*’lara yabancı değildi. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçmesini bekledim, yor-gunluk onu bir dereceye kadar sakinleştirdi. “Sana söylenenler doğru. Boğazdaki savaşta Hel’in büyüsünü kullandım ve Snor-ri’nin ordusunun çoğunun ruhunu Helheim’a çektim. Bilmedi-ğin şey, bunu yapmam için Harald’ın beni kandırması.”

Steinunn bana öfke ve kuşku dolu bir bakış attı.

Her şeyi anlatmanın iyi bir yolu yoktu, o yüzden devam et-

tim. “Harald, Loki’nin çocuğu. Bir hilekâr ve şekil değiştirici. Snorri öldü. Bunu biliyorum çünkü Bjorn’un onu öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm.” Hızla adada olanları anlattım. Saga gerçeğini, Ylva’nın Bjorn’ü nasıl aldığını açıkladım. Helheim’a gidip lanetlediğim savaşçıların ruhlarını geri getirdiğimi ve onlara Valhalla’da ikinci bir şans vereceğime söz verdiğimi anlatırken boğazım kurumuştı. “Yarın herkes Bjorn’un infazı için toplandığında, olanların gerçekliğini ortaya çıkarmak için yardımına ihtiyacım var,” diyerek bitirdim. “Şarkın gerçeği açığa çıkaracak. Şimdi, Geir elini çekerse bağırmayacağına söz veriyor musun?”

Steinunn başını aşağı yukarı salladı. Geir elini çektiğinde sessiz kaldı ama ağzını ovuşturdu. Onu suçlayamazdım.

“Harald, Snorri’nin yüzünü takıyor,” diye devam ettim. “Bu iki ülkeyi yönetmesinin kurnazca yolu. Seni ve herkesi kandırıyor.”

“İmkânsız. İkisini de gördüm. Gözlerimle gördüm ve Harald...” Steinunn sustu, belli ki Harald’ın Snorri’yi öldürmeyi planladığını bana açıklamaya niyeti yoktu. Oysa Geir’le ben zaten onları duymuştuk.

“Peki hiç birlikte gördün mü?” diye sordu Geir. “Onları birlikte gören oldu mu?”

“Ylva...”

“Ylva gerçeği biliyor.” Sırtımdan terler boşalıyordu, Steinunn’ın bana inanacağından çok emindim. “Harald’ın, Leif’in hayatına yönelik tehditlerle işbirliğini sağladığını düşünüyorum. *Düşün*, Steinunn. Savaştan sonra ikisini birlikte gördün mü hiç? Bu senin için yeterli değilse kendine şunu sor. Harald’ı ve *Saga*’yı hiç aynı anda gördün mü?”

Sessizlik.

“Sen bir *skald*’sın, Steinunn! Efsaneleri biliyorsun. Loki’nin çocuklarının ne yapabileceğinin farkındasın!”

Bir an tepki vermesi için ona vurmam gerektiğini düşündüm. Fakat sonunda, “Yani Snorri öldü mü?” diye fısıldadı. “Onu Bjorn mü öldürdü?”

“Evet.” Ellerimi yumruk yaptım çünkü beklediğim tepki bu değildi. “Harald, Loki’nin çocuğu ve birçok kişiyi taklit etti. Adada olanları şarkıya dök, gerçeği göreceksin. Bu senin büyüünün gücü.”

“Ailemi katleden adam ölmüş,” diye soludu. “Hem de onu kendi oğlu öldürmüş. Köyüme saldırıp geri almak istediği oğlu. Adalet sağlandı.”

Midem bulanmaya başladı ve hata yaptığımı o an fark ettim. Harald’m oyunları Steinunn için önemli değildi çünkü Harald ona en çok istediği şeyi vermişti. *İntikam*.

“Seni kandırıyor! Konuşmanızı duyduk. Harald yüzüne karşı yalan söyledi.”

“Freya, sesini alçalt,” diye hırladı Geir. “Bizi ele vereceksin.”

“Peki yalan sayılır mı?” Steinunn bana yaklaştı, soluğu yüzümdeydi. “Bana adaleti göreceğimi, sabretmem gerektiğini söyledi. Gerçeği bana kendisi açıklayacaktı.”

“O kimseye gerçeği söylemez!” Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Neden anlamıyordu? “Ama herkese ne olduğunu gösterebilirsin. Bana yardım edebilirsin.”

“Hayır,” diye fısıldadı Steinunn. Ardından ağzını açıp çığlık attı.

Geir elini yeniden ağzına bastırdı ama çok geçti. Birileri duymuş olmalıydı. Daha da kötüsü, Steinunn kardeşimin haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Gerçek kimsenin umurunda değildi. Hiç kimse söylenen yalanların farkında olmak istemiyordu çünkü böylesi herkes için daha iyiydi. “Bırak gitsin.”

Geir itiraz edecek gibi oldu ama Steinunn elinden kurtuldu.

“Snorri ve Skaland ailemi öldürdüklerinde benden her şeyi aldılar,” diye tısladı *skald*. “İntikam alacağıma yemin ettim ve aldım.”

Başımı iki yana sallayarak geri çekildim. Korku ya da öfke değil, içimi saran şey kederdi. Yasın onu nasıl içten içe çürütüğünü, bencil ve zalim birine dönüştürdüğünü görüyordum. “O zaman tüm Skalandlilerin, onlardan nefret etmenin sebebini bilmeye hakkı var. Şarkını yaz, Steinunn. Snorri’nin neden ölmeyi hak ettiğini göster. Neden intikamı hak ettiğini göster.”

Yüzü bembeyaz kesildi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Başımı iki yana salladım. “Korkak.”

“Freya, kaçmalıyız!” Geir kolumdan tutup beni dışarı sürükledi. Büyük salonda bağırışlar yükseliyor, Steinunn’ın çığlığının araştırılması emrediliyordu.

Steinunn’ın kapısını kapatırken, “Bjorn’ü bulmalıyız!” diye hırladım. “Harald’a burada olduğumu söyleyecek. Onu yarından önce öldürebilir.”

“Öldürmez,” diye sertçe karşılık verdi Geir. “Bjorn senin için yem, Freya. Seni yakalayana kadar onu öldürmeyecek.”

Mantiken haklıydı. Ancak ölmeden önce çekilebilecek çok fazla acı vardı ve ben kaçarken Bjorn’ü ıstırap içinde bırakmak, kabul edebileceğim bir düşünce değildi. Üstelik tüm kurtarma planım paramparça olmuştu.

Geir omuzlarımdan tuttu. “Sen ölürsen ona yardım edemeyiz. Onu kurtarabilecek kadar savaşçı getirmedik. Karşımıza çıkanlar Skalandliler olacak. Sen kendin söyledin. Onlar kandırıldı ve masumların ölmesini istemezsin.”

Olduğum yerde sendeledim. Seçim hakkı verilseydi, Bjorn’ün ne yapmamı isteyeceğini biliyordum. “Kaçıyoruz. Ama onu ölüme bırakmayacağım, Geir. Onu kurtarmak için herkesi öldürmem gerekirse yaparım.”

Geir kılıcını çekti. “Yeni bir plan bulacağız.”

Ben de kılıcımı çıkardım. Gözyaşlarımı bastırıyordum çünkü bu planın işe yarayacağından emindim. Hilekârı alt edeceğimden emindim. Oysa planım feci şekilde çökmüştü. Aşağı kattan çığlıklar yükseldi. İnsanlar koşarken bot sesleri yankılanıyor, Grindill kaosa uyanıyordu.

Merdivenlerden inerken ağlayan bir hizmetçi koşarak yanımdan geçti. “Ölüler yürüyor!” Gözleri Geir’e kaydı, bir çığlık attı ve ana salona kaçtı.

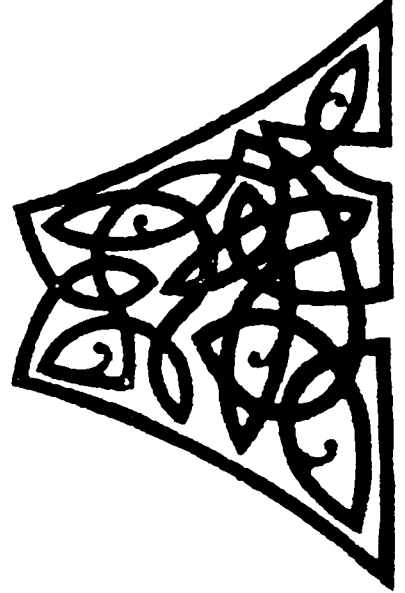
Salon karmakarışık. İnsanlar her yöne koşuyor, savaşçılar sarhoş uykularından sendeleyerek çıkıyordu. Geir bileğimden yakaladı, beni lağımın girişine sürükledi. Açıklığa ittiğinde sıçrayıp suya düştüm ve hemen kenara çekildim.

Ardından *draug*’lar geldi. Kahkahaları kulaklarımı tırmalıyordu ama ben bu kargaşadan hiçbir zevk alamıyordum. Grindill’e gizlice sızmak için sahip olduğumuz tek şansı harcamıştık ve hiçbir şey elde edememiştik.

Üstelik bunun bedelini Bjorn ödeyecekti.

BÖLÜM 43

BJORN

Grindill'in altında, zifiri karanlıkta zamanın akışını kestirmek zordu. Dakikalar saat gibi, saatler gün gibi geliyordu. Günler ise her ne kadar sayılı olduklarını bilsem de yıllar gibi geçecekti.

Harald'ın ikiyüzlülüğünü Kaja'ya olabildiğince anlatmıştım. Onu Guthrum'a ulaştıracağından emindim ama dostumun bu gerçeğe ne yapacağını bilmiyordum. Ondan Freya'yı adada hapsediği çemberden kurtarmasını istemiştim fakat ne kadar zaman geçtiğinin farkındaydım. Freya hem soğuğa hem açlığa dayanmak zorundaydı. Üstelik Skade, çoktan ona ulaşmış olabilirdi. O halde Skade'in oklarına ne kadar karşı koyabilirdi?

Çaresizliğimden tek kaçış uykuydu. Ancak o da huzurlu değildi. Kâbuslarla bölünen, huzursuz uykulardı. İşte böyle bir uykudan, kalenin üst katlarından yükselen alarm çığlıklarıyla uyandım.

Tora hücremin önünde nöbet tuttuğu yerden kalkıp birkaç adım ileri gitti. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Belki de sonunda işler lehimize dönüyordu. Belki Harald'ın oyunları açığa çıkmıştı ve herkes ona karşı geliyordu. Ancak umut, gü-rültüyle birlikte soldu.

“Herhalde sarhoşlardır,” diyerek geri geldi Tora. Hücremin demirlerine yaslandı. “Bu gece büyük salonda şölen vardı. Yu-karı çıkıp bakardım ama gözümü senden ayırmamam gerek.”

Yine çömeldi, başını parmaklıklara yasladı. Kaçmayı dü-şünmüştüm. Fakat bunun Tora'yı öldürmemi gerektireceğinin de farkındaydım. Freya'yı kurtarmak için kendi kanımdan daha çok ailem olan kadını öldürmem gerekecekti. Eğer Tora, Skade gibi kendi isteğiyle Harald'a hizmet etseydi, bambaşka olurdu. Oysa o da tıpkı benim gibi bir esirdi.

Düşüncelerimi sezmiş gibi, “Yap işte,” diye fısıldadı Tora. “Seni durdurmak için savaşırım ama beni öldürebileceğini bili-yorum, Bjom. Hep benden iyi bir savaşçı oldun.”

Midem öfke ve nefretle yandı. Harald'ın beni İsimsizlerin-den biriyle değil de Tora'yla gözetim altında bırakmasının se-bebi buydu. Bunun olacağını, özgürlük uğruna ruhumdan bir parça vermek zorunda kalacağımı biliyordu. Onun için bu sade-ce bir oyundu. Freya uğruna ne kadar ileri gideceğimi görmek onu eğlendiriyordu.

Vakit kalmadı.

Başka seçeneğin yok.

Ellerim zincirlerle bağlanmıştı, yumruk şeklinde sıkılıydı. Bu yüzden baltamı çağırabileceğimden bile emin değildim. Baltanın avucuma girerek parmaklarımı çelik zincirlere kar-şı ezip ezmeyeceğinden emin değildim. Metali eritecek kadar uzun süre acıya dayanabilecek miydim? Dayansam bile yanmış ve kırık ellerle ne kadar dövüşebilirdim?

Yap, diye kükredi içimden bir ses. Korkaklık etme.

Tyr'in adını fısıldamak üzere nefes aldım ama botların tıkırtısı sessizliği böldü.

Steinunn göründü. Tora, *skald*'a dikkatle bakarken hiçbir şey demedi. Steinunn hücremin önünde durdu.

“Buraya niye geldin, *skald*? Senin dırdırına malzeme vermek istemediğimi bilmiyor musun?” Önüne tükürüp devam ettim. “Görevin gerçeği gelecek nesillere aktarmak. Sense yalnızca işine gelen doğruları söylüyor, yalanlar yayıyorsun. Doğduğun göreve ihanet ediyorsun.”

Steinunn sataşmalarımı görmezlikten gelip parmaklıklara yaslandı. “Freya bu gece buradaydı. Kargaşanın sebebi oydu. Helheim'a lanetlediği savaşçıları diriltmiş, kendi kardeşi de dahil.”

Öfkemin yerini şok aldı. Doğruludum. “Freya yaşıyor mu? Özgür mü?”

“Evet.” Kırmızı pelerinine sarındığında titrediğini fark ettim. “Zaten biliniyordu. Skade, Ragnar'ı avlarken Freya'yı ve ordusunu görmüş.”

Dişlerimi sıktım. Ragnar'ın Skade'in okuyla düşmüş olmasının suçluluğu içimi yaktı. “Şimdi nerede?”

“Gitti.” Steinunn parmaklıklardan geriye çekildi. “Yanıma geldi, Harald'ın gerçeğini anlatıp beni kendi tarafına çekmeye çalıştı. Ama o sırada bana en büyük intikamımın gerçekleştiğini gösterdi. Ailemi öldüren adamı, Snorri'yi öldürmüştün. Benden saklamış olsa da bunu sağlayan Harald'dı. Freya benden ona sırtımı dönmemi istediğinde, onun varlığını ifşa ettim ancak o ve Geir kaçmayı başardılar. Sanırım Geir artık ölümsüz, Freya'nın büyüyle bir *draug* olmuş.”

Öfke damarlarımda kaynarken vücudumdaki acıyı görmezlikten gelerek ayağa kalktım. Parmaklıkların yanına yaklaştığımda beni bağlayan zincirler şingirdadı. “Sürtük. İntikamın bu kadar mı değerli? Snorri öldü! Harald'm aldatmacalarını sürdürerek daha ne kazanmayı umuyorsun?”

“Harald beni hayatımın en kötü anından çekip aldı,” dedi Steinunn yumuşakça. “O bana yaşamak için bir sebep vermeseydi yas içinde ölürdüm. Hilekâr da olsa bana vaat ettiklerini verdi.”

“Sana istediğin her şeyi verdi diye, diğer herkesten aldığı her şeye göz mü yumacaksın?”

“Sen de aynısını yapmadın mı?” Başını yana eğdi. “Onun iyi biri olmadığını biliyordun, işaretleri gördün. Ama annenin intikamını almak için onun vaatlerine kapıldın. Bunun uydurma olması önemli değil çünkü intikamını almak için yine de masum insanları acımasızca ezip geçtin. Biz aynıyız, Bjorn. Belki Freya yüzünden ona ihanet etmeseydin, hâlâ aynı tarafta olurduk.”

“O bana ihanet etti. Ben bir yalana yemin etmişim.” Zincir-
lere karşı direnirken kollarındaki kaslar gerildi. “Saga’ya saldırdığında Snorri’nin yüzünü takıyordu. Çünkü reddedilmeyi kaldıramamıştı. Bunun bedelini annem canıyla ödedi, ardından babam da.”

İkisini de ben öldürmüştüm.

“Hikâyeni biliyorum, Bjorn. Harald’ın Kadersizlerinin hepsinin hikâyesini biliyorum.” İç çekti. “Ama benimkini bilen var mı?”

“Senin lanet hikâyeni umursamıyorum, Steinunn,” diye tısladım. “Yaptıklarının bahanesini duymak istemiyorum.”

Sessizlik uzadı. İlk bozan Steinunn oldu.

“Hep kendime kimsenin hikâyemi dinlemek istemediğini söyledim. Gerçekteyse anlatmaya korktuğum için sustum,” diye fısıldadı. “Bu yüzden başkalarının şarkılarını söyledim ama kendi şarkımı hiç söylemedim. Yine de sözleri her zaman kalbimde bestelemişimdir.”

Yaşadığı trajedi yaptıklarını mazur gösteremezdi. Üstelik duymak da istemiyordum. “Yeterince biliyorum.”

KEMİĞE OYULU LANET

O anda Tora parmaklıklardan elini uzatıp omzuma dokundu. Yüzündeki gerilim, dilinin Harald'm büyüsyyle bağlandığını gösteriyordu. Söyleyemese de gerçeğin hepsini kelimelerle anlatmaya gerek yoktu.

“Pekâlâ.” Zincirlerimi sallayarak yerime oturdum. “Anlat. Zaten başka gidecek yerim yok.”

Steinunn yere çöktü, kucağında küçük bir davul vardı. Ritmi yumuşaktı. Söylemeye başladığında yalnızca kulaklarım değil, gözlerim de *skald*'ın hikâyesiyle doldu. İstmeden de olsa kalbim etkilenmişti.

Zorlu bir gençliğin, iyi bir adamın sevgisiyle kazanılan özgürlüğün hikâyesiydi. Bir yıl sonra da bir çocuk dünyaya gelmişti. Kızıl bukleli, kocaman gülümsemeli ve parıldayan mavi gözlü bir oğlandı. Ancak o gözler bir hayaletindi çünkü ölüm gelmişti. Ölüm, Skaland'ın renklerini taşıyormuş gibi görünüyordu ama Steinunn'ın büyüsy gerçek katilin yüzünü açığa çıkarmıştı. Dokunduğu her şeyi yok etmişti, bunu yaparken gülüyordu. Steinunn'ın dudaklarından şarkının son sözleri dökülürken çocuğun mavi gözleri cam gibi donuk ve hareketsizdi.

Gözümnden bir damla yaş süzüldü. “Aileni öldüren Snorri değildi. Harald'dı. İsimsizleriyle birlikte Harald öldürdü. Snorri kılığına girmişti.”

Steinunn'ın yüzü kupkuruydu. Akıtacak gözyaşı kalmamış gibiydi. “Harald'm hizmetine katılmayı uzun süre reddetmiştim çünkü kocam ve çocuğumla kalmak istiyordum. Onları öldürdü, böylece beni kendi ekibine katılmaya zorladı. Beni entrikalarında kullandı. Kendi trajedimi yarattı, sonra da beni teselli edip kurtarıcım rolüne büründü. Ancak kendi kaybımı şarkıya dökmek için çok korkak olduğumdan, bu onların ölümünü izlemek anlamına geleceğinden, şimdiye kadar gerçeği bilmiyordum.”

Tora cebine uzanıp yün yumakları çıkardı. “Duymadığım

planlar hakkında konuşamam,” dedikten sonra pamukları kulaklarına tıkadı ve bize sırtını döndü. Böylece yeminlerini bozmayacak şekilde bize yardım ediyordu.

“Birliğindeki herkesin hikâyesini biliyorum.” Steinunn hücremin parmaklıklarını kavradı. “Ve bence kralımızı onurlandırmak için bir şarkı bestelememin zamanı çoktan geldi. Babamızı, kurtarıcımızı onurlandırmalıyız. Ama şarkının tamamlanması için bir hikâye daha bilmem gerek. Bana yardım edecek misin, Bjorn Ateş El?”

Steinunn ve ben asla dost olmayacaktık. Aramızda çok fazla ihanet, çok fazla karanlık vardı. Fakat hayatımm belki de son saatlerinde, Steinunn’la artık müttefiktik.

FREYA

Geir ve başka bir Skalandli *draug* beni nehirden çekip çıkardılar. Ardından yarı sürükleyerek ağaçların arasından koştular. Arkamızdan yükselen çığlıklar kulaklarımızı dolduruyordu.

Kampımıza vardığımızda, “Peşimize düşenleri Skade yönlendirdi,” dedi Geir. Kamp dediğim de birkaç çadır ve tek bir ateşti çünkü *draug*’ların ne dinlenmeye ne de ısınmaya ihtiyacı vardı. “Ama takipten vazgeçti. Muhtemelen karanlıkta bizimle yüzleşmek istemediği için.”

“Kendine fazla güvenme.” Küçük ateşin yanına çömelip titreyen ellerimi ısıttım. İliklerime kadar donmuş hissediyordum. Göğsümdeki boşluk bu duyguyu daha da ağırlaştırıyordu. “Steinn’in beni dinlememesine hâlâ inanamıyorum. Gerçeğin önemsiz olmasına.”

“Herkesin senin gibi olduğunu sanıyorsun, kardeşim.” Geir,

Skade'in peşimizde olma ihtimaline karşı diğer Skalandlilere gözetleme nöbetini sıkı tutmalarını emretmişti. "Herkesin doğru olan için savaşaacağını, başkaları için fedakârlık yapacağını sanıyorsun. Ama insanların doğası bu değil. Onlar bencildir. Kendileri için en uygun yolu seçer ve buna da bilgelik derler. Oysa bu korkaklıktır. Daha iyisini yapmaya çalıştığın için sana aptal bile diyebilirler. Fakat tanrılar onların gerçek yüzünü görüyor ve onları buna göre yargılayacaklar. Odin, Valhalla'da korkaklara yer vermez."

Beni teselli etmeye çalışıyordu ancak işe yaramıyordu. Bjorn'ü kurtarmak için tek şansımı Steinunn'la harcamıştım. Şimdi bir çözüm bulamazsam önümüzdeki gün içinde idam edilecekti. Yorgunluk beni ele geçirmişti ama bu son saatleri uyuyarak harcayamazdım.

Keskin bir ıslık geceyi yardı. Başımı kaldırdığımda ormanın sık ağaçlarının arasından şafak ışığı süzülüyordu. Ancak ıslığın nedeni bu değildi. İki *draug*, aralarına aldıkları bir adamla bize yaklaşıyordu.

"Guthrum!"

Ayağa fırladım. *Draug*'lardan biri, "Seninle konuşmak istediğini söyledi," diye belirtti.

Guthrum'u bırakmaları için onlara elimi salladım, sonra ateşe katılmasını işaret ettim.

Sessizce alevlerin üstünde ellerini ısıttı. Çelimsizdi, üstündeki yamalı giysiler çamaşır ipinden çalınmış gibiydi. Yine de yaşıyordu. Ayrıca hangi tarafta olduğunu bilmiyor olsam da yanımda canlı birini görmek içimi rahatlatmıştı.

"Kaçtığım için üzgünüm," dedi en sonunda. "Kapanın içine kısırılmış gibi hissettim. Tek düşündüğüm kaçmaktı."

"Haklısın, uyandığında cesetlerle çevriliydin." Gülmeye çalıştım ama boğazımdan çıkan ses hıçkırık gibiydi. Dizlerimin titremesini saklamak için oturdum ve yanıma gelmesini işaret ettim. "Neredeydin?"

“Ormanda.” Dirseklerini dizlerine dayayıp ateşe baktı. “Kaja bana boğazdaki savaşın birazını gösterdi ama gemiden düşünce tek yaptığı beni aramak olmuş. Beni sudan senin çıkardığını söyledi. Ve sözünü dinlemediğim için bana çıkıştı. Ancak bugüne kadar hep içgüdülerimi dinleyerek hayatta kaldım.” Omuz silkti. “Seni ve grubunu izledik. Grindill’dekileri de. Snorri ve Harald’ın ittifakını gördüm. Hiçbir şey mantıklı gelmedi. O yüzden Kaja’yı, Bjorn’e gönderdim.”

Keskin bir nefes aldım. “Onu gördü mü? İyi mi?”

“İyi demek zor ama yaşıyor. Zindanda, Tora nöbet tutuyor. Neler olduğunu Kaja’ya anlattı, Kaja da bana. Sana yardım etmemi istedi. Oldukça... etkileyici bir hikâyeydi.” Cebinden bir avuç böğürtlen çıkarıp yemeye başladı. “İnanmakta zorlandım. Hâlâ da zorlanıyorum. Çünkü Harald neredeyse hayatım boyunca tanıdığım birisi ve bir düzenbaz olabileceğine dair hiç şüphe duymadım. Kaja da o zamandan beri kanıt arıyor ama bulamadı.”

Sessiz kaldım. Bjorn’ün sözleri ve günlerce süren gözlemler bile Guthrum’u ikna edememişse, benim ne dediğim fark etmezdi.

“Ancak Kaja’nın defalarca gördüğü şey, Harald ve Snorri’nin senden bir canavar olarak bahsetmesiydi.” Son meyvesini ağzına attı. “Bir keresinde seninle içinde bir canavar barındırmanın ne anlama geldiğini konuşmuştuk, Freya. Ve ben hepimizin içinde bir canavar olduğunu söylemiştim. Ama sanırım yanılmışım çünkü senin hiçbir parçan kötü değil. Ben de o *drakkar*’daydım. Hel’in büyüsünü kullanmamak için nasıl direndiğini biliyorum. Seni buna Bjorn zorladı. Onu da Saga yönlendirdi, ardından gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Bjorn ya da senin onu savaşta öldürdüğüne dair belirsiz söylentiler dışında bir şey yok.”

Sessizce konuşmasını bitirmesini bekledim.

“Harald hayatımı kurtardı. Kendisine can borcum var ve ona sırt çevirmem,” dedi Guthrum. “Yine de bu kez onun için savaşmayacağım. Ona olan saygım artık lekeli. Amacının Bjorn’ü kurtarmak olduğunu biliyorum ancak bedeli ağır olacak.” Tereddüt etti. “Kaja, Snorri’nin sana bir haber göndermeyi planladığını işitti. Eğer teslim olursan sana hızlı ve acısız bir ölüm vaat edecek, Bjorn’ü de sürgüne gönderecek. Ama reddersen, alacakaranlıkta kan kartalı yapılacaktır.”

Bjorn’ü kurtaramazsam başına gelecekleri düşününce umutsuzluğum daha da arttı. Kan kartalı, kurbanın kaburgalarının omurgasından ayrıldığı, derisinin ve kemiklerinin geriye çekilip akciğerlerinin çıkarıldığı işkenceydi. Yavaş, korkunç bir ölümdü. Üstelik Valhalla’ya girmeyi de engelleyen bir sondu.

Guthrum ayağa kalkarken ona baktım. “Kararını kendin vereceksin. Elveda, Ateşten Doğan Freya,” dedikten sonra karanlığa karıştı.

Geir yanıma yaklaştı. “Bu anlaşmayı kabul etme. Sadece düşmana zafer verirsin. Hem Harald’ın sözünü tutacağı ne malum? Zaten kalabalık, hainlerden birinin ölümünü izlemek için toplanıyor. İki kişinin kan kartalıyla ölüşünü izlemek için daha da çok gelirler.”

“Biliyorum.” Ateşin önüne çöktüm. Yara izleriyle dolu elimi ovuştururken içimdeki boğucu korkuya kapılmamaya çalıştım. “Grindill’in surlarını çoğunlukla Skalandliler tutuyor. Kaleyi zorla almaya kalkarsak birçok insanımız ölür. Bjorn de kargaşada ölebilir. Eğer işler Harald için kötüye giderse, kılık değiştirip kalabalığa karışarak kaçır. Her şey boşa gider.”

“Peki ya büyün?”

“Kadersizler üzerinde işe yaramıyor,” diye mırıldandım. “Üstelik Loki’nin çocuğu üzerinde hiç işlemiyor. Hel’in babasına bir bağlılığı var gibi.”

KEMİĞE OYULU LANET

Geir kılıcının kabzasıyla oynadı. “Bjorn’ü sevdiğini biliyorum ama belki de artık...”

“Hayır.” Yara izli elim yumruk oldu. “Onu feda etmeyeceğim. Bjorn’ü kurtarmak için ölürüm.”

“Ölümün onu kurtarmaz,” diye homurdandı Geir. “Harald onu serbest bıraksa bile senin intikamını almaya çalışırken sadece kendini öldürtecek. Bunu sen de biliyorsun.”

Biliyordum. Yine de susmayı seçtim.

“Gece hâlâ karanlıkken surlara tırmanabiliriz,” diye önerdi *draug*’lardan biri. “Ölülerin neler yapabileceğini bilmiyorlardır. Onlar bizim içeride olduğumuzu fark etmeden Bjorn’ü kurtarabiliriz.”

“Steinnun ölülerin neler yapabileceğini biliyor.” Sesim titredi. “Ve o bizim dostumuz değil. Dahası, Skade gözünü size dikerse oku sizi kolayca yere serer. Aynı şekilde Tora’nın yıldırımları da ve Bjorn’ün başında nöbet tutan o.” Gerçi Tora’nın bunu baskı altında yaptığına dair hiç şüphem yoktu.

“Biz zaten ölüyüz, Ateşten Doğan Freya,” diye yanıtladı *draug*. “Bu dünyada bize yaşam bir daha mümkün olmayacak. Sonrasının ne getirdiğini ise kimse bilmiyor. Ama ben, dostlarımız ve ailemiz olan Skalandlilerle Grindill’in surlarında savaşmaktansa bunu denemeyi seçerim.”

Böyle bir fedakârlık istemek doğru gelmiyordu. Zaten onlardan çok şey almıştım. Ancak haklıydı. Bunun için dönmüşlerdi. Ormanda saklanmalarının bir anlamı yoktu. Harald’a karşı savaşmak ve Valhalla’da yer kazanmak istiyorlardı. Onları bundan mahrum bırakmak, ilk başta öldürmekten daha beterd. “Pekâlâ. Ama hızlı olmalıyız. Bir saat içinde gün doğmuş olacak.”

Geir en iyi savaşçıları kaleye sızmaları için gönderse de nafileydi. Steinunn'ı ikna edemedikten sonra Grindill neredeyse aşılmaz hale gelmişti. Ne kimse içeri alınıyor ne de dışarı çıkarılıyordu. Kapılar kapalı tutuluyordu ve surlardaki devriyeler iki katına çıkarılmıştı. Yine de belki *draug*'lar başarılı olurdu.

Eğer Skade olmasaydı...

Ona *avcı* denmesinin bir nedeni vardı ve kanındaki büyü gücünü kanıtladı. Saldırı girişiminde bulunan dört *draug*'u da vurdu. Oklar saplandığı an, Bjorn'ün baltasına yakalananların başına geldiği gibi küle dönüştüler. Cesaretlerini onurlandırması için Yüce Baba'ya dua ettim.

Güneş gökyüzünde yükselirken tek bir atlı, kaleyi gören sırt çizgisinde kurduğumuz yeni kampa yaklaştı. Artık varlığımızı gizlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

“Kral Snorri şartlar sunuyor!” diye bağırdı ulak. “Ateşten Doğan Freya adıyla bilinen Hel'in çocuğu tek başına surların önüne gelip teslim olursa, ona çabuk ve onurlu bir ölüm verilecek. Sevgilisi ise sürgüne gönderilecektir. Ama eğer günbatımına dek teslim olmazsa, sevgilisi bir hainin ölümüyle can verecek. İhanete uğrattığı herkesin önünde kan kartalıyla cezalandırılacak!” Yanıt beklemeden atını Grindill'in kapılarına geri sürdü.

“Mesajı getirenin Skade olmasını ummuştum,” diye hırladı Geir. “Annemi öldürdüğü için ölümü hak ediyor.”

“Skade bu kadar budala değil.” İleri geri yürümeye başladım. “Burada olduğumuzu biliyor ve tuzağa koşmaz. Ama benim onların tuzağına yürüyeceğimden de emin.”

“Zaman tükeniyor.” Geir çürüyen başparmaklarını kemerine takmış, beni izliyordu. “Ne yapmak istersin, Freya?”

Kale içinden sesler yükseldi. Şenlik çığlıkları, kan isteyen bağırışlar kulaklarımızı doldurdu. Yüzlerce Skalandli, Snorri için kadeh kaldırıyordu. Harald'la yeniden kurulan dostluğu

kutluyorlardı. Nordeland ile Skaland arasındaki barışa içiyorlar, bir hainin idamını bekliyorlardı. Midem bulandı.

“Harald ne çabuk kahraman oldu. Halkımız Skaland kıyılarını yıllarca yağmaladığını, öldürdüğünü ne çabuk unuttu.”

“Kendini kurban gibi gösterdi,” dedi Geir. “Hel’in çocuğunun ve onun zavallı âşığının kurbanı. Steinunn’ın şarkısı, Harald veya Nordeland savaşçılarının sevdiklerini dalgaların altına sürüklediklerini göstermiyordu, Freya. Seni gördüler, Bjorn’le birlikte.”

“Hiçbir şey gerçekten daha güçlü değildir.” Bu durumdan bir çıkış yolu bulmayı çaresizce arzuluyordum. Harald’ı yenip hakkımda uydurduğu, iki ulusa da felaket getiren ve arkasında onlarca masum insanın ölümüne neden olan kurgusunu gerçeğe dönüştürmeyecek bir yol bulmalıyım. “Ama gerçek, şu an silahımız değil. Başka seçeneğimiz yok. Surları aşacak, kaleyi ele geçirip Bjorn’ü kurtaracağız. Harald’ı öldüreceğiz.”

Draug’lar huzursuzca başlarını salladılar, Geir de onları izledi. Kardeşimle ölü Skalandliler arasında bir tür sessiz iletişim gerçekleşti. “Hayır, Freya,” dedi en sonunda. “Zafer getirecek olsaydı başka. Ancak Harald kılık değiştirip kaçır. Bjorn’ü kurtarabiliriz ama bunun bedeli, dostlarımız ve ailemiz olarak gördüğümüz insanların hayatları olur. Çünkü hepsi bizim düşman olduğumuzu sanıyor. Bir hain tarafından yönetildiğimize inanıyorlar. Bize karşı savaşacaklar ve buradaki hiç kimse halkımıza zarar vermek istemiyor.”

Yeminimden mi, yoksa sadece hayal kırıklığımdan mı bilmiyordum ama göğsümde vahşi ve öfkeli bir duygu yükseldi.

“Bana söz vermiştiniz!” Çığlığım karanlığı yırttı. “Benim için savaşmaya yemin etmiştiniz!”

“Skaland için savaşmaya!” Geir de bağırarak karşılık verdi. “Bizi Helheim’a süren komploları kuran hilekârı yenmek için savaşacağımıza yemin ettik. Valhalla’da yer kazanmak için!”

Ama senin önerdiğin şey onursuzca... *sevdiğin* kişi uğruna sev-diklerimizi öldürmeyiz."

Dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık çıktı çünkü haklıydı. On-lardan bunu isteyemezdim. Ya tek başıma yürüyüp bu savaşı kendim verecektim ya da teslim olarak Harald'ın sözünde dur-masını, Bjorn'ü bağışlamasını umacaktım. Kalkanımı omzuma geçirip Grindill'e doğru yürümeye başladım.

"Freya!" Geir'in sesi beni durdurdu. "Bekle! Kurtlar geri döndü!"

Başımı çevirdiğimde Skoll ile Hati'yi ağaçların arasından bana bakarken gördüm. Burada olmaları bir şeyi değiştirmese de durdum ve yanıma gelmelerini bekledim. İkisi de benden iriydi. Boynumu kolayca koparabilirlerdi. Yine de yaklaşırlar-ken ellerimi kokladıklarında ve kocaman dişleri açıkça görü-nürken bile hiçbir tehdit hissetmedim.

Keskin burunlarıyla beni kokluyorlardı.

Elimi yalamalarını izlerken donakaldım. "Harald kılık de-ğiştiriyor," diye fısıldadım. "Ama kokusu da değişiyor mu?"

Geir ve diğerleri birbirlerine bakıp omuz silktiler.

İhtimal çok düşüktü ama çaresizlik beni bunu denemeye itti. "Bana bir parça kömür getirin." Getirildiğinde kurtların önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Sonbahar rüzgârı saçlarımı savuruyordu. "İşimiz bittiğinde büyüü sileceğime güveniyor musunuz? Sizi iradem altına almak istemiyorum. Sadece sizi bu kadar uzun süre esir tutan kişiden intikam alma fırsatı ver-mek istiyorum. Ve bunun için beni anlayabilmeniz gerekiyor."

Dillerini sarkıtarak oturdular. Harald'm bir zamanlar onları bağlamak için kullandığı rünleri kopyalarken hiçbir direnç gös-termediler. Birden gözleri zekâyla keskinleşti. "Harald hangi kılığa bürünürse bürünsün kokusunu tanıyabilir misiniz?" diye sordum.

Hati hafifçe hırladı.

KEMİĞE OYULU LANET

Geir kaşlarını çattı. “Bu evet demek mi?”

Başımla onayladım. Birbirimizi anlıyorduk. “Bize yardım edecek misiniz?”

İkisi de kuyruk sallayarak etrafımda döndü. Ellerimi başlarına koyup gözlerimde yeni bir ışıkla Grindill’e baktım.

“Kaledekileri dumanla dışarı süreceğiz. İki kapıdan geçmeye zorlayacağız. Harald, Skoll ve Hati’nin bizle olduğunu bilmiyor. Bu yüzden kaçmaya çalışmaktan çekinmeyecektir. Ama hangi yüzü takarsa taksın, kurtlar kokusundan o olduğunu anlayacaklar.”

“Bunun bir tuzak olduğunu fark edecektir,” diye itiraz etti Geir.

“Şimdiye dek bütün planlarını benim nasıl davranacağımı bilerek yaptı. Halkımıza saldırmayacağımı, Bjorn için kendimi feda edeceğimi düşündü.” Yutkundum. Geir’e yeminimden bahsedebilmeyi dilerdim ama gerçekte, yemin etmesem de aynı seçimleri yapardım. “Harald benim karakterimi doğru değerlendirdi. Ama ben de *onu* tanıyorum. Başkalarının kılığına girerek herkesi sürekli kandırdı ve büyüünün başarısız olacağı hiç aklına gelmedi. Beni yanlış değerlendirdiği, kaleye gerçekten saldıracağımız anlaşıldığında kılık değiştirip kaçmaya çalışacaktır. Bu onun doğası.”

“Peki yakalanınca ne olacak?”

Her yanımla, Harald’ın gerçek yüzünü herkese göstermek istiyordum. Ancak bu benim için ulaşılamaz bir hayal olabilirdi. “Onu öldüreceğim.”

Geir sakalını kaşdı. “Kaleyi, kimse kaçacak zaman bulamadan dumanla doldurmanın bir yolunu bulmalıyız. Ve bunu orayı tamamen ateşe vermeden yapmalıyız.”

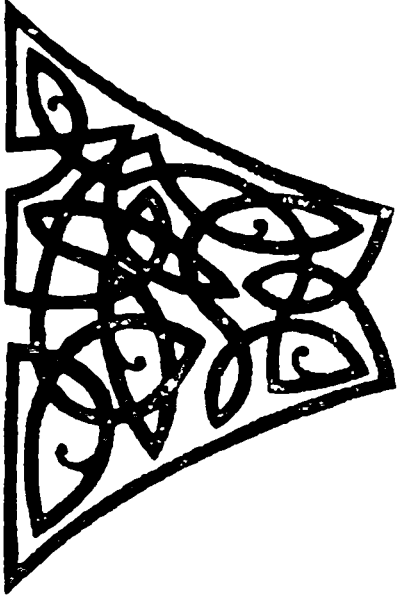
“Dumanı Grindill’in merkezine ulaştırmalıyız. Kapılara yakın yerde ateş yakamayız. Oralar açık kalmalı. Ve bunu nasıl yapacağımızı bulmak için sadece birkaç saatimiz var.”

Draug'lar çalışmaya koyuldu. Bense Skoll ve Hati'nin yanında, Grindill'den yükselen sesleri dinliyordum. Halkımız kanını istiyordu. Bjorn'ün kanını istiyorlardı. Surlarda devriye geziyorlardı, aralarında Skade de vardı. Hepsi benim emirlerimi yerine getirecek bir ölümler ordusu kurduğumu önceden haber almıştı.

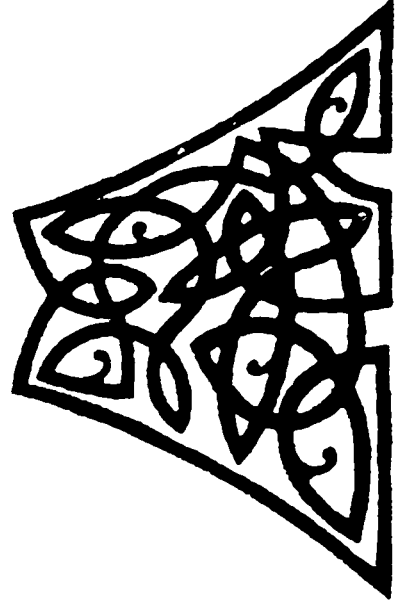
Artık daha fazla bekleyemeyeceklerdi.

“Zamanı geldi.” Kalkanıma büyü çağırdım, kılıcımı çektim. Rünler çevremdeki *draug*'lar sayesinde parıldıyordu. “Harald için tüm bunlar bir oyun, bizler de sadece piyonlarız. Bugün piyonlar ona karşı ayaklanıyor ve o kaybetmenin tadına bacak!”

Ölümler ordum yanımda yürüyordu. Hep birlikte ağaçların arasından çıkıp açıklığa adım attık.

BÖLÜM 45

BJORN

Hücremin içinde ileri geri yürüyordum. Güneş kalenin derinliklerine hiç ulaşmasa da akşamın yaklaştığını hissediyordum.

“Freya burada!” Harald’ın zalim, şarkı söylüyormuş gibi gelen sesi loş koridordan yankılandı. Ardından kendi göründü. Yüzündeki sırıtış, parmaklıkların arasından uzanıp çıplak ellerimle boğazına yapışma isteği uyandırıyor.

“Çürüyen ölüler ordusuyla gizleniyor. Çaresizce Grindill’in surlarını koruyan tüm Skalandlileri öldürmek zorunda kalmayacağı bir kurtarma yolu bulmaya çalışıyor.”

“Peki ya bunu yaparsa?” diye sordum. “*Draug*’la savaşmak öyle kolay değildir. Bunu bilirim.”

Harald umursamaz bir el hareketiyle geçiştirdi. “Yapamaz. Ahlakı buna izin vermez. Tıpkı ona karşı çıkanları benim hilemin kurbanları olarak gördüğü için Helheim’a sürükleyeme-

yeceği gibi.” Kollarını başının üzerine uzatıp sırtından sesler gelirken iç geçirdi. “Aklına gelen her türlü numarayı deneyecek ve sonra da benim teklifimi kabul edecek. Kendi hayatı karşılığında sen sürgüne gönderileceksin. Onu çaresizliğin o derinliğine ulaşana kadar engellemek yeterli, sonra Leif ona geri çekilmesini emredecek. O an yaklaşıyor.”

Yüzümdeki dehşeti gizlemek için mücadele ettim çünkü Freya’nın *siktiğimin yemini* onu teslim olmaya zorlayacaktı. Benimki uğruna kendi canını verecekti. Diğer yandan, yemin olmasa bile onun yine aynı şeyi yapacağını biliyordum. Leif’in bana ve Freya’ya duyduğu haklı öfke, Harald’ın elinde kolayca kullanılacak bir silaha dönüşecekti. Ylva ise yardım edebildiği kadarını etmişti, artık amacı yalnızca hayatta kalmaktı. Leif için. Kendisi için. Bir de hâlâ ona güvenen Skalandliler için.

“Peki biz yenildiğimizde ne olacak?” diye sordum. “Bu maskaralığı sürdüreceğine gerçekten inanıyor musun? İki adam olmak bir şey ama iki kral olmak başka. Gün gelecek, sorular çoğalacak. Freya’nın şüphesiz köy köy ektiği gerçeklerin tohumları yeşerecek. İnsanlar senin oyunundaki birer taş olduklarını anlayacaklar ve kanını isteyecekler.”

“Risksiz eğlence mi olur?” Başını yana eğdi. “Uzun yıllar önce Hrafnheimli genç Harald’la ilk tanıştığım günü hatırlıyorum. Nordeland’de babasının jarllığının vârisi olmasına rağmen hayatındaki talihsizliklerden dolayı ağlayıp sızlanmasını dinlemiştim. Onu yemeden önce onun yerine geçebileceğime inanıyorsam, deli olduğumu söyledi. Tanıyanların şüpheleneceğine ve sırrımın yakında ortaya çıkacağına inanıyordu. Ancak ben tüm içgüdüleri bir şeylerin ters gittiğini söylese bile insanların gözleriyle gördüklerinden şüphe etmediklerini çok erken öğrenmiştim. Gördükleri hakikattir. Bu yüzden Hrafnheim’a döndüğümde ve *sevgili babama* meydan okuyup öldürdüğümde hiç kimse şüphelenmedi. Beni yanlarından ayrılan Harald’dan başkası sanmadılar.”

Şok bedenimi sarstı. “Sen aslında Harald bile değil misin?”

“Yıllardır Harald olmaktan ona dönüştüm artık.” Çenesini okşadı. “Ya da o ben oldu. Her hâlükârda, başka hiçbir deride elde edemediğim bir şekilde biz biriz. Belki de bu, onu ne kadar yediğimle ilgilidir çünkü hiçbir parçasını israf etmedim. Her ne olursa olsun, şimdi gördüğün kişi gerçek benliğim.”

Midemden yükselen safrayı yuttum. Ne demek istediğini anlıyordum. Neden Snorri’nin cesedini aldığını anlamıştım. Sormak istemiyordum. Bilmek istemiyordum. Fakat Steinunn’ın yan hücrede saklandığı yerden duyabilmesi için tüm hikâyeyi anlatması gerekiyordu. “Sen... onları yiyor musun? Neden?”

Harald omuz silkti. “Loki’nin kanı bana istediğim her şekle, hayal edebileceğim her şeye bürünme yetisi veriyor. Ama sadece şekil almaktan daha fazlasını yapmamı sağlayan başka tür büyüler de var. Islund’da söylenen destanlar bana bir şeyin özelliklerini gerçekten almak için onu kendi içine alman gerektiğini öğretti.”

“Annem... sen...” Soramadım. Bu dehşeti dile getiremezdim.

Harald’ın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve arkamı dönerek dizlerimin üzerine çöküp kustum. Midem defalarca, zihnime sonsuza dek kazınmış olan bu dehşeti kusmaya çalıştı.

Bittiğinde ağzımı omzuma silerek yavaşça ona baktım. “Gerçekte kimsin sen?”

Kollarını iki yana açtı. “Herkesim ve her şeyim.” Yüzündeki sırtış düştü. “Ve hiç kimse, hiçbir şeyim. Annem damarlarımda akan kanı gördüğü an beni terk etmiş. İsimsizlerim kadar isimsizim. Olduğum şey yüzünden seilmeyen ve istenmeyen biriydim. Ben de kendimi yeni birine dönüştürdüm. Hatalarımdan her defasında ders çıkardım. Sanatımı ustalaştırana kadar bilgeliğin parçalarını keşfederek tekrar tekrar başkaları oldum. Harald benim başyapıtım. Annen, ikinci şaheserim. Ama Snor-

ri...” Keyifle iç çekti. “Tüm Skaland, davulumun ritmiyle dans ederken benim adım söyleyecek.”

“Sen bir canavarsın,” diye fısıldadım. “Annen seni doğduğunda boğmalıydı.”

Bir an için bakışları sertleşti ama sonra gülümsedi. “Vakit geldi, Bjorn. Freya’nı tuzağa çekme vakti.”

“Freya seni öldürecek.”

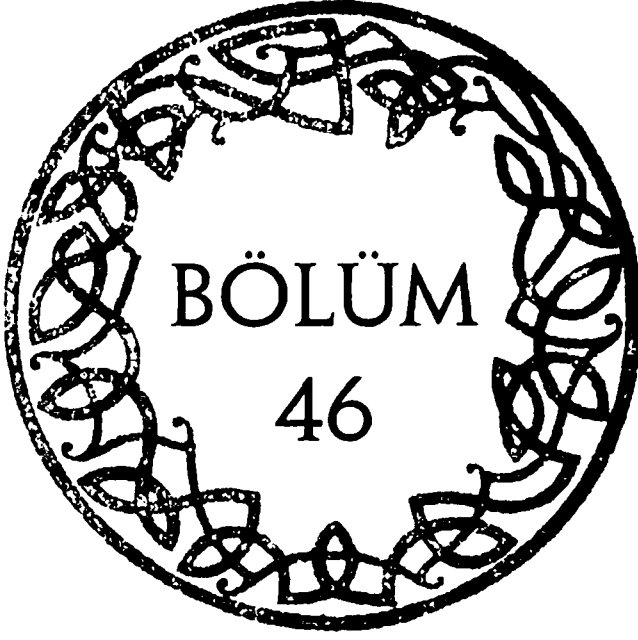
“Beni koruyan Kadersizler var.” Parmağını şıklattı ve Tora başını eğerek yanımıza geldi. Ardından Harald’ın dört İsimsizi belirdi. “Ağzını bağlayın ve getirin. Direnirse çığlık attırabilirsiniz.”

“Emredersiniz, kralım,” dedi Tora donuk bir sesle. “Ylva kocasını arıyor.”

Harald gözlerini devirdi. “Pekâlâ.”

Yüzü eriyerek değişti, Snorri’nin suretine büründü. Tuniği ni çıkarıp ters çevirdiğinde içinde yeşil değil, gri renkli ikinci bir giysi ortaya çıktı. Kuşağını Snorri’nin daha geniş gövdesine göre gevşetip düzeltti. Başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Tora gözlerime baktı “Zamanı geldi.”

FREYA

Ağaçların arasından çıkıp Grindill'e doğru ilerlerken Helheim'ı resmettiğimize hiç şüphem yoktu. Çürüyen ölümlerden oluşan bir ordu, aceleyle yapılmış savaş makinelerini sürüklüyor, birçok savaşçının elinde meşaleler yanıyordu.

Onların başında gözleri kıızıl bir alev gibi parlayan, kalkanı büyüyle tutuşmuş Hel'in çocuğu duruyordu.

Her iki tanrıçanın da gücünü damarlarıma çağırmıştım. Yine de Hel'in büyüsunü kendi halkıma karşı kullanmak gibi bir niyetim yoktu. Gücüm bir daha asla savaş silahı olmayacaktı. Fakat surların üzerindikiler bunu bilmiyordu.

Batan güneşin ışığında, havaya sinmiş korkularının kokusunu neredeyse alabiliyordum.

Skade de oradaydı. Yayı ve oku parlak bir ışıkla yanıyordu

ama fırlatmadı. Kuşkusuz Harald böyle emretmişti. Teslim olmamın tadını çıkarmak istiyordu. Yine de Skade aptal değildi. Henüz yenilmediğimi biliyordu, yayı titredi.

Draug'larımı sapanları hazırlamaları için bıraktım ve yürüyerek öne çıktım. Tıpkı bir zamanlar Harald'ın durduğu yerde durdum. O zamanlar Skade'in yerinde durmuş, Grindill'i savunmuştum.

"Teslim olmaya mı geldin, Freya?" diye bağırdı aşağıya doğru. "Yoksa yalnızca Bjorn'ü bir domuz gibi yardıklarında atacağı çığlıklarını duymaya mı geldin?"

"Evet, çığlıkları duymak istiyorum, Skade," diye karşılık verdim. "Ama o çığlıklar Bjorn'ün dudaklarından çıkmayacak." Vahşi bir gülümsemeyle ona baktım.

Belirsiz bir davul sesi kulağıma çalındı. Yüzlerce kişiyle dolu kalenin içindeki kalabalık sessizliğe gömüldüğü için duyulabiliyordu.

"Seni yanlış değerlendirdi, değil mi?" Skade başını yana eğdi, örgüsü omzuna düşerken beni süzüyordu. "Teslim olmanın Bjorn'ü hayatta tutmayacağını biliyorsun çünkü o senin ölümünü asla kabul etmeyecek. Yani kendi halkını öldürüp onu kurtaracaksın, öyle değil mi? Seni buna zorlayan yeminlerin mi, yoksa onu gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Hayır." Yayını çekti. "Etmez."

Büyülü oku, bir tanrının ölümcül isabetiyle bana doğru hızla uçuyordu. Ancak onu engellemek için kalkanımı hareket ettirmedi. Onun yerine büyümü kalkandan çekip elime yönlendirdim ve oku havada yakaladım.

Oku büyümle sarıp sımsıkı tutarken Skade bana şaşkınlıkla baktı. Okunu geri çağırmaya çalışırken ben de bırakmayı reddettim. Bu bir irade ve tanrılar savaşıydı.

“Şimdi, Geir!” diye haykırdım. *Draug*’lar ileri atıldı. Çabucak hareket ederek, közleri hâlâ tüten çam dallarını Grindill’in surlarından fırlattılar. “Tekrar!”

Daha fazla dumanlı dal havaya savruldu. Duvarın üzerindeki savaşçıların başlarının üzerinden uçarken irkildim. Ancak savaşçılar bana ya da *draug*’lara bakmıyordu. Hepsi içeri dönmüş, kalenin içinde olanlara kilitlenmişti. Kolları gevşemişti.

Elimdeki ok üzerindeki çekişme hafifledi. Gözümü Skade’e çevirdiğimde avcının da bize arkasını döndüğünü gördüm.

Yayı kaybolmuştu, kolları gevşek bir şekilde iki yanında sallanıyordu. Sanki etrafında olan her şeyden, en önemlisi de arkasındaki ölümsüz ordusundan kopmuş gibi görünüyordu.

“Freya!”

Guthrum’un bağıırışı dikkatimi çekti. *Draug*’ların arasından fırlayıp yanıma koştu. “Dur! Steinunn şarkı söylüyor! Onları büyüsüyle tutsak aldı!”

Demek ki, kalenin içindekiler ve *skald*’ın kendisi dahil, üzerlerine çöken boğucu dumandan habersizdiler.

Guthrum sendeleyerek bana çarptı, kollarımdan yakaladı. “Kaja, Steinunn’ın büyüsüne yakalandı. Dumanın içinde kaldı.” Birden gözleri kuşununki gibi sarıya dönüştü, bedeni kaskatı kesildi. “Gördüklerini ben de görebiliyorum.”

“Bekle!” diye bağırdım Geir’e. “İçeridekilerin hepsi büyüye kapılmış durumda!”

Kaleye geri döndüğümde emirlerimin boşuna olduğunu anladım. Duman bulutlarının arasında ilk alev kıvılcımları belirmişti.

BÖLÜM

47

BJORN

“**A**rkanı dön,” diye emretti Tora ve ben de itaat ettim. Hücrenin menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Zincirlenmiş bileklerimden tuttuğunda hiç direnmedim. İsimsizlerden biri ağzımı bağladı. Sonra beni hücreden çıkarıp kaleye, Troels’in beklediği yere sürüklediler.

“Hel’in çocuğuyla birlikte halkımıza yapmaya niyetlendiğin şey yüzünden, seni kendi elimle öldürmek isterdim,” diye fısıldadı eski dostum. “Ama benim elimden ölüm, senin için fazla çabuk olurdu.”

Harald’ın anlattıklarının yalan olduğunu haykırmak istedim. Arkadaşıma kandırıldığını anlatmak istedim ancak ağzım bağlıydı. Yapabildiğim tek şey başımı eğmek, gerçeği öğrendiğinde Troels’in anlayış göstereceğine dua etmekte.

Grindill’in sokakları insanlarla dolup taşıyordu, çoğu Skalandliydi. Meydana varabilmemiz için en az bir düzine İsimsiz

yol açmak zorunda kaldı. Halk çığlık atıyor, hakaretler yağıdıyor, üzerime çürük sebzeler ve pislik fırlatıyordu. Başımı eğdim, Tora'yla Troels beni sürüklerken elimden geldiğince onları görmezlikten geldim.

Meydana ulaştık. Tıpkı Steinunn'ın Grindill'in ele geçirişini anlattığı günkü gibi bir kürsü kurulmuştu. Çevresinde meşaleler yanıyordu, kalabalık nefes alamayacak kadar sıkışık haldeydi. Snorri kılığına girmiş Harald, Ylva ve Leif'le birlikte kürsüdeydi. Kadersizlerden oluşan birliği de yanındaydı. Damarlarında tanrı kanı taşıyan otuz kadar kadın ve erkek vardı. Kimisi savaşçıydı, kimisi değildi ama hepsi Harald'a bağlıydı. Harald onların kralıydı.

Kurtarıcılarıydı.

Babalarıydı.

Acaba hiçbiri bu önemli anda Harald'ın neden ortada olmadığına sorgulamış mıydı?

Troels beni kürsüye sürükleyip bileklerimi çözdü. İsimsizler ellerimi, platforma sabitlenmiş ağır çelik eldivenlerin içine zorla soktular. Başımı kaldırıncaya gözlerim, bağırarak kalabalığın üzerindeki bir çatıda tünleyen kuşa takıldı. Guthrum'un Freya'ya yardım edip etmediğini bilmiyordum ama burayı izliyordum.

Kalabalık bağırarak bana hakaretler yağıdıyor, hainlikle ve daha kötülerıyla suçluyorlardı. Snorri elini kaldırıp sessiz olmalarını istedi. "Bugün adalet yerini bulacak," diye seslendi. "Bu adam, bir canavara duyduğu şehvet yüzünden bütün Skaland'e ihanet etti. Kardeşlerimiz, boğazda onun emriyle öldü ve şimdi metresinin köle ettiği ölümler ordusunda işkence görüyorlar. Hel çocuğu teslim olmazsa, ceza olarak sevgilisinin kalbini alacağız ve yarın onu da avlayıp daha beterini yapacağız!"

Kalabalık Freya'nın kanını istiyordu.

Gyda öne çıkıp Snorri'ye bir bıçak uzattı. "Efendimden,

müttefikinizden bir armağan,” diye belirtti. “Keserken asit gibi yakar. Hain acı içinde merhamet dilenir ve Valhalla’nın kapılarında korkak diye çevrilir.”

Demirci bana nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra geri çekildi. *Snorri* bıçağı inceledi, ardından kabzasını Tora’ya uzattı. “Yalnızca Skaland’e ihanet etmedi. Nordeland’in savaşçıları da Helheim’a göndermeyi amaçladı. Harald’ın adına bu işi senin yapmanı isterim.”

Tanrılar, çok zalimdi.

Tora isteksizce bıçağı aldı. Ancak tam arkamda durduğunda Ylva araya girdi. “Sevgilim, Steinunn bana bir şarkı hazırladığını söyledi. Adaletin neden bugün yerini bulması gerektiğini herkese hatırlatacak bir hikâye.”

Snorri’nin gözleri tamamen Harald’a ait bir ifadeyle kısıldı. Onu yıllarca izleyip de performansındaki bu kusurları nasıl görmediğime şaşırdım. Belki de fark etmiştim ama görmezlikten gelmişim. “Bizi onurlandırıyor,” diye ekledi Ylva.

Steinunn davuluyla kürsüye çıktı. Ağır bir ritimle vurmaya başladı. Büyüleyici bir ritimle nefes alıp verirken tüm gözler ona çevrildi, hepimizi anlattığı hikâyeye çekti. Her zaman ki gibi onu duymazlıktan gelmek yerine, *Kurtarıcı Harald*’ın hikâyesini söylerken büyüsünün beni sarmasına izin verdim.

Hücremde saklanırken duyduğu o hikâyeden başladı. Gözlerimin önünde genç bir Harald belirdi. Balmumundan yapılmış ve parlayan gözleri olan bir adamın önünde diz çökmüş ağlıyordu. “Bilecekler,” diye hıçkırıyordu genç Harald. “Gyda, benim olmadığımı anlayacak!”

“İnsanlar gözlerinin gördüğüne inanır,” diye fısıldadı balmumu yaratık. “Ve ben senden daha iyi bir sen olacağım. Kimse gördüğü yüzün sahte olduğunu sorgulamayacak.”

Snorri kılığındaki Harald, “Dur, Steinunn!” diye bağırdı. Ancak sesi, balmumu yaratığının genç Harald’ın yüzünü kopa-

KEMİĞE OYULU LANET

rıp kıpkırmızı ağzıyla onu yutarken çıkan çığlıkların arasında kayboldu. Balmumu yaratık eridi ve yavaşça, dudakları hâlâ kırmızı lekelerle kaplı bir halde genç Harald'ın yüzünü takınarak yeniden şekillendi.

Kalabalık dehşetle bağırdı. "Loki'nin çocuğu!" diye haykırdı çoğu. Hilekârın çocuklarına verilen güç, herkesin bildiği bir efsaneydi.

Gördüğüm görüntüden kurtulmak, çevremde ne olduğunu anlamak istedim. Fakat Steinunn'ın büyüü beni hiç olmadığı kadar güçlü biçimde tutsak almıştı. Gördüğüm tek şey onun anlattığı hikâyeydi.

Loki'nin çocuğu, genç Harald'ın yüzüyle karşımda belirdi ve çok daha genç bir Gyda'yı kucakladı. "Seni çok özledim, sevgili dostum. Sana anlatacak o kadar çok maceram var ki. Tek pişmanlığım, yanımda olamayışındı." Genç Gyda onu sıkıca kucakladı, izleyen Gyda ise dehşetle ağlıyordu.

Yakınımda bir kargaşa duyduğum halde, *skald*'ın büyüünden kendimi kurtaramadım. Snorri'nin suretindeki Harald'ın, İsimsizlerine Steinunn'ı durdurmaları için bağırdığını işittim. Kimse *skald*'ın anlattığı hikâyeden kurtulamıyordu, büyüü hepimizi esir almıştı.

Sonra genç bir Guthrum belirdi, büyük köpeğiyle neşeyle koşturuyordu. Gülüyor, oynuyordu. Fakat evine döndüğünde annesini dizlerinin üzerinde, gözyaşları içinde buldu.

"Baba, ne oluyor?" diye sordu çünkü annesine kötülük ederken gördüğü Harald değildi, kendi babasıydı. Fakat Steinunn'ın şarkısı gerçeği gösterdi, Loki'nin çocuğuydu.

"Guthrum'u jarlın hizmetine vereceksin," diye haykırdı Loki'nin çocuğu. "Jarlın yanında şerefini geri kazanacak."

"Hayır," dedi Guthrum'un annesi. "Yapmayacağım. O benimle kalacak. Onu Hrafnheim'a göndermem."

Loki'nin çocuğu ağır darbelerle onu dövdü. Küçük Guthrum çığlık atıyor, "Baba, dur! Lütfen dur!" diye yalvarıyordu.

Etrafımdan öfke dolu nefesler işittim. Kadersizler, Guthrum'un hikâyesini iyi biliyordu. Herkes annesini dövenin babası olduğuna inanmış, intikam için köpeğinin onu öldürdüğünü sanmıştı.

Oysa şu an hepimiz Guthrum'un, köpeğinin peşinden ağaçların arasında dolaşarak Loki'nin çocuğunun izini takip etmesini sessizce izliyorduk. Sonra avlarını buldular. Karşılarına çıkan adam sersemlemiş, kanlar içindeydi. Bileklerinde bağlanmış olduğuna dair izler vardı.

"Guthrum, yardım et bana," diye yalvardı adam. "Tutsak edildim."

"Sen ona zarar verdin!" dedi Guthrum. "Senden nefret ediyorum!"

"Kimseye zarar vermedim!" diye inledi babası. "Yardım et!"

Ancak genç Guthrum sadece köpeğine döndü. "Öldür onu."

Köpek tereddüt etti. Guthrum inleyerek, "Annemin canını yaktı!" diye bağırdı. "Öldür onu!" Köpek itaat etti ve masum bir adam yardım dilenirken çığlıkları kulaklarımı doldurdu.

Loki'nin çocuğunun, Kadersizlerden birinin sadakatini kazanmak için düzenlediği bir sahneydi. Harald kurtarıcı rolünü üstlenirken genç Guthrum ağlayarak ömür boyu sadakat sözü verdi.

Steinunn'ın hikâyesinde sıradaki Troels'in gençliği idi. Dostum kahkaha atarak kardeşinin adını sesleniyordu. Ancak köşeyi döndüğünde kazıklarla dolu bir çukura düştü.

"Yardım et bana!" diye çığlık attı. Bacakları üç yerinden delinmişti. "Aksel, yardım et!"

Çukurdan yukarı baktığında Loki'nin çocuğunu gördü, gülüyordu. "Aksel, kardeşim. Lütfen yardım et!"

KEMİĞE OYULU LANET

Ancak Loki'nin çocuğu yalnızca, "Neden benim yardımımı istiyorsun, kardeşim?" diye alay etti. "Kaderi olmayanlardan birisin. Kendi kendine yardım et." Sonra uzaklaştı, Troels'i çığlık çığlığa bir halde arkasında bıraktı. O an Harald geldi. Onu çukurdan çekip çıkardı ve yaralarını iyileştirdi.

Ardından gerçek Aksel, masumiyetini haykırdı ancak artık kendini savunamayacak hale gelene kadar bir ağaca asıldı. Bu sırada Troels, hayatının en kötü anını planlayan kişiye sadakat yemini etti.

Hikâyeler özölmeye devam etti. Harald'ın birliğindeki her Kadersiz'in gözlerinin önünde kendi trajedilerinin görüntüleri belirdi. Loki'nin çocuğu, her bir felaketi bizzat planlamıştı. Dostların ve ailelerin yüzünü takarak onları hainlere dönüştürmüş, sonra da *Harald* kurbanları kurtarmıştı. Ancak *Harald* aslında onları kendinden kurtarıyordu.

Sıra benim hikâyeme gelince gözyaşları yanaklarımdan süzöldü. Harald annemi vahşice öldürürken Snorri gibi davranıyordu. Bir ocuk olarak saklandığım yerden çıkıp Tyr'in ateşini ağırıyordum. Kulöbe alevlere boğulmuş, annem çığlık çığlığa yanarken annemin kıyafetlerini giymiş Harald beni duman ve alevden uzaklaştırıyordu.

Snorri kılığındaki Harald'm çığlık atıp ırpındığım, Steinunn'ın büyüsünden kaçmaya çalışarak onu susturmaya çalıştığını belirsiz bir şekilde duydum. Sonra *skald*'ın köyü gözlerimi doldurdu. İnsanlar, Snorri'nin sancağını taşıyan Skalandli savaşçılardan kaçıyordu. Fakat içlerinden biri çığlık atmak için ağzını açtığında dilinde Harald'ın İsimsizlerinin damgası açıkça görünüyordu. Onları Loki'nin çocuğu yönlendiriyordu. Steinunn'ın kocasını öldürdükten sonra küçük oğluna da bıçağı saplarken gülüyordu.

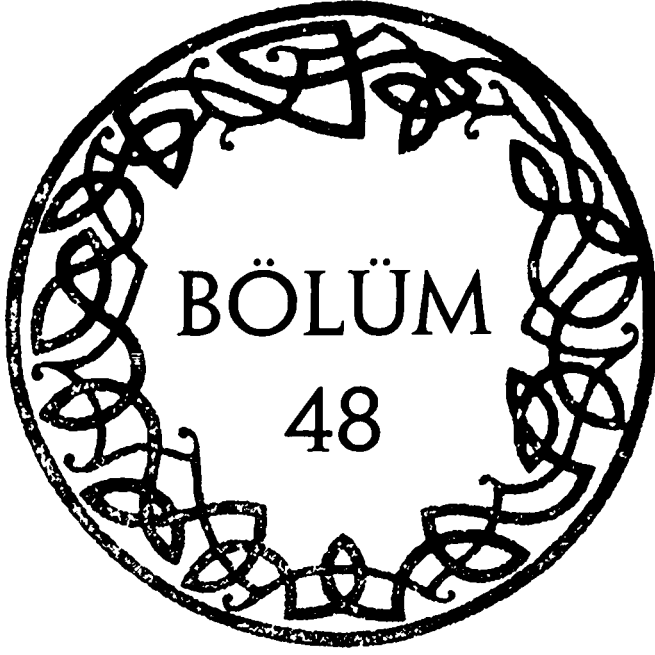
Onları öldüren Snorri değildi.

Harald'dı. Ya da gerçek adı neyse. Snorri'nin yüzünü takmış
Loki'nin çocuğuydu.

Hilekârdı.

Steinunn bana hücremde bu görüntüleri zaten göstermişti
ancak şimdi acısı yoğun, boğucu bir duman gibi yayılıyordu.
Çaresizce büyüünden kurtulmak istiyordum.

Oysa Steinunn şarkısını henüz bitirmemişti.

FREYA

Planım içeridekilerin alevlerden kaçmasına bağlıydı. Fakat yangın büyürken bile surların üzerindeki tek bir insan kıpırdamıyordu.

Yanımda Guthrum dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bedeni hıçkırıklarla sarsıldı. “Hayır, hayır, hayır!” diye inledi.

“Guthrum, ne oluyor? Ne görüyorsun?”

“Gerçeği,” diye fısıldadı. “Steinunn gerçeği açığa çıkarıyor. Harald kurtarıcımız değil... *lanetimiz*.”

Gerçeği bilme arzusu yolculuğum boyunca beni sürükleyen şey olmuştu. Bilmeyi dilemişim. Açığa çıkarmayı istemişim. Şimdi her ikisi de gerçekleşmişti. Ancak bize zafer kazandırmak yerine, gerçek Grindill’deki tüm Skalandlilerin diri diri yanmasına neden olacaktı.

“Gidin!” Geir’e bağırdım ama *draug*’ların arasında sesim

zar zor duyuluyordu. “Kapıları kırın! Harald’ı bulmaya çalışın ama herkesi dışarı çıkarmak daha önemli!”

Geir tereddüt etmedi. Çürümüş yüzü acımasız bir kararlılıkla gerilirken *draug* savaşçılarına emirler yağdırdı. Benimkini besleyen aynı çaresizlikle, doğaüstü bir hızla yanımdan geçip gittiler. Onların da aileleri, sevdikleri Steinunn’ın büyüü altında tutsaktı ve duman her an daha fazla yoğunlaşıyordu. Ben de onlarla birlikte koştum, adımlarım taşlı zeminde sendelerken zihnimde tek bir düşünce vardı. Bjorn’ü bulmalıydım.

Draug’lar iskelet gibi elleriyle taş duvarları kavrayarak korkunç bir hızla kaleyi tırmandılar. Hareketleri ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Büyülenmiş Skalandliler, *draug*’lar aralarında koşarken tehdidin farkında olmadan surlarda heykel gibi duruyorlardı.

Açın kapıları, diye yalvardım içimden. Onları çıkarın!

Kapılar gürültülü bir sesle açıldı ve ilk panik çığlıkları gece havasını doldurdu. Steinunn şarkısını bitirmiş olmalıydı. Grindill halkı büyüünden kurtulup kendilerini dumanla çevrili bulmuşlardı. Korku, ateş gibi yayılırken insanlar kaçışmaya başladılar ancak önleri *draug*’larla kesildi. Tabii ölü savaşçılar onlara zarar vermedi. Bunun yerine, onları kapılara doğru sürerek güvenli bir yere ittiler. Her ne kadar çoğu bunun farkında olmasa da onlar kurtarıcıydı.

“Skoll! Hati!” Öksürerek dizlerimin üzerine çöktüm, boğazım dumanla dolmuştu. Kafalarını avuçlarımin arasına alarak, “Kapılarda kalın,” diye tembihledim. “Harald kaçmaya çalışacak, siz onu bulmalısınız. Bulduğunuzda planladığımız gibi *draug*’lara işaret verin. Belki hâlâ zafer şansımız vardır.”

Skoll onaylarcasına hırladı. Hati ise uzak kapıya doğru fırladı, koyu kürkü dumanın ve gölgelerin içinde kayboldu. Kalkanımı kaldırdım, Skoll’la birlikte kaosun içine daldım. Kale tam anlamıyla bir kâbusa dönmüştü. Şölenin şenliği, yerini dehşete

KEMİĞE OYULU LANET

ve paniğe bırakmıştı. Köylülerle savaşçılar, yan yana birbirini iterek kaçmaya çalışıyor, yüzleri korkudan çarpılmış halde kapılara yöneliyorlardı. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor, gözlerim dumandan yanıyordu. Kalenin merkezine ulaşmalıydım. Bjorn'ü bulmalıydım.

Duman giderek yoğunlaştı, dünyayı gri ve siyah bir bulutun içine gömdü. Önümü göremiyordum. Nefes almak işkenceydi, her soluk ciğerlerimi yakıyordu. Yalnızca birkaç çatı tutuşmuştu ama hissettirdiği ölümcül bir tuzaktı. Her saniye değerliydi ve Grindill'in kıvrımlı yolları bitmek bilmiyordu.

“Bjorn!” diye bağıırken sesim çatladı. “Bjorn!”

Cevap yoktu. Tek duyduğum kaçışanların feryatlarıydı. *Draug*'lar her yerdeydi. Çürümüş bedenleri kararlı adımlarla köylüleri kapılara yönlendiriyor, alevlerden uzaklaştırıyordu.

Lütfen yaşıyor ol.

Panik kalbimi pençeledi. Kalabalığın arasında kalkamm sırtımda sallanırken ilerledim. Sanki tersine akan bir nehirde yüzüyordum. Yanık odun ve saman kokusu havayı doldurmuş, korkunun ağır kokusuyla karışmıştı.

“Bjorn!” diye bir kez daha haykırdım. Çırpınan, çaresiz bir yakarıştı. *Lütfen, bütün bunlar boşuna olmasın. Lütfen yaşıyor ol.*

Meydana ulaştığımda bomboştu. Sadece iki direk arasında asılı duran tek bir figür vardı. Elleri çelikten manşetlere hapsedilmişti.

Göğsümden bir dehşet çılgılığı koptu. Çok geç kaldığıma dair kesinlik içimi kapladı. Fakat sonra o figür kımıldadı. Merdivenleri sendeleyerek çıktım. Meşalelerin ışığı Bjorn'ün tenine gölgeler düşürüyordu.

Lütfen yaşıyor ol, diye dua ettim. *Lütfen ölmüş olma.*

Dizlerimin üstüne çöktüm, yüzünü ellerimin arasına alıp başını kaldırdım. Teni sıcaktı ve Bjorn yavaşça gözlerini açtığında kalbim hızla çarpmaya başladı. “Freya?”

“Ah, tanrılara şükürler olsun,” diye fısıldadım. Ellerini kavrayan demirleri söktüm, ardından bağlarını kestim. Ağırlığıyla üzerime yığıldığında neredeyse geriye devriliyordum. Omuzlarını sıkıca kucaklayıp yüzümü boynuna gömdüm. “Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.”

“Önemli değil, sevgilim.” Parmakları saçlarıma gömülürken dudaklarını bana bastırdı. “Biz her zaman birbirimize döneceğiz.”

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibiydi. Tüm engellere rağmen artık birlikteydik ve onu bir daha asla bırakmayacaktım.

Simsiyah duman bulutları üzerimize çökerken öksürük bedenimi sarstı. “Buradan çıkmamız gerek. Grindill yanıyor.”

Omzumu kolunun altına sıkıştırarak Bjorn’un doğrulmasına yardım ettim. Çatılar birbiri ardına çöküyor, alevler göğe yükseliyordu. Her nefes daha da zorlaşıyordu, ikimiz de şiddetle öksürüyorduk.

“Bu taraftan!” Onu kapıya doğru sürükledim.

Bir gürültü koptu, sıcak hava ve dumanın uğultusuyla bir bina yolumuza yıkıldı. Geri çekilmek zorunda kaldık. Gözlerim yandı, közler saçımı ve tenimi kavurdu. Dumanın içinde hangi yöne gideceğimizi göremiyordum.

Kapana kısılmıştık.

Elimi tutup beni çekerken, “Büyük salona,” diye hırıldadı Bjorn. Onunla birlikte sendeleyerek taş binaya daldık. Dışarıdaki cehennemden sonra içerisi serindi. Ancak duman burada da yoğundu ve alev alması an meselesiydi.

“Nehre açılan bir gider var,” dedim öksürüklerimin arasında. “Alevler dinene kadar orada saklanabiliriz.”

Bjorn başını sallayıp deliğe girerken elimi sıkıca tuttu. Koku eskisi kadar korkunçtu, kirli su ve çamur etrafımızda sıçırıyordu. Bjorn karanlıkta sendelediğinde yolumuzu aydın-

latmak için elimi büyüyle ışıldattım. Derine indikçe duman dağıldı. Steinunn'la konuşmak için yaptığım talihsiz planımdan beri birileri buraya gelmiş olmalıydı çünkü cesetler ve enkaz temizlenmişti. Su seviyesinin düşmesi sayesinde neredeyse nehre ulaşabilirdik.

“Burada bekleyebiliriz,” diye mırıldandım. Suyun akıntısı bedenimi çekiştiriyor, büyüm suya yansıyor.

Bjorn öksürükler arasında başını salladı. Onu kendime çektim. Tanıştığımızdan beri ilk kez teni soğuktu. Kalbim hızla çarptı çünkü yaraları düşündüğümünden daha kötü olmalıydı. “Yangın söndüğünde dostlarımız bizi bulur. Bitti. Kazandık.”

Ancak tüm sözlerime rağmen kalbim göğsümde hızla atıyordu çünkü Skoll ve Hati'nin, Harald'ı bulduğundan emin olana kadar bu iş bitmeyecekti. Öldüğünden emin olmalıydım. O anda tüylerim diken diken oldu ve bir silah bulmak istedim.

Tünelin karanlığına bakarak, “Bjom,” diye fısıldadım. “Bir şeyler doğru değil.”

Yanıt vermedi. Başımı çevirdiğimde geriye doğru sendelediğini gördüm. Sonra suyun altına gömüldü.

Nefesim kesilirken ellerim ona uzandı ama artık çok geçti. Akıntıya kapılmıştı.

Kalkanımı bırakıp ardından suya daldım. Nehir buz gibiydi, bedenimi sarmalarken dişlerim kenetlendi. Akıntıyla birlikte yüzdüm. Parmak uçlarımda büyü parıltısı yanıyor, onu bulmak için karanlığı aydınlatıyordu.

Yüzeye çıkıp bağırdım. “Bjom!”

Fakat onu göremiyordum, önümüzde sudan daha kötü bir şey vardı. Şelalenin gürültüsü çoktan duyulmaya başlamıştı ve ben olmadan Bjorn'ün düşüşten sağ kurtulma şansı yoktu.

“Freya!”

Karanlığı taradım, ileride Bjorn'ün silüetini gördüm. “Dayan!” diye haykırıp var gücümle ona doğru yüzdüm.

Uğultu her an daha da yaklaşıyordu.

Lütfen, diye dua ettim. *Ona daha yeni kavuştum*.

Ancak iyi ya da kötü kaderi belirleyecek olan dualar değil, eylemlerimdi. Onu kurtaracak olan bendim. Daha hızlı yüzdüm, ona uzandım.

Parmaklarımız birbirine kenetlendiği anda şelaleden birlikte sürüklendik.

Bunu daha önce yaşamış olmam, ikinciye hazırlıklı olmamı sağlamamıştı. Düşerken midem ağzıma geldi, büyüm bizi sarmaladı. Korunuyor olsak da suya çarptığımızda dişlerim titredi.

Yüzeyin altına çekildik, çağlayanın girdabında döne döne sürüklendik.

Kara su gürültüyle akıyordu. Tırnaklarımı Bjorn'ün koluna geçirip aşağı doğru yüzdüm. Bana karşı koysa da dişlerimi sıktım ve onu tutarak nehrin dibine çektim. Sonra da akıntıdan kurtulana kadar yolumu açtım.

Ayaklarımı zemine basarak kendimi yukarı doğru fırlattım. Başım suyun yüzeyini yardı.

Bjorn yanımda belirlediğinde ciğerlerini dolduran bir nefes aldı.

“Bu tarafa,” diye bağırdım. “Kıyıya! Yüz!”

Nehri yara yara ilerledim. Buz gibi kuzey rüzgârı üzerimize çarpıyor, ellerimi uyuşturuyordu. “Bjorn!”

Solumda bir gölge hareket etti. Bjorn karanlıkta öksürerek ve küfrederek kıyıya tırmanıyordu. Elime büyü çağırdığımda gümüş ışık yüzünü aydınlattı. “Sen iyi misin?”

Nehir suyunu toprağa tükürerek, “İyiyim,” diye tersledi. “Donuyorum.”

Onu tanıdığım süre boyunca Bjorn bir kez bile üşüdüğünden şikâyet etmemişti. Ayrıca... benimle hiç bu tonda konuşmamıştı.

Tüylerim diken diken oldu ve midem bulanırken yere oturdum. “Ateş yak,” diye seslendim.

KEMİĞE OYULU LANET

Bjorn başını çevirip bana baktı. Karanlık, yüzünü gölge gibi örterken bile bakışlarındaki zalimlik tüylerimi diken diken etti.

Elim kılıcımın kabzasına gitti ama yoktu. Nehirde kaybolmuştu.

Bjorn'ün dudakları, yüzünde hiç görmediğim bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra Harald'ın sesi duyuldu. “Zeki kızsın, Freya.”

BÖLÜM

49

BJORN

Steinunn'ın finali, Grindill'in zindanında Harald'ın bana ettiği itirafı ortaya çıkardı. Kalabalığın dudaklarından tiksinti ve öfke dolu çığlıklar yükseldi. Snorri'nin yalnızca öldürülmediğini, Harald tarafından *yendiğini* de anlamışlardı. Kürsüdeki adam kralları değildi, Loki'nin çocuğuydu.

Görüntü gözlerimin önüne serildi. Harald'ın hücremin parmaklıklarına yaslanarak tiksinti dolu yüzümü izlediğini gördüm. “Herkesim ve her şeyim,” diyordu gülerek. “Ve hiç kimse, hiçbir şeyim. Annem damarlarımda akan kanı gördüğü an beni terk etmiş. İsimsizlerim kadar isimsizim. Olduğum şey yüzünden seilmeyen ve istenmeyen biriydim. Ben de kendimi yeni birine dönüştürdüm. Hatalarımdan her defasında ders çıkardım. Sanatımı ustalaştırana kadar bilgeliğin parçalarını keşfederek tekrar tekrar başkaları oldum. Harald benim başyapıtım. Annen, ikinci şaheserim. Ama Snorri...” Keyifle iç çekti.

KEMİĞE OYULU LANET

“Tüm Skaland, davulumun ritmiyle dans ederken benim adımları söyleyecek.”

Şarkı kahkahalarla dolu yüzüne odaklandı. Ardından Steinunn’ın sesiyle birlikte yavaşça dağıldı.

Büyünün esaretinden kurtulduğumuzda, nefesimizi boğan kara dumanla yüz yüze kaldık.

Grindill yanıyordu.

Bir anlığına kimse hareket etmedi. Kalabalıktaki herkesin yüzü dehşetle gerilmişti, en çok da Kadersizlerin. Trajedilerinin gerçeği artık ortaya çıkmıştı ve hepsi tiksintiyle aynı duyguda birleşmişti. Yas içindeydiler. Acı duyuyorlardı. Duygular hızla öfkeye dönüşüyor, gözler hayatlarını parçalayan yaratığı arıyordu.

Ancak Harald yoktu.

“Yangın,” diye bağırdı biri. “Yangın var!”

Her şey kaosa dönüştü.

“Nerede o?” diye kükredi Gyda. Dumanı umursamadan kılıklarını çekmişti.

İdamını izlemek için toplanan herkes, duman bulutlarından korkarak ve hangi yöne kaçacaklarını bilemeden panik içinde bağıyordu.

Ellerimi direklerle sabitleyen çelik kelepçelerden kurtulmaya çabaladım, ağızımdaki bağı aşmaya çalışarak bağırdım.

O anda Leif yanıma geldi ve ağızımdaki bağı çekip çıkardı. “Babam öldü mü yani?”

Steinunn eylemlerimin dinleyenlerde uygunsuz bir intikam dürtüsü doğurmaması için şarkısında adada olanları özellikle dışarıda bırakmıştı. Yine de Leif, “Onu sen öldürdün, değil mi?” diye sordu. “Çünkü annene saldırdığını, ölümüne sebep olduğunu düşündün. Oysa o Harald’dı, babamın yüzünü takmıştı.”

Bu konuşma için ne zaman ne de yer uygundu. Ancak artık ona yalan söylemeyecektim. “Evet.”

“Onu öldürdüğün için senden nefret etmek istiyorum.” Leif’in yüzünden yaşlar süzülüyordu. “Harald’ın seni yıllarca kandırıp yaptırdığı şeyler için de. Ama nasıl yargılayabilirim ki? Ben de onun oyununa kandım. Freya teslim olduğunda ve ona boyun eğdirme görevini bana verdiğinde bunu bir onur saymıştım.”

“O Loki’nin çocuğu.” Ağzımdaki bağın kötü tadını tükürdüm. “Hepimizi kandırdı. Ama kanını dökeceğiz.”

Leif başını sertçe salladı, sonra bileklerimi kavrayan kayışları çözdü. “Artık suçun kimde olduğu açık.”

Kollarımı kurtardım. “Onun peşine düşeceğim. Sen herkesi Grindill’den çıkarmalısın. Freya düşmanın değil. Ordusu da öyle. Onlar müttefikin.” Elim omzuna koydum. Arkasında Ylva’nın bizi izlediğini gördüm. “Snorri’yi gururlandır.”

Kardeşimden uzaklaşarak platformdaki Kadersizlere seslendim. “Harald hepimizi kandırdı. Onu durdurmalıyız. Ve bu kolay olmayacak. Her yüzü, her şekli alabilir. Ayrıca Tora’yı yeminlerle kendine bağladı. Yani istemeden de olsa, onu korumak için ölümüne savaşacaktır.”

Gözlerinde öfke alevlendi ama öfkeleri artık bana değil, Harald’a yönelmişti.

“Savaşamayacak olanlar, halkı Grindill’den çıkarın, yoksa hepimiz yanacağız!” diye bağırdım. O sırada Skalandli bir savaşçı yaklaştı. Gözleri *draug*’un yeşiliyle parlıyordu.

“Bu Grindill halkına karşı değil, Harald’a karşı bir saldırı.” Sesi kulağa keskin ve rahatsız edici geliyordu. “Onu ararken kaçmanıza da yardım edeceğiz.”

Ylva ilk tepki veren oldu. Sesi kükremesiyle yankılandı, herkesin kulağına ulaştı. “Düşman Grindill’in içinde, dışında değil! Kapılardan çıkın! Ateşten Doğan Freya’dan ve ordusundan size zarar gelmeyecek!”

Halk sözlerine itaat etti, *draug*’ların eşliğinde güvenliğe doğru koştu.

KEMİĞE OYULU LANET

“Savaşabilecek olanlar, Loki’nin çocuğunu avlamalıyız!” diye bağırdım ve Kadersizler etrafımda toplandı.

“Peki ama hangi kılığa büründüğünü nasıl anlayacağız?” diye sordu Gyda. “Şu anda yaşlı bir kadının kılığına girip kalabalıkla birlikte kaçıyor olabilir. Kapıların dışına çıkarsa onu bir daha asla bulamayız.”

“Tora’yı arayın.” Kaçısan kalabalıkta onun uzun boyunu görmeye çalıştım. “Harald bir korkak. Tora’yı yanında tutacaktır. Gidin!”

Gözlerimizde ölüm parıltısı, ellerimizde tanrıların armağanı silahlarla hepimiz dört bir yana dağıldık.

“Tyr,” diye hırladım ve baltam alev aldı. Duman o kadar yoğunlaşmıştı ki, görmek neredeyse imkânsızdı. Yine de kalabalığın arasından ilerledim. Harald bir evin içinde saklanıyor olabilirdi ama içgüdülerim fırsat bulur bulmaz kaçmayı deneyeceğini söylüyordu.

Dumanın arasında, önümdeki kalabalığın yavaşladığını gördüm. Acı veren gözyaşlarımı sildim. Freya’nın *draug*’larının onları geri tuttuğunu ve sadece birkaçının aynı anda geçmesine izin verdiğini gördüm. Skoll’un aralarında durduğunu görünce hemen anladım. Kurt geçen herkesi kokluyordu. Harald kılığıyla yalan söyleyebilirdi ama kokusunu değiştiremezdi.

“Zekice, Freya,” diye mırıldandım. *Draug*’ların arasında onu aradım ancak hiçbir yerde yoktu. Bir yanımda onun güvende olduğundan emin olmak istese de Harald önceliğimdi. Bir soğa saparak diğer kapının önünde toplanan kalabalığı taradım. Orada da Hati ve *draug*’lar bekliyordu.

Tora’dan ya da Harald’dan iz yoktu.

Küfredip dumanı ciğerlerime çekerek öksürdüm ve kaleler arasında dolaşırken onu aramaya devam ettim.

O an tanıdık bir siluetin dar bir geçide doğru eğildiğini gördüm.

Göğsüm sıkıştı. Tora'ya zarar vermek istemiyordum ama başka çare kalmamış olabilirdi.

Dumanın her yutkunuşumda boğazıma saplanan acısıyla koşmaya başladım. Köşeyi döndüğümde duraksadım. Tora ve gri tunikli yabancı bir adam çıkmazda sıkışmıştı.

Tereddüt etmedim.

Baltamı fırlattım, havada taklalar atarak adamın kafatasına saplandı. Taş gibi yere yığıldı. Fakat o an bir darbe omzuma indiğinde sendeledim.

Kolumda bir acı parladı, gözüm Skade'in okunun saplandığı sağ omzuma kaydı.

Bir tuzak.

Ok yok oldu ve deldiği yerden kan fışkırarak kolumdan akmaya başladı. Skade çatıdan atlayıp ölü adamın yanına kedi gibi zarif bir hareketle indiğinde, Tora bana perişan gözlerle baktı. Ayağıyla adamı dürterken, "Çok da üzülme, Bjorn." diye alay etti Skade. "İsimsizlerin hepsi, onursuz bir ölüm hak ettirecek şeyler yapmışlardır. Bir amaç uğruna kullanıldılar. Onlardan hep nefret etmişimdir."

"Harald nerede?" Baltamı tekrar elime çağırıp sıktım. Skade'e karşı ağır bir dezavantajdaydım. Üstelik Tora'ya ona yardım etmesi emredilmişse şansım yoktu.

"Onu yakalayamayacaksın." Skade'in gülümsemesi büyüdü. "Bunun için fazla kurnaz."

"Freya yakalayacak." Üzerine yürüdüm, parlayan oku göğsüme çevirmişti. "İsteddiği yüzü takabilir ama Skoll'la Hati hâlâ pisliğin kokusunu ayırt eder."

Skade omuz silkti. "Kadının, sen yanında değilken daha akıllıca düşünüyor, bunu kabul ediyorum. Ama Freya onu alt edecek kadar kurnaz değil."

Dumanın arasından, binanın yan tarafında sürünerek giden bir gölge gördüm. İnsana benzemiyordu ama tanıdıktı. Baltamı

kaldırıp bir adım daha attım. Skade'in dikkatini üstümde tuttum. Tora da gölgeyi fark etmişti ancak ses etmedi.

"Neden ona sadıksın, Skade?" diye sordum. "Tora zorla tutuluyor. Biz de kandırıldık. Ama sen kendi isteğinle yanında duruyorsun."

"Çünkü ben onun öz çocuğuyum." Dişlerini gösterdi. "Onun kızı, inşa ettiği her şeyin vârisiyim. Seni kayırmasını sineye çektim çünkü gerçeği biliyordum. Bunun Skaland'i ele geçirip kuzeyin kralı olma oyunundan ibaret olduğunu biliyordum."

"Onun çocuğu değilsin. Bu imkânsız." Kulağımda Gyda'nın sesi yankılandı, dönüp baktığımda demirci arkamdaydı.

"Doğduğun günü hatırlıyorum, Skade," diye devam etti. "Belki Hrafnheimli Harald babandı. Ancak sen annenin karındayken bile Harald babasının yumruklarından kaçıyordu. Bu da hizmet ettiğin yaratığın seninle hiçbir kan bağı olmadığı anlamına gelir. Senin Harald'ını o öldürdü, kızım. Yüzünü ve hayatını aldı. Seni de hepimizi kandırdığı gibi kandırdı."

"Yalan!" diye çığlık attı Skade. "Annem beni terk etmeden önce Harald'ın babam olduğunu söylemişti. O da annemin doğru söylediğini onayladı. Beni vârisi olarak tanıdı!"

"Steinn'ın büyüğü yalnızca gerçeği gösterebilir," diye karşılık verdi Gyda. "Harald, Hrafnheim'dan kaçtığı anda annenin hamile olduğunu biliyorum. Geri döndüğünde artık o Harald değildi. Baban olduğunu iddia ettiğin adam öldü ve sen bir sahtekâra hizmet ediyorsun. Kandırıldın."

"Hayır!" Skade yayını kaldırdı, oku Gyda'nın kalbine doğrulttu.

Ancak Geir ondan daha hızlıydı. Bir *draug*'un doğaüstü çevikliğiyle binanın tepesinden atlayıp Skade'e çarptı. Yere yuvarlanırken onun kafasını çevirdi. Skade'in boynunun kırılış sesi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Işığsı snen gözlerine bakarak, “Annem için,” diye tısladı Geir. “Ruhunu Nidhogg yesin.”

Sessizlik kt. Yalnızca Grindill’i saran alevlerin çıtırtısı kalmıştı.

“Tora, Harald nerede?” diye sordum. “Söyleyebilir misin?”

Hayır dercesine bana baktı. “Bilmiyorum, Bjorn. Gerçekten.”

Dudaklarımdan küfürler döküldü. “Geir, Freya nerede?”

“Onu ararken sizi buldum.” Ayağsı kalktı. “Seni kurtarmak için içeri girmişti.”

“Kurtlar Harald’ı buldu mu?”

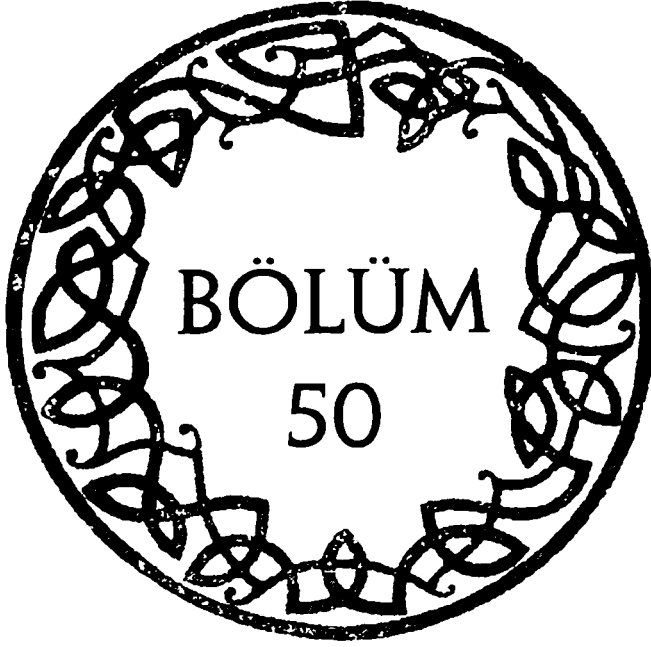
Geir başını iki yana salladı.

“Aramaya devam edin. *Draug*’lara, buldukları her İsimlisi yakalayıp öldürmelerini söyleyin. Dillerindeki işaretten tanırırsınız. Harald’a bağlılar. Ben Freya’yı bulacağım.” Koşmaya başladım, kapılara doğru ilerlerken Guthrum’la çarpıştım.

“zgnm.” Arkadaşımın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. “Sana inanmadığım için özür dilerim.”

Artık bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Omuzlarını kavrayıp onu göz göze gelmeye zorladım. “Freya kayıp. Onu bulmak için Kaja’nın yardımına ihtiyaım var.”

FREYA

“**N**erede o?” diye sordum. Bjorn’ün yüzü erimeye başladı ve yeniden biçimlenerek Harald oldu. “Grindill’de yanarak ölmüştür, sanırım.” Harald bir eliyle büyükçe bir taş kavradı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim, Freya. Cesaretin olmasa buradan sağ çıkamazdım herhalde. Tabii bir ömürlük emeğimi mahvettiğini saymazsak, küçük sürük.” Son sözlerini tıslayarak söylemişti. Kayayı elinde tartarken bana doğru bir adım attı.

“Kendi kaderini kendin ördün, Harald.” Nefret ve keder göğsümü yakıyordu. Gyda’nın verdiği deniz baltasını çektim. Yanımda sadece o vardı. “Çevrendeki herkesin hayatıyla oynadın ve sebep olduğun acıyı umursamadın. Tek kaygın ise

kazandığın kontroldü. İnsanların hayatlarını kendi keyfin için mahvettin. Eğer birliğin sana sırt çevirdiyse bu senin eserindir.”

“Onlara güç verdim.”

“Onları intikamın kölesi yaptın.” Çaresizce kalkanımı ve kılıcımı diledim ama elimde yalnızca kısa bıçak vardı. “Sonra da onları kendi oyunlarını ilerletmek için kullandın. Belki uzun yıllar daha başarılı olabilirdin ama hırsın bunun önüne geçti.”

“Tek hatam, fırsat bulduğumda seni öldürmemekti,” diye tısladı. “Her şeyi berbat ettin!”

“Bu benim özel yeteneğimdir.” Saldırıya hazırlandım. “Ve işim henüz bitmedi.”

Harald dudaklarını kıvrarak hırladı, sonra taşını fırlattı. Taş büyüyle kaplı elimin üstüne çarpıp sekerek nehre düştü.

“Güzel denemeydi...” Ancak sözümü yarıda kestim çünkü Harald aslında beni hedef almamıştı. Amacı dikkatimi dağıtmaktı.

O anda şekil değiştirip Hati’nin devasa, korkunç bir haline büründü.

Göğsümde buz gibi bir korku yayıldı. Bir adım geri çekildim. Sonra bir adım daha. Bu sırada siyah kurt yaklaşırken dudaklarını geri çekip acımasız dişlerini gösteren bir hırıltı çıkardı.

Elimi kaldırdım ve Hlin’in büyüü avucumda ışıldadı. Kurt üstüme sıçrarsa, onu iki katıyla geri püskürtecektim.

Fakat ayağım nehir taşları arasında burkuldu, bacağıma saplanan acıyla yere düştüm. Kendimi korumak için kollarımı geriye doğru uzattım. Tek gördüğüm şey, gece yarısı rengine bir kürk ve ölümcül dişlerdi.

Çığlık boğazımdan koparken büyüü önümde örmeye çalıştım. Ancak çok yavaşım.

O anda üzerimde bir alev parladı. Kurdu yandan vurarak acı dolu bir inlemeyle yere savurdu. Ayağa fırlayıp bir taş kaptım,

KEMİĞE OYULU LANET

onu ezip paramparça etmeye hazırdım. Fakat kurt-Harald gözden kaybolarak ağaçların arasında kayboldu.

“Freya!”

Başımı çevirdim. “Bjorn?”

Elinde baltasıyla birlikte nehrin diğer yakasındaydı. Göz göze geldik, ardından koşmaya başladı. Suyu daldı ve köpükleri yara yara karşı kıyıya geçti. Bir an sonra kollarımdaydım. Sıcaklığına sarıldım, yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekerken gözyaşlarıyla hıçkırdım. “Yaşıyorsun,” diye hıçkırdım. “Yaşıyorsun, yaşıyorsun.”

“Valhalla’nın eşliğini geçene kadar arkanda olacağımı söylemiştim.” Yüzünü saçlarıma gömdü. “Ölüm asla seçenek değildi.”

Ona sıkı sıkı sarıldım. Rüya gibi geliyordu, burada olduğuna inanmak zordu. “Nasıl?” Sesim zor çıkıyordu. “Nasıl buradasın?”

“Kaja.” Kuş üstümüzde çığlık atıp yeniden kaleye doğru süzüldü. Bjorn beni yere indirdi ama kolları hâlâ beni bırakmamıştı.

Elimi ışıldattım, omzundaki yarayı görünce yüzümü buruşturdum. “Yaralanmışsın.”

“Skade’in oku. Temiz bir yara.” İsteksizce kollarını indirdi, baltası sol elinde belirdi.

“Onu öldüreceğim. Bunu sana yaptığı için kalbini söküp çıkaracağım.”

“Onu önce diriltmen gerekir.” Başını eğip dudaklarını alnıma değdirdi. “Öldü. Geir öldürdü.”

Onu kendi ellerimle öldürmeyi isterdim ama annemizi öldürenin canını kardeşimin almış olması yerinde bir intikamdı. Şu an ise başka endişelerimiz vardı ve gözlerim Harald’ın kaybolduğu ormana çevrildi. “Onu vurdun.”

“İyi bir darbe değildi.” Bjorn baltasını kaldırıp birkaç adım

attı, taşların üzerine kan sıçramıştı. “Yaralı ama ölümcül değil. Bu onu daha tehlikeli hale getirecektir.”

Gözüm kayalıklara ilişti. “Buraya geldiğini bilen var mı?”

“Guthrum. Diğerlerini getirecek ancak onları beklersek Harald’ın izini kaybederiz. Herhangi biri gibi davranabilir ve kim olursa olsun Harald bu işin peşini bırakmayacak. Bunu şimdi bitirmeliyiz.”

Elimde deniz baltam vardı. Kalkanım yoktu, yalnızca büyüüm vardı. Hel’in gücü ona zarar vermezdi ve bu surette Harald ölümcül bir düşmandı.

Fakat biz de öyleydik.

“Öyleyse av başlasın.” Bıçağımı kavrayışımı düzelttim. “Önden sen mi gitmek istersin, yoksa ben mi gideyim?”

“Sen git. Daha cesursun.” Bjorn gülümsedi, kan izini takip ederek ormana daldı. Gözlerimi devirerek peşinden gittim. Haraket belirtisi olup olmadığını görmek için bakışlarımı gölgelere diktim.

Orman olağandışı biçimde sessizdi, sanki bütün hayvanlar nefesini tutmuştu. Haksız değillerdi. Harald’ın kurt formu, gördüğüm her varlıktan büyüktü. Ancak asıl korktuğum, o dişlerin ardındaki zihindi çünkü Harald her şeyden önce kurnazdı.

Kurt izlerinin düzensizliğine bakarken, “Neresinden yaraladın?” diye sordum. “Üç ayağının üstünde koşuyor ama kan izi az.”

“Omzundan.” Bjorn kan izlerinden birine eğildi. “Alev yarayı kısmen dağlamış olmalı, bu yüzden kan kaybı az.”

Bakışları bana kaydı, başka bir ihtimali daha düşündüğünü anlamak zor değildi. Harald gösterdiğinden çok daha az yaralıydı.

Kalbim hızlandı ve bıçağımın sapı terden ıslandı. Belki de biz avcı değil, avdık.

“Sence karanlıkta görebiliyor mu?” Her gölge kıpırdıyormuş gibiydi. “Gerçek bir kurt kadar keskin işitebilir mi?”

KEMİĞE OYULU LANET

“Büyük ihtimalle,” dedi Bjorn. “Ama sen zaten pırıl pırıl ışıldıyorsun ve sürekli konuşuyorsun, Ateşten Doğan. Eminim nerede olduğumuzu gayet iyi biliyordur.”

Yanaklarım kızarsa da benimle alay etmesi korkumu biraz olsun hafifletti. “O zaman büyüyü söndürelim mi? Gizlilik adına?”

“Önce biraz susmayı deneyelim.”

Derin bir nefes alıp adımlarımı dikkatle attım, sağımı solu-mu kolladım. Elimdeki ışığın ilerisinde yalnızca kara boşluk vardı.

Solumdan bir dal kırıldı. O yana dönerken kalbim boğazımda atıyordu. Bir soluklanma sesi duyduğumu sandığımda nefesimi tuttum. Sonra orman yine sessizliğe büründü. Bjorn yürümeye devam etti.

On adım sonra durdu. “İz burada bitiyor.”

Yanma gittiğimde yerdeki pençe izleriyle kan damlalarının kaybolduğunu, uçup gitmiş gibi yok olduklarını fark ettim. Bjorn’le göz göze gelince kollarımı bir kuş gibi çırpıtım, o ise başını iki yana sallayıp omzunu işaret etti. Demek uçmamıştı.

Peki herhangi bir yaratığa dönüşebilen, her türlü canlı şekline bürünebilen bir adamı nasıl avlayacaktık? Şarkılarda Loki’nin bir sineğin bile kılığına girdiği söylenirdi. Karanlıkta o kadar küçük bir şeyi nasıl yakalardık? Onun kanının bağlandığı kuralları bilmiyordum ve sinirlerim gerilmeye başlamıştı.

Tam o anda sıcak bir damla yanağıma düştü.

Kolumu hızla kaldırıp büyümü yaktım. Dişleri ve pençeleriyle koca bir gölge üzerime geliyordu. Artık kurt değildi, dev bir kedi olmuştu. Boğazımdan bir çığlık koptu, ölüm kaçınılmaz görünüyordu. Ancak gölge büyüme çarptı, havada takla atarak fırladı. Kulaklarımı yırtan bir kükreme eşliğinde Bjorn’ün üzerine düştü.

Kulağıma acı dolu bir inleme gelirken yanık tüy kokusu etrafa yayıldı.

Ardından yaratık geceye karışıp kayboldu.

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadım. Bjorn’ün göğsünde kızıl pençe izleri vardı ve kan pantolonunun belini ıslatmaya çoktan başlamıştı. “Bu delilik. Geir’i ve diğerlerini bulup onu birlikte avlamalıyız.”

“Onları bulup geri dönene kadar çoktan kaybolur.” Bjorn baltasını kaldırdı, kedinin gittiği yöne ilerledi. “Onu şimdi öldürmeliyiz.”

Koşmaya başladı. Ağaçların arasından hızla geçiyordu. Hangi izleri takip ettiğini, Harald’ın nereye gittiğini nasıl bildiğini göremiyordum. Yine de başka çarem yoktu, arkasından koşmak zorundaydım.

Köklerin ve devrilmiş dalların arasında tökezledim, defalarca yüzüstü düşmekten zor kurtuldum. “Bjorn!” diye seslendim.

“Onu görüyorum. Koşuyor. Onu öldüreceğim!”

“Bjorn!”

Daha adı ağzımdan çıkarır çıkarmaz Bjorn gözden kayboldu. O an nefes nefese durabildim, ayağımın ucu boşluğa gelmişti. Önümde eski bir av çukuru vardı, Harald’ın aceleyle örtmeye çalıştığı bir tuzaktı. Çukurun dibinden Bjorn bana bakıyordu. “Sen iyi misin?” diye sordum. “Yaralandın mı?”

“Arkana bak!”

Hızla dönüp bıçağımı kaldırdım ama pençeler sırtımı tırmalamadı. Çılgılık atarak karanlık şekle saldırdığımda Harald çoktan gölgelerin arasına geri çekiliyordu.

Ne kedi ne kurttu.

Artık bu dünyaya ait hiçbir yaratık değildi, Harald’ın yarattığı bir canavardı. Onu savaşırken hiç görmemiştim. Bu yüzden ne kadar tehlikeli olduğunu fena halde küçümsemiştim.

Harfleri uzatarak, “Freya,” diye fısıldadı yaratık. İnsan sesiyle alay edercesine bozuk çıkan boğuk bir tonu vardı. “Freya!”

“Sadece kendini koru!” diye bağırdı Bjorn. “Tırmanıyorum!”

Yaratık çevremde dolaşmaya başlayınca, “Çabuk ol,” diye fısıldadım. Dikenleri ve gece yarısı pullarıyla parıldıyordu, kırmızı dili diş sıralarının arasından dışarı sarkıyordu. Kaslı uzuvlarının ucundaki pençeler elimin boyundaydı. Omzundaki derin yaradan kan sızıyordu ama en ufak bir rahatsızlık göstermiyordu.

Üstelik benim elimde sadece yarı kolum uzunluğunda bir bıçak vardı. “Sonunda gerçek suretini aldın demek,” dedim ben de onu çevreleyerek. Bir gözüm Bjorn’de, bir gözüm yaratıktaydı. “Karakterine çok daha uygun olmuş.”

Yaratık boğuk kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “Uzun zamandır senin o geveze dilini koparmayı arzuluyorum,” diye hırladı. “Ağzından dökülen o sonsuz saçmalığı sonsuza dek susturmak istiyorum.”

“Beni hakaretle mi öldüreceksin?” İçimden Bjorn’ün çabuk olması için yalvarıyordum ama yaralı omzu yüzünden zorlandığını biliyordum. “Eğer öyleyse, keşke Ylva senin yerine burada olsaydı. Onun dili çok daha keskindir.”

Harald hırladı, ardından tükürdüğünde bana püskürttüğü siyah maddeden uzaklaştım. Her ne ise yere düştüğü yerde cızırdadı ve kalbim biraz daha hızlandı. Tanrılar, kalkanım için neler vermezdim. Kılıcımı da istiyordum. Böyle bir kavgaya hazırlıksız dalmamış olmayı dilerdim.

Bir pençesini savurduğunda karşılık verdim. Anında hızla geri çekildi. Sonra yine saldırdı. Beni yıpratmaya çalışıyordu.

Ancak yaralı olan ben değildim. Bjorn çukurdan çıkana kadar savunmada kalabilirdim ve...

Düşüncemi tamamlayamadım çünkü Harald geri çekilmiş, yılan gözleriyle düşünüyordu. Ardından değişti, eriyip yeniden şekillendi. Kendi suretine döndü ama bedeninden çok sayıda dokunaç çıktı, uçlarında pençeler parlıyordu.

“Bjorn!” diye bağırdım. “Çık şu siktiğimin çukurundan!”

Dokunaçlarından biri bana doğru fırladığında savuşturdum ama bir diğeri yanımdan geçti. Kaçıp yuvarlanarak ayaklarımın üzerine kalktım ve darbeyi güçlkle engelledim.

Bir an sonra bacağıma saldırdı.

Sırtüstü düştüm, darbe neredeyse bıçağımı da elimden düşürüyordu. Küfrederek yuvarlandım, bir pençe zincir zırhımdan sıyrıldı. Başka bir pullu dokunaç başıma savruldu ve ucunu kesmek için bıçağımı kaldırdım.

O an bacağımda bir acı patlayınca hata yaptığımı anladım. Harald kahkahalar atarak geriledi.

Bacağımdan kan fişkırıyordu ama korkuma asıl neden olan şey hissettiğim yanmaydı. Pençeleri zehirliydi.

“Budala kız,” diye kahkaha attı. Yavaşça ölmemi izlemekten açıkça memnun bir şekilde yere çöktü. “Küçük bir tanrının işe yaramaz büyüüne sahipsin. Yani o çok değerli büyüün aslında etkisiz. Hel bana... *ailevi sadakatinden* dolayı zarar vermez.”

Ellerimin ve dizlerimin üzerine doğruldum.

Harald sadece güldü. “Azmin gerçekten takdire şayan. Ama kaderini öreceğ olan benim, Freya. Sen değilsin. Benim ipliğim daha güçlüdür.”

“İstedığın kader bu mu, Harald?” diye sorarken ayağa kalktım. Bacağım o kadar acıyordu ki, neredeyse ağırlığımı taşıyamıyordu. “Birliğini kaybettin. Krallığını kaybettin. Gücünü kaybettin.”

Dokunaçları öfkeyle titredi. Mesafemi koruyarak etrafında dönmeye devam ettim. Gözlerim çukurun içindeki alev parıltısındaydı.

Yan tarafa aksayarak ilerledim. “Ben kaderimi yerine getirdim, Harald. Kendi kaderimi kontrol ederek Skaland’i birleştirdim. Tüm bunları ben yaptım, sen değil. Saga’nın gördüğü kehanet gerçekleşti. Tüm yaptıklarına, hilelerine, oyunlarına

rağmen onun gördüğü geleceği değiştiremedin. *Benim ipliğim seninkinden daha güçlü.*”

“Öyleyse onu keseceğim!” Üzerime atıldı, dokunaçları havayı yararak deniz baltamı elimden uçurdu. Silah gölgelerin içine kayboldu.

Tam o anda Bjorn’ün baltası çukurun kenarına saplandı ve o, kanlar içinde ve çamura bulanmış halde dışarı tırmandı. Baltasını kaldırıp fırlattı.

Alev saçan demir havada taklalar atarak uçtu. Harald ise acıyla çığlık atıp geri çekildi. Bir dokunacı kopmuştu, diğeri de paramparça olmanın eşiğindeydi.

Baltası sol elinde yeniden belirirken, “Umarım o parçan insan suretinde önemli değildir,” dedi Bjorn. Onun da sağ kolu cansızca yanında sallanıyordu. “Çünkü açıkçası neyin, nereye ait olduğundan emin değilim.”

Harald hırlarken yanlarından daha fazla dokunaç fırlayıp vahşice savruldu. Bjorn hepsini kesip parçaladı ama çok fazlaydılar. Er ya da geç bir tanesi isabet edecek, o kara zehriyle Bjorn’ün kaderini mühürleyecekti.

Benimkini ise çoktan mühürlemişti.

Bu savaşın tek yolu kalmıştı.

Kuvvet değil, kurnazlık kullanmalıydık.

Tükenen gücümü zorlayarak yaratığın sırtına atıldım, kollarımı boynuna doladım.

İçimde büyü kabarıırken, “Kendimi lanetliyorum,” diye fısıldadım. “Hel, bedenimi bu ölümlü dünyadan al.”

Yerden fişkırان kökler bedenime sarıldı, beni aşağı çekti. Harald kurtulmaya çalıştı ancak sağlam bacağımı etrafına dolayıp bırakmadım. Kökler ikimizi birlikte toprağın altına sürükledi. Kanı benimki kadar ilahi olduğu için Harald’ı da yanıma aldım.

Toprak dört yandan üzerime kapanıp nefesimi kesti. Sonra düşmeye başladık.

Harald'ın bedenini bıraktım ve köklerden birine tutundum. O ise düşmeye devam etti. Bacağım yanıyordu, zehrin gücümü tükettiğini hissedebiliyordum. Yavaşça ölüyordum.

“Freya!”

Bjorn'ün sesi uzaklardan geliyordu. Yine de onu görebilecekmişim gibi yukarı baktım. Bana ulaşmaya çalıştığını düşündüm ama onun büyüğü diyarlar arasında dolaşmasına izin vermezdi.

Yukarı tırmanabilirdim. Belki yardım bulurduk. Volund zamanında gelebilirdi. Belki hayalini kurduğum o geleceğe kavuşurdum. Şiddetten ve korkudan uzak, sevdiğim adamla birlikte bir hayata ulaşırdım.

Kendi kaderimi öğretilirdim.

Yukarı uzanıp kendimi çekmeye başladım. Tam o sırada aşağıdan bir hareket duyuldu.

Köklerin arasından baktım. Harald hâlâ hayattaydı. İnsan suretine dönmüştü ve ağır yaralıydı. Bir eli neredeyse kopmuştu, yine de ayakta duruyordu. “Kardeşim, yardımına ihtiyacım var,” diye fısıldadığını duydum.

Ardından Helheim'in kapılarının arkasından dev adımların yankısı geldi.

Hayır.

Hayır, buna izin veremezdim. Hel'in, üvey kardeşine yardım etmesine ve Harald'ın dünyaya yeniden salınmasına göz yumamazdım. Bunu reddediyordum.

“Freya!”

Bjorn'ün umutsuz çığlığı kalbimi parçaladı. Yukarıya, karanlığa son bir kez baktım.

“*Lütfen beni affet,*” diye mırıldandım sessizce.

Ardından köklerden aşağı inmeye başladım. Bacaklarım titriyor, zehir damarlarımı yakıyordu.

Harald'ın ağır nefes sesleri sıkıntısını ele veriyordu. Tanrı-

çanın sesinin yükseldiği Hel diyarının kapılarına doğru yürüyordu.

Vakit daralıyordu. Onu durdurmalıydım.

Sonunda köklerden kayıp yola sert bir şekilde düştüm. Bacaklarım tutmayınca dizlerimin üstüne kapaklandım. Başımı kaldırdığımda Harald bana korku ve öfke dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Bir an saldıracığını düşündüm ama tökezleyerek köprüye, Helheim'a giden kapılara ilerledi. Her nefes alış verişimde zorlanıyor, vücudum güçsüz düşüyordu. Neyse ki, Harald da arkasında kan izi bırakıyordu.

Nehir uğuldamaya başladı. Kara sular köprünün altında akıyordu. Kapıyı koruyan köpek doğruldu ve bize doğru geldi. Gözlerinde ilgi vardı.

Beni tanıdı.

Garmr'ın dudakları beni görünce kıvrıldı ancak yaratığı görmezlikten gelip kendimi Harald'ın sırtına attım. Birbirimize tutunup boğuşarak yuvarlandık. Fakat ikimiz de birbirimize zarar veremeyecek kadar zayıftık.

Form değiştirmeye çalışırken derisi tutuşumun altında dalgalanıyordu. Başka suretlere bürünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Çarpık ve yarım yamalak şekillere bürünüyor, canavar gibi kıvranıyordu.

Benim de nefesim kesiliyor, gözlerim kararıyordu. Kalbim tekleyerek atıyordu.

İkimiz de ölüyorduk. Önce hangimizin öleceği an meselesi.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. Onu sonsuza dek durdurabilirsin.

Harald birden hareketsiz kaldı.

Öldü. Başardın, öldü.

O an benim de gücüm tükendi, Harald'ı tutuşum zayıfladı.

Onu tam zamanında yenmiştim ve kendi sonumun yaklaştığını hissediyordum.

Birden bedeni titredi. Tanrılara, bunun sadece ölüm sonrası kas seğirmesi olması için yalvardım. Ancak Harald'ın bedeni uzamaya başladı. Korkunç bir şekilde yarı insan, yarı yılan bir kılığa büründü. Sürünerek köprüye çıktı. Tekrar Harald haline bürünüp kan tükürdü. "Beni yenemezsin."

Artık geç kalmıştım. Helheim'in kapıları açılmıştı. Hel göründü. Tıpkı daha önce olduğu gibi diyarından uzaklaştıkça devasa bedeni küçüldü. İnsan boyuna geldi ve Harald'm önünde durdu.

"Kardeşim, yardım et bana," diye yalvardı Harald. "Lütfen."

Hel başını yana eğdi. Yaşayan yarısı alayla kıpırdandı, ölü tarafı ise her zamanki gibi ifadesizdi. Ona karşılık vermek yerine bana hırladı. "Benden çaldığını unutmadım, kızım. Bana borçlusun. Ruhunu borçlusun."

Nefesim boğazımda düğümlenirken yutkundum. Bunun bir risk olduğunu başından beri biliyordum. Bjorn'den yalnızca hayatta değil, ölümdede ayrılacaktım. "Eğer ona yardım etmeyeceğine söz verirsen, beni alabilirsin."

"Pazarlık yapacak konumda değilsin. Ölümlü yaşamın bitmek üzere ve bana ait olanı alacağım."

"Freya sana ait değil," dedi arkamdan bir kadın sesi. "Yirmi bir yıl önce, kanını kendi kanımla hafifleterek bunun böyle olmasını sağladım."

Hel'in keyifli ifadesi kayboldu, bense şokla suskun kaldım. Çünkü yanıma doğru yürüyen bir savaş tanrıçasıydı. Beline kadar inen sarı saç örgüleri, sırtında bir kalkan ve yanında ise kılıcı vardı.

Hayatım boyunca tanıdığım bir yüze bakıyormuş gibi hissettim. Sanki annemin gözlerine bakıyordum.

"Hlin," dedim nefes nefese. "Buradasın."

KEMİĞE OYULU LANET

Tanrıçanın ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir zamanlar ölümlü annenize söylemiştim. Eğer sana yalnızca açgözlülük verilirse, sözlerin lanet olur. Ama fedakârlığa sahip olursan, hangi ilahi gücü kendine ait kılabilceğin henüz örülmemiş bir kaderin olur. Yine de benim kanım Hel’inki gibi bir armağan sayılmazdı, değil mi?”

Hlin diz çöküp elini yanağına koydu. “Başkalari için kaygı duymak ağır bir yükür. Ve sen bu yükü umduğumdan da iyi taşıdın. Loki’nin oğlunun hükmü altında, bu topraklar ve halk için Norn’ların ördüğü karanlık yazgıları parçaladın. Şimdi onların parmakları senin ipliğinin çevresinde yeniden kaderler dokuyor, ipliğin gümüş gibi parlıyor. Seninle gurur duyuyorum, Ateşten Doğan Freya. Kanımı onurlandırdın.”

Bakışları sertleştii, gözlerini Hel’e çevirdi. “Freya’nın oyununa düşmüş olman, onu sana borçlu yapmaz. Ruhunu istiyorsan onun için savaşmalısın.”

“Kiminle?” Hel alayla dudak büktü. “Onu isteyen başka kimse yok. Senin de ölümler için bir salonun yok. Freya benimdir.”

Hlin cevap vermeyip yalnızca gülümsedi.

Yer titredi. Devasa figürler etrafımızda belirdi, havayı tansal kudretin ağırlığı ezdi. Tıpkı Fjalltindr gecesinde olduğu gibi, sanki tüm tanrılar buradaydı.

Hel dudaklarını sinirle büktü, sonra elini Harald’a uzattı.

Bir anda Harald’ın bedeni iyileşerek yeniden bütün haline geldi. Sırtarak doğruldu ve ellerini beline koydu. “Yine de kaybettin, Freya.”

Arkasını döndü ve kahkahalar atarak köprünün diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Dizlerimin titremesine aldırmadan ayağa kalktım. Elimi Hlin’in büyüsuyle kaplayıp bakışlarımı izleyen tanrılardan birine çevirdim. Avuçlarında alev dans ediyordu. “Tyr,” diye fışıldadım. “Bjorn’ün alevini bana ödünç verir misin?”

Tanrının ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. Sonra Yggdrasil'in köklerine uzanıp çekti.

Bjorn'ün baltası elimde belirdi. Ölümcül bir şiddetle yanıyordu ama büyüm sayesinde ateş bana dokunmadı. Başımın üzerine kaldırıp fırlattım. Balta havada taklalar atarak uçtu. Nişanım ilk defa fırlattığım zamanki kadar isabetliydi.

Sessizlik çöktü. Sonra Harald'ın kahkahası duyuldu. "İyi denemeydi, *Ateşten Doğan*."

Kaçmak için iki adım geri çekildi. Ancak bakışı önündeki cesede kaydı.

Bjorn'ün baltasıyla ortadan yarılmış kafasına baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu mümkün değil."

"Artık yalnızca bir ruhsun," diye seslendim. Bjorn'ün baltasını bıraktım ve silah yok oldu. "Kaybettin."

Harald'ın gözleri kurtuluş arıyormuş gibi umutsuzca karanlığı taradı. "Baba? Baba!"

"Loki burada değil," diye yamtladı Tyr. "Oyunlarının tatmin edici olmayan bir sonla bitişini izlemeyi sevmez."

"Hiçbir şey bitmedi!" diye bağırdı Harald. "Bu son değil!"

Sislerin içine kaçmaya yöneldi ama karşısında bir silüet belirdi. Saga.

"Sen!" diye geri çekildi. "Bu mümkün değil!"

"Uzun zamandır bu anı bekliyordum, Harald," dedi Saga. Ellerini göğsüne bastırıp onu geriye itti. "Hayatımı aldın."

İttirdi.

"Halkımı öldürdün."

İttirdi.

"Oğluma zarar verdin!"

Saga onu bir kere daha itti ve Harald düşecekmiş gibi sendeledi. Saga'nın gözleri benimle buluştu. "Bjorn'e onu sevdiğimi söyle."

Dudaklarım aralandı. Bjorn'e bunu kendisinin söylemesini

KEMİĞE OYULU LANET

istedim. Ancak Saga kendini Harald'ın üzerine atarak onu geriye itti.

“Teşekkür ederim, Freya,” diye fısıldadı ve ikisi birlikte Helheim'in kapılarından düştü. Ruhları, ölüm tanrıçasının diyarına bağlandı. Kapılar yavaşça kapandı.

Dizlerimin üzerine yığıldım.

“Sonun yakın, kızım,” dedi Hlin. “Bunu değiştirecek gücüm yok. Hel de kardeşine yaptığı gibi sana yardım etmeyecektir.”

Hel'in açgözlü bakışlarından bu belliydi, ruhumu almaya hazırdı.

“Sen benimsin, Freya,” diyerek gülümsedi. “Sonsuza dek benim diyarımda dolaşacaksın.”

O sırada yer yeniden titredi ve etrafımdaki tüm tanrılar başlarını eğdi. Bir başkası daha gelmişti.

Tek gözlü bir savaşçı elini bana uzattı. “Seni sahipleniyorum, Ateşten Doğan Freya. Son savaşta iyi savaşacaksın.”

Yüce Baba'nın bana uzattığı eline baktım. Valhalla için bana bir şans veriyordu.

Hel öfkeyle çığlık attı ama Odin ona sertçe bakınca geri çekildi, korkuyla büzüldü.

Odin'le göz göze gelirken başımı iki yana salladım. “Henüz değil. İşim bitmedi. Ona dönmeye çalışmalıyım.”

Sonra bakışlarımı Hlin'e çevirdim. Ruhumun aydınlık yanını veren ancak bana en büyük acıyı da yaşatan tanrıçaya, “Yukarı tırmanmama yardım eder misin, anne?” diye sordum.

Hlin başıyla onayladı. “Seni Yggdrasil'in dibine kadar götürürüm, Freya. Ama bu yerden kurtulmak sana düşer.”

Hlin omzunu benimkinin altına koyarak yükseldi ve o an sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Kökten köke atladı, neredeyse kavrayamadığım bir hızla tırmandı. Etrafındaki her şey gümüş bir ışıkla aydınlanmıştı. Burnuma nemli toprağın kokusu doldu. Hlin durup beni kalm bir kökün üzerine bıraktı.

“Geleceğini göremiyorum,” diye belirtti. “Sonrasında ne olacağını bilmiyorum, Freya. Bana göster.”

Sonra kayboldu.

Toprağa uzandım ama gücüm tükenmişti. Aniden Hlin’in geleceğini görmemiş olduğuna kesinlikle inandım çünkü benim bir geleceğim yoktu. Harald son darbeyi indirmişti, onun zehri benim ölümüm olacaktı.

“Bugün ruhunu alamazsam, Odin’in de almasından yana olmayacağım.” Hel’in sesi ağacın kökleri arasından yükseldi. “Ölüm ve ölümler üzerinde güç sahibisin, kızım. Ve Kadersizlerin büyüleri asla yok olmaz, tıpkı kaderin örgüsünü seçme güçlerini hiç kaybetmemeleri gibi. Bu bilgiyi kendini kurtarmak için kullan.”

“Nasıl?” diye bağırmaya çalıştım ama sesim fısıltıdan ibaretti. Hel cevap vermedi, duyulan tek ses Helheim kapıları kapanırken çıkan tok bir gürültüydü.

Ölümler üzerinde güç.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. *Düşün.*

Ve cevabı buldum.

“Hel,” diye fısıldadım. “Bana gücünü ver.”

İçimde bir ısı kabardı. Adını bilmesem de yüzünü tanıyordum. Hel’e gönderdiğim her ruhu biliyordum, onu çağırdım. Ağacın kökleri titredi ve lanetlediğim Islund lideri, hâlâ ayı miğferini takmış halde yanımdaki köke tırmandı.

“Seni hafife almışız, kalkan kızı. Ve bedelini ağır ödedik. Gerçi aşağıdaki cesede bakılırsa, Nordelandli Harald’ın ödediği kadar ağır değil.”

“Senden bir şey yapmanı istiyorum.”

“Neden yapayım?” diye sordu. “Beni Helheim’a lanetledin. Valhalla’ya gitmemi engelledin.”

KEMİĞE OYULU LANET

Çocukları köle yapanların şana layık olmadığını hatırlatmak istiyordum ama bu sefer suskunluğumu korudum. Uzun bir an boyunca bakışlarımız çakıştı, sonra iç çekti.

“Kardeşim, Harald’ın çalıp bağladığı ve hizmet etmeye zorladığı isimlerden biriydi. İsimsizlerinden biriydi,” dedi Islundlu. “Harald’ı öldürerek onu hapsedmiş olan büyüü yapan *volva*’yı öldürdün. Harald’ı öldürerek kardeşimi serbest bıraktın ve eğer hâlâ yaşıyorsa, artık o özgür. Bunun için sana bir iyilik yapacağım, kalkan kızı.”

“Benim için birini bulman gerek.” Kalan son gücümle bir isim fısıldadım.

Saniyeler geçti. Ya da bir ömürdü, bilmiyordum. Sadece gözlerimi tekrar açtığımda Liv kökte, yanımdaydı. Şifacının tanıdık gülümsemesi boğazımdan bir rahatlama hıçkırığı kopardı. “Güzel yüze ve çekici bir gülümsemeye kendini kaptırmanın sonucu bu, Freya,” dedi Liv. “Umarım dersini almışsındır.”

“Öyle mi dersin,” diye mırıldandım. “Ama bilgelik hiçbir zaman güçlü tarafım olmadı.”

Liv gülüp ellerimden tuttu. “Eir, arkadaşına yardım edecek gücü ver.”

Ellerinden sıcak bir ışık yayıldı, içim ısındı ve Liv gülümse-di. “Eğer buradan kurtulabilirsen, zehrini geride bırakacaksın.” Ellerimi bıraktı. “Tırman!”

Yumruğumu üzerimdeki toprağa vurup kendimi çekmeye koyuldum. Acı bir inilti dudaklarımdan kaçtı çünkü Harald’ın damarlarıma bıraktığı zehir beni bir tasma gibi geri çekiyordu. Yine de kendimi yukarı taşıırken aşağıya baktığımda bedenimle Liv’in elleri arasında uzanan siyah öz damlaları gördüm.

Kaslarımı sıkarak diğer elimi de toprağa gömdüm ve kendimi çektim. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmediğim için çığlık attım.

Bunu yapamazdım.

Yapamıyordum.

“Freya!”

“Bjorn.” Adı dudaklarımdan neredeyse bir fısıltı kadar hafif çıktı ve bir nefes daha alıp bağırdım. “Bjorn.”

Ellerimi nemli toprağa gömüp ona doğru sürünmeye başladım. Toprak ve taşı tırmalayarak ölmek üzere olan bedenimi ölümlü dünyaya sürükledim. Sesinin geldiği yöne doğru savarak ilerledim. Gücüm tükenirken kalbim göğsümde tekliyordu. Nefesim sadece etrafı saran toprak yüzünden değil, daha fazlası nedeniyle kesiliyordu.

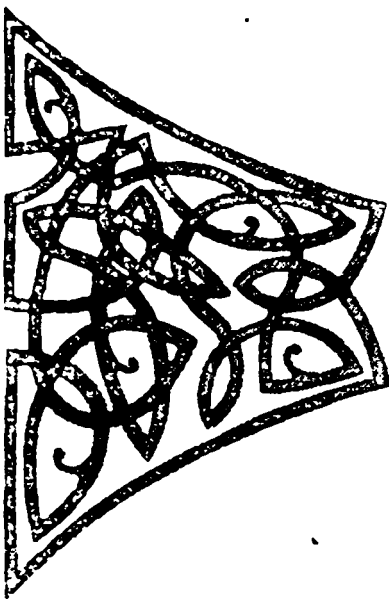
Eğer ona ulaşabilirsem yaşayacaktım.

Eğer birlikte olursak bir geleceğimiz olabilirdi.

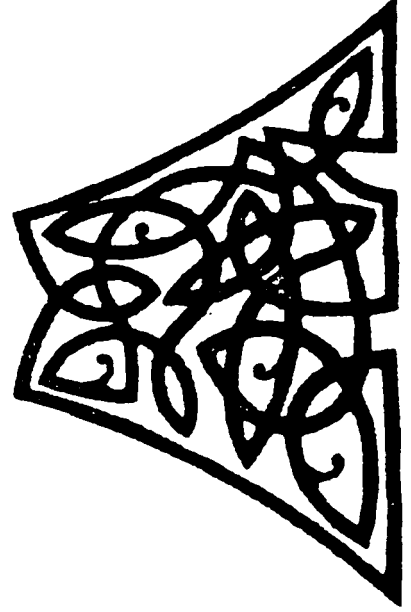
Kaderimi ben kontrol ediyordum.

Kaderimi ben kontrol ediyordum.

Kaderimi ben...

BÖLÜM 51

BJORN

Kökler topraktan fırlayıp Freya'yı sardığında üzerine atıldım. Onlara kılıçla, bıçakla saldırdım ama yerlerine yenileri çıktı. Ona doğru uzandım, parmaklarım yüzünü okşadı. Kökler onu ve Harald denen canavarı yere doğru sürük-lüyordu.

Arkalarında yalnızca dokunulmamış toprak kaldı.

“Freya!” Ona seslenerek kendimi yere attım ve toprağı kaz-maya başladım. “Freya!”

Onu kaybedemezdim. Böyle olmazdı, kendini feda edemez-di. O benim hayatımdı. Kalbimdi. O nereye giderse, onunla gi-derdim. Oysa şimdi takip edemeyeceğim bir yere gitmişti.

“Freya!” İnleyerek kazmaya devam ettim ama toprak, taş ve etrafımızdaki ağaçların köklerinden başka bir şey yoktu “Freya!”

“Bjorn!” Başımı çevirdiğimde Tora'mn bana doğru koştu-ğunu gördüm. Guthrum ve Voland da arkasındaydı. “Ne oldu?”

“Gitti.” Kazmaktan tırnaklarım parmaklarımdan söküldü, taşları ve toprağı savurdum. “Hel, onu ve Harald’ı aldı.”

Sonra soğuk eller bileklerimi kavradı, derisi dökülmüş, kas ve kemik görünüyordu. Başımı kaldırdığımda bir zamanlar Geir’e ait olan yüz neredeyse tanınmaz haldeydi.

“Freya diyarlar arasında.” Sesi korkunç ve yabancıydı. *Draug* sesiydi. “Ne kadar derin kazarsan kaz, ona ulaşamazsın.”

Ellerimi kurtarıp kazmaya devam ettim. “Onu bulacağım. Zorundayım. O...”

“Ölmedi,” dedi Geir. “Ölseydi ruhlarımızı bağladığı kabuklardan kurtulur, Valhalla’ya geçerdik.”

Bu teselli işe yaramıyordu çünkü Harald’ın onun bacağında açtığı yarayı görmüştüm. Zehrin ağırlığı altında nasıl sendelediğini görmüştüm. Derisi ölümcül biçimde solgundu. Bir şifacıya, Eir’in çocuğuna ihtiyacı vardı ama önce onu bulmam gerekiyordu. “Freya!”

“Seni duyamaz. Yggdrasil’in altında.”

Sözleri kulaklarımda uğultu gibiydi, onu bulmam gerekiyordu. “Yaralı.”

“Sen de öylesin,” dedi Volund yaklaşarak. “Eğer döndüğünde seni ölü bulursa, ona faydan olmaz.”

Beni anlamıyorlardı. Geri gelmezse hayatın hiçbir anlamı olmazdı. Yolum onun yanıydı. Benim kaderim oydu. İstedğim tek gelecekti. “Freya!”

Yanımda parıldayan baltam bir anda kayboldu ve etrafı karanlığa gömdü. Umursamadım. Kazmaya devam ettim. Kimse beni durdurmadı, sessizlikleri umurumda değildi. Acımaları da. Çünkü Geir ve diğer ölüler hâlâ ayaktaysa, o hayattaydı. Ona ulaşmak için savaşmayı asla bırakmayacaktım. “Freya!”

“Bjom!”

Donup kaldım. Adımı duymuş muydum, yoksa hayal mi etmiştim bilemiyordum. Ancak bu Freya’nın sesiydi. “Duydunuz mu?”

KEMİĞE OYULU LANET

Geir başını iki yana salladı.

“Onu duydum,” diye fısıldadım ve sonra haykırdım. “Seni duyuyorum, Freya!”

Parmaklarım kan içindeydi ama umurumda değildi, toprağı tırmalayarak kazıyordum. Geir de kazmaya başlamıştı. Etrafımdaki herkes, hepimizi kurtarmak için savaşmış kadım bulmak için kazmaya başladı.

Bir kayayı söküp çektim. Solgun, yara izli parmakların kirle kaplı halde olduğunu gördüğümde nefesimi tuttum. Parmaklar kıpırdamıyordu.

Hayır.

Dünya yok oldu. Onu yerden çıkarmaktan başka hiçbir şey önemli değildi. Onu kollarıma almalıydım. Nefes almalıydı.

“Freya!” diye kükredim. “Buradayım!”

Kolları serbestti, gevşekti. Yüzünü görmeye çalışırken parmaklarım dolaşmış saçlarına takıldı.

Çok hareketsizdi.

Yüzü açığa çıkmıştı, gözleri kapalıydı. Birisi çığlık atıyordu. Ben çığlık atıyordum. Onu kurtarmak için çabalarken Geir ve diğerleri bedeninin etrafını kazıyordu.

Ardından kollarımdaydı. Teni soğuktu.

Onu kaybetmiştim. Kalbimi göğsümden kesip çıkarmış gibi kaybetmiştim. Ona sınıksıkı sarılarak, “Lütfen, Freya,” diye yalvardım. “Beni yalnız yürümeye mahkûm etme.”

Sonra kıpırdadı, kesik bir nefes aldı. Kirle kaplı kirpiklerini kırıştırarak bana baktı. “Bjorn?”

FREYA

Etrafım yaşıyanlarla ve ölülerle çevriliydi ama ben sadece Bjorn'ü görüyordum. Bakışlarım sadece çamurla kaplı, gözyaşlarıyla iz olmuş yanaklarında ve kan içindeki ellerinde geziniyordu.

Alnını benimkine yaslayarak, “Seni kaybettiğimi sandım,” diye fısıldadı. “Bunu bir daha bana yapma.”

Elimde olsa o yere asla dönmezdim. Öldüğümde bile. “Harald öldü. Onu senin baltanla öldürdüm.”

Bjorn gözlerini kırptırdı. “Nasıl...”

“Bir bardak bal likörü eşliğinde anlatılacak uzun bir hikâye.”

Geir biraz geri çekildi. Yüzünün ne kadarının artık eksik olduğunu düşününce anlamak zordu ama gülümsüyordu.

“Başardın, kardeşim. Sadece Skaland'i değil, Nordeland'i de birleştirdin ve kaderimizi çarpıtmak isteyen düzenbazı yen-

din. Tüm *skald'*lar senin hikâyeni anlatacak çünkü bu kuşaklar boyunca aktarılacak bir hikâye.”

Bir zamanlar bu benim hayalimdi. Ancak artık farklı şeyler düşlüyordum.

“Yanımda onurla savaştın.” Sesim kısıktı ve ağzımda toprak tadı vardı. “Valhalla’da bir yer kazandın, kardeşim. Ölümlü âlemden ayrılmadan önce yapman gereken başka bir şey yoksa, seni Yüce Baba’ya katılman için serbest bırakabilirim.”

Geir başını iki yana salladı. “Aileme iyi bak. Onlara hikâyelerimi anlat.”

“Söz veriyorum. Ben de Valhalla’ya gelene kadar onlar bana emanet. Benim için bir kadeh hazırlamış ol.”

Geir başını salladı, ardından kılıcını çekip havaya kaldırdı. Gölgeden çıkan diğer Skalandli *draug'*lar da silahlarını kaldırdılar. Onları düşman olarak öldürmüştüm, sonra müttefik olarak geri getirmiştım. Şimdiyse onları dost olarak serbest bırakıyordum. Ağabeyim bağırdı. “Skaland’e! Kalkan kızına! Ateşten Doğan Freya’ya onur!”

Ordum bu sözleri korkunç sesleriyle tekrarlarlarken yanlarında savaşmış olmaktan gurur duydum. “Sizi serbest bırakıyorum.”

Bedenler birer birer toprağa yığıldı. Sis rüzgârıla savrulurken hava keskin bir enerjiyle doldu. Sonra hepsi yok oldu.

Ağabeyim gitti.

Göğsüm kederle doldu çünkü Geir günlerdir ölü olsa da yanımda olmuştu. Yanımda dimdik durmuştu. Aramızdaki ayrılıkları onarmıştık ve şimdi aile olarak çatışmasız bir hayatı yaşama şansını kaybettiğim için yas tutuyordum. Onun baba oluşunu izleyemeyecektim. Gözyaşlarım çamurla kahverengiye dönmüş yanaklarımda yol çizerek Bjorn’ün omzuna damladı.

“Onu tekrar göreceksin,” dedi Bjorn. “Yerini kazandı ve seni bekliyor olacak.”

Buna inanıyordum. Yüce Baba'nın, Geir'i son savaşta ordusuna katmak isteyeceğine ve bir gün kardeşimin yanında yeniden savaşma şansı bulacağıma inanıyordum.

Ancak öteki dünya, bizi kaybettiğimiz herkesle buluşturmayacaktı.

“Annen Helheim'a gitti. Daha fazla hile peşinde koşamaması için Harald'm ruhunu da yanına aldı. Ama bana söylediği son söz, seni sevdiğiydi.”

Bjorn'ün çenesi kasıldı, gözleri bir anlığına doldu ama sonra gözlerini kırptı. Sesini toparlayarak konuştu. “Orada huzur bulacak. Şiddet ve savaş için yaratılmamıştı. Ayrıca iki ömre yetecek kadar acı çektiğini düşünüyorum.” Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Ve Harald'ı dizginleyecektir, bundan emin olabiliriz.”

Huzur.

Ah, o kelime ruhuma nasıl da dokunuyordu. Etrafıma, hem düşmanım hem müttefikim olmuş Kadersizlere bakarken huzur istediğimi anladım. Büyüyü, silahları, şiddeti geride bırakıp yalnızca yaşamak istiyordum. Mutlu olmak istiyordum.

Ayak sesleri yaklaştı ve başımı kaldırdığımda Steinunn'ı gördüm. *Skald*'ın kana bulanmış yüzü solgundu, kolunda bir bandaj vardı ve kalkanım omzuna asılıydı. Onu nehir kıyısında bulmuş olmalıydı. Diğerleri yol verince yanımıza gelip diz çöktü. “Üzgünüm.” Kalkanımı bana uzattı, gümüş metal şelaleden sürüklenirken ezilmişti. “Ona yardım ettiğim için üzgünüm. Her şey için üzgünüm.”

“Kandırılıyordun,” diye hatırlattı Tora. “Birçoğu gibi.”

“Evet ama aynı zamanda bencildim. Harald'ın başkalarını aldatmasına aldırmadım çünkü bana kaybettiğim ailemin intikamını verdiğine inandım. Ancak intikamımı hak edenin aslında o olduğunu öğrendiğimde harekete geçtim.” Steinunn'ın çenesi titredi. “Senin affını hak etmiyorum, Freya. İstemiyorum da. Ama bil ki, üzgünüm ve cezayı kabul edeceğim.”

Söyledikleri doğrudu ancak onu bunun için suçlamaya kalbim elvermedi. Son şarkısı gerçeği açığa çıkardığı için değil, zayıflığının benim de taşıdığım bir zayıflık olduğunu bildiğim içindi. Hepimizin taşıdığı bir zaafı. Kalplerimizin seçim yapmasına izin veriyorduk. Yalnızca bu zayıflığını kabul etmeyenleri affedemezdim. “Cezanın ne olacağına karar verdim.”

Korkusunu hissedebiliyordum, kıyafetlerini ıslatan terin kokusunda bile vardı. Yine de Steinunn sadece başını salladı.

“Yaşanan her şeyin bir destanını besteleyeceksin. Bunu tüm Skaland ve Nordeland’de söyleyeceksin. Böylece herkes gerçeği öğrenecek.” Başımı yana eğdim. “Ve kendi payım da anlatacaksın.”

Steinunn başını kaldırdı.

“Bir keresinde bana kimsenin senin hikâyeni duymak istemediğini söylemiştin,” diye devam ettim. “Ama sorun kimsenin duymak istememesi değil, senin anlatmaya korkmandı. Senin cezan o korkuyla yüzleşmek ve bunu yaparken kendini affetmek, Steinunn. Kaderin sana ait, dostum.”

Skald’ın yüzünden yaşlar süzüldü, başını salladı. “Çağlar boyu anlatılacak bir destan. Kadersizlerin Destanı.”

“Daha fazla miyavlama,” diye homurdandı Bjorn. “Ama iyi bir başlık.”

Grubun içinden kahkahalar yükseldi, gerginlik dağıldı ve onunla birlikte yorgunluk üzerime çöktü. Bunu hissetmiş gibi Bjorn kollarını sıkıca sarıp beni kucağına aldı. “Sana sıcaklık, dinlenme ve şifa gerek.”

“Yürüyebilirim. Hem sen beni taşıyacak kadar sağlam değilsin.” Bunun doğru mu, yoksa yalan mı olduğundan emin değildim çünkü kemiklerime kadar bitkindim. “Bırak beni.”

“Ben iyiyim. Bana yaşattıklarından sonra seni asla bırakmaya niyetim yok.”

Yaralarına dikkat ederek kolumu boynuna doladım. “Bunun çok da pratik olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Ben pratik bir adam değilim,” diye karşılık verdi Bjorn. “Aslında tanıyacağın en pratik olmayan adamlardan biri olduğumu iddia edebilirim.” Steinunn’a yan gözle baktı. “Şarkıya hakkımda bunu da ekleyebilirsin.”

“Yer olursa,” dedi Steinunn sargısını düzelterek. “Yan roller için ancak birkaç dize ayırabilirim, yoksa dinleyenler sıkılır.”

Bjorn kahkahayı bastı. “Seninle ilgili fikrimi değiştirebilirim, *skald*. Düşündüğümünden daha çok ruhun varmış.”

Grup gülüşmeye devam ederken Bjorn’ün kollarında gevşedim. Sessizliğe asla izin verilmiyordu çünkü aslında bütün Kadersizler, Steinunn’ın şarkısının açığa çıkardığı acı gerçeklerle yüzleşiyordu. Çoğu yaşamlarının büyük bölümünü Harald’ın yalanlarına kapılmış halde geçirmişti ve şimdi belirsiz bir gelecekle karşı karşıyaydı. Kaçının Hrafnheim’a döneceğini, kaçının diğer yerlere gidip başka jarlara hizmet edeceğini merak ediyordum.

Tora hiç görmediğim bir kararlılıkla yürüyordu. En sonunda Harald’ın rün büyüünden kurtulmuştu ve bambaşka birine benziyordu. Tanrısal babası kadar güçlü bir şekilde kaderini ellerine almaya hazırdı. Diğerlerine de aynı yolu göstereceğini umuyordum.

Çünkü bundan sonra hiçbiri benden geri kalan kaderlerini örmemi beklememeliydi. Benim de yönetmem gereken kendi kaderim vardı.

Grindill taşlarına kadar yanıp kül olmuştu ve herkes Torne köyünde toplanmıştı. Grup olarak Snorri’ye bağlı kalmış bazı jarlların bir araya geldiği ziyafet salonuna doğru ilerledik.

“Beni indir, Bjorn,” dedim kapılara vardığımızda alçak bir sesle. “Bunu ayakta karşılamalıyım.”

Beni dikkatle indirdi ama yürürken kolunu belimden ayır-

KEMİĞE OYULU LANET

madı. İçeri girdiğimizde salon sessizliğe büründü. Gözlerim hemen Leif'in yanında duran Ylva'ya gitti. O ve ben hiçbir zaman dost olamayacaktık ama artık düşman da değildik. Bana saygıyla başını eğdiğinde karşılık verdim çünkü bana büyük sıkıntılar yaşatmış olsa da halkının iyiliği için savaşan bir kadındı. Her şeyden önemlisi, sevdiği kişiler için savaşmıştı.

“Harald öldü,” diye duyurdum. “Ruhu Helheim’da, kâhin Saga’nın gözetiminde. Orada yaşayanları rahatsız etmesin diye oyunları artık onun kontrolü altında.”

Sözlerimle birlikte salonda konuşma ve bağırışlar yükseldi. Devam etmeden önce ortamın tekrar sessizleşmesini bekledim. “Hikâyenin tamamını size Bragi’nin çocuklarından biri anlatacak. Böylece gerçeği öğrenmiş olacaksınız.”

Steinnun başıyla onayladı. “Kıyamete kadar hatırlanacak bir kahramanlık hikâyesi.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu bir jarl. “İki tahtı da mı talep ediyorsun, kalkan kızı? Nordeland ve Skaland kraliçesine mi diz çökeceğiz?”

Başımı iki yana salladım. “Halkımız hiçbir zaman tek bir adam ya da tek bir kadın tarafından yönetilmek için yaratılmadı. Jarllığındaki her ruhun adını bilen kişiler tarafından yönetilmek için yaratıldık. Her köyün, her çiftliğin ihtiyaçlarını bilen erkekler ve kadınlar tarafından yönetilmeliyiz. Çünkü bizler klanlarız. Aileyiz. Bunu değiştirmek isteyenler halkın iyiliği için değil, güç ve nüfuz için isterler. Bu da onları takip edilecek en kötü kişiler yapar.”

Tora’nın uzattığı kupayı kabul edip bir yudum aldım, sonunda ağzımdaki toprak tadından kurtulmuştum. “Biz ortak bir düşmanı yenmek için birleşmiştik. O artık öldü ve şimdi klanlarımıza dönmeliyiz. Valhalla’ya gidip Yüce Baba’ya ka-

* İskandinav mitolojisinde şiir tanrısıdır. (ç.n.)

tilanların, kıyamette yeniden bizimle birlikte savaşabilmeleri için kayıplarımızı onarmalıyız.”

“Peki ya sen, Freya?” diye sordu Ylva. “Skaland’i birleştireceğin öngörülümüştü.”

“Ama kehanette onu öyle tutacağım söylenmemiştii.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Bir amaç için birleştik. Tek klanın gücünün yetmediğı, tüm klanların gücüne ihtiyaç duyulduğu o an için bir araya geldik. O an geçti ve bundan sonrası bilinmez.”

Bir yudum daha alıp kupamı kaldırdım. “Jarllar, halkımızı evlerine götürün. Kendi klanlarınıza ve ocaklarınıza sahip çıkın. Ama müttefik olarak yan yana durduğumuz o anı asla unutmayın. *Skol!*”

Salondaki herkes kupalarını kaldırarak haykırdı. “*Skol!*” Onların üstü olduğum anın sona erdiğini ve artık yeniden onlardan biri olduğumu anlasınlar diye ben de bir adım geri çekildim.

Bjorn’ün kolunu çekiştirip onu Ylva ve Leif’in yanına götürdüm. Başımı eğerek, “Jarl Leif,” diye selamladım.

Çocuk gözlerini kırptırdı. “Ben...”

“Sen Snorri’nin vârisisin,” diye hatırlattım. “Ama bundan da fazlası, sen Ylva’nın vârisisin. Ve eminim ki, sen tek başına ayakta durmaya hazır olana kadar o yanında olacak.”

Ylva derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim, Freya. Senin cömertliğini hak etmiyorum.”

“Tanıdığım en sevimsiz kadınlardan birisin. Seni çoğu zaman domuz pisliği dolu bir gölette boğmak istemiş olsam da sana değer verenlere duyduğun bağlılıktan hiç şüphe etmedim.”

“İkinizi de savaş birliğimin üyesi olarak görmekten onur duyuyorum.” Leif gözlerini bana ve Bjorn’e çevirdi. “Söylediklerine katılıyorum ama bazı jarllar fırsat peşinde koşacaktır. Baskınlar

* Eski İskandinav dillerinden gelen “*skāl*” kelimesinin, İngilizceleştirilmiş halidir. “Şeref!” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

olacaktır. Grindill kül olmuşken biz kolay hedefiz.”

Bir an dondum. Eskiden böyle bir teklif düşlerimi süsledi. Oysa şimdi savaşın tadını, kokusunu ve acısını bildiğim için hiçbir parçasını istemediğimi fark ettim. Başımı kaldırıp Bjorn’e baktığımda onun gözlerinde de aynı şeyi gördüm.

Bjorn boğazını temizledi. “Saygıyla reddetmek zorundayız, kardeşim,” diye yanıtladı.

“Ama yapamazsınız!” Leif’in gözleri panikle doldu. “Size ihtiyacım var. Kalmalısınız.”

Bu sözler beni umutsuzluğa boğdu çünkü Snorri ölü olsa da hâlâ boyunduruk altındaydım. Büyümü silah olarak kullanmak isteyenler tarafından sonsuza dek kullanılacaktım. Ancak kendimi nefes almaya zorladığımda, o zorunluluğun orada olmadığını fark ettim. Gözlerim Ylva’ya kaydı. “Kan yemini... Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece senin ölümünle bozulmaz mıydı?”

“Ya da seninkiyle,” diye yanıtladı Ylva. “Rün büyüsü ölümlü âleme ait bir gücün parçasıdır. Ölüm onun bağlayıcılığımla çözer.”

“Seni yerden çıkardığımızda soğuktun, Freya,” dedi Bjorn. “Belki...”

“Onun öncesiydi.” Düşüncelerim Geir’in beni Helheim’den çıkardığı ana gitti. Kalbim ve nefesim durmuş, yaşamım elimden kaymıştı. Bir an için ölmüştüm. “Bütün bu süre boyunca özgürdüm ve bunun farkında bile değildim.”

Bu fark ediş omuzlarımdan bir yük aldı ve dikleşerek Leif’e baktım. “Bana emir vermeye kalkışma, jarl. Bizden bir şey istiyorsan nazikçe sormayı öğren.”

Leif gözlerini kırptı, sonra saygıyla başını salladı. “Bunu aklımda tutarım. Ama... nereye gideceksiniz?”

“Zaman gösterecek.”

Başka bir şey söylemeden ziyafet salonundan çıktık. Volund arkamızdan gelerek Bjorn’ün yaralarına baktı, ardından ona veda

ettik. Torne'da yer kalmamıştı. Grindill'in evsiz kalan aileleri her boş odaya birden fazla kişi olarak yerleşmişti. Ahırda yer bulmak yerine, Bjorn bir at aldı. "Binebilir misin, Ateşten Doğan?"

Merakla başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Bize ait diyebileceğimiz bir yere."

Yavaşça ilerledik, Bjorn'ün baltası karanlığı aydınlatıyordu. Sonra gün doğmaya başladı. Gülümsemem yüzüme yayıldı çünkü nereye gittiğimizi biliyordum.

"Nerede yaşamak isteyeceğini epey düşündüm, Ateşten Doğan."

"Ah, öyle mi?" Saga'nın kulübesinin yanmış kalıntılarına baktım, yeşillik neredeyse her yeri sarmıştı. "Ve bunu hayatın için savaştığın hangi arada düşündün?"

"Aynı anda iki şey yapabilirim."

Alayla güldüğümde omuz silkti. "Grindill'de kilitli olduğum sırada beni kurtarmanı beklerken bolca zamanım oldu. Tüm düşmanlarını yendikten sonra ne olabileceğini düşünecek zamanım vardı."

Onun da benimle ilgili gelecek hayalleri kurduğunu duymak içimi ısıttı. Eğer azimle devam edersek hayatımızın nasıl olabileceğine dair hayallerimiz olmuştu. En karanlık anlarında bile bana tutunmuştu. Tıpkı benim de ona tutunduğum gibi. Bunu bilmek içimi ferahlattı.

"Burada olmak zorunda değiliz. Selvegr'e daha yakın olmak istersen, aile evini yeniden inşa edebiliriz."

Sesindeki hafif gerginlik tınısını duyunca gülümsememi saklama çabasıyla başımı çevirdim. Bjorn gibi tamamen kendine güvenen biri için alışılmadık bir durumdu. Ancak bu ikimiz için de yeni bir şeydi.

"Burası mükemmel. İstedğim zaman sıcak bir banyoya girebilme fikrini seviyorum."

"Şimdi ister misin?" Ellerini belime doladı, dudakları boynuma değdi. "Lütfen evet de, tadın ağzımda toprak gibi."

KEMİĞE OYULU LANET

“Taş atmadan önce kendine bakmalısın.” Kollarında dönüp onu derin derin öptüm ve parmaklarımı saçlarına gömdüm. İkimizin de çamur, kan ve daha kötüsüyle kirlenmiş olmamız umurumda değildi. “Aslında lafımı geri alıyorum. Kendi yansımanı hayranlıkla izleme alışkanlığı edinmene gerek yok, zaten yeterince kendini beğeniyorsun.”

Gülerek beni geriye doğru yürütmeye başladı. Sıcak kaplıcalı mağaraya ilerlerken kıyafetlerimizi ardımızda bıraktık.

“Benimle evlen, Ateşten Doğan,” diye fısıldadı beni sıcak suya çekerken. Akıntı anıları silemese de yaşadıklarımız kirleni alıp götürüyordu. “Karım ol. Burada benimle bir hayat kur.”

“Emin misin?” Elimi yanağına yasladım. “Gerçekten sessiz bir hayatla yetinebileceğinden emin misin?”

Çünkü huzura ihtiyacım vardı. Silahları ve zincir zırhı rafa kaldırmam gerekiyordu. Kalkanımı asmam gerekiyordu. Bedenimi ve ruhumu iyileştirmeliydim. Bir daha eskiden hayal ettiğim hayata dönmek isteyeceğimi sanmıyordum.

“Hayal ettiğim yaşam seninle olan hayat, Freya,” diye yanıtladı. “Nerede olduğumuz ya da ne yaptığımız önemli değil. Sen kollarımda olduğun sürece tamamlanırım. Benimle evlenir misin?”

Sıcak su etrafımızı sarıp karanlık bizi yakın tutarken gülümsedim. Bu kader için savaşmış ve kazanmıştım. “Evet.”

FREYA

Bir damla su alnıma vurdu ve kaşlarımı çatarak birlikte inşa ettiğimiz evin tavanına baktım. “Çatı yine akıyor.”

Bjorn sanki her şeyi yakıp tekrar denememiz gerektiğini anlatan bir şeyler mırıldanmıştı. Ben de dirseğimi kaburgalarına geçirdim. “Böyle bir şey yapmayacağız.”

“Bunu tamir etmekten daha kolay olurdu.” Üzerime yuvarlandı, dağınık saçları yanağımı okşarken beni öptü. “Tekrar çadıra dönebiliriz.”

“Çadır soğuktu,” diye hatırlattım.

“Şikâyet ettiğini hatırlamıyorum.”

Dudakları çeneme, ardından boynuma kaydı ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu. Tanrılar, gece yarısını aşmamıza rağmen geç uyumamızın nedeninin bu olduğunu biliyordu. Parmaklarımı sırtındaki kaslarda gezdirdim, bir yıl önce olduğu

kadar sertlerdi. İkimiz de Jarl Leif'e bağlılık yemini ettiğimizden beri silah kullanmamıştık.

Bu hayat kendi zorluğunu taşıyordu. Savaşmak yerine, yaşamı sürdürebilmek için çalışmak gerekiyordu. Fakat ben bunun her anından zevk alıyordum. Kış geceleri kocamın kollarında uykuya dalmak, yanağıma düşen sıcak nefesini hissetmek ve onun dokunuşuyla uyanmak istediğim her şeydi. O dokunuş şimdi de her zamanki kadar beni yakıyordu. Ona duyduğum sevgi, ciğerlerimdeki havadan daha fazla hayat veriyordu.

Bir damla su Bjorn'ün çıplak sırtına sıçradığında aldırmadı ve elleri aşağı inerek göğsüme ulaştı. Dışarıda keçiler sağılmayı istercesine bağırdı. Horoz gün ağardığını ve beslenmek istediğini haber verdi. Ardından atlar gürültüye katıldı.

“Yapılacak işler var,” dedim mırıldanarak.

“Bekleyebilir,” diye cevap verdiğinde gülümsedim.

“Sen berbat bir çiftçisin.”

“Sadece komşularımız kıskançlık duymasın diye kötü çiftçi numarası yapıyorum,” diye mırıldandı. Sertliğini bana bastırduğunda dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve bedenim ona doğru gerildi. “Barışı koruyorum. Yoksa eşleri kıyaslama yaptığında, *elleri boş kalınca* benden öç almak isteyebilirler. Onlara karşı nazik olmaya çalışıyorum.”

“Tanrılar biliyor, seninle fedakârlığın için evlendim.” Bacaklarımı beline dolayarak onu iyice derine çektim. Her zerrem daha fazlasını istiyordu.

“Yalancı. Sen benim yakışıklılığıma kapıldın.”

“Pekâlâ, alçakgönüllülüğün için evlenmediğim kesin.”

Bjorn bir kahkaha attı, sonra ağırlığını değiştirdi. Hareketlerinin açısı beni nefessiz bıraktı, doruğa yaklaşan bedenim titriyordu. Zevkin eşiğinde sallanırken dilimden hem zekâ hem de sözler kayıp gitti. Kocam, sevgilim ve hayatım beni sahiplenirken ben de onunla birlikte uçuruma düştüm. Kalbim, bedenim

kadar büyük bir hazla sızladı ve o an fısıldadığı sözleri duydum. “Hayatta hiçbir şeye ihtiyacım yok çünkü sana sahibim.”

Kürklerin içinde, kollarının arasında gözlerimi kapattım. Hareket etmek istemiyordum. Ancak sonra kıpırdayan sazların hafif çatırtısını duydum ve çatıda eriyen karın tam kafasının üstüne düşmesiyle Bjorn çığlık attı.

Gülmemi bastırmak için elimle ağzımı kapattım. O ise saçlarından karları silkelerken tavandan süzülen güneş ışığını öfkeyle süzdü.

“Tümünü yakıp kül etmeliyim aslında,” diye homurdandı. Ardından yeşil gözlerini bana çevirdi. “Bu kadar eğlence yeter, Ateşten Doğan. Bugün tamir edeceğim.”

“Önce hayvanlar.” Elbiseme uzanırken artık kahkahamı tutmuyordum. “Yoksa kapıya dayanıp seni arayacaklar.”

Bjorn iç çekti. Ardından lavabodaki sudan kullanıp yatağı ana odadan ayıran perdeyi kenara itti. Yıkanırken onu izledim. Duvar dibinde duran silah sandığına, üstünde kumaşa sarılı kalkanımın asılı olduğu yere bakmamaya özen gösteriyordu.

Hem sandık hem de kalkan, geçmiş hayatımızın her daim hatırlatıcılarıydı. Onlarla gelen dehşetin, acının ve ıstırapın birer simgesiydi. Etrafımızda dönüp dursalar da hiç adını anmadığımız şeylerdi. Bize fazlasıyla şeye mal olmuş, en sonunda birbirimizi kaybetmemize sebep olacağından korktuğumuz için geride bıraktığımız hayatın parçalarıydı.

Dışarıda bir çocuğun çığlığını ve bir kadının azarlamalarını duydum. “Ingrid geldi,” diye seslendi Bjorn. “Beni görmeden kaçmalıyım.”

Dün yaptığım ekmekten alıp beni öpmek için eğildi ama kaçmadan ön kapı açıldı. Ingrid onu baştan aşağı süzdü. “Keçilerinin hali kötü, Bjorn.”

“Keçiler, karımı memnun etmenin daha büyük bir hayır olduğunu gayet iyi biliyor.”

KEMİĞE OYULU LANET

Ingrid burun kıvırdı. Bjorn da emekleyerek gelen yeğenimin saçlarını karıştırıp Ingrid cevap veremedi kaçtı.

Arkadaşım gözlerini devirdi. “İkinizin açlıktan ölmemesi mucize. Yatağa düşmekle meşguliyetiniz, tanıdığım bütün çiftlerden fazla.”

“Her zaman yatak değil.” Yeğenimi kucakladım, sarı saçlarını öpüp kardeşimin tatlı oğlunu Bjorn’ü izlemek için pence-reye götürdüm.

Ingrid ellerini kaldırdı. “Ayrıntıya ihtiyacım yok.” Gözleri çatıya kaydı. “Bunu tamir etmelisiniz.”

Kısa bir mırıltıyla onayladım. Bebeği sıkıca sararken Bjorn’ün atları beslemesini izledim. İçinde bir huzursuzluk vardı, buradan bile hissedebiliyordum. Ben de hissediyordum. Selvegr’deki dedikoduları anlatan Ingrid’i dinlerken bile huzursuzdum.

“Freya?”

Ona döndüm. “Hımm?”

“İyi misin?”

Yüzümü buruştururken Erik’i yere bıraktım. Çocuk hemen emekleyerek silah sandığına gidip açmaya çalıştı. “Tabii ki iyiyim.”

“Yani mutlu musun?”

“Evet.” Bunu söylemek garip bir biçimde zordu. Bakışından kaçmak için gözlerimi başka tarafa çevirdim. Nedenini sorgulamak istemiyordum.

Ingrid sessiz kaldı ama gözücuyla onun kalkana uzanıp örtüsünü sıyırdığını gördüm. Gümüş metal sabah ışığında parlıyordu. “Artık sessiz bir hayat sürüyorsun,” diye devam etti. “Ama sen sessizliğe göre yaratılmadın, Freya. Bjorn de öyle.”

“Biz bu hayat için savaştık.” Yumruklarımı sıktım. “Barış içinde yaşamak için savaştık. Elbette mutluyuz.”

Ingrid kalkanın kenarında parmağını dolaştırırken oğlunun si-

lah ve zırhlarla dolu sandığı zorlamasını seyretti. “O zaman neden bunlardan kurtulmuyorsunuz? Evinizin ihtiyaçları için satın.”

“Bir gün gerekebilir. Şiddet, ondan kaanların kapısını da alar.” Konuyu kapatmak için, “Taric nasıl?” diye sordum.

Cevap hep aynıydı. Taric güneş gibi deėiőmezdi. Güney uluslarından birinde doėmuőtu ama Skaland’ın dağlarına ve fiyortlarına açık olmuştu. iftiydi, damarında şiddet yoktu. Kardeşimin ölümünden sonra Ingrid ve oğluna gereken güveni vermişti. Onlar için daha iyi bir adam seemezdim. Geir de onaylardı.

“İyi. atını duyunca Bjorn’e yardıma gelir mutlaka.”

Gözlerim avluda duran, uzaklara bakan kocamdaydı. Etrafında tavuklar gagalanıyordu.

Huzurlu musun? diye sordum ona içimden.

Ben huzurlu muyum?

Bjorn başım kaldırdı ve bir an sonra nal sesleri yankılandı. Bir atlı avluya daldı, Bjorn’n önünde durdu. Merakla dışarı ıktım. Ingrid de Erik’i kucağına alarak peşimden geldi. Yaklaştığımda daha ocuk sayılacak olan atlı bağırdı. “Jarl, bütün savaőları silaha çağırıyor!”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Güneyden baskıncılar. Sahil köylerine saldırıyorlar.”

Kalbim bir an durdu, sonra hızla çarpmaya başladı. “Leif onlarla savaşmaya niyetli, öyle mi?” Her ne kadar beni bağlayan kan yemini bozulmuş olsa da ani bir silah bulma isteği hissettim.

“Evet.” ocuk beline bağlı hanerine uzandı. “Savaşabilecek herkesi silaha çağırıyor.”

Bjorn’n bakışları bana kaydı, omuz silkti. “Kardeşim benim cevabımı bilir. Çatışma toprağıma gelmedikçe savaőmam.”

Fakat bunu ylerken bile elinde bir alev kıvılcımını belirmişti, hemen sonra yok oldu.

Nefesim hızlanırken, “Durum ciddi mi?” diye sordum.

“Birçok ölü var. Jarl gelmenizi rica ediyor.”

“Hayır,” diye homurdandı Bjorn.

Bense aynı anda, “En azından Grindill’e gidip ne olduğunu öğrenebiliriz,” diye önerdim.

Sessizlik uzadı, ardından Bjorn iç çekti. “Belki haklısın. En azından karşıda ne olduğunu görmeliyiz.”

“Ve erzak götürmeliyiz,” diye ekledim. “Baskıncılar, almadıklarını yakar.”

Başıyla onayladı. “Önce kardeşimin söylediklerini dinleriz, sonra eve döneriz.”

“Bir, belki iki günümüzü alır.” Ingrid’e döndüm. “Sen ve Taric hayvanlara bakar mısınız?”

“Elbette.” Arkadaşımın dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Ve çatıyı da onarırsınız, döndüğünüzde hazır olur.”

“Bir haftadan fazla kalmayız,” diye belirttim.

“En fazla iki hafta,” diye ekledi Bjorn. “O da kardeşim baskıncıları durdururken Grindill’e göz kulak olacak birine ihtiyaç duyarsa.”

“Hiç sorun değil.” Ingrid çenesini çocuğa doğru salladı. “Jarla gidip yolda olduklarını söyle.”

Çocuk başını salladı, atını çevirdi ve geldiği gibi dörtlüye uzaklaştı.

“Fazla oyalanmayın,” dedi Ingrid. “Hayvanlara ben bakayım.”

Bjorn’le göz göze geldim, damarlarımda tanıdık bir heyecan akarken birlikte eve yöneldik. İçeri girip sandığın önünde durduk.

“Belki hazırlıklı gitmeliyiz ne olur ne olmaz.” Dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü Bjorn kapağı çoktan açmıştı. Deri ve çelik kokusu dışarı yayıldı. Hızla savaş giysilerimi giydim, saçımı örüp zırhımı kuşandım. Bir daha asla takma-

yacağıma yemin etmiştim, yine üzerimdeydi. Bjorn'ün çabalarıyla nehirden çıkarılmış babamın kılıcı, belimde Gyda'nın deniz baltasının yanma takılıydı. Omzumdaki kalkanım hâlâ tüy kadar hafifti. Çok uzun süredir ayrı kaldığım dostlar gibi hissettiriyorlardı.

İkimiz de konuşmadık. Dışarı çıktığımızda Ingrid'in atlarımızın dizginlerini tuttuğunu gördük. İkisini de eyerlemişti, yeğenim ise tavukların peşinde koşturuyordu. "Acele edin. Kısa sürede çok şey olabilir."

Ona alaycı bir bakış attım. "Biz sadece Leif'e sadakatten gidiyoruz. Döneriz."

"Keçilerin Bjorn'ün özverili bakımını nefeslerini tutarak bekleyeceklerine eminim," derken dizginleri bize uzattı.

Atıma atlayıp yola çıktığımızda bir daha asla giymem dediğim kıyafetlerin ağırlığına yeniden alıştığımı hissettim.

Yanımda sessizce ilerlerken, "Fazladan erzak almadık," diye belirtti Bjorn.

"Hayır, almadık."

"Leif'in yokluğunda Grindill'i korumaya gitmiyoruz, değil mi?"

"Hayır." Gözlerine baktım. "Sessiz bir hayat istemiyormuşum, Bjorn. Daha fazlasını istiyorum. Biliyorum o fazlası zorluk demek, yine de istiyorum." Sesimi sabit tutmak gücü çünkü bunu itiraf etmekten korkuyordum. Kalbimde yanarı istemekten korkuyordum. Sonuçta savaşırlara sırt çeviren bendim. "Ama istemezsen geri döneriz."

Kocamın yüzünde yavaş bir sırıtış belirdi. Baltası elindeydi, alevin sıcaklığı bana ulaştı. "Sen nereye ben oraya, Ateşten Doğan. Valhalla'nın eşiğine kadar bile olsa."

Kanım damarlarımda coştı, kalbimde beklenti ateşi yandı.

KEMİĞE OYULU LANET

Çünkü biz bunun için doğmuştuk. Skaland’i savunmak uğruna canımızı, bedenimizi ve aşkımızı riske atmak için hazırдық. Savaş çağrı varsa, karşılık verecektik.

İstediğimiz kader buydu ve onu birlikte örecektik.

Topuklarımı vurarak atımı dörtmala kaldırdım. “Oraya kadar yarışalım!”

TEŞEKKÜRLER

Kadersizler serisini yazarken bana destek olan aileme kocaman bir teşekkür ederim. Gece yaralarına kadar yazmamın, uzun yolculuk günlerinin hepimiz için zorlayıcı olduğunu biliyorum. Ben hayali âlemlere dalmışken dünyamızı bir arada tuttuğunuz için minnettarım.

Bu romana olan tutkusu ve desteği için Emily'e sonsuz teşekkürler. Biliyorum, birden çok kez gece yaralarına kadar birlikte çalıştık ve bu kitabı sona ulaştırdık. Gösterdiğin titizlik ve azim için çok müteşekkirim. Aynı şekilde *Del Rey* ve *Del Rey Birleşik Krallık* ekibini oluşturan herkese de teşekkürler! Bu iki roman için birlikte çıktığımız yolculuk bir rüya gibiydi ve bunun büyük kısmı, dahil olan herkesin inanılmaz emeği ve coşkusundan kaynaklanıyor.

Tamar, İngilizce'de ne kadar kelime varsa, hem bir menajer hem de bir dost olarak sana duyduğum minnettarlığı anlatmaya yetmez. Gösterdiğin tüm çabalar için teşekkür ederim! Celsie, son dakikada o son birkaç yazım hatasını yakalamama yardım ettiğin, ayrıca *son* derece yoğun bir yılda beni takvimde tuttuğun için teşekkür ederim. Amy, Freya ve Bjorn'e duyduğun sevgi, birden fazla kez bilgisayarımı pencereden atmamı engelledi. Benim için yaptığın her şey için teşekkürler.

Elise, daima arkamda durduğun için sonsuz minnettarım ve önümüzdeki yıllarda seninle tüm kitap etkinliklerini yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum. *NOFFA*'daki kadın dostlarım, sizler isteyebileceğim en iyi ve en destekleyici yazar grubusunuz, sakın değişmeyin!

Ve son olarak ama en az diğerleri kadar önemli, en nazik ve en destekleyici okurlara sahip olduğum için gerçekten şanslıyım. Birçoğunuzla yüz yüze tanışma fırsatı bulmak benim için bir rüya gibiydi ve her anı kalbimde saklıyorum. *Kemiğe Oyulu Lanet* raflara çıktığında daha da fazlanızla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

“SENİNİM.” BAŞIMI
KALDIRIP ONU
ÖPTÜM.
“KADER BENİ
NEREYE
GÖTÜRÜRSE
GÖTÜRSÜN, SENİN
OLACAĞIM.”